

tôi là ERI

Tự truyện chân thực của một người từng hành nghề mại dâm
ở Nhật Bản, Hồng Kông, Singapore, Bahrain...

Thanadda
Sawangduean

Quang Văn

 VIỆN VĂN HỌC

Table of Contents

Mục lục

Lời Nói Đầu

Phần I: Ra Vào Khu Đền Đỏ - Chương 1: Trốn Học Giúp Nước

Chương 2: Lăn Đầu Làm Chuyện Ấy... Nhận Lại Hai Thứ

Chương 3: Bước Đầu “Vào Nghề”

Chương 4: Được Lên Máy Bay – Thỏa Lòng Mong Ước!

Chương 5: Món Tiền Đầu Tiên – Vất Vả Khôn Cùng

Chương 6: Để Đến Được Xử Sở Hoa Anh Đào... (Hay Còn Gọi Là Địa Ngục)

Chương 7: Cái Tên Êri “Giàu Có” Hay “Đen Đùi”

Chương 8: Ma Cờ Bạc Nhập Hồn – Bắt Đầu Ra “Lượn Ngõ”[1]

Chương 9: Bạn Rủ Ngồi Tù

Chương 10: Tự Cướp Của Nhau

Chương 11: Tính Kế Lấy Chồng

Chương 12: Sống Trong Cung Điện

Chương 13: Tưởng Rằng May Mắn Có Thể Bỏ Được Nghề...

Chương 14: Gặp Gỡ Forrest Dave Tại Bahrain

Phần II: Chu Du Trong Tù - Chương 1: Suýt Chết Trong Khi Làm Nhiệm Vụ

Chương 2: Tắm Lòng Cảnh Sát Hồng Kông

Chương 3: Nhà Tù Hay Thiên Đường

Chương 4: Ngôi Nhà Lớn

Chương 5: Hoạt Động Hỗn Loạn

Chương 6: Thằng Kô!!!

Chương 7: Nghi Ngờ. Ai Sai!

Chương 8: Đầu Gấu

Chương 9: Hy Vọng Của Tù Nhân Nữ

Chương 10: Ngày Của Tự Do

Chương 11: Gặp Lại Bạn Cũ

Chương 12: Chạy Rời Singapore

Chương 13: Đời Xuống Dốc Phải Vay Tiền Của Sư

Chương 14: Ngồi tù Ở Bahrain!!!

Chương 15: Tôi Cũng Là “Mẹ”

Phụ Lục

Mục lục

Lời Nói Đầu

Phần I: Ra Vào Khu Đền Đò - Chương 1: Trốn Học Giúp Nước

Chương 2: Lần Đầu Làm Chuyện Ấy... Nhận Lại Hai Thứ

Chương 3: Bước Đầu “Vào Nghề”

Chương 4: Được Lên Máy Bay – Thỏa Lòng Mong Ước!

Chương 5: Món Tiền Đầu Tiên – Vất Vả Khôn Cùng

Chương 6: Để Đến Được Xử Sở Hoa Anh Đào... (Hay Còn Gọi Là Địa Ngục)

Chương 7: Cái Tên Êri “Giàu Có” Hay “Đen Đùi”

Chương 8: Ma Cờ Bạc Nhập Hồn – Bắt Đầu Ra “Lượn Ngõ”[1]

Chương 9: Bạn Rủ Ngồi Tù

Chương 10: Tự Cướp Của Nhau

Chương 11: Tính Kế Lấy Chồng

Chương 12: Sống Trong Cung Điện

Chương 13: Tưởng Rằng May Mắn Có Thể Bỏ Được Nghề...

Chương 14: Gặp Gỡ Forrest Dave Tại Bahrain

Phần II: Chu Du Trong Tù - Chương 1: Suýt Chết Trong Khi Làm Nhiệm Vụ

Chương 2: Tấm Lòng Cảnh Sát Hồng Kông

Chương 3: Nhà Tù Hay Thiên Đường

Chương 4: Ngôi Nhà Lớn

Chương 5: Hoạt Động Hỗn Loạn

Chương 6: Thằng Kô!!!

Chương 7: Nghi Ngờ. Ai Sai!

Chương 8: Đầu Gấu

Chương 9: Hy Vọng Của Tù Nhân Nữ

Chương 10: Ngày Của Tự Do

Chương 11: Gặp Lại Bạn Cũ

Chương 12: Cách Rời Singapore

Chương 13: Đời Xuống Đốc Phải Vay Tiền Của Sư

Chương 14: Ngôi Tù Ở Bahrain!!!

Chương 15: Tôi Cũng Là “Mẹ”

Phụ Lục

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Lời Nói Đầu

Tôi là Ê-ri là cuốn tự truyện kể lại chuỗi ngày đầy sóng gió nơi xứ người của một cô gái diêm người Thái Lan. Tác phẩm là tiếng nói tố cáo những tệ nạn xã hội đẩy nhiều phụ nữ vào cảnh sống như địa ngục. Đồng thời nó cũng thắp lên hy vọng cho những người trót lầm lỡ qua thông điệp: Sẽ không bao giờ là quá muộn để bắt đầu lại.

Tuy khai thác mảng đề tài cũ và được viết bởi một người không chuyên, không sử dụng những thủ pháp nghệ thuật đặc biệt nhưng Tôi là Ê-ri đã tạo được điểm khác biệt khi triển khai cốt truyện từ điểm nhìn của người trong cuộc, vì thế nó đã được Hội đồng giám khảo đồng thuận trao giải nhất cuộc thi sáng tác văn học dành cho nữ giới Chommanard lần thứ hai, 2009.

Lời nhà xuất bản

Dự án giải thưởng Chommanard lần thứ hai dành cho sách văn học được hình thành từ ý tưởng của nhà xuất bản Praphansarn với mong muốn hỗ trợ và đầu tư cho các tác phẩm văn học phi hư cấu (Non-Fiction) của các nữ nhà văn Thái Lan. Các tác phẩm này được viết dựa trên những câu chuyện có thật, nhờ vậy nó phản ánh chân thực hình ảnh người phụ nữ Thái Lan dưới nhiều góc độ khác nhau, trong tương quan so sánh với nam giới. Qua đó giúp độc giả có cái nhìn mới mẻ và sâu sắc hơn về phụ nữ Thái Lan thời hiện đại.

Dự án đã nhận được sự quan tâm của nhiều cây viết nữ khiến tác phẩm gửi về khá phong phú. Ban giám khảo sau khi bình xét, phân tích cuối cùng cũng chọn ra được tác phẩm hay nhất và xứng đáng với giải nhất

Chommanard Book Prize lần thứ hai, thể loại Non-Fiction, đó chính là tác phẩm Tôi là Ê-ri.

Tôi là Ê-ri là câu chuyện cuộc đời một cô gái diếm Thái Lan, vì muốn thay đổi cuộc sống khó khăn của gia đình đã quyết định ra nước ngoài bán thân kiếm tiền. Tuy nhiên, quyết định ấy đã đẩy cô vào một cuộc đấu tranh khốc liệt để tồn tại.

Sức hút của tác phẩm không chỉ ở tình huống truyện hấp dẫn mà còn trong những góc nhìn mới về đời sống như hôn nhân gia đình, suy đồi đạo đức, phân hóa giàu nghèo... hay sự phản ánh chân thực cuộc sống trong tù, cuộc sống ở xóm đèn đỏ...

Bằng cái nhìn của người trong cuộc, tác giả đã đưa độc giả vào những góc ngách đen tối của xã hội, để người đọc đau đớn, cũng để người đọc thán phục và cảm động trước những con người dưới đáy xã hội đang vươn lên tìm ánh sáng.

Nhà xuất bản Woman Publisher trân trọng gửi đến độc giả tác phẩm này với hy vọng cách nhìn nhận, đánh giá cuộc sống dưới góc nhìn của phụ nữ sẽ được xã hội thừa nhận. và quan trọng hơn, nó sẽ trở thành động lực thúc đẩy xã hội Thái Lan, thúc đẩy văn hóa đọc trong nước, giúp Thái Lan trở thành xã hội phát triển một cách toàn diện nhất trong mắt bạn bè thế giới.

Women Publisher

Lời giới thiệu của tác giả

Tôi là Ê-ri là câu chuyện về cuộc đời tôi trong suốt bốn mươi năm qua với nhiều biến cố đến mức đã có lúc tôi cảm thấy câu chuyện của mình giống như trong tiểu thuyết. Nhưng thực sự, tôi không hề thêm bớt hay hư cấu bất kỳ một chi tiết nào. Đôi khi tôi còn cảm thấy xấu hổ vì đã đem chuyện riêng tư của mình kể cho người khác. Điều này chẳng khác gì tự bêu xấu. Nhưng cuối cùng tôi nhận ra, qua câu chuyện về đời mình tôi muốn

nói cho cả thế giới biết rằng: “Trên đời này còn có nhiều điều mà bạn cần phải biết và còn có những điều khiến bạn phải thốt lên: Chuyện này cũng có thể xảy ra được sao? Nó có thật sao?”

Tôi không mong ước sẽ giành được giải thưởng cao nhất, chỉ là hiện tại tôi đang thất nghiệp và muốn trở thành người lương thiện như bao người khác, muốn bỏ lại quá khứ đen tối sau lưng. Nhưng tôi cũng không chắc sẽ dừng lại như thế này được bao lâu và sẽ còn phải lên đường nữa hay không? Thanadda Sawangduean Lời người dịch Tôi đã từng đọc nhiều tác phẩm văn học của Thái Lan, nhưng có lẽ Tôi là Ê-ri là một trong những tác phẩm để lại cho tôi nhiều ấn tượng sâu sắc về cuộc sống chân thực của một góc xã hội Thái Lan thông qua những biến cố cuộc đời của một cô gái điếm.

Mại dâm không phải là một đề tài mới mẻ trong văn học, đã có nhiều tác giả viết về đề tài này, nhưng Tôi là Ê-ri là tác phẩm đầu tiên do chính người trong cuộc viết. Có nhiều sự thật được tác giả can đảm hé mở mà đôi khi chúng ta thường chỉ nhìn nhận chúng một cách phiến diện chứ không thật hiểu rõ về cảm xúc của người trong cuộc. Chính vì thế, tác phẩm ngoài phản ánh cuộc sống chân thực của những cô gái điếm đằng sau những ánh đèn mờ lấp lánh mà còn thể hiện được tâm tư, tình cảm và cách suy nghĩ của họ.

Ê-ri sinh ra và lớn lên trong một gia đình không hạnh phúc, thiếu đi sự quan tâm chăm sóc của bố mẹ. Vì hoàn cảnh khó khăn, vì cám dỗ của cuộc sống và thiếu đi sự định hướng của gia đình đã biến Ê-ri từ một cô bé ngây thơ trở thành một gái bán dâm chuyên nghiệp, khiến cuộc sống của cô phải trải qua muôn vàn những khó khăn, thử thách và đôi khi còn phải đánh đổi bằng máu và nước mắt. Nhưng tận sâu trong trái tim cô vẫn luôn thắp sáng thứ tình cảm trong sáng của một trái tim nhân hậu, tràn đầy yêu thương và luôn khát khao một cuộc sống mới tươi đẹp.

Nhắc đến Thái Lan người ta thường nghĩ đến một đất nước nổi tiếng về du lịch và các dịch vụ về tình dục. Mại dâm cũng không phải là nghề mới

mẻ đáng ngạc nhiên ở xứ sở này. Bạn có thể dễ dàng bắt gặp những quán bar, những nhà hàng đèn mờ với đầy rẫy những cô gái ăn mặc mát mẻ đứng mời chào dưới những ngọn đèn xanh đỏ. Lối sống hiện đại, phóng khoáng của phương Tây đang dần dần ngấm sâu vào xã hội Thái Lan để thay thế dần những giá trị văn hóa truyền thống. Người Thái cũng đang dần có cái nhìn dễ dãi hơn về tình dục, mại dâm cũng được coi là một trong những nghề kiếm sống giống như nhiều nghề nghiệp khác. Sự hấp dẫn của những ánh đèn mờ, sự dễ dãi trong nhận thức về xã hội của giới trẻ đã khiến nhiều cô gái trẻ sa chân vào vòng xoáy của tội lỗi. Vì thế, không chỉ có riêng mình Ê-ri mà còn có rất nhiều cô gái Thái khác vẫn đang ngày đêm đánh đổi thân xác, tuổi trẻ và cuộc sống của mình để có được những đồng tiền tội lỗi.

Tôi hy vọng thông qua câu chuyện này, người đọc sẽ có cái nhìn thông cảm hơn cho những số phận trót lỡ dẫn thân vào vũng bùn nhơ nhớp cũng như sẽ là một bài học cảnh tỉnh cho những cô gái trẻ sống buông thả. Chúng ta không thể lựa chọn nơi mình sinh ra nhưng có thể lựa chọn cách mình sống.

Vì tác giả không phải một cây bút chuyên nghiệp, không được đào tạo bài bản về kỹ năng viết nên giọng văn trong cuốn sách này khá đơn giản, nhiều khi còn ngô nghê, lặp ý, lặp câu chữ khá nhiều, nhưng tôi hy vọng bạn đọc có thể thấy được điều quan trọng hơn tất cả ở đây là sự chân thật và lòng can đảm của tác giả khi đã dám viết rất thật những suy nghĩ, cảm xúc của mình cũng như sự thật về cuộc sống của các cô gái bán dâm.

Cuốn sách có hai phần, ở Thái Lan được xuất bản riêng thành hai tập, ở đây được gộp chung lại cho bạn đọc tiện theo dõi. Phần hai nói cụ thể hơn về cuộc sống trong những nhà tù tác giả từng bị bắt giam mà ở phần một chưa được nói rõ, tuy phần này không nằm trong phần truyện chính được trao giải thưởng Chommanard nhưng cũng rất đáng đọc và để lại nhiều suy ngẫm cho chúng ta.

Dịch giả: Thanh Xuân

Lời đề tặng

Xin gửi tặng những người bạn có cùng số mệnh.

Đặc biệt là những phạm nhân nữ đang phải ngồi tù một cách không công bằng. Mong các bạn đừng vội bỏ cuộc.

Ninh hy vọng rằng cuốn sách này, không ít thì nhiều, sẽ có thể thay lời giải bày mà các bạn vẫn hằng ấp ủ.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Phần I: Ra Vào Khu Đèn Đỏ - Chương 1: Trốn Học Giúp Nước

Lúc đó tôi năm tuổi và đã có thể nhớ được chuyện của mình. Điều kiện gia đình tôi chỉ ở mức trung bình nếu không muốn nói là khá nghèo. Tôi có tất cả bốn anh chị em. Anh trai cả tên là anh Tông, chị thứ hai tên là Chiếp và chị thứ ba tên là Cày. Tôi là con út. Khi tôi lên năm tuổi, ông Lek và bà Lek, vốn là em của ông bà nội, thường đến đón tôi về nhà nuôi vì họ không có con gái. Quên không nói, nhà tôi ở Bangkok. Ông bà Lek có ba người con trai đều đã lớn. Cả ba là chú họ nhưng tôi vẫn gọi là anh, gồm có anh Nùm, anh Thui và anh Côn. Ba người này đều không thích tôi. Họ ghen tị vì ông bà yêu quý tôi hơn. Ông bà bán hàng tạp hóa ở chợ Wat Khru Nai[1]. Còn nhà tôi ở gần Wat Thung Khru[2], cách nhau không xa.

[1] Wat Khru Nai: Tên một ngôi chùa ở tỉnh Samut Prakan thuộc miền Trung Thái Lan.

[2] Wat Thung Khru: Ngôi chùa ở quận Thung Khru, Bangkok, Thái Lan.

Bố tôi là thợ mộc, làm việc cho một công ty gần Wat Khru Nai. Ông rất thích uống rượu và gần như ngày nào cũng say. Khi say, ông thường cãi vã với mẹ. Mẹ tôi làm việc cho một nhà máy dệt. Tiền lương của cả bố và mẹ cộng lại cũng không đủ tiêu vì bố hay uống rượu, nghiện cờ bạc, có vợ bé và hai đứa con trai riêng.

Ông bà Lek rất thương tôi. Mỗi khi tôi nhớ bố mẹ, ông bà lại lái xe đưa tôi về, còn mang cả gạo, đồ khô cho nhà tôi. Ông bà vẫn làm như vậy cho đến khi tôi lên bảy và bắt đầu đi học. Từ đó trở đi, tôi chỉ đến ở với ông bà lúc nghỉ hè hoặc nghỉ giữa kỳ. Tuy vậy khi vào năm học mới, ông bà vẫn chu cấp tiền tiêu vặt và mua đồ dùng học tập cho tôi.

Lớn hơn một chút, tôi bắt đầu nhận thức được sự nghèo khổ của gia đình, nỗi vất vả của bố mẹ. Tôi thường xuyên chứng kiến cảnh bố mẹ cãi nhau mỗi khi bố uống rượu say trở về nhà lúc đêm khuya. Tiếng cãi vã của họ rất lớn. Sáng hôm sau trên đường đến trường, người trong làng thường trêu tôi: “Bố mẹ mày tối qua lại diễn cải lương hả?”. Mới đầu tôi cũng không nghĩ gì, nhưng lâu dần tôi bắt đầu thấy ngượng khi có người hỏi như vậy. Mẹ tôi là một người phụ nữ rất đáng thương. Đi làm có bao nhiêu tiền mẹ đều dành dụm mang về mua thức ăn cho lũ con và trả nợ cho người ta. Còn bố khi vừa nhận được tiền lương là vội đi tìm mấy ông bạn nhậu và bà vợ bé. Bố thường xuyên không về nhà để đến ở với bà ta. Mẹ tôi phải gánh vác gia đình một mình, đêm nào mẹ cũng khóc. Tôi thấy thương mẹ lắm. Nhiều lần, mấy mẹ con tôi phải nhịn đói, không có gì để ăn vì bố không về nhà nhiều ngày. Mẹ tôi phải muối mặt sang nhà hàng xóm vay gạo về nấu cơm, hái rau muống, xào cho chúng tôi ăn. Như thế thì gọi là nghèo có đúng không nhỉ? Tôi may mắn hơn vì được ông bà giúp đỡ nuôi nấng, thậm chí nhiều lần còn được cho gạo và đồ khô mang về cho gia đình.

Một ngày, tự nhiên bố lôi bà vợ bé về nhà ở cùng với mẹ con tôi. Tôi không thể hiểu sao bố lại làm như vậy. Thời gian đầu bố áp dụng phương pháp ngủ luân phiên với mẹ một đêm, vợ bé một đêm. Lâu dần, bà vợ bé muốn bố ngủ hẳn với bà ta. Bố bèn thỏa thuận với mẹ sẽ ngủ chung cả ba người. Vậy mà mẹ cũng đồng ý. Tôi thấy thương mẹ lắm. Tôi thường xuyên thấy cảnh bố làm nhiều điều không phải với mẹ nhưng mẹ luôn nhẫn nhịn. Thế rồi họ cũng không thể chịu được nhau. Cả ba lại chia ra ngủ luân phiên mỗi người một đêm như trước. Vợ bé của bố rất độc ác. Bà ta sống với chúng tôi khoảng hai, ba năm thì chuyển ra ngoài ở bởi tính tình ngày càng trở nên quá quắt. Khi bà ta chuyển đi, tôi cảm thấy rất vui mừng vì không phải thấy cảnh mẹ tủi khổ nữa.

Lên lớp năm, lớp sáu, tôi đã hiểu cuộc sống nhiều hơn một chút. Ông bà Lek vẫn đối xử tốt với tôi như xưa. Hồi đó, nhà tôi không có ti vi, nếu muốn xem phim phải đi bộ khá xa đến nhà hàng xóm xem nhờ. Ngày ấy chưa có

đường dây điện mặc dù nhà tôi sống ở ngay thủ đô Bangkok, khu Wat Thung Khru nhưng vẫn nghèo nàn chẳng khác gì ở nông thôn. Nhà tôi không có tiền mắc dây điện nên vẫn phải dùng đèn dầu. Tôi cứ thắc mắc mãi rằng tại sao gia đình mình lại nghèo khổ đến thế? Tôi muốn nhà tôi cũng có điện, có ti vi, có mọi thứ như nhà người ta, nhưng điều đó sẽ không thể thành hiện thực bởi bố tôi còn có nhiều mối lo toan khác cộng thêm việc bố lại rất nghiện cờ bạc. Gia đình tôi nghèo đến mức nhiều lúc không có gì mà ăn nhưng tôi và các anh chị cũng không cảm thấy buồn bởi khi đó chúng tôi vẫn chỉ là những đứa trẻ. Không có thức ăn, chúng tôi lấy đường hoặc lấy mỡ trộn với cơm ăn. Điều này trở thành niềm hạnh phúc của lũ trẻ chúng tôi, nhưng mỗi lần nhìn thấy cảnh ấy mẹ lại khóc.

Học tới lớp năm, lớp sáu, tôi bắt đầu có người yêu giống như các bạn, nhưng đó chỉ là tình yêu kiểu trẻ con. Tôi không hiểu gì hết, chỉ thấy các bạn có người yêu thì mình cũng phải có. Tuy nhiên, chúng tôi chưa từng đi quá giới hạn. Anh cả tôi là người rất nghiêm khắc. Tôi sợ anh còn hơn cả sợ bố mẹ. Nếu tôi cãi nhau với chị gái thứ ba, dù tôi đúng hay sai, anh tôi đều sẽ đánh tôi trước bởi tôi rất bướng. Còn chị gái tên Cày của tôi lại vô cùng hiền lành. Nhiều lúc có cảm giác chị không phải là người bình thường, nhưng cũng không đến mức ngớ ngẩn. Chị thứ hai tên Chiếp, có phong cách tomboy, là người khá tốt bụng, rất ít khi quát mắng tôi. Chị ấy còn có người yêu là con gái. Chị ấy như thế từ nhỏ, đến lúc lớn cũng không hề thay đổi. Hồi nhỏ, chúng tôi sống khá nghèo khổ nhưng đó là sự nghèo khổ một cách sung sướng theo quan niệm của riêng tôi. Lên lớp năm, tôi chuyển đến ở hẳn với ông bà vì bố mẹ không có tiền cho tôi đi học. Tôi càng lớn, ba người con của ông bà càng ghét tôi. Họ sai tôi làm đủ mọi việc từ giặt quần áo cho cả nhà, nấu cơm, lau nhà, rửa bát và hàng ngày còn phải giúp ông bà bán hàng ở chợ. Hôm nào không chịu được, tôi trốn về ở với bố mẹ. Nghỉ hè năm đó, ông bà mang rất nhiều đậu đen và đậu tương cho gia đình tôi. Vì muốn có tiền nên tôi lấy đậu tương làm nước bán. Hồi đó còn nhỏ nên tôi làm nước đậu rất dở, vậy mà cũng có khách mua. Tôi rất vui vì bán được tiền mà không phải mua nguyên liệu. Có tiền, tôi tích lại, đến khai giảng

mua bánh kẹo bán cho các bạn trong trường. Tôi làm vậy là vì muốn có tiền và cũng vì tôi là người thích buôn bán. Để có tiền tiêu, tôi chấp nhận làm bất cứ việc gì mà người ta thuê chỉ với giá năm, mười bạt. Nhưng thế cũng có thể coi là nhiều vào những năm 1978 – 1979.

Năm lớp sáu, tôi có một người bạn thân tên là Cung. Hàng ngày đi học, tôi đều phải đi bộ qua nhà cậu ấy. Quãng đường đến trường dài gần hai cây số. Nếu lên xe bus tôi sẽ phải trả khoảng bảy mươi lăm sa-tăng^[3] tiền vé. Lần nào ra nhà Cung tôi cũng rẽ vào chơi vì tôi thầm thích bạn của cậu ta. Vì vậy, ngày nào tôi cũng về nhà muộn. Vừa về đến nhà tôi đã bị anh trai mắng, nhiều lúc còn bị đánh. Tôi rất sợ anh Tông, bị anh đánh nhiều nhưng cũng không chừa.

[3] 1 bạt = 100 sa-tăng = 650 VND.

Tôi đang học lớp sáu thì bố xin đi xuất khẩu lao động ở Ả Rập. Từ đó, cuộc sống gia đình tôi cũng bớt khó khăn hơn. Anh em tôi có tiền đi học, nhà cũng có điện để dùng. Lúc về thăm nhà bố còn mua cả ti vi và đài quay băng nữa. Bọn trẻ chúng tôi rất vui mừng vì được xem ti vi dù chỉ là ti vi đen trắng. Bố thường về thăm gia đình hai năm một lần. Nhưng đến lần sang Ả-Rập thứ hai bố quay ra chơi cờ bạc và ít khi gửi tiền về nhà, chúng tôi lại trở nên thiếu thốn. Nhiều lúc hàng hai, ba tháng liền bố không gửi tiền về nhà vì thua bạc. Mẹ tôi lại phải vất vả tìm việc làm. Chúng tôi nợ hàng xóm rất nhiều tiền. Ngoài ra, mẹ còn vay tiền chơi hụi của các cửa hàng về tiêu trước, lâu không có tiền trả thì họ cũng không cho vay nữa. Mẹ tôi đành phải đi giúp việc cho gia đình người ta để trừ nợ dần. Nhiều lúc họ cũng cho mẹ thức ăn mang về. Đồ đạc trong nhà, ti vi, đài mẹ tôi đều phải mang đi cầm cố. Đừng nói là tiền ăn, đến tiền điện cũng không có mà trả nên bị họ đến cắt điện. Chúng tôi đều cảm thấy rất buồn vì bố và không biết phải tìm lối thoát ra sao. Một hôm, mẹ mang về từ đâu không rõ rất nhiều vỏ bao xi măng. Mẹ bảo chúng tôi gấp thành túi giấy mang đi bán. Thế là tất cả mọi người trong nhà cùng giúp nhau gấp túi giấy. Hồi đó chưa có túi

nilon, túi giấy mà mẹ gấp dùng để đựng hoa quả, đựng gạo. Hôm nào mẹ mang túi đi bán là chúng tôi sẽ được ăn một bữa ngon, cũng không hẳn là sang lắm nhưng vẫn còn hơn việc suốt ngày phải ăn rau muống. Trước kia, chúng tôi rất ít có cơ hội được ăn hoa quả. Một quả sầu riêng rất đắt. Tôi cũng chưa từng được ăn một quả táo nào. Chuyện mua một quả sầu riêng hay táo về ăn quả là sự kiện lớn. Tôi nhớ có lần mẹ mua hai bát hủ tiếu về nhưng nhà có đến năm người nên phải lấy cơm ăn cùng với hủ tiếu mới đủ. Tôi phải sống như vậy suốt mười năm và tự hỏi không biết đến khi nào gia đình mình mới có ăn, có mặc? Nhiều lần tôi với chị Cày còn rủ nhau đi hái rau muống, rau bầu, bán được bốn mươi, năm mươi bạt chúng tôi đều đưa mẹ mua thức ăn và để dành đóng học.

Tôi còn nhớ mỗi khi đến kỳ nghỉ hè, các con của chú - em ruột của bố - tên là Ót và Ét đều đến nhà tôi chơi. Ót là con trai còn Ét là con gái. Cả hai đều có chung họ với tôi bởi vì chúng tôi là chị em họ con chú, con bác. Ót lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi cảm thấy mình thích Ót như thích người yêu, nhưng vì còn là trẻ con nên chưa nghĩ đến chuyện chúng tôi là chị em họ. Tôi chỉ nghĩ rằng mình chẳng làm điều gì ghê gớm và sai trái cả. Đó chỉ là cảm nhận của một đứa trẻ, ngoài ra tôi không hề nghĩ đến bất cứ điều gì khác. Với lại, có lẽ tại vì năm nào chúng tôi cũng gặp nhau, từ nhỏ đến lớn nên phát sinh tình cảm gần bó. Nhà Ót cũng ở tỉnh Nakhon Sawan, ngay gần đây thôi.

Tôi còn có một chị họ khá thân, là con bác gái - chị của bố tôi - tên là Si-pray. Trong mắt tôi, Si-pray rất xinh xắn, đáng yêu. Tôi ghen tị với Si-pray vì chị ấy được nhiều con trai thích. Thực ra, Si-pray bằng tuổi tôi nhưng vì nghỉ học sớm nên trông chị phổng phao hơn hẳn. Chị biết cách ăn mặc, trang điểm, trái ngược hẳn với tôi - không dám trang điểm, đến son môi cũng không được phép tô bởi chắc chắn anh tôi sẽ đánh. Đi chơi với Si-pray, bọn con trai toàn tán tỉnh chị ấy, tuyệt nhiên không có một đứa nào để ý đến tôi vì trông tôi rất xấu xí. Đến cả Ót cũng tỏ ra thích Si-pray hơn. Thế nên tôi luôn thầm ghen tị với chị ấy. Khi Si-pray vào làm việc cho một nhà

máy dẹt, trông chị lại càng ra dáng thiếu nữ. Trong khi đó, tôi vẫn còn là một cô bé học lớp sáu.

Tôi học lớp bảy tại trường Phuttha Bucha Witayakom, gần khu vực Bang Mod. Trong thời gian đi học, tôi thường mang bánh kẹo đến trường bán. Có lúc, tôi còn bán hoa hồng thủy tinh do anh Thui, con trai của ông bà Lek tự làm. Hồi đó, loại hoa hồng làm bằng thủy tinh, bên trong có màu óng ánh đẹp mắt rất được ưa chuộng. Gần đến ngày Valentine, tôi mang hoa đến bán cho các bạn ở trường. Nếu bán được anh ấy sẽ chia phần trăm cho tôi mỗi bông hai bạt. Tuy nhiên, nhiều lần tôi cũng bị giáo viên bắt và tịch thu hết hàng. Điều đó có nghĩa là tôi bị lỗ vốn.

Tôi vẫn nhớ năm lớp bảy, ngày nào tôi cũng bị giáo viên đánh vì tội ăn mặc sai nội quy. Giáo viên sẽ kiểm tra việc ăn mặc của từng học sinh từ đầu đến chân, mỗi ngày sáu lần, ngày nào cũng kiểm tra. Tôi hay bị ăn roi vì lúc thì tóc tôi ngắn quá, lúc thì cổ áo dài quá, áo ngắn quá hở cả lưng, váy ngắn quá hay nút thắt không gấp lại được. Tuy thế tôi vẫn không sợ. Tôi là đứa thích làm trái nội quy. Tôi không thích kiểu chần chu, lạc hậu, thiếu sáng tạo bởi tôi là đứa thích ăn mặc kiểu cách!

Ngoài việc bị giáo viên đánh ở trường, ngày nào về đến nhà gặp lúc anh tôi đang bận đọc là thế nào cũng bị quát mắng vì tội ăn mặc không tử tế.

Tôi còn nhớ có lần trên đường đi học về tôi ghé mua một que kem vị dâu. Tôi vừa đi vừa ăn cho đến khi về tới nhà. Tình cờ gặp đúng lúc anh tôi đang ở nhà. Vừa nhìn thấy tôi, anh ta không nói không rằng, lôi tôi lại đánh túi bụi không biết bao nhiêu mà kể. Tôi vẫn còn không biết mình đã làm gì sai. Anh ta vừa đánh vừa quát: Mày thích đú đờn phải không? Đi học tại sao phải tô son?

Tôi không hiểu. Tôi nói tôi không tô son. Mũi tôi đỏ là do tôi ăn kem. Vậy mà anh ta vẫn không tin, bảo tôi nói dối hòng thoát tội. Tôi không hiểu sao anh trai tôi lại phát khùng đến vậy? Anh ta không thể phân biệt được

đâu là son môi đâu là kem hả? Tóm lại là tự nhiên tôi bị đánh oan. Lúc đánh, anh tôi rất tức giận, không thèm dùng roi mà dùng tay chân dấm dúi tui bụi. Tôi cũng không cãi lại, để mặc cho anh đánh thỏa thích. Lúc đó, tôi cảm thấy anh trai đánh tôi như đánh trâu, đánh bò chứ không phải con người nữa. Bị đánh nhiều làm tôi trở nên lì lợm, không còn biết sợ là gì nữa và dần tích thành nỗi oán hận. Tôi đã từng nghĩ “Cứ đánh đi! Đến một ngày, nếu tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi sẽ phản kháng. Tôi sẽ trả thù!”.

Lần nào từ nước ngoài về bố cũng mua rất nhiều quà cho chúng tôi. Đứa nào cũng vui mừng vì được ăn táo, ăn sô-cô-la, bởi nếu bố không mua cho thì mấy mẹ con tôi cũng không bao giờ có cơ hội được ăn. Bố thường về nhà nghỉ ngơi khoảng một tháng, sau đó phải quay trở lại Ả Rập làm việc. Tôi không biết ở Ả Rập bố phải làm việc vất vả như thế nào, chỉ tưởng tượng trong đầu, bố ở nước ngoài chắc chắn sẽ sướng lắm, nơi đó chắc đẹp lắm. Bởi “nước ngoài” là thiên đường, có thức ăn ngon, cuộc sống cũng sung sướng. Bố tôi thường nói ở Ả Rập lúc nóng thì rất nóng, nhưng cũng có lúc lạnh không thể chịu được, mà bố thì phải làm việc ngoài trời. Anh trai thường bắt chúng tôi viết thư cho bố mỗi tuần một lần. Trong thư tôi chỉ viết mỗi chuyện duy nhất đó là tiền bạc, rằng tôi muốn có cái này, tôi muốn có cái kia như bút bê, đàn ghi-ta hay một cây bon-sai thật đẹp đặt trong phòng để ngắm. Tôi biết sẽ chẳng khi nào tôi được nhận những món quà đó nhưng tôi vẫn viết như thế bởi vì không biết phải viết cái gì khác. Tôi rất giận bố. Ông chưa từng làm cho tôi điều mà tôi mong muốn. Tôi không hiểu tại sao bố lại không thể mua chúng cho tôi bởi chúng đâu có nhiều nhận gì.

Tôi vẫn nhớ, lần nào bố đi chúng tôi cũng phải ra sân bay tiễn. Có lần tôi đã nói với bố rằng tôi rất muốn được ra nước ngoài làm việc giống như bố vì tôi thích được lên máy bay. Nhưng bố lại nói rằng đừng nói vớ vẩn, chỉ cần tôi chăm chỉ học tập là được. Bố tỏ ra không hài lòng vì điều đó. Còn tôi rất giận bố và cảm thấy như mình mất mặt, như thể bố đang tỏ ra coi thường tôi. Khi đó tôi đã nghĩ: “Được rồi! Sẽ có một ngày con ra nước

ngoài cho xem”. Trong đầu tôi lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc được lên máy bay, bay đi đâu cũng được hoặc lên máy bay rồi bị rơi xuống cũng mặc kệ, miễn là được ngồi trên máy bay. Tôi cũng không hề quan tâm đến chuyện công việc làm gì cũng mặc chỉ cần được đi máy bay. Đó là suy nghĩ kiểu trẻ con và cũng là suy nghĩ rất ngớ ngẩn!

Bố làm việc ở nước ngoài không có nghĩa là chúng tôi được hưởng cuộc sống thoải mái mà ngược lại vẫn thiếu thốn như trước vì bố vẫn mãi mê cờ bạc. Điều đó khiến tôi luôn nghĩ rằng gia đình tôi chắc chắn sẽ chẳng bao giờ có thể có được một cuộc sống sung sướng vì bố làm việc ở nước ngoài đã gần mười năm rồi, vậy mà chúng tôi vẫn sống trong cảnh đói nghèo.

Thời gian đầu mới đi xuất khẩu lao động ở Ả Rập, bố tôi mang số đồ đi cầm cố lấy tiền làm chi phí. Ông hy vọng đi làm có tiền lương sẽ chuộc lại. Nhưng mọi việc không như suy tính, chúng tôi bị người ta lừa chiếm mất đất, không thể chuộc lại được nữa.

Lên lớp tám, gia đình tôi mới chuyển nhà từ Wat Thung Khru đến ở nhờ nhà chú Rơn, em trai của bố ở Bang Sue. Chú sống cùng vợ và ba cô con gái. Nhà chú Rơn vốn đã rất nhỏ, giờ cộng thêm chúng tôi ngôi nhà càng thêm chật trội. Nhưng vì gia đình tôi đã bị mất nhà nên không còn cách nào khác. Tôi phải ngủ cùng với hai chị và mẹ trong một căn phòng rất nhỏ, rộng chừng một mét và dài hơn ba mét, khi ngủ vô cùng gò bó. Anh tôi phải ngủ dưới sàn nhà cùng với một người bà con nữa.

Tôi phải chuyển khỏi trường Phuttha Bucha Wittayakom khi đang học dở lớp tám, tìm một ngôi trường mới ở Bang Sue để học tiếp. Tôi chuyển trường khi đang giữa năm học nên phải chạy vạy mới xin được vào học tiếp lớp tám ở trường Sanphawut Bamrung, một trường tư thục của bộ đội. Vì là trường tư nên học phí cao hơn so với trường công nhưng dù sao vẫn tốt hơn việc phải học lại từ đầu. Ở đó, tôi quen thêm rất nhiều bạn mới. Tôi chỉ thích chơi với bọn con trai, rất ghét chơi với con gái, nhất là những đứa chăm học. Bọn chúng rất rách việc và tẻ nhạt. Ngoài ra còn bởi vì tôi thích

được đối mặt với những thử thách. Tôi có rất nhiều bạn nam, bạn nữ tôi chỉ chơi thân với duy nhất bốn đứa nhưng đứa nào cũng rất quậy.

Tôi đi học chưa được bao lâu thì khó khăn đã kéo tới. Một là không có tiền học phí, hai là không có tiền tiêu hàng ngày. Sách vở cũng phải mua mới. Giáo viên ngày nào cũng nhắc đóng tiền khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ, đến tiền ăn trưa hàng ngày cũng không có. Có những ngày đi học tôi chẳng có nổi đồng nào trong túi. May mà trường gần nhà nên không mất tiền xe nhưng cũng phải đi bộ khá xa. Hôm nào có tiền thì ngồi xe, thỉnh thoảng ngồi thuyền, giá vé khoảng một bạt. Đồ ăn trưa ở trường thì được ngày nào biết ngày đó. Tôi thường vay tiền các bạn để mua cơm, với bọn con trai chuyện tiền nong cũng thoải mái hơn. Tôi còn đến vay tiền của giáo viên chủ nhiệm và lần nào cô cũng cho vay. Cô chưa từng từ chối hay đòi tiền của tôi dù chỉ một lần. Thế là cô cũng hiểu tôi hơn và hiểu tại sao tôi lại không có tiền đóng học phí.

Thời gian đó tôi không đến ở với ông bà Lek ở Wat Khru Nai như trước. Một phần vì đã lớn, một phần vì từ Bang Sue đến Wat Khru Nai cũng khá xa. Tôi nợ tiền ăn trưa của cô giáo nhiều đến mức nhiều hôm tôi không dám đến trường. Tôi nói với mẹ nhưng mẹ cũng không có tiền. Còn anh trai tôi đang học đại học Ramkhamhaeng, có thể hôm đi hôm bỏ mà không bị đuổi học. Chị Chiếp cũng phải tìm trường mới, cũng là trường tư thục. Còn chị Cày không đi học tiếp vì chị muốn thế. Thời gian còn đi học, chị ấy rất hay trốn học nhưng dẫu sao chị cũng là người không thông minh, không thích học hành. Tôi cũng hay trốn học nhưng là vì không có tiền đóng học, ngại với bạn bè vì cứ phải xin chúng mãi. Nhưng bọn bạn tôi chẳng khi nào than vãn cả. Đứa nào cũng thích tôi đi học. Ngày nào mà tôi nghỉ học là bọn chúng lại than thở lớp học yên tĩnh quá.

Sau đó không lâu, mẹ tôi cũng tìm được cách kiếm tiền mới bằng việc bán bánh. Mẹ làm bánh gạo, bánh hấp và bánh đậu đựng trong thúng, gánh đi bán rong trên khắp các ngõ phố. Tôi thấy thương mẹ lắm. Thời gian đầu

mới đi bán, về đến nhà bánh vẫn còn đầy nguyên, không bán được là bao nhưng mẹ vẫn cố gắng chăm chỉ đi bán đều đặn. Sau khi bán khoảng một tuần, mẹ bắt đầu có khách. Trước đó mẹ rời khỏi nhà lúc tám giờ sáng và về đến nhà vào buổi chiều tối, giờ thì bán đến mười, mười một giờ trưa đã được về nhà nghỉ ngơi. Bánh mẹ làm rất ngon, ai ăn cũng thích nên bán rất chạy. Chúng tôi vì thế cũng có tiền đi học. Tôi cũng lấy bánh mang đi ăn ở trường hoặc bán cho các bạn lấy tiền ăn cơm trưa. Bố thì vẫn vậy, có tháng gửi tiền về có tháng không vì ông vẫn ham chơi cờ bạc như trước.

Năm lớp chín, cuộc sống của tôi bắt đầu có chút thay đổi. Tôi nhận làm thuê cho một cửa hàng vào ngày thứ bảy, chủ nhật để lấy tiền tiêu vặt. Đó là một quán cơm gà. Họ trả tôi mỗi ngày tám mươi bạt để vừa phục vụ đồ ăn, vừa rửa bát. Tôi rủ chị gái thứ hai đến làm cùng. Còn anh tôi thì quay ra làm nghề xe ôm. Bình thường, anh tôi là một người rất hay xấu hổ. Khi chở khách, anh ấy thường đội mũ bảo hiểm và không khi nào bỏ ra vì sợ người ta sẽ nhận ra mình. Đó là chuyện rất bình thường đối với một thanh niên mới lớn.

Chị gái thứ hai tên Chiếp không khi nào giúp đỡ, chia sẻ bất kỳ gánh nặng nào trong gia đình, dù là nhỏ nhất. Chị ấy chỉ quan tâm đến mỗi việc tìm các cô gái làm người yêu. Có thể bởi chị chưa bao giờ ý thức được rằng gia đình mình không có tiền, bố mẹ phải làm việc vất vả thế nào. Còn chị gái thứ ba tên Cày là người rất ngoan, giúp mẹ làm mọi việc, chị đã bỏ học. Chị Cày rất chăm chỉ, nhận làm thêm bất cứ việc gì miễn là có tiền. Làm được bao nhiêu tiền chị đưa hết cho mẹ. Chị Cày là người rất đáng thương. Trông chị không được nhanh nhẹn như các anh chị em khác trong gia đình, khá ngoan và cũng hay dỗi, hay tự ái. Nhưng chị ấy yêu thương mọi người. Tôi cũng giống chị, nhận làm thuê đủ mọi việc. Chủ nhật hàng tuần tôi thường phải dậy từ rất sớm để đi bán nước dạo thuê tại sân vận động The Royal Turf Club[4]. Thu nhập rất tốt. Họ trả cho tôi mỗi ngày ba, bốn trăm bạt. Với tôi tại thời điểm đó thế đã là rất nhiều.

[4] Sân đua ngựa nổi tiếng ở Bangkok, Thái Lan.

Thời gian đó, tôi bắt đầu có người yêu. Đó là một cậu bạn cũng là học sinh như tôi nhưng mỗi đứa học một trường. Tuy nhiên đó chỉ là tình yêu kiểu trẻ con. Tôi chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm “chuyện ấy” với cậu ta. Giống như chạy theo trào lưu, tôi thấy các bạn có người yêu nên cũng muốn có theo. Nhưng tôi cảm thấy người mà tôi cho là người yêu đó không thích nhiều như tôi thích cậu ta. Có lẽ do tôi không phải là đứa xinh đẹp, đã hơi nam tính, trông lại còn khá giống con trai. Quên không nhắc đến, cậu ta tên là Nói. Tôi cảm thấy khi mình thích ai đó thì hầu như tôi thích người ta nhiều hơn vì như đã nói, tôi không phải là người xinh đẹp, không giống với các bạn của tôi. Bọn nó đứa nào cũng xinh xắn, đáng yêu. Lũ bạn tôi thường là ba, bốn đứa con gái cùng thích một đứa con trai. Vì tôi là đứa xấu nhất nên chúng nó toàn trêu “Này, tao có nhiều rồi, tao nhường cho mày đấy”.

Tôi thấy thật đáng xấu hổ, mất hình tượng khi bị bọn nó nói như thế và nghĩ rằng: “Được rồi! Sẽ có ngày bọn con trai quay lại thích một mình tao thôi. Cứ chờ mà xem!”.

Khai giảng lớp chín, Ót - con trai của chú lại đến chơi nhà tôi như mọi năm. Lần này gặp Ót, tôi thấy cậu ta có nhiều thay đổi, trông có vẻ ra dáng thanh niên hơn vì cậu ta đã vào đại học hay trung cấp gì đó và còn lớn hơn tôi hai tuổi. Lần này gặp nhau cậu ta có ánh mắt rất lạ, nói năng giống như đang tán tỉnh tôi vậy, khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng. Thỉnh thoảng, cậu ta còn nắm tay tôi nữa. Bản thân tôi lúc đó có cảm giác lạ lùng chưa từng thấy. Thời gian nghỉ giữa kỳ, tôi đến thăm ông bà ở Wat Khu Nai như thường lệ và Ót cũng đi theo. Ban đêm, tôi ngủ lại nhà ông bà còn Ót đến nhà chị Si-pray ngủ. Lúc này Si-pray đã ra dáng là một thiếu nữ, mặt mũi trông cũng xinh xắn hơn tôi rất nhiều. Tôi nghĩ rằng Ót chắc chắn thích chị Si-pray và có lẽ cậu ta đã thích chị ấy từ lâu lắm rồi.

Một hôm, tôi xin phép ông bà đến nhà chị Si-pray ngủ. Hôm đó trong màn có tôi, chị Si-pray, Ót và bác Chang, mẹ của chị Si-pray. Cả bốn người cùng ngủ chung một giường nhưng đến khoảng bốn giờ sáng thì bác Chang dậy đi chợ Pak Khlong[5] mua rau về bán lại ở chợ Wat Khru Nai. Khi bác Chang đã đi chợ, tôi thấy Ót nằm ôm chị Si-pray. Cậu ta còn thơm vào má chị ấy nữa. Tôi cảm thấy rất sợ khi nhìn thấy cảnh đó. Tôi phải giả vờ như đang ngủ rất say. Dù vẫn là trẻ con nhưng tôi biết hành động đó nghĩa là như thế nào. Trong lòng cũng cảm thấy buồn khi Ót làm như vậy. Chúng tôi đều là chị em họ, tại sao lại đi thích nhau? Bản thân chị Si-pray rất hiền lành. Si-pray cũng giống chị Cày của tôi, không đi học. Chị ấy nghỉ học từ năm lớp sáu. Còn Ót, tôi nhận thấy cậu ta là kẻ từng trải, nhất là những chuyện về phụ nữ.

Bangkok

Tôi chơi khá thân với chị Si-pray, đi đâu cũng đi với nhau. Trong suốt kỳ nghỉ đó chúng tôi cứ quấn lấy nhau cả ngày.

Sáng hôm sau, Ót vẫn đến nói chuyện, cười đùa với tôi như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn Si-pray lại tâm sự và hỏi tôi:

“Ninh, chị phải làm thế nào bây giờ? Ót đêm nào cũng đến ngủ và ôm chị, còn hôn môi và sờ ngực chị nữa”.

“Vậy đêm nay chị đến ngủ với em ở nhà ông bà đi”. Tôi bảo chị.

Và chị đồng ý.

Sáng ngày tiếp theo, khi gặp tôi, Ót tỏ ý không hài lòng vì tôi rủ Si-pray đến ngủ cùng. Tuy vậy, tôi cũng không quan tâm lắm. Chuyện đó cứ diễn ra như thế cho đến khi vào học kỳ mới, Ót phải trở lại học ở Nakhon Sawan.

Tôi từng nhiều lần đi bộ đến nhà bác Chơ chơi, nhà bác ấy gần nhà chị Si-pray. Bác Chơ là anh trai bố tôi. Bác có một cậu con trai tên là Deng,

bằng tuổi tôi và Si-pray, ngoài ra còn có hai cô con gái còn rất nhỏ. Bác Chơ là người có điều kiện kinh tế tốt nhất trong số mấy anh em của bố. Bác có cửa hàng tạp hóa trước cửa nhà máy dệt. Bác thuê chị Si-pray đến giúp bán hàng nên để chị dọn đến ở cùng nhà cho tiện. Mỗi khi nhà máy tan ca, rất nhiều khách vào mua hàng của bác. Tôi thấy nhiều anh xúm lại tán tỉnh chị Si-pray, tuyệt nhiên chẳng có ai đoán hoài gì đến tôi. Nghĩ mà thấy ghen tị với chị Si-pray quá. Tôi chẳng có gì để có thể so sánh với chị cả.

Một hôm, chị Si-pray có chuyện muốn hỏi ý kiến tôi. Chị vừa khóc vừa kể bị Deng, con trai của bác ép quan hệ. Chị ấy cởi áo cho tôi xem những vết cắn, vết cào cấu trên ngực. Tôi hoảng hốt khuyên chị nên quay lại nhà mình. Si-pray không dám kể chuyện này cho người khác kể cả mẹ chị. Nghe lời tôi chị trở về nhà và báo với mọi người rằng muốn vào làm việc trong nhà máy dệt để có thu nhập cao hơn.

Vào học kỳ mới, tôi đi học trở lại. Chỉ còn có một học kỳ nữa là tôi sẽ tốt nghiệp. Tôi tự hỏi không biết sau khi tốt nghiệp liệu tôi có thể tiếp tục học lên trung cấp nữa hay không vì bố mẹ tôi chắc chẳng có tiền cho tôi học tiếp. Nghĩ mà thấy buồn.

Tôi có hai người bạn thân học chung từ hồi lớp tám ở San-phawut Bamrung tên là Cung và Cheng. Cung rất xinh xắn, đáng yêu. Cô ấy trông phổng phao hơn so với tuổi của mình. Cung là người có tính cách vui nhộn, có thể nói là khá quậy và được rất nhiều con trai thích. Tôi biết Cung đã bị mất trinh từ hồi lớp tám và cô ấy có rất nhiều người yêu. Còn cô bạn Cheng lại rất ngoan, trái ngược hẳn với Cung. Gia đình Cheng khá hòa thuận. Cheng rất đáng yêu và cô ấy cũng quý mến tôi nhiều hơn Cung. Thực ra thì tôi và Cheng đã từng đánh nhau trước khi trở thành bạn thân. Nguyên nhân cũng chỉ vì cô nàng quá tiểu thư, cậy thế là cháu của hiệu trưởng trường tôi. Tôi ghét cái kiểu cô nàng cố tỏ ra nhí nhảnh, ngây thơ trong mà ghét. Vậy là chúng tôi đánh nhau. Sau khi đánh nhau, chúng tôi lại trở thành bạn tốt của nhau, thân thiết, quý mến nhau lắm. Cả ba chúng tôi thường xuyên rủ

nhau trốn học đi xem phim ở Siam, hoặc đi trượt băng, thỉnh thoảng đi sàn nhảy. Hồi đó vẫn còn sàn nhảy hoạt động ban ngày. Chúng tôi rủ nhau đi học trượt băng, ngã đến thâm tím cả chân tay. Đi chơi, tôi cũng không có nhiều tiền như các bạn. Cung và Cheng thì có điều kiện hơn nên thường trả cả cho tôi. Năm đó tôi đang học lớp chín, học lực rất kém và thường không hiểu bài. Bài tập về nhà toàn chép của các bạn. Cung và Cheng hay bảo tôi:

“Ninh, mày không cần phải có tiền. Cứ đi chơi với bọn tao, bọn tao sẽ trả hết cho. Chỉ cần có mày đi cùng là vui rồi”.

Hôm nào không có tôi đi cùng là cả hai đứa đều kêu chán.

Tôi còn có một nhóm bạn toàn là con trai, khoảng bốn, năm đứa. Nhóm này chỉ có mình tôi là con gái. Bọn tôi rất thích trốn học đi chơi và thường rủ nhau đi mua thuốc lá về hút, có đứa còn mua cả rượu uống. Riêng tôi chỉ hút thuốc chứ không uống rượu. Nhóm bạn này đứa nào cũng quý tôi. Khi trốn học cũng phải rủ tôi đi bằng được. Kể cả tôi có từ chối nói không muốn đi bọn nó cũng không chịu tha, bắt phải đi cùng nhau. Được thôi, thích thì chiều!

Chúng tôi hay trèo tường để trốn học. Tường bao quanh trường rất cao và dài, lại có thêm hàng dây thép gai mắc phía bên trên vì trường tôi cùng chung hàng rào với trường bộ đội Saphawut Bamrung, vì thế để trốn học không còn cách nào khác là phải trèo qua. Một lần đang trèo tường, chúng tôi bị thầy giám thị, trước đây là bộ đội, tóm được. Thầy gọi chúng tôi lại rồi đánh cho mỗi đứa một trận tơi bời. Thầy đánh học sinh theo kiểu cha dạy con, vừa đánh vừa răn. Hôm đó chúng tôi bị đánh đến mềm nhũn người mới được thả về nhà. Một thời gian sau, bọn tôi hết sợ lại rủ nhau trốn học tiếp, lại bị thầy giám thị tóm được. Tôi nói với bọn bạn:

“Bọn mày ơi, lần này tao chết chắc rồi. Phải làm thế nào bây giờ. Tao thực sự không chịu đòn được nữa đâu. Thầy đánh đau lắm”.

Một thằng bạn của tôi nói:

“Rồi, để tao đỡ đòn cho mày”.

Chúng tôi đã thống nhất với nhau như thế. Nhưng thật không ngờ thầy giám thị bảo:

“Lần này tôi sẽ không đánh các cô các cậu nữa. Vào nhà tôi ăn cơm đã. Đi nhanh lên”.

Bọn tôi rất ngạc nhiên hỏi:

“Sao tự nhiên thầy lại tốt thế?”.

Thầy giám thị nói:

“Vì tôi không muốn đánh nữa. Chán rồi, với lại các cô có sợ tôi đâu?”.

Năm đứa bọn tôi ngây ra không hiểu gì đành theo thầy vào ăn cơm. Nhà thầy nằm ngay cạnh trường. Sau khi ăn xong thầy bảo chúng tôi chờ một chút, đừng vội về nhà. Thì ra thầy bắt năm đứa chúng tôi chờ rửa bát cho bộ đội sau khi họ ăn xong bữa chiều. Lúc đó khoảng bốn giờ chiều. Tôi nhớ có đến hàng trăm học sinh trong ngôi trường đó. Thầy báo với tất cả bọn họ là hôm nay không phải rửa bát nữa, sẽ có người rửa thay. Tất cả đều reo lên sung sướng. Lúc chúng tôi rửa xong cũng đã gần đến sáu giờ chiều. Vừa về đến nhà anh tôi quát:

“Mày đi đâu mà về muộn thế này?”.

Tôi không biết phải nói dối thế nào nên đành kể tất cả sự thật cho anh. Tôi lại bị anh đánh cho một trận và mắng:

“Mày thích quậy hả? Cho mày đi học chứ không phải cho mày đi trốn học nhé”.

Sau lần đó tôi gần như không dám trốn học nữa vì sợ bị phạt đúp.

Trước khi tốt nghiệp lớp chín, có một nhóm điều tra xã hội học đến nhà tôi lấy thông tin bằng cách phỏng vấn từng thành viên trong gia đình. Họ hỏi xem chúng tôi có mong muốn gì? Muốn học cái gì? Muốn làm việc gì sau này? Tôi còn nhớ mình đã trả lời rằng mình muốn học ở trường Uthenthawai, muốn được trở thành một kiến trúc sư hoặc nhà thiết kế nội thất. Đó thực sự là ước mơ của tôi. Nhưng anh tôi lại nói rằng điều đó không thể trở thành hiện thực, tôi chỉ là đứa trẻ vô vọng, ước muốn những thứ quá tầm tay. Tôi và anh trai lúc nào cũng như nước với lửa. Anh ấy thích đánh tôi từ nhỏ. Tôi cũng không hiểu tại sao anh cứ thích gây sự với tôi và chỉ đánh có một mình tôi. Có lần, anh đánh tôi một cách điên loạn, vừa tát vừa đập khiến tôi hoảng sợ và có cảm giác rất căm thù. Khi đánh xong anh bỏ đi đâu không rõ. Tôi vội chạy vào phòng anh, mở tủ đựng sách của anh lấy sách xé tan tành. Hồi đó anh đang học đại học và rất nâng niu giữ gìn sách vở. Tôi biết rằng tôi làm như thế nếu bắt được có lẽ anh sẽ giết tôi. Vì thế xé xong tôi vội bỏ đến nhà Cung ở nhờ. Được hai, ba ngày thì chị tôi đến tìm và cam đoan tôi về nhà sẽ không bị anh đánh nữa. Về nhà anh cũng không đánh tôi thật nhưng lại nhìn tôi bằng ánh mắt dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống. Tuy vậy, tôi cũng không mấy quan tâm.

Tôi bắt đầu lo sợ khi gần học hết lớp chín mà vẫn chưa có tiền đóng học phí. Cô giáo nói nếu tôi không đóng tiền học thì sẽ không được phép tốt nghiệp. Trong khi đó, tôi không biết phải lấy tiền ở đâu ra mà đóng học và sợ sẽ không được cấp giấy chứng nhận tốt nghiệp để học lên tiếp. Còn nhớ, thời gian thi tốt nghiệp trùng với thời gian tổ chức tang lễ cho Hoàng hậu Rambai Bami[6]. Tôi đã mua hồ sơ dự tuyển vào trường Uthenthawai nhưng không được phép thi vì chưa có giấy chứng nhận tốt nghiệp do nợ tiền học phí. Một thời gian sau mẹ cũng kiếm được tiền đóng học phí cho tôi. Nhận được giấy chứng nhận tốt nghiệp tôi mới có quyền tham dự kỳ thi lần hai ở trường Kỹ thuật Don Muang. Tôi chọn ngành mỹ thuật. Tôi thi đỗ nhưng thật không may lại không có tiền đóng học phí, mua đồ dùng học tập

và quần áo đồng phục. Tôi hiểu, tôi đã không còn cơ hội học lên tiếp nữa chỉ vì nhà quá nghèo. Chị Chiếp cũng từng phải nghỉ khi đang học dở trung cấp. Tôi thấy rất buồn khi phải bỏ học. Tất cả mọi người đều phải bỏ học ngoại trừ anh Tông vì anh có thể tự kiếm tiền đi học và đang học tại một trường đại học mở, tốt nghiệp lúc nào cũng được.

[6] Hoàng hậu Rambai Bami: Vợ của nhà vua Prajadhikok, Rama 7.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Đầu Làm Chuyện Ấy... Nhận Lại Hai Thứ

Tôi thi lại lần thứ hai vào trường Kỹ thuật Don Muang khi đã sang tuổi mười bảy. Tôi học muộn hơn bình thường hai năm do chuyển nhà phải nghỉ học mất một thời gian. Không biết lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại muốn đến Nakhon Sawan chơi với Ót vì trong năm học Ót đã từng ngồi tàu đến tìm tôi ở Bangkok. Lần đó, chúng tôi đã hẹn gặp nhau ở Nakhon Sawan. Thời gian trôi qua đã lâu, không biết điều gì làm tôi tự nhiên nghĩ đến Ót. Thi xong buổi trưa, tôi liền lên tàu đi thẳng đến Nakhon Sawan. Tôi đến tìm Ót ở trường Saha Nakhon Sawan. Ót ra ngoài gặp tôi và bảo tôi chờ cậu ta một chút cậu ta sẽ đưa tôi đến nhà bạn chơi. Vì chúng tôi gần như đang thầm thích nhau nên không thể xuất hiện trước mặt bố mẹ Ót. Nếu người lớn biết, chắc chắn sẽ trở thành chuyện lớn.

Đến Nakhon Sawan là lúc trời vừa tối, Ót đưa tôi đến nhà bạn ở một huyện cách xa trung tâm tỉnh chơi. Ở đó rất vắng, nhà cửa thưa thớt. Ngôi nhà mà tôi đến ngủ không có điện, phải dùng đèn dầu. Tôi cũng không hiểu tại sao tự nhiên lại đến đó. Cũng có thể là vì tôi chưa suy nghĩ kỹ cộng với việc chưa từng gần gũi với người con trai nào trước đó. Khi đó, Ót dùng lời lẽ rất ngọt ngào khiến tôi cảm thấy rất thích cậu ta và ối cùng cũng làm “chuyện ấy” với cậu ta tại đó. Đây là lần đầu tiên của tôi. Tôi chỉ thấy nó đau đớn, khổ sở chứ chẳng sung sướng gì. Thật đáng xấu hổ vì chúng tôi là chị em họ mà lại làm chuyện đó với nhau. Tại sao mọi chuyện lại như vậy tôi cũng không biết.

Tôi quan hệ với Ót duy nhất lần đó và chỉ đúng một lượt. Ngày hôm sau chúng tôi ai trở về nhà người đó. Ót về nhà cậu ta còn tôi quay lại Bangkok. Vừa về đến nhà tôi đã bị anh trai đánh vì tội ngủ bên ngoài. Anh quát:

“Mày là con gái tại sao không chịu về nhà ngủ hả?”.

Hồi đó, anh Tông nghi ngờ tôi có ai đó ở bên ngoài nhưng chưa bắt được. Thật ra tôi chưa từng làm chuyện đó với người nào cả. Tôi thậm chí còn không biết quan hệ tình dục là gì. Sau lần đó, tôi thường xuyên gửi thư cho Ót và để cậu ta chuyển thư đến địa chỉ nhà Cung, bạn tôi. Hồi trước chưa có điện thoại di động nên mọi người thường liên lạc với nhau bằng thư tay. Nếu có ai đó hỏi tôi rằng tôi có yêu Ót thật không, vậy tôi muốn hỏi lại: “Vậy tình yêu là như thế nào? Phải được thể hiện ra sao? Hoặc phải chịu trách nhiệm với nhau như thế nào?”. Vì trong lúc tôi và Ót quan hệ với nhau tôi không thấy hạnh phúc. Cái gì đã qua thì kệ cho nó qua, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với nhau vậy thôi.

Chúng tôi thường xuyên gửi thư cho nhau. Khoảng một tháng trôi qua, tôi bắt đầu có những biểu hiện bất thường, hay buồn nôn vào buổi sáng, gần như ngày nào cũng vậy. Tôi nghĩ hay là mình đã dính bầu. Tôi liền viết thư thông báo cho Ót rằng: “Có lẽ Ninh đã mang bầu. Chúng ta phải làm gì bây giờ?”. Ót nói rằng tôi không phải lo lắng, nếu có chuyện gì xảy ra cậu ta sẽ chịu trách nhiệm. Không ngờ bức thư đó của tôi lại rơi vào tay của mẹ Ót. Và những chuyện đau lòng từ đó bắt đầu đến với tôi.

Tôi biết rằng lần này tôi chắc chắn không được đi học tiếp vì tôi sẽ có con nhưng tôi vẫn muốn đến trường học. Khi chắc chắn mình đã có bầu, tôi liền đến hỏi ý kiến Cung xem tôi cần phải làm gì. Cung và Cheng khuyên tôi nên đi phá thai nếu không tôi chắc chắn sẽ phải bỏ học. Hồi đó, vì không có tiền nên tôi cứ chần chừ để cho thời gian trôi qua, gần hai tháng sau, trùng với khoảng thời gian sắp khai giảng năm học mới.

Tôi ngồi tàu hỏa đi xem kết quả thi tuyển vào trường Kỹ thuật Don Muang và thật không ngờ tôi đã thi đỗ và ngành Mỹ thuật. Sau khi biết kết quả, tôi vui mừng trở về nhà thông báo với mẹ tôi đã thi đỗ và hỏi xem liệu tôi có cơ hội để học tiếp không? Vừa về đến nhà tôi đã thấy mẹ, anh và thím của tôi đang ngồi cả trong nhà. Tôi nhìn họ và không hiểu chuyện gì đang

xảy ra. Mọi người nhìn tôi với ánh mắt rất tức giận. Tôi nói: “Mẹ, Ninh đã thi đậu trường...”. Tôi chưa kịp nói hết câu thì anh tôi đứng phắt dậy nhảy vào đập khiến tôi ngã lăn ra nhà sau đó anh ta đấm đá tôi túi bụi mà không có ai can.

Tôi tủi thân vô cùng, sao mẹ và thím nữ để anh đánh tôi đến gần chết mà không ngăn cản. Cuối cùng, tôi cũng phải chạy trốn khỏi nhà vì nếu không chắc sẽ bị đánh cho đến chết. Anh tôi không dùng gậy mà đánh tôi bằng tay chân, vừa tát, vừa đấm, vừa đập. Tôi thấy chán cuộc sống kiểu này. Gia đình không hạnh phúc, không dùng tình yêu thương để dạy dỗ, không ai dạy tôi phải làm thế này phải làm thế kia, chỉ chăm chăm đánh đập nếu làm gì sai. Bọn họ đã biết tôi đang có thai vì chính thím Xa Ing, mẹ của Ót là người viết thư thông báo cho mẹ tôi: “Bây giờ con Ninh đang có thai với thằng Ót. Tôi sẽ không chịu trách nhiệm bất cứ điều gì đâu nhé”.

Sau khi bị đánh không thương tiếc, tôi bỏ trốn khỏi nhà đến tìm Cung để hỏi xem tôi phải làm gì tiếp theo. Cung đưa tôi đến nhà một người bạn thân của chúng tôi tên là Surin để mượn tiền đi phá thai. Khi đó, Surin không còn đi học nữa mà đã đi làm ở sân bay Don Muang nên cũng có chút tiền. Surin cho tôi vay hai nghìn bạt để đi phá thai. Sau khi vay được tiền, tôi và Cung cùng nhau đến một phòng khám tư tên là Mi Chai. Bác sĩ nói rằng tôi đã mang thai được hai tháng và phải trả hai nghìn bạt để trả tiền dịch vụ. Bà ấy cho tôi nằm lên giường và bảo tôi cởi đồ, dạng chân ra để làm tiểu phẫu. Bà lấy một thanh kim loại, giống cái kẹp cho vào trong tử ng định kéo bào thai ra nhưng không ngờ lúc đó tôi thấy rất đau, không thể chịu được lên khóc lóc cầu xin bác sĩ:

“Bác sĩ, cháu không chịu được đâu, cháu đau lắm, cháu xin phép không làm nữa”.

Bà ấy cũng dừng lại nhưng vẫn tính tôi một nghìn bạt tiền dịch vụ. Tôi nhớ lúc đó mình còn đang mặc đồng phục học sinh.

Sau khi phá thai không thành công, tôi ở lại nhà Cung ba, bốn ngày thì mẹ và chị tôi đến tìm gọi về và hứa sẽ không ai đánh nữa, chỉ cần tôi về. Đến nhà, anh tôi chưa hết tức giận, nói năng vẫn rất bực bội và lúc nào cũng có vẻ muốn nhảy vào đánh tôi nhưng lần nào mẹ cũng can ngăn. Tôi thấy rất lo sợ không biết cuộc đời mình sẽ ra sao nữa. Vài hôm sau, anh tôi mua thuốc phá thai bắt tôi uống. Tôi phải lấy thứ nước đó trộn với rượu trắng uống hàng ngày, hết hai, ba gói mà không thấy dấu hiệu gì, đến mức tôi còn ra nhầy dây chun cùng bọt trẻ con trong xóm với hy vọng sẽ bị sẩy thai nhưng cũng không có tác dụng.

Mẹ thấy tôi đã nghỉ học nên sợ nếu để tôi ở nhà sẽ sinh hư nên viết thư hỏi ý kiến bố đang ở Ả Rập. Mẹ kể hết mọi chuyện cho bố nghe và hỏi phải cho tôi làm gì? Bố bảo nên cho tôi đi học cắt tóc ở khu vực Bang Pho mặc dù tôi không thích lắm. Tôi là người tiếp thu nhanh nên chỉ ba tháng đã học xong chương trình, trong khi những người khác phải học đến năm, sáu tháng. Mẹ và anh không muốn tôi liên hệ với Ót vì dù sao chúng tôi cũng là chị em họ, không thể lấy nhau, nhưng trong thời gian học cắt tóc, tôi vẫn thường xuyên lén lút gửi thư cho Ót.

Học cắt tóc xong cũng là lúc tôi đã mang thai được khoảng năm, sáu tháng. Ót viết thư cho tôi và bảo tôi thu dọn quần áo đến ở cùng cậu ta ở Nakhon Sawan. Khi đó tôi không biết phải làm gì nên quyết định đến ở với Ót như cậu ta bảo.

Tôi quên không nói rằng khi tôi đi phá thai ở phòng khám tư không thành công, bố của Ót đến đón tôi về ở cùng ông ở Nakhon Sawan. Ông nói sẽ chịu trách nhiệm nuôi mẹ con tôi vì dù sao mọi thứ cũng đã lỡ, không thể thay đổi được nữa. Nhưng khi đến Nakhon Sawan, chú lại đưa tôi đi phá thai ở chỗ một gã bác sĩ rởm. Tôi thấy đau đớn vô cùng nhưng ối cũng cũng không thành công. Có lẽ vì đứa trẻ này quá yêu ộc sống, muốn được sinh ra trên cõi đời này nên không ai có thể ngăn cản được nó.

Lần này đến ở với Ót, chú Chai sắp xếp cho tôi và Ót ở chung trong một căn phòng gần nhà chú. Chú còn cho phép tôi thu tiền thuê nhà để lấy tiền chi tiêu. Chú Chai đang ở với vợ bé tên là thím Khên và đã ly dị với thím Xa Ing, mẹ của Ót khá lâu.

Thím Xa Ing sống ở gần lữ đoàn Chira Prawat, tỉnh Nakhon Sawan. Thím bán hàng ăn cho bộ đội trong lữ đoàn. Thím là người rất chăm chỉ nhưng ác khẩu. Ai trong lữ đoàn cũng biết tiếng thím, đến cả tôi còn phải sợ thím. Trước đây, thím Xa Ing rất yêu quý tôi vì hồi nhỏ nghỉ hè năm nào tôi cũng đến nhà thím chơi. Tôi thường giúp thím làm đồ ăn bán cho bộ đội trong lữ đoàn. Tôi là người chăm chỉ, thích buôn bán nên được thím rất yêu quý. Nhưng khi biết tôi và Ót quan hệ với nhau đến mức có thai, thím lại quay ra ghét tôi vì thím không thể chấp nhận chuyện chị em họ lấy nhau.

Tôi đến ở với Ót tại nhà chú Chai được khoảng một tháng mà thím Xa Ing vẫn không hề hay biết. Vì thế, việc sinh hoạt của tôi lúc nào cũng phải lén lút, trốn tránh. Thời gian đó, chú Chai khá yêu quý tôi vì dù sao thì tôi cũng là cháu ruột của chú. Chú rất hay cho tôi tiền tiêu vặt và mua cái này, cái kia cho tôi khiến thím Khên cảm thấy ghen ghét, đố kỵ tôi nên thường tìm cách hãm hại tôi. Bà ta hay mách với chú Chai rằng hàng ngày tôi chỉ ăn với ngũ không chịu làm việc gì và tỏ ý muốn đuổi tôi ra khỏi nhà, quá đáng hơn nữa bà ta còn đi mách mẹ Ót đến xử lý tôi.

Khi mẹ Ót biết tôi trốn đến ở nhà chú Chai thì ngày ngày đến chửi bới đánh đập tôi một cách vô lý. Bà hay đến rình ở phòng, dùng gậy đánh đuổi tôi trong khi tôi đang mang thai ở tháng thứ tám. Ót có lúc bảo vệ được tôi, có lúc không làm được gì. Sau này, quá đáng hơn là cả thím Xa Ing và thím Khên cùng nhau đuổi đánh khiến tôi phải khốn khổ chạy trốn sang ở nhờ nhà hàng xóm không dám về. Ót cũng không có trách nhiệm gì với tôi cả. Cậu ta vẫn còn là một thanh niên mới lớn, thiếu trách nhiệm và rất lười biếng. Ót đã không bảo vệ được tôi, lại còn hay trăng hoa, thường trốn đi chơi với người yêu cũ.

Tôi rất đau khổ và tự trách bản thân đã làm sai, đáng lẽ không nên để chuyện đó xảy ra. Tôi không thể chịu được nữa nên viết thư gửi mẹ và kể hết sự tình cho mẹ nghe. Sau khi biết chuyện, mẹ và hai chị gái vội vàng đến tìm tôi. Đến nơi mẹ trách mắng chú Chai và các bà vợ tại sao lại đối xử với tôi như vậy trong lúc tôi đang có bầu sắp đến ngày sinh. Mẹ nói sẽ đón tôi về Bangkok nhưng tôi bảo mẹ:

“Mẹ, con không thể về nhà được, chắc chắn anh Tông sẽ đánh chết con mất”.

Mẹ nói:

“Con không phải lo, mẹ sẽ nói chuyện với anh”.

Tôi sợ về nhà kiêu gì cũng bị anh Tông đánh. Nhưng lần này tôi sẽ không nhẫn nhịn anh nữa. Tôi nói với Ót là tôi muốn mượn một khẩu súng để phòng thân, nếu anh ta đánh thì tôi sẽ dùng súng để dọa.

Tôi giấu một khẩu súng ngắn trong người. Về đến nhà, vừa nhìn thấy tôi, anh Tông đã nhảy vào đánh tôi ngay lập tức. Không hiểu tại sao tất cả mọi người luôn mồm đánh đập, hãm hại tôi? Hay là tại nghiệp chướng từ kiếp trước gây ra? Nhiều lúc tôi trở nên trầm cảm vì luôn phải lo lắng, khiếp sợ những người xung quanh sẽ đánh đập, làm hại mình.

Khi bị anh đánh, tôi thấy đau đớn vô cùng và lo sợ sẽ bị sảy thai. Lúc đó, tình hình hết sức nhốn nháo, mẹ và các chị tôi xông vào can ngăn nhưng không kịp. Chị tôi còn bị anh đập văng ra và quát:

“Cả mày cũng muốn ăn đòn nữa hả Chiếp? Định bao che cho nó à?”.

Rồi anh ta đập vào người chị Chiếp khiến tôi không thể nhẫn nhịn thêm nữa nên quyết định lấy súng ra dọa. Trong súng có đạn, tôi không định bắn thật, chỉ muốn dọa, nhưng ông anh trai tôi lại không sợ, đã thế còn khiêu khích:

“Mày có giỏi thì bắn đi”.

Lúc đó, không hiểu chú Rơng, một người em khác của bố mà gia đình chúng tôi đang ở nhờ, từ đâu chạy lại giành súng của tôi, dùng thân súng và vào mặt tôi rồi cướp lấy bỏ đi đâu cũng không biết. Tình hình lúc đó rất lộn xộn, tôi và chị gái phải chạy đến nhà bạn ngủ nhờ vì bị anh tôi đuổi không cho vào nhà.

Khi ấy, tôi thấy mệt mỏi vô cùng với ộc sống này, nó chỉ mang lại cho tôi toàn những tai ương. Cuộc sống của một cô bé mới mười bảy, mười tám tuổi như tôi thật không hoàn hảo chút nào, gia đình không êm ấm, bố có vợ bé, kinh tế khó khăn. Tôi chưa từng được dạy dỗ một cách đúng đắn vì tôi phải đến ở với ông bà từ nhỏ. Ông bà cũng không có nhiều thời gian bên cạnh tôi. Những lúc ở nhà, bố mẹ lại thường xuyên cãi cọ nhau từ khi tôi mới biết nhận thức.

Mẹ thương tôi bụng mang dạ chửa gần đến ngày sinh rồi mà vẫn còn bị anh trai thường xuyên đuổi đánh. Mẹ đồng ý chuyển ra khỏi nhà chú, thuê nhà trọ ở với tôi và chị. Chúng tôi thuê nhà ở khu Tao Pun thuộc quận Bang Sue. Hàng ngày, mẹ lại phải đi bán bánh dạo như trước kia để kiếm tiền nuôi tôi.

Khi còn nhỏ, tôi hay cãi lời mẹ hoặc thỉnh thoảng nói năng không lễ phép với mẹ. Tôi không thấy yêu mẹ vì mẹ hay đánh tôi, thỉnh thoảng lại sai anh đánh tôi nữa. Nhiều lúc tôi nghĩ mẹ không yêu tôi hoặc yêu quý các con không bằng nhau. Tôi thấy mẹ ít quan tâm đến tôi, yêu anh và chị thứ ba hơn. Nhưng thực ra mẹ yêu tất cả các con, chỉ có điều người nào không tự chăm sóc được mình như chị Cày thì mẹ sẽ quan tâm nhiều hơn.

Thời gian gần sinh mẹ chăm sóc tôi rất cẩn thận. Ót cũng chuyển đến ở cùng nhà trọ với tôi và mẹ. Mẹ thương tôi nên chấp nhận cho tôi và Ót ở với nhau. Nhưng cậu ta là người không biết cố gắng. Mẹ bảo Ót đi tìm việc làm nhưng vì cậu ta hay trốn làm đi ngủ trộm, hoặc thỉnh thoảng cố tình

làm hỏng việc, bị quản lý bắt được và chẳng bao lâu thì bị đuổi việc. Tôi bắt đầu thấy chán cậu ta và tự trách mình gây nên cơ sự này.

Cuối cùng thì ngày sinh nở của tôi cũng đến. Hôm đó, trời mưa rất to, tôi bắt đầu đau bụng. Tôi báo với mẹ mình đau bụng, mẹ liền vội đưa tôi vào bệnh viện khi đêm đã khuya. Chúng tôi nhếch nhác đi bộ trong mưa, ối cùng cũng bắt được một chiếc taxi. Và tôi đã sinh hạ một cậu con trai ở bệnh viện Wachira.

Giây phút lấy hơi rặn đẻ, tôi có cảm giác thương mẹ vô cùng vì tôi thấy rất đau, có cảm giác như bị cắt da, cắt thịt và sợ mình sẽ chết. Lúc đó tôi luôn nghĩ đến mẹ. Tôi chỉ mới sinh một đứa con đầu lòng mà còn đau đớn thế này, vậy mà mẹ sinh tận bốn người con. Thực ra mẹ không cần phải sinh đứa con thứ tư, tức là tôi cũng được nhưng mẹ đã cố mang thai và sinh thêm tôi. Trong lòng tôi thấy biết ơn và yêu mẹ vô cùng. Lúc đó, tôi đã tự hứa với bản thân sẽ không cãi lời mẹ nữa, đó là hành động rất tội lỗi.

Bác sĩ bế con trai đến giường đưa cho tôi. Lần đầu tiên trông thấy con, nước mắt tôi cứ trào ra. Tình yêu con trào dâng trong lòng. Tôi bế con lại gần để cho con bú. Giây phút cho con bú tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng có lẽ vì tôi vẫn còn ít tuổi, chỉ mới hơn mười tám. Điều mà tôi ngạc nhiên nhất là trên đầu thẳng bé có rất nhiều nước, chỏm đầu rất dài giống như bị hút ra vậy. Tôi không biết con bị làm sao, kể cả các bác sĩ cũng thấy rất ngạc nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi nghe thấy các bác sĩ thì thầm với nhau về nguyên nhân của hiện tượng đó nhưng thực sự tôi không hút thai, tại sao đứa bé lại như vậy.

Sau khi kiểm tra sức khỏe của con trai tôi xong, bác sĩ cho tôi biết xét nghiệm máu của tôi cho kết quả dương tính với bệnh giang mai và con tôi cũng đã bị lây bệnh từ tôi. Bác sĩ hỏi tôi:

“Chị có hiểu từ dương tính là gì không?”.

Tôi trả lời:

“Không hiểu ạ”.

Bác sĩ lại hỏi:

“Thế chị có biết bệnh giang mai là gì không?”.

Tôi cũng trả lời:

“Không ạ”.

Bác sĩ nói tiếp:

“Chị bị mắc bệnh lây truyền qua đường tình dục. Chị phải đưa chồng đến đây kiểm tra máu bởi có thể chị bị lây từ chồng, hoặc có thể chồng chị quan hệ với gái mại dâm mà không sử dụng biện pháp an toàn”.

Lúc đó tôi rất giận dữ, nhiều khả năng Ót đã làm như bác sĩ nói thật vì tôi chưa từng có quan hệ tình dục với bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài Ót. Và điều làm tôi thấy tức giận đó là cậu ta khiến cho cả con tôi cũng bị nhiễm bệnh. Còn về hiện tượng chỏm đầu của con tôi, bác sĩ nói có lẽ là do hậu quả của việc nhiễm bệnh hoặc nguyên nhân từ việc phá thai nhiều lần. Khi Ót đến kiểm tra thì quả nhiên cậu ta cũng bị nhiễm bệnh thật. Tôi cảm thấy rất ghê tởm cậu ta, thậm chí trong suốt thời gian qua cậu ta có tôi rồi nhưng vẫn còn giấu tôi quan hệ với nhiều phụ nữ khác nữa hoặc cũng có thể hẳn đã đi chơi gái cũng nên.

Bác sĩ nói với tôi rằng, cả ba chúng tôi, bố, mẹ và con đều phải tiêm thuốc chữa bệnh và cấm không được quan hệ với nhau cho đến khi khỏi hẳn. Chúng tôi phải tiêm rất nhiều thuốc. Thuốc này khi tiêm vào có cảm giác rất buốt. Con tôi cũng phải chịu đau đớn như người lớn và tôi phải dừng việc cho con bú cho đến khi khỏi hẳn, tức là phải mất đến hàng tháng, vì thế tôi phải mua sữa bên ngoài về cho con ăn. Nhưng đau lòng hơn nữa

đó là Ót không chịu đi làm bất cứ một công việc nên ối cùng tôi phải bảo cậu ta quay về Nakhon Sawan ở vì mẹ tôi chắc chắn không thể gánh vác việc nuôi cả tôi, cả cậu ta và con tôi được. Tôi phải sống dựa vào mẹ trước rồi sẽ tính cách tìm việc làm sau.

Trong thời gian khoảng một tháng đầu mới sinh con, đi đâu sữa cũng chảy ướt hết áo và có mùi rất tanh. Tôi không biết phải làm thế nào và cũng không thể cho con bú do đã bị nhiễm bệnh. Tôi thấy vô cùng xấu hổ với người xung quanh, xấu hổ vì họ biết tôi mới sinh con trong khi tuổi đời còn rất nhỏ.

Tôi xin được làm nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại Central Chit Lom. Tôi phải đứng bán hàng cả ngày, không được phép ngồi, sữa thì chảy ròng ròng ướt hết áo. Tôi thấy mình thật đáng thương. Làm ở đó được ba tháng thì hết việc vì tôi chỉ là nhân viên tạm thời cho một công ty ký gửi hàng bán trong siêu thị. Tiền lương chỉ được khoảng ba nghìn bạt, lại còn phải mất tiền xe, tiền ăn trưa, gần như không dành dụm được đồng nào. Có những tháng không đủ tiền, tôi đành phải mua sữa đặc cho con ăn cho dù đó là điều rất không nên làm với một đứa trẻ sơ sinh.

Sau khi bị thất nghiệp, tự dưng Ót đến đón tôi và báo rằng mẹ anh ta muốn nhìn thấy cháu và muốn đón thằng bé về ở cùng. Tôi rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao mẹ Ót lại thay đổi nhanh đến vậy. Thím liệu có đánh tôi nữa không? Liệu có làm hại tôi nữa không? Nhưng tôi vẫn chọn đến đó ở vì đây là cách duy nhất để con tôi có thể sống sót, không phải nhịn đói, thôi thì cứ qua đó ở tạm trong lúc đang thất nghiệp.

Đến nhà gặp mẹ Ót, tôi cảm thấy bà rất vui mừng và có vẻ thương cháu trai. Thím Xa Ing là người rất mê trẻ con, khi ngủ cũng phải bế con tôi ngủ cùng. Tôi cũng giúp thím bán hàng ở doanh trại Chira Prawat và giúp làm tất cả mọi việc trong nhà vì tôi khá chăm chỉ và thích buôn bán. Thím Xa Ing bán hàng ăn, hủ tiếu, cơm và rất nhiều loại bánh. Ngày nào tôi cũng phải dậy từ ba, bốn giờ sáng để đi chợ, sau đó phải nấu một nồi cơm rất to

và làm thức ăn cho hàng trăm bộ đội, nhiều khi còn phải hầm mười, hai mươi cân thịt lợn. Nấu xong xuôi mọi thứ thì mang đi bán. Tôi vừa làm vừa phải trông con. Đó quả là công việc rất nặng nhọc đối với một cô bé mới chỉ mười tám tuổi. Trong khi đó, Ót rất ít khi chịu giúp đỡ việc gì vì cậu ta vô cùng lười biếng, ngủ dậy muộn, đến lúc thức dậy lại bỏ đi chơi với lũ bạn ngoài chợ theo cách sống của một thanh niên mới lớn, không hề có trách nhiệm. Còn tôi phải chịu đựng hoàn cảnh này vì con.

Tôi giống một kẻ ngốc nghếch, không hiểu biết sự đời vì tôi không được học hành gì nhiều, ọc sống cũng chỉ gói gọn trong trường học và gia đình. Tôi không biết đàn ông “lãng nhãng” là như thế nào, đàn ông “ngoại tình” sẽ có biểu hiện ra sao và phải quan sát những gì. Chỉ một lần duy nhất quan hệ với Ót, tôi đã mang thai, đã thế còn bị lây bệnh nữa. Như thế người ta gọi là ngây thơ có đúng không nhỉ? Lý do khiến tôi đặt ra những câu hỏi đó là vì Ót đã ngoại tình từ rất lâu. Cậu ta có thể ngủ với bất kì ai miễn là đàn bà!

Một hôm, có một chị là hàng xóm của Ót sang chơi. Chồng chị ta là bộ đội, sống ở nhà bên cạnh và khá thân thiết với chúng tôi. Chị ta thường xuyên đến chơi và giúp mọi người làm việc nhà. Chiều hôm đó, khi chúng tôi đang ăn cơm cùng nhau, được một lúc tôi thấy thím Xa Ing quát lên:

“Con Khiệt kia, mày cút về nhà ngay!”. Chị ta tên là Khiệt. “Lần sau cấm mày không được bước chân sang nhà tao nữa”.

Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi khiệt đi về nhà, thím quay ra chửi Ót không tiếc lời:

“Thằng khốn, tôi cấm mày làm chuyện mất dạy trong cái nhà này. Mày đã làm quá nhiều điều khốn nạn rồi mày có biết không hả?”.

Ót cũng đứng dậy và bỏ đi. Tôi liền hỏi thím có chuyện gì xảy ra. Thím bảo rằng:

“Mày ngu quá, không biết gì cả. Cả hai đứa nó quan hệ vụng trộm với nhau lâu rồi. Tao không muốn nói cho mày biết nhưng hôm nay tao không chịu được nữa. Bọn nó vừa ngồi ăn cơm vừa cà chân nhau, không coi ai ra gì”.

Tôi gần như không tin lời nói của thím là sự thật vì Ót ở với tôi suốt như vậy thì ngoại tình vào lúc nào?

Tôi thấy rất mệt mỏi vì phải làm việc ở nhà Ót từ ba, bốn giờ sáng cho đến đêm khuya, ngày nào cũng vậy. Họ không trả tôi một đồng tiền công nào mà chỉ chăm sóc con tôi đầy đủ. Con tôi thật sự rất sung sướng khi được ở với thím Xa Ing. Tôi sống ở nhà thím được khoảng bốn, năm tháng thì bắt đầu thấy căm ghét và ghê tởm Ót vì cậu ta đã quan hệ với quá nhiều người phụ nữ khác, đến cả hàng xóm cũng không tha. Tôi thấy xấu hổ với mọi người xung quanh. Ở đó ai cũng biết chuyện này, chỉ có mình tôi bao giờ cũng là người biết ối cùng.

Một hôm thím Xa Ing nói với tôi:

“Ninh ơi, nếu gặp ai tốt thì con cứ theo nhé vì thằng Ót không phải người tốt, nó lừa dối, sống không có trách nhiệm. Hoặc nếu con muốn ra ngoài tìm việc thì cứ đi đi, như thế sẽ có cơ hội gặp được người tử tế. Về con cái, con không phải lo lắng gì, thím sẽ nuôi và chăm sóc nó cho con mãi mãi”.

Tôi sợ nghĩ mãi về chuyện này, không biết nên làm gì vì Ót vẫn chứng nào tật nấy, không thay đổi. Từ sau khi sinh con đến nay, tôi luôn yêu cầu cậu ta sử dụng bao cao su lúc quan hệ vì sợ sẽ lại mang bầu lần nữa hoặc có thể sẽ lây bệnh của Ót.

Tôi quyết định đi làm nhân viên lễ tân trong nhà hàng của khách sạn Piman ở Nakhon Sawan. Tôi bắt đầu ăn mặc, trang điểm nhưng không giỏi trong lĩnh vực này lắm. Trang điểm vào trông cũng không đẹp là mấy nhưng dù sao vẫn hơn là không trang điểm. Khi đó Ót bắt đầu tỏ ra ghen

tuông, cố gắng đưa đón tôi hàng ngày. Tôi thì ngoan ngoãn, bình thường, nhưng vài tháng sau cũng có một vài nhân viên làm cùng thích tôi. Đầu tiên tôi cũng không có cảm giác gì vì đã có Ót bên cạnh. Lâu dần, khi có nhiều người thích hơn, tôi bắt đầu tách dần ra ngoài quỹ đạo, mỗi lúc một chút cho đến khi Ót phát hiện ra và ngày càng trở lên ghen tuông hơn. Chúng tôi bắt đầu to tiếng với nhau và ối cùng Ót đã ra tay đánh tôi chỉ vì ghen. Tôi nói với Ót:

“Anh thấy thế nào khi tôi làm thế này? Có thấy tức tối không? Vậy anh có biết rằng anh đã làm cho tôi đau khổ biết chừng nào không? Trong mắt anh, tôi giống như một con ngu vậy. Và nếu như tôi không được ra ngoài làm việc thế này thì tôi sẽ giống một con cóc nằm trong chum, suốt đời bị anh kiểm soát mà thôi. Bây giờ tôi đã sáng mắt ra rồi. Từ giờ trở đi đường ai nấy đi. Nếu anh còn là người như thế này thì chia tay là tốt nhất cho cả hai. Nhưng nếu anh vẫn muốn sống với tôi và con thì anh hãy tìm việc làm rồi chúng ta lại về với nhau”.

Nhưng cậu ta không đồng ý. Cậu ta chỉ tát tôi một cái duy nhất đã khiến tôi căm ghét cậu ta vô cùng. Cuối cùng tôi đã ôm con trốn về Bangkok ở với mẹ vì tôi không thể bỏ rơi con mình được. Thím Xa Ing cũng không hề hay biết chuyện tôi trốn về nhà.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bước Đầu “Vào Nghề”

Trở lại Bangkok ở với mẹ, cũng vừa lúc bố tôi ở Ả Rập về. Bố chắc chắn không thể quay lại làm việc ở Ả Rập được nữa vì đã hết hợp đồng lao động, ngoài ra công việc cũng rất nặng nhọc mà ông thì đã có tuổi. Thế nên bố phải tìm việc làm thêm ở Bangkok. Vì ông đã từng là thợ mộc nên kiếm việc cũng không khó lắm. Cả nhà chỉ có một mình bố làm việc, giờ cộng thêm mẹ con tôi khiến gánh nặng gia đình càng thêm lớn. Tất cả chúng tôi ở trong một căn nhà trọ rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ nên mọi người phải ngủ chung. Thật may, lúc đó chị Cày đã tìm được việc làm. Chị làm nhân viên thu tiền vé xe bus tuyến số mười sáu. Tiền lương vừa đủ để trả tiền thuê phòng. Chị Chiếp thì vẫn thường xuyên đi đi về về vì chị đã có người yêu (cũng là con gái). Chị Chiếp chẳng bao giờ giúp đỡ chia sẻ gánh nặng với gia đình mà chỉ thích ra ngoài sống riêng. Anh Tông tiếp tục học đại học, anh lái xe ôm cũng có góp tiền phụ mua thức ăn. Còn tôi vẫn chưa có việc làm. Đã thế còn ôm con về làm tăng thêm gánh nặng cho mọi người.

Tôi thường xuyên bị người trong gia đình mắng mỏ, chì chiết nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng vì không còn sự lựa chọn nào khác. Gia đình chúng tôi khi đó rất khó khăn nên không khí lúc nào cũng nặng nề. Chúng tôi nợ rất nhiều tiền của những người xung quanh, nợ cả tiền thuê nhà, toàn những chuyện đau đầu. Tôi bị trầm cảm nặng đến mức thỉnh thoảng muốn tự tử vì những hành động lầm lỗi của mình. Tôi tự trách bản thân tại sao lại có con khi còn quá trẻ để phải bỏ học giữa chừng và trở thành gánh nặng cho cả gia đình.

Gia đình tôi khá thân thiết với gia đình chị Wan, hàng xóm cùng dãy trọ. Hàng ngày chị Wan vẫn thường sang nói chuyện với mẹ tôi, còn chồng chị

lại thích sang uống rượu với bố tôi vì hai phòng nằm sát nhau. Chị Wan có bốn đứa con nhỏ, tuổi từ ba đến mười hai. Chị là người từng trải, rất thích diện những bộ đồ sặc sỡ và biết cách trang điểm khiến nhiều lúc tôi thấy ghen tị với vẻ đẹp của chị. Thi thoảng tôi nhờ chị dạy cho cách trang điểm, khiến dần dần chúng tôi trở nên thân thiết với nhau hơn. Hai chị em thường ngồi nói chuyện công việc hoặc bàn tính cách làm ăn. Chị Wan thường nói, chị thích buôn bán nhưng không có vốn, còn đi xin việc làm thuê thực sự rất khó.

Một hôm, chị Wan sang hỏi tôi:

“Em có muốn đi làm nhân viên phục vụ quán không?”.

Tôi thực sự muốn đi làm lấy tiền mua sữa cho con và cũng không muốn ngồi chơi mãi ở nhà làm gánh nặng cho gia đình.

Chị Wan nói:

“Chúng ta sẽ đi làm việc ở Pattaya. Chị biết ở Pattaya có rất nhiều nhà hàng tuyển nhân viên phục vụ vì chị đã từng làm ở đó. Tiền lương cũng khá, không dưới năm nghìn бат lại còn có cả tiền bo riêng nữa”.

Tôi tin lời chị và hy vọng sẽ có tiền mang về giúp đỡ gia đình. Nhưng vấn đề là cả tôi và chị Wan chỉ có mỗi tiền đi xe đến Pattaya, các khoản chi phí khác đều không có. Nhưng chị Wan nói không sao, đến đó xin ngủ nhờ nhà bạn chị ấy trước. Hai chị em thống nhất sẽ thử đến đó xem có việc gì làm không trước đã nên tôi không mang theo nhiều quần áo, chỉ có một bộ quần bò áo phông bình thường mặc trên người và mang theo một bộ váy liền. Chị Wan bảo:

“Đến đó sẽ mua sau vì ở đó kiếm tiền dễ lắm. Ngoài ra, nếu xin được việc làm thì họ sẽ phát quần áo đồng phục cho mình mặc”.

Tới Pattaya, chị Wan đến tìm một người bạn. Anh này là nhân viên chăm sóc vườn cây trong khách sạn. Tôi không biết họ nói chuyện gì với nhau, chỉ biết một lúc sau họ đưa tôi về nhà trọ của anh ấy.

Anh này tên là Lek. Cái mà anh gọi là nhà trọ ấy không hẳn là một ngôi nhà mà là một túp lều được lắp ghép từ các cây gỗ nhỏ thì đúng hơn. Trong lều có hai người đàn ông khác đang nằm chơi. Tôi thấy bất tiện khi phải ngủ ở đây vì chỗ nằm rất chật, nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Chị Wan bảo tôi chịu khó ngủ tạm ở đây trước, khi nào có tiền sẽ chuyển đi nơi khác.

Khoảng sáu giờ chiều hôm đó, chị Wan đưa tôi đến xin việc tại Soi 4 (Ngõ số 4). Tôi thay bộ quần áo đang mặc bằng một bộ váy liền màu xanh rực rỡ giống hệt màu xanh của đèn tín hiệu giao thông hay màu lá chuối non. Tôi mặc bộ này đi đến đâu cũng có người nhìn theo vì màu sắc của nó quá chói, trông lỗ bịch không chịu được, cổ áo còn may theo kiểu Tàu nữa. Trong người tôi lúc đó chỉ có đúng bốn bạt, số tiền còn lại sau khi mua vé xe khách, còn chị Wan chắc cũng không có nhiều hơn tôi là mấy. Chúng tôi phải đi bộ từ Pattaya Klang đến Soi 4, quãng đường dài khoảng hai cây số.

Tôi còn nhớ hôm đó, chúng tôi đi làm mà không ăn cơm chiều bởi không có tiền. Trong Soi 4, có một quán bar khá giống quán bar Nhật. Chị Wan bảo tôi đây là quán rượu, chúng tôi sẽ phục vụ rượu tại đây. Sau khi trao đổi công việc xong, họ bảo chúng tôi vào ngồi trong một cái tủ khá lớn và chờ các khách du lịch đến từ mọi nước như Nhật Bản, Hàn Quốc, Hồng Kông,... đến lựa chọn người phục vụ rượu cho họ.

Tôi vào ngồi trong một chiếc tủ, trong đó đã có cả trăm cô gái khác ngồi chờ sẵn. Tôi không nói chuyện với bất kỳ ai vì không quen họ. Chỉ biết hầu hết mọi người ai cũng nhìn tôi chăm chăm như người ngoài hành tinh, có lẽ là vì tôi ăn mặc quá lỗ bịch lại còn không biết cách trang điểm. Nhưng tôi cũng không bận tâm lắm và cũng không muốn nói chuyện với ai cả. Tôi biết khi đó trông mình rất xấu xí, trái ngược hoàn toàn với những cô gái khác

trong tủ. Bọn họ ai cũng ăn mặc rất đẹp, nhiều cô trông khá trẻ con nhưng cũng có nhiều người đã lớn tuổi, già kinh khủng. Bọn họ ngồi tám chuyện với nhau theo cách của những chị em bình thường khác.

Ngồi được một lúc thì có tiếng chuông, đèn màu hồng trong tủ cũng sáng lên lấp lánh. Bọn con gái chạy lại ngồi tụm thành từng nhóm. Sau đó có du khách nước ngoài, có lẽ là người Nhật Bản, Trung Quốc đi vào theo từng nhóm lớn. Họ chọn từng cô gái rồi đi ra cùng nhau. Sự việc này diễn ra nhiều đợt, những cô gái ngồi trong tủ cũng lần lượt được chọn và ra ngoài cùng khách gần hết chỉ còn lại khoảng mười người, trong đó có tôi và chị Wan. Cho đến gần nửa đêm chị Wan cũng được khách chọn đi. Thật không thể tin được là cả tủ chỉ còn lại một mình tôi chưa được chọn. Trước khi đi chị Wan có dặn tôi:

“Nếu đêm nay chị không về thì ngày mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây nhé”.

Tôi liền đồng ý với chị.

Một lúc sau chủ quán đến nói với tôi là cửa hàng đã đóng cửa, ngày mai lại đến làm tiếp. Công việc bắt đầu từ ba giờ chiều và yêu cầu tôi phải đến đúng giờ. Tôi phải đi bộ quay trở về ngôi nhà đó một lần nữa giống như lúc chiều. Tôi thấy rất đói nhưng chỉ còn lại có bốn bạt không mua gì được, đến cả tiền xe bus cũng không đủ. Tôi bắt đầu thấy hoang mang không biết mình đến đây để làm gì. Về đến túp lều đó, tôi gọi người ra mở cửa. Anh chủ nhà đã chuẩn bị sẵn chỗ ngủ cho tôi bằng cách mắc một chiếc màn để tôi ngủ một mình bên trong. Thấy tôi có vẻ đang suy nghĩ lo lắng chuyện gì, anh bảo:

“Em không phải sợ, anh sẽ không làm gì em đâu, cứ vào ngủ đi, không phải lo lắng gì hết”.

Tôi quyết định vào ngủ, hôm sau tỉnh dậy cảm giác rất sáng khoái. Chị Wan đêm đó không về thật. Tôi ngồi suy tính xem mình đang làm gì vì hiện tại tôi đang rất đói.

Tôi đi ra ngoài ngồi, hai anh chủ nhà mời tôi đi ăn cơm nhưng tôi từ chối. Tôi ngại không dám thú nhận với họ rằng tôi không có tiền mua cơm. Nhưng họ vẫn mua một suất bún và nước chấm cho tôi. Đói quá nên tôi đành phải ăn, vì thực sự cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Khoảng gần ba giờ chiều, tôi bắt đầu đi tắm, chuẩn bị đi làm và tất nhiên vẫn phải mặc bộ váy cũ như đêm trước. Tôi không biết trang điểm và cũng không có mỹ phẩm, chỉ có một cây bút chì kẻ lông mày, một hộp phấn rôm và một thỏi son. Tôi kẻ lông mày ai nhìn thấy cũng hỏi đây là lông mày hay là râu róm vì tôi sẽ vẽ thành một đường thẳng tắp không có nét cong nào cả. Tôi đánh thêm chút phấn, tô son môi, chỉ có vậy thôi, cũng không có phấn mắt.

Ba giờ chiều, tôi đi tới quán bar đó, điểm danh với nhân viên quản lý cửa hàng rồi vào ngồi trong tủ mà không hề nói chuyện với ai. Hôm nay vẫn không thấy chị Wan đến làm nên tôi thấy bắt đầu lo lắng, không biết chị ấy đã đi đâu.

Mọi việc cũng diễn ra y như hôm trước, đó là khách vào quán, chọn một trong số các cô gái rồi cùng nhau đi ra. Cuối cùng, khi đã đến lúc gần tan giờ làm mà vẫn còn lại một mình tôi như hôm trước, cô chủ quán liền đến bảo tôi:

“Ngày mai cháu phải trang điểm kỹ hơn thì mới được đi làm như các bạn chứ”.

Việc không nói chuyện với bất kỳ ai khiến tôi không hề biết mình đang làm việc gì. Tôi đúng thật là ngốc nghếch và quê mùa quá, không theo kịp người khác. Tôi vẫn phải đi bộ về nhà và nhịn đói như hôm trước. Tôi rất muốn trở về với con trai và mẹ ở Bangkok nhưng không có tiền. Tôi quyết tâm rằng, nếu được tiền bo từ việc phục vụ rượu chỉ khoảng một, hai trăm

bạt thôi thì tôi sẽ trở về nhà ngay lập tức. Tôi thực sự không muốn ở lại Pattaya nữa.

Cả hai anh chủ nhà vẫn mua bún cho tôi ăn như hôm trước. Tôi thấy ái ngại với họ lắm nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Đến ngày thứ ba, họ bảo tôi phải chuyển đi ở chỗ khác trước khi ông chủ biết chuyện họ mang con gái về nhà ngủ. Họ nói:

“Em không thể cứ ở mãi trong nhà anh được, vì bọn anh chỉ là người làm thuê”.

Tôi rất buồn, khóc và kể lại câu chuyện cho họ nghe tại sao tôi lại đến Pattaya. Họ cũng nói họ thấy thương tôi nhưng không biết phải giúp đỡ thế nào. Tôi liền nói:

“Không sao, em chỉ xin phép được ở lại thêm một thời gian nữa thôi. Đến khi kiếm được tiền xe về nhà, em sẽ đi ngay”.

Họ cũng đồng ý cho tôi ở nhờ nhưng phải trốn trong nhà, không được phép ra ngoài.

Hôm đó là ngày thứ tư. Tôi đi làm việc như thường lệ. Tôi vẫn phải đi bộ như những hôm trước và chỉ được ăn mỗi ngày một bữa bún. Cũng giống như ba đêm trước, đêm nay chỉ còn lại một mình tôi ngồi trong tủ. Chủ cửa hàng cho người gọi tôi ra và nói:

“Cô không hiểu tại sao ngày nào cũng chỉ còn lại một mình cháu?”.

Sau đó chủ quán nói với tôi:

“Hôm nay cô có khách cho Ninh phục vụ massage. Khách hàng là người Thái. Cháu cố phục vụ cho thật tốt thì người ta sẽ cho tiền”.

Tôi rất mừng vì điều đó có nghĩa là tôi sẽ có tiền xe về nhà. Khách hàng tên Pan, là hướng dẫn viên tiếng Nhật. Nhìn thấy tôi anh ta tỏ vẻ vui mừng, gọi tôi đến rót rượu và cùng ngồi hát karaoke với anh ở trong quán bar. Sau đó, anh ta dẫn tôi đến phòng nghỉ của mình và nói rằng nhiệm vụ của tôi hôm nay là phải massage chân. Tôi bắt đầu thấy khó chịu, rất sợ anh ta sẽ làm gì tôi.

Anh ta nghỉ trong một khách sạn ở Pattaya. Vào đến phòng, anh ta bảo tôi đi tắm. Tôi bắt đầu thấy sợ, người run lên, sợ anh ta sẽ ép tôi làm chuyện đó. Tôi giả vờ hỏi:

“Tắm để làm gì ạ? Không phải chỉ massage thôi à?”.

Anh ta nói:

“Đừng có giả vờ ngây thơ thế cô bé. Đừng nói với tôi là cô bị bắt làm việc này hay là cô chưa từng làm việc này nhé?”.

Tôi bắt đầu khóc và thấy rất sợ hãi vì tôi chưa từng ngủ với ai ngoài Ót. Tôi khóc và năn nỉ anh ta:

“Xin anh hãy thả cho em về. Em chưa từng làm việc này và em cũng vừa mới sinh con chưa được một tuổi. Bạn em đưa em đến đây giúp tìm việc làm và bảo rằng chỉ làm nhân viên phục vụ. Em không biết mình phải làm việc như thế này. Em đã bị bạn lừa dẫn đến đây rồi bỏ rơi. Em muốn về nhà nhưng không có tiền, trong túi chỉ còn có bốn bạt. Cơm cũng không được ăn. Em chỉ muốn có tiền mua sữa cho con thôi”.

Như đã nói có lẽ số phận đã an bài bắt tôi phải trở thành gái bán hoa vì tình cờ lúc đó sữa của tôi chảy ướt hết áo. Anh Pan bắt đầu tin tôi và còn khóc vì thương tôi nữa. Anh nói:

“Ninh đừng sợ, anh sẽ không làm gì em đâu. Không phải khóc nữa. Đêm nay cứ ngủ lại đây rồi sáng mai về nhà với con và đừng quay trở lại Pattaya

nữa”.

Tôi không thể tin một khách làng chơi mà có thể tử tế như thế.

Sáng hôm sau, anh Pan thức dậy trước và bảo tôi:

“Bây giờ anh phải đi đón khách gấp. Nếu Ninh muốn ngủ tiếp thì cứ ngủ đến trưa rồi về nhà, lấy tiền này mà mua sữa cho con nhé”.

Sau đó, Pan mở ví lấy tiền đặt vào tay tôi. Tôi cũng không biết là bao nhiêu cho đến khi anh rời khỏi phòng mới biết số tiền đó là bốn nghìn bạc. Tôi rất ngạc nhiên, đó là số tiền quá lớn đối với tôi. Tôi nắm chặt số tiền trong tay, bật khóc vì mừng. Điều đầu tiên tôi làm là đi chợ từ sáng sớm, mua đồ cúng dâng lên các vị sư và mua cơm để ăn. Tất nhiên tôi cũng không phải đi bộ về nhà như những ngày vừa qua.

Tôi kiếm được số tiền này quá dễ dàng mà không phải đổi bằng thân xác. Không biết điều gì đã xui khiến tôi khi đó, hoặc có thể số phận đã an bài khiến tôi phải trở thành một gái điếm thực thụ bởi thay vì ý muốn quay về nhà như ban đầu, tôi đã quyết định ở lại làm việc. Cơn khát tiền đã làm tôi mù mị. Tôi nghĩ, mỗi đêm được bốn nghìn bạc, nếu đêm nào cũng có khách giống những cô gái khác thì tôi chắc chắn sẽ có rất nhiều tiền. Và khi có nhiều tiền, tôi sẽ gửi mẹ mua sữa cho con. Rồi, tôi còn nghĩ đến cả chuyện sẽ có tiền mua nhà. Kể cũng buồn cười vì từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa bao giờ tự làm ra được nhiều tiền như thế này, các việc khác làm cả tháng cũng không được từng đây tiền. Tôi còn nhớ khi đó, giá bốn chỉ vàng cũng mới chỉ bốn nghìn năm trăm bạc. Tôi quay lại ngôi nhà cũ nói chuyện với hai anh thợ kia:

“Bây giờ Ninh đã có tiền ra ngoài thuê phòng ở rồi. Ninh cảm ơn các anh đã cưu mang, giúp đỡ Ninh trong suốt thời gian qua”.

Sau đó tôi đi tìm thuê phòng trọ, đó là một căn phòng tập thể, nội thất đầy đủ, giá thuê phòng mỗi tháng hai nghìn đến hai nghìn năm trăm bạc. Tôi còn

mua thêm một bộ quần áo mới. Lần này tôi vào tiệm làm đầu và thuê người trang điểm cho xinh hơn. Lúc đó tôi cũng đã biết công việc mà tôi đang làm là gì. Tôi không muốn làm nhưng hoàn cảnh lúc đó bắt buộc tôi phải làm. Tôi còn phải nuôi con, phải gửi tiền giúp đỡ mọi người trong gia đình. Nếu tôi về nhà chắc chắn sẽ rất khó khăn và không biết phải làm gì và cũng không có nghề nào mang lại thu nhập nhiều đến như nghề này. Tôi nghĩ rằng phải chịu khó làm, khi có tiền sẽ từ bỏ nghề này và trở về nhà. Tôi đã không gặp chị Wan nhiều ngày và từ đó trở đi cũng không còn thấy chị quay lại nữa.

Tôi bắt đầu có thêm nhiều bạn bè mới, trong số đó tôi chơi thân nhất với Lép. Lép xinh đẹp và gần như ngày nào cũng có khách. Cô ấy được coi là ngôi sao trong quán này. Mọi người ở đó ai cũng ghen tị với Lép. Lép nói rằng đã thấy tôi ngay từ ngày đầu tiên đến làm và khi biết tôi không có khách vì thấy tôi chỉ mặc một bộ duy nhất trong bốn ngày liền, cô ấy đã muốn mang quần áo của mình cho tôi mặc nhưng lại không dám, sợ tôi không nhận. Tôi vội bảo cô ấy cứ mang đến, tôi muốn mặc bởi tôi không có quần áo và cũng không có tiền. Đêm đó chúng tôi rủ nhau nghỉ làm đi chơi ở Pattaya Tai. Chúng tôi ngồi với nhau trên bãi biển Chom Thian cả đêm. Từ đó, đêm nào không có khách là chúng tôi lại ra đó thuê ghế nằm trên bãi biển cho đến khi trông thấy các vị sư đi khất thực từ sáng sớm mới rủ nhau về nhà ngủ. Và chúng tôi ngày càng thân thiết hơn.

Sau hôm gặp Pan gần như ngày nào tôi cũng có khách. Một thời gian sau, không ngờ tôi lại gặp Pan, anh đưa khách du lịch đến Pattaya. Gặp lại anh, tôi rất lo lắng. Anh hỏi:

“Sao em vẫn chưa về nhà? Ở lại đây làm gì?”.

Tôi nói dối:

“Em đã về nhà và mới quay trở lại vì không có việc gì để làm”.

“Vậy thì lần này đi chơi với anh, không được miễn phí như lần trước nữa nhé”.

Từ hôm đó, anh Pan thường xuyên đến tìm tôi mỗi tháng hai lần.

Sau đó tôi cũng gặp thêm một hướng dẫn viên người Thái nữa. Anh tên là Wat, cũng là hướng dẫn viên tiếng Nhật. Anh mê tôi và cũng thật may vì anh cũng đến tìm tôi mỗi tháng hai lần, không trùng với thời gian Pan đến.

Hồi đó, Pan nhận chu cấp cho tôi và bảo tôi không cần phải làm việc nữa. Anh sẽ cho tôi tiền thuê nhà hàng tháng và mỗi lần đến gặp đều cho thêm tiền. Wat cũng vậy, mỗi lần đến gặp đều cho tôi ba, bốn nghìn bạc. Tôi không phải làm việc gì, suốt ngày đi chơi với Lép từ tối đến sáng. Bản thân Lép cũng không mấy khi đi làm vì Lép có đến hai ông khách người Hồng Kông và Nhật Bản nuôi, có tiền tiêu thoải mái.

Lép vẫn đang đi học tại một trường đại học ở tỉnh Chonburi. Hàng ngày cô ấy phải ngồi xe đi từ Pattaya đến Chonburi học, sáng đi chiều về. Thịnh thoảng, tôi cũng đi cùng và ngồi chờ Lép ở trường vì cô ấy muốn thế. Lép nhỏ hơn tôi hai tuổi, chúng tôi rất thân nhau đến mức tất cả mọi người ở Pattaya ai ai cũng biết chúng tôi là bạn thân.

Một hôm, Lép hỏi tôi:

“Này Ninh tao không muốn đi học nữa đâu. Mà nói tao có nên nghỉ học không? Vì đi học tao chẳng hiểu gì cả”.

Tôi nói:

“Tùy mà thôi. Nếu không chịu nổi thì bỏ đi còn nếu muốn học tiếp thì đừng đi làm nữa”. “Nhưng tao không biết phải làm gì để có nhiều tiền như làm nghề này”. Lép nói.

Tôi hiểu cảm giác của Lép vì cô ấy nghĩ giống tôi. Lép là một đứa trẻ thiếu sự quan tâm chăm sóc của gia đình, không có anh chị em. Bố đã có vợ bé và đã có con riêng với bà ta. Ông rất ít khi quan tâm đến Lép. Còn mẹ Lép đang làm việc ở Ả Rập và tôi đoán mẹ Lép chắc cũng đang làm cái nghề giống với nghề của chúng tôi.

Một hôm, có người đến gõ cửa phòng tôi, thật không ngờ người đó chính là chị Wan. Chị ấy đã quay trở lại quán cũ nhưng không gặp tôi ở đó, chắc chị ấy đã hỏi thăm mọi người để biết địa chỉ của tôi. Chị Wan đến tìm tôi vì muốn xin tôi cho ở cùng. Đây là lần đầu tiên chị ấy đến tìm tôi sau hai, ba tháng kể từ ngày đầu tiên đi cùng khách. Tôi điều tra và biết được hôm đó chị Wan được một khách người Nhật đưa đi chơi ở đảo Koh Larn bốn, năm ngày liền. Trước khi về nước, người khách ấy cho chị mấy chục nghìn bạt nên chị đã đi thuê nhà trọ một mình mà không hề quay lại tìm tôi. Chị Wan không muốn tôi đến ở cùng vì chị mê một người đàn ông cũng làm nghề bán dâm, ít hơn chị nhiều tuổi. Họ thuê nhà ở với nhau. Sau đó chị ấy bị hấn lừa hết sạch tiền rồi bỏ đi. Bản thân chị cũng không có việc làm, hàng ngày chỉ ngồi chơi. Khi hết sạch không còn đồng nào, chị Wan mới đến tìm tôi với hy vọng có thể được ở cùng. Tình cờ khi ấy, Lép cũng đang ở đó, cô ấy ngăn tôi không được giúp chị Wan. Lép nói:

“Chị à, đây là phòng của Lép, Ninh chỉ là người ở nhờ mà thôi”.

Lép làm như vậy vì giận chị Wan đã đưa tôi đến đây mà lại bỏ mặc tôi, đến lúc có tiền rồi cũng không thèm giúp đỡ tôi. Tôi biết chị Wan không tin lời Lép nói nhưng vẫn xin ở lại hai, ba ngày rồi sẽ đi. Tôi cũng phải đồng ý cho chị ta ở lại và sau đó chị ta cũng đi thật. Từ đó trở đi, tôi và chị Wan không gặp lại nhau nữa.

Tôi ở Pattaya làm gái bán dâm được một thời gian thì bắt đầu tập hút thuốc lá, cần sa và ngày càng nghiện nặng hơn, nhưng tôi không uống rượu. Lép không thích tôi hút thuốc vì có mùi hôi và thường mắng mỏ tôi, nhưng cuối cùng cô nàng cũng phải chấp nhận và thậm chí còn hay mua thuốc cho

tôi hút, nếu không tôi sẽ không chịu đi đâu cùng cô ấy. Tôi làm việc ở Pattaya được bảy, tám tháng, hôm làm hôm nghỉ nhưng vẫn có tiền tiêu, không phải thiếu thốn. Tôi cũng không gửi tiền mẹ mua sữa cho con được nhiều lắm, nhưng dù sao có vẫn hơn không. Vì mãi chơi với bạn bè, tôi cũng rất ít khi về nhà thăm con ở Bangkok.

Một lần, tình cờ tôi làm quen với một nhóm đầu gấu. Bọn họ là tay chân của một băng nhóm nổi tiếng ở tỉnh Chonburi mà nếu nói tên thì ai cũng biết. Họ là những người có thế lực, có một nhà nghỉ ở Pattaya. Phải nói rằng họ yêu quý tôi như con cháu trong nhà. Họ không khi nào sàm sỡ tôi và cũng chưa từng coi thường tôi là gái bán dâm. Họ khuyên tôi nên từ bỏ nghề này. Một người trong số đó tên là Uôn. Anh ấy rất yêu quý tôi, rất thích đến đón tôi đi ăn cháo khuya vì anh chỉ ra ngoài vào tầm đó. Đi đâu anh cũng gặp người quen và không ai dám gây chuyện với anh. Đặc biệt, anh thường sai tôi cầm hộ một cái túi, mới đầu tôi nghĩ rằng đó là túi đựng tiền mãi sau này mới biết thực ra trong đó đựng súng ngắn. Tức là anh đi người không và sai tôi cầm súng thay.

Anh Uôn quen một nhóm chuyên đưa các cô gái bán dâm đi làm việc ở nước ngoài. Tôi nói mình muốn được đi làm việc ở nước ngoài và nhờ anh giúp liên hệ cho nhưng anh không chịu vì không muốn tôi làm việc đó. Tôi chơi với anh Uôn không được bao lâu thì nhóm của họ phải giải tán, mỗi người bỏ đi một nơi vì dính vào một vụ án. Từ đó trở đi chúng tôi không gặp lại nhau nữa.

Một hôm, tự nhiên Lép đến nói với tôi rằng có lẽ chúng tôi phải tạm chia tay nhau vì mẹ Lép đã từ Ả Rập trở về đón cô ấy sang đó làm việc. Lép cũng đã đồng ý đi cùng mẹ. Tôi xin Lép được đi cùng nhưng Lép nói tôi nên chờ đi sau. Lép đi trước xem tình hình thế nào và hứa rằng chắc chắn sẽ về đón tôi sang cùng. Tôi đã khóc khi chia tay Lép. Tuy rằng ở với nhau ngày nào cũng cãi vã nhưng chúng tôi vẫn yêu quý nhau.

Lếp đã chuyển đến ở với mẹ để chờ ngày đi Ả Rập khiến tôi không muốn ở lại Pattaya nữa nên quyết định về Bangkok với mẹ và cũng là để chăm sóc con. Nhiều lúc tôi thấy nhớ Lếp da diết và không hiểu tại sao mẹ của Lếp lại rủ cô ấy đi bán dâm ở Ả Rập. Tôi đoán mẹ của Lếp cũng làm nghề bán dâm vì tôi đã từng gặp bà. Trông bà vẫn còn rất trẻ đẹp nhưng thay vì khuyên can con một việc tử tế thì bà ấy lại khuyến khích con làm nghề này.

Trở về Bangkok sống, tôi thấy rất buồn và ngày nào cũng nhớ Lếp. Thỉnh thoảng tôi cũng thấy tủi thân vì nghĩ có lẽ mình không đẹp nên không có ai chịu đưa tôi đi làm việc ở nước ngoài. Tôi cảm thấy ước muốn đi làm việc ở nước ngoài thật quá xa vời và chắc chắn cũng không phải chuyện đơn giản.

Về Bangkok tôi quen một người, là bạn của bạn tôi. Anh ấy bán thuốc lá ngoại ở phố Patpong[1], hồi đó thuốc lá Marlboro mỗi gói ba mươi lăm bịch, ba gói một trăm bịch. Ngày nào tôi cũng đi bán thuốc lá ở phố Patpong và lãi mỗi bao năm bịch. Việc bán thuốc lá lậu cho tôi chứng kiến cuộc sống của gái đêm, đặc biệt là các cô gái múa cột. Thỉnh thoảng tôi cũng muốn được làm nghề này vì nghĩ rằng chắc sẽ tốt hơn đi bán thuốc lá. Nhưng tôi không biết nhảy, thêm nữa cũng nghĩ không biết nếu mình vào liệu họ có dạy mình nhảy không.

[1] Patpong: Khu phố “đèn đỏ” nổi tiếng ở Bangkok, Thái Lan.

Nhiều khi thầm nghĩ, tại sao cuộc sống của tôi lại quẩn quanh với thế giới về đêm mãi thế này, hay là số phận đã an bài bắt tôi phải thế, không thể thoát ra được. Sống trong thế giới đêm tại đường Patpong được hai, ba tháng bằng nghề bán thuốc lá dạo khiến tôi thông thạo mọi đường xá, ngõ ngách. Tôi làm quen được với hai cảnh sát có cấp bậc khá cao. Họ làm trong đội cảnh sát hình sự, thường xuyên đến tìm bắt bọn bán thuốc lá lậu, thuốc phiện và các loại hàng quốc cấm ở khu vực này. Vì quen thân nên họ không bắt hàng của tôi mà còn thương tôi hơn vì thấy tôi là đứa con gái duy nhất đi bán thuốc lá ở đây. Gần như đêm nào họ cũng gặp tôi đến ngồi uống cà phê cùng, vì thế tôi cũng không thể đi bán hàng. Họ cũng thường xuyên

rủ tôi đi sàn nhảy Super Star, Patpong và The Palace, nằm trong khu Pahoyothin. Các sàn nhảy hiện đại chưa có nhiều như bây giờ. Hai chú cảnh sát này tên là Nôn và Nết. Cả hai người yêu quý tôi như con cháu. Họ thường dạy tôi đừng dính vào ma túy, đừng làm trái pháp luật và còn dạy nhiều điều khác nữa. Bọn côn đồ ở khu vực Patpong không kẻ nào dám gây chuyện với tôi vì mọi người ai cũng biết rõ tôi được chú Nôn và chú Nết bảo trợ. Được thế này, tôi cũng thấy oai oai.

Để ý mới thấy cuộc đời tôi thường liên quan đến những người có thể lực hoặc bọn đầu gấu, cũng không hiểu tại sao lại thế. Tôi cũng chưa từng bị những người này sàm sỡ hay xâm phạm tình dục. Có thể vì tôi khiêm tốn, lễ phép và biết cách bảo vệ bản thân nên đã tránh được bị xâm hại nhiều lần. Lâu dần, họ thấy tôi giống con cháu của họ nhiều hơn là cái gì khác. Tôi là người không hề xinh đẹp nhưng tôi cũng không phải là đứa ngu ngốc. Tôi biết họ nghĩ gì và cảm nhận về tôi như thế nào, chính vì thế tôi mới được an toàn.

Tôi bắt đầu chán công việc bán thuốc lá dạo vì thu nhập mỗi ngày chỉ được khoảng hơn trăm bạt, không đủ tiền gửi cho mẹ nuôi con. Tôi luôn suy tính nên phải làm gì tiếp. Có một đứa bạn cùng bán thuốc lá khuyên tôi đi bán băng nhạc quốc tế. Tôi không có cách nào để kiếm ra một khoản tiền làm vốn nên tôi phải bán thuê cho bạn. Nó chia cho tôi mỗi băng mười bạt tiền phần trăm. Tôi nghĩ bán băng nhạc tốt hơn là bán thuốc lá vì tuy vẫn phải đứng bán ở khu Patpong nhưng thu nhập nhiều hơn bán thuốc lá. Tôi bán băng cho bọn Tây, mỗi ngày lãi khoảng hơn hai trăm bạt, có những ngày được đến ba, bốn trăm bạt. Nhưng vì bạn bè cũng ngày càng nhiều hơn nên tiền kiếm được cũng chẳng còn dư, nào là phải ăn tiêu, nào là đãi bạn khiến cho thời gian đó tôi cảm thấy vô cùng chán chường.

Lúc đó, bạn của tôi toàn là con trai. Đêm nào chúng nó cũng phóng xe máy lượn lờ và hay hẹn hò tụ tập tại cửa hàng bán băng của tôi. Khoảng hai giờ đêm, khi tôi chuẩn bị đóng cửa hàng, bọn chúng sẽ đến dọn hàng giúp

tôi sau đó cùng nhau lượn xe máy trên phố, thỉnh thoảng còn đi đua xe rất vui. Vào ngày thứ sáu, thứ bảy, bọn tôi sẽ lái xe đến tận Pattaya để ngủ qua đêm trên bãi biển tới sáng hôm sau mới về.

Bọn bạn dạy tôi cách đi xe máy và bắt đầu tụ tập hàng chục chiếc xe để tổ chức đua. Thi thoảng, tôi cũng tham gia đua với bọn chúng. Chúng còn dạy tôi cách lướt xe máy qua gầm xe tải. Thời gian đầu tôi không dám tự lái xe đến Pattaya vì sợ bị tai nạn, chỉ dám ngồi sau xe người khác, nhưng về sau tôi cũng muốn được nếm trải cảm giác như họ nên thử lái một lần. Từ đó trở đi, tôi bắt đầu thích và thường xuyên tự lái lấy. Tôi là đứa con gái duy nhất trong nhóm hơn hai chục tay đua ấy. Cuộc sống lúc đó thật là vui nhưng tôi cảm thấy mình có lỗi với gia đình, chỉ vì mãi mê chơi bời mà không chịu về chăm sóc con hay quan tâm đến mẹ. Tôi đã lơ là bổn phận của mình. Thật là tệ. Nguyên nhân cũng chỉ bởi cuộc sống ru rú ở xó nhà và bị quản lý khắt khe bấy lâu khiến tôi bị “choáng ngợp” hoàn toàn trước thế giới rộng lớn bên ngoài.

Hồi đó, tôi không thể ép mình từ bỏ những thú vui chơi bời. Mặc dù tận sâu trong đáy lòng, tôi vẫn luôn nghĩ rằng, khi đã bước qua cái tuổi mười tám, mười chín bấy giờ, mình cũng cần phải có một chỗ đứng vững vàng. Nhưng vì cơ hội chưa đến nên tôi chỉ còn cách tự an ủi mình: “Sẽ có một ngày, cả thế giới sẽ nằm trong tay ta”.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Được Lên Máy Bay – Thỏa Lòng Mong Ước!

Lâu dần, tôi bắt đầu thấy chán những cuộc chơi nên bắt đầu tách khỏi đám bạn đó và cố gắng tìm một công việc mới để làm. Trong lúc tôi phân vân chưa biết phải làm gì thì tự nhiên có một người đàn ông gốc Hoa tìm đến làm quen. Người đó hỏi tôi:

“Cô không có việc gì để làm hay sao mà suốt ngày đàn đúm với bọn con trai thế?”

Tôi trả lời:

“Cháu cũng muốn làm việc lắm nhưng không biết phải làm gì. Cháu chưa học xong và không có tiền vốn để buôn bán như người ta.”

Người đó bèn nói thẳng với tôi:

“Thế có muốn đi làm việc ở Hồng Kông không?”

Tôi nghĩ có lẽ tai mình bị ù nên nghe nhầm, bởi bản thân tôi đã chờ đợi cơ hội này từ rất lâu rồi. Tôi luôn mong ước sẽ được đi nước ngoài, nước nào cũng được, làm gì cũng mặc kệ. Tôi có thể làm bất cứ việc gì, miễn là được ngồi máy bay vì tôi mơ ước được ngồi máy bay giống bố, được làm việc ở nước ngoài giống bố, muốn có tiền xây nhà để bố mẹ và các h chị được ở cùng nhau. Mơ ước của tôi sắp trở thành hiện thực sao?

Trước khi đi Hồng Kông, hoàn cảnh gia đình tôi rất khó khăn. Mẹ không có tiền mua sữa, mua bánh cho con tôi ăn, bản thân tôi cũng chơi bởi không được tích sự gì. Thấy thế, thím Xa Ing đã đến đón con tôi về nuôi và nói lại rằng tôi chỉ cần tự lo cho bản thân thôi, còn con của tôi thím sẽ nuôi giúp.

Nhưng có điều, khi đó Ót cũng không ở cùng thím Xa Ing. Hăn vẫn mê gái và đã chuyển đến ở một tỉnh khác. Thím Xa Ing cũng không thèm qu tâm, đếm xỉa đến hăn nữa. Thím khuyên tôi không nên quay lại sống với Ót bởi chính sự vô trách nhiệm của hăn đã khiến tôi và con phải khổ khổ thế này.

Người đàn ông đến rủ tôi đi làm ở Hồng Kông tên là Khăm, mọi người vẫn quen gọi là Hia Khăm. Hia Khăm nói thẳng với tôi:

“Cô sẽ phải đi bán dâm đấy. Có muốn đi không?”.

Tôi trả lời “có” mà không cần suy nghĩ.

Ông ta nói tiếp:

“Ở Hồng Kông làm việc vất vả lắm đấy, liệu có chịu được không?”.

“Được ạ”. Tôi khẳng định.

Tự nhủ rằng, nó có thể nặng nhọc được đến thế nào cơ chứ, cũng chỉ là bán thân mà trước kia mình cũng đã từng làm ở Pattaya thôi. Nhưng thật ra, khi ở Pattaya, tôi cũng không phải tiếp khách quá nhiều vì đã có người bao. Hia Khăm thấy tôi đã từng làm việc ở Pattaya nên đoán chắc tôi không lạ gì nữa. Nhưng ông ta chỉ biết tôi đã từng bán dâm ở Pattaya chứ không hề hay biết tôi đã bán dâm như thế nào, sống ra sao ở Pattaya.

Hia Khăm nói:

“Cô phải phục vụ cho một trăm năm mươi người để trả nợ cho ta. Ta sẽ trả tiền vé máy bay, tiền ăn ở mọi thứ cho đến khi cô trả nợ hết.”

“Ok”. Tôi trả lời: “Cháu sẽ đi”.

Hia Khăm nói tiếp:

“Nhưng cô chỉ có mười bốn ngày ở Hồng Kông thôi và trong thời gi đó phải cố gắng trả hết nợ cho ta, hoặc không chừng chỉ được ở có bảy ngày thôi đấy”.

Tôi bắt đầu nhâm tính: “Nếu vậy thì một ngày mình sẽ phải tiếp biết bao nhiêu khách chứ”.

Ông ta lại tiếp:

“Cô phải tiếp ít nhất bốn đến năm mươi khách một ngày vì nếu không cô sẽ phải trở về tay không, không được gì cả.”

Đến đây, tôi bắt đầu có chút hoảng hốt: Ối trời! Chuyện gì thế này, ai mà tiếp được nhiều khách đến như thế. Ôi! Không thể thế được, không thể được. Tôi nghĩ Hia Khăm nói vậy có lẽ chỉ là để kiểm tra xem mình có dám không thôi. Cho dù Hia Khăm có nói như thế nào, tôi cũng không hề lung lay và luôn kiên định rằng phải đi cho bằng được.

Bởi tôi nghĩ rằng, những điều mà Hia Khăm nói không phải là sự thật hoặc nếu có là sự thật thì cứ để khi nào đến đó rồi sẽ tính tiếp. Tất cả là bởi tôi muốn được ngồi máy bay, muốn được ra nước ngoài vì thế dù điều kiện có thế nào tôi cũng chấp nhận. Sau khi thỏa thuận xong xuôi, Hia Khăm dẫn tôi đi làm hộ chiếu. Vậy là bảy ngày nữa, tôi sẽ bay.

Tôi về nhà báo với bố mẹ rằng mình sẽ đi Hồng Kông. Ông bà hỏi tôi đi làm gì. Tôi bảo có người thuê đi mua hàng ở Hồng Kông, chỉ khoảng hai tuần thì về.

Mới đầu bố cũng ngăn cản, không muốn cho tôi đi vì sợ bị người ra lừa mg hàng cấm hoặc có thể bị lừa bắt đi bán thân. Nhưng với tính ương bướng, tôi kiên quyết mình phải đi bằng được. Cuối cùng bố cũng không ngăn cản được tôi. Tôi viện lí do:

“Bố của Ninh đi đi, ở nhà không có việc làm, lấy đâu ra tiền tiêu”.

Thế là ông đành phải để tôi đi. Cũng may vì nếu bố mẹ không cho phép thì tôi không thể làm được hộ chiếu vì khi đó tôi chưa đến hai mươi tuổi. Còn h trai tôi, khi biết chuyện qua bố mẹ cũng không nói gì, chỉ khuyên tôi cẩn thận kẻo bị lừa làm việc phạm pháp. Tôi nghĩ rằng cả bố, mẹ và h trai chắc chắn không nghĩ rằng tôi sẽ đi bán dâm vì tôi không thể hiện điều gì khiến họ nghĩ theo hướng đó. Khi ở Pattaya, họ cũng không biết tôi làm việc gì. Hơn nữa, tôi cho là bọn họ chắc chắn không bao giờ nghĩ rằng tôi có thể làm công việc này. Qu trọng là tôi chưa từng ăn mặc hở hng, lộ bịch trước mặt người trong nhà dù chỉ một lần.

Tôi ngủ không yên giấc, ngồi đếm từng ngày chỉ mong bảy ngày trôi qua thật nhh để được lên đường. Trước khi đi, Hia Khăm gọi tôi để tập trả lời các câu hỏi khi đến sân bay Hồng Kông. Ông hướng dẫn tôi họ sẽ hỏi như thế này, như thế kia và tôi phải trả lời cho đúng. Chúng tôi luyện tập rất nhiều lần trước khi đi. Chuyến đi lần này có một người phụ nữ lớn tuổi đi cùng, có thể gọi là A ma. A ma có nhiệm vụ đưa tôi vào Hồng Kông cho bằng được. Dù Hồng Kông cũng là một nước ở châu Á nhưng việc xuất nhập cảnh cũng không hề đơn giản. Cảnh sát sẽ hỏi rất nhiều trước khi cho phép bạn vào nước họ.

Vì thế, tôi và A ma phải trả lời các câu hỏi sao cho thật khớp nhau phòng trường hợp cả hai bị tách riêng ra hỏi từng người. Chuyện này khá phức tạp, họ để A ma đóng giả làm mẹ tôi, chúng tôi đến Hồng Kông để thăm họ hàng, sau đó sẽ đi chơi tiếp ở thành phố Sán Đầu[1], Trung Quốc. Chúng tôi đã chuẩn bị trước rất nhiều câu hỏi. Một ngày trước khi đi, Hia Khăm gọi tôi đến ngủ cùng ông nhưng tôi không chịu. Hia Khăm nói rằng tất cả phụ nữ được ông gửi đi Hồng Kông đều phải đến ngủ với ông trước khi lên đường. Nhưng tôi nhất quyết không chấp nhận. Điều mà tôi chấp nhận là làm việc để trả nợ mà thôi. Hia Khăm thấy tôi một mực từ chối, đành nhân nhượng để tôi đi mà không phải ngủ với ông ta như những người khác.

[1] Thành phố ven biển thuộc Quảng Đông, cũng là một trong sáu đặc khu kinh tế của Trung Quốc.

Sáng hôm sau tôi và A ma lên đường đi Hồng Kông. Tôi vô cùng hồi hộp, đến mức lúc ngồi trên máy bay tôi không hề ngủ chút nào chỉ mãi nhìn bầu trời, nhìn mây trôi. Cảnh đó khiến tôi thực sự cảm thấy rất hạnh phúc, muốn được bay như thế này mãi mãi, muốn được bay dài hơn ba tiếng. Tôi nhớ bố từng nói rằng mọi thứ trên máy bay đều miễn phí, ăn cũng miễn phí và nếu thứ nào không ăn có thể lấy mg về. Tôi cũng giữ lại một số thứ như là bánh để mg về. Tôi cũng nhớ bố từng lấy nước hoa để trong nhà vệ sinh trong máy bay mg về nhà và cả chăn đắp nữa, vì thế tôi cũng làm theo y như bố. Tôi lấy nước hoa trong nhà vệ sinh trên máy bay và cũng gấp chăn cho vào trong túi xách mg về. Tôi biết tôi đg ăn trộm đồ của người ta nhưng tôi muốn có chúng, thêm nữa cũng không phải chỉ mình tôi làm điều này. Tôi nhìn thấy vài người cũng giống như tôi. Tôi nghĩ: “Hay đây! Lần này cũng có người chôm đồ giống mình. Dù sao cũng có người chôm cùng”. Cuối cùng tôi cũng thoát được, thật là may mắn! Tôi trộm đồ cũng giỏi đấy chứ!

Đến sân bay Hồng Kông, tôi và A ma bị phỏng vấn thật. Họ hỏi tương đối nhiều và rất chi tiết ví như hỏi chúng tôi ra khỏi nhà lúc mấy giờ, ăn cơm ở đâu, ăn những gì, tiền ăn hết bao nhiêu, ngồi xe đến sân bay hay có người đưa ra, nếu ngồi taxi thì tiền taxi hết bao nhiêu, ai ngồi chỗ nào, ai ngồi trước ai ngồi sau người lái... Những câu hỏi này chúng tôi trả lời hầu hết đều giống nhau. Đây là những câu hỏi được phòng xuất nhập cảnh Hồng Kông ưa dùng và hầu như ai cũng bị hỏi như vậy. Cuối cùng tôi và A ma cũng qua được cửa ải này dù câu trả lời của chúng tôi không hoàn toàn khớp nhau nhưng câu trả lời giống nhiều hơn câu trả lời khác. Ngoài ra, tôi ăn mặc trông giống một tiểu thư với áo tay dài kín đáo, quần dài, tết tóc sam. Lúc đó, trông tôi giống một cô gái người Hoa nên cũng khá giống A ma. Họ thuê A ma dẫn tôi sg Hồng Kông với giá năm nghìn bạt cộng với

tiền máy bay đi về. Tính ra bà ta cũng thu được khá nhiều tiền từ những người con gái như tôi. Đó là một công việc phạm pháp nhưng rất nhàn hạ.

Tôi không thể nào quên cái ngày đầu tiên của chuyến đi xa đầu tiên trong đời mình. Chúng tôi tới Hồng Kông khoảng ba giờ chiều và được một ông chủ tên là Hia Lím đến đón ở sân bay Hồng Kông. Hia Lím có vợ là người Thái và hầu như ngày nào ông ta cũng đi đón các cô gái Thái giống như tôi sg đây làm. Hia Lím đón tôi về nhà mình, chúng tôi nói chuyện, hỏi h nhau không đến nửa tiếng thì một người Hồng Kông tên là A Chông đến đón tôi đi. A Chông sẽ là người dẫn tôi đi đến mọi ngõ ngách ở Hồng Kông để làm việc. A Chông nói tiếng Thái khá tốt. Hẳn biết mọi thứ về người Thái và tiếng Thái do đã làm nghề này được mấy năm rồi. Chúng tôi gọi những người này là “bảo kê” hay gọi theo cách khác là “ma cô”.

Ông Lím bảo tôi phải làm việc luôn trong ngày đầu tiên này. Ông ta nói cần phải làm việc cho thật nhh, không nên chậm trễ. Tôi thắc mắc tại sao không để cho tôi được nghỉ vài ngày trước đã. Ông ta nói cứ vừa làm vừa nghỉ, không cần ngủ, khi nào xong việc khắc sẽ được ngủ. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu và nghĩ đến Hia Khăm từng nói công việc này rất nặng nhọc, liệu tôi có làm nổi không. Hình như mọi thứ đg bắt đầu diễn ra đúng như ông ta đã nói thật. Cuối cùng, tôi vẫn phải nghe theo lời Hia Lím. A Chông sẽ đóng giả làm người yêu tôi và sẽ đưa tôi đi làm, đồng thời giúp giải quyết mọi việc rắc rối trong trường hợp tôi bị cảnh sát hoặc CID[2]kiểm tra hay bắt giữ. Công việc của chúng tôi sẽ như thế này: Tôi vào phòng làm việc với khách khoảng mười lăm, hai mươi phút, không cần cởi quần áo, chỉ mặc váy và kéo lên thôi. Giá dịch vụ như sau: Tiền dịch vụ từ khách là một trăm năm mươi đô-la Hồng Kông tương đương với bốn trăm năm mươi bạt tại thời điểm đó. Số tiền này sẽ được chia làm ba phần: Một trăm đô cho ông chủ, ba mươi đô cho người bảo kê là A Chông và hai mươi đô tiền thuê phòng khách sạn. Tôi phải tiếp đủ một trăm năm mươi khách mới trả hết chi phí của “con-théc”[3] hay nói cách khác là trả hết nợ cho ông chủ. Về

phần tôi, tôi chỉ nhận được tiền dịch vụ dùng miệng phục vụ khách, mỗi lần ba mươi đô.

[2] CID: Viết tắt của Criminal Investigation Department, đây là đội cảnh sát mặc thường phục của phòng điều tra tội phạm của cảnh sát Anh và cảnh sát các nước nằm trong Khối liên hiệp Anh.

[3] “Con-théc” hay “théc” là tiếng lóng của gái mại dâm, mượn từ từ “con-tract” trong tiếng Anh có nghĩa là “hợp đồng”, nói về tất cả các chi phí được sử dụng trong quá trình đi lại bán dâm ở nước ngoài mà boss sẽ là người trả trước số tiền này, nên đó chính là món nợ mà các cô gái phải trả góp dần cho đến khi hết nợ.

Mỗi lần orale sex đều phải dùng bao cao su, nếu khách không tuân thủ hoặc gây chuyện thì gọi bảo kê. Bảo kê sẽ vào phòng để dàn xếp với khách. Nếu khách sử dụng thời gian phục vụ quá hai mươi phút tính phí gấp đôi thành ba trăm đô và nếu khách không đồng ý thì cũng để bảo kê xử lý. Trong suốt thời gian tôi làm việc bảo kê phải ngồi ch chùng trước cửa phòng và nếu đã tiếp đủ một trăm năm mươi người để trả nợ thì giá dịch vụ vẫn được chia thành ba phần nhưng có điều chỉnh tỷ lệ ăn chia: Người giám sát năm mươi đô, ông chủ năm mươi đô và tôi được năm mươi đô, còn tiền dịch vụ dùng miệng ba mươi đô vẫn là tiền của tôi như cũ. Vì thế, khi tôi trả hết nợ tôi sẽ có cơ hội được tiền dịch vụ mỗi khách khoảng hai trăm bốn mươi bạt trong thời gian hai mươi phút. Nhưng phần lớn khách sẽ bo thêm, có người cho nhiều đến một trăm đô, ít nhất cũng hai mươi đô.

Có nhiều cô gái tiếp khách nhiều đến mức mỗi ngày lên đến bốn mươi, năm mươi người. Trước đây tôi chưa từng biết có kiểu bán dâm như thế tồn tại trên thế giới này, nhưng bản thân tôi cũng chưa thể tiếp được nhiều khách đến thế. Ngày đầu tiên tôi đi làm từ bốn, năm giờ chiều và trở về vào hai giờ sáng, nhưng tôi chỉ tiếp được có hai khách khiến cả bảo kê và ông chủ rất tức giận. Họ nói ngày mai tôi phải làm được nhiều hơn thế. Tôi làm việc được hai, ba ngày thì cảm thấy rất đau đớn, không thể chịu đựng thêm

được nữa. Tôi xin ông chủ cho tôi được về nước nhưng ông ta không đồng ý. Ông ta nói tôi vẫn chưa trả hết nợ. Ông ta liền lấy một ít thuốc của Trung Quốc gần giống với nhân sâm cho tôi uống và nói rằng cứ uống thuốc này đi, nếu đi làm mà còn thấy đau thì sẽ chấp nhận cho tôi về lại Thái. Ông ta còn nói thuốc này rất đắt. Sau khi uống, ông ta cho tôi nghỉ khoảng ba, bốn tiếng rồi gọi dậy đi làm tiếp.

Các bạn tin không? Uống xong thuốc, khi làm việc tôi thực sự không hề cảm thấy đau đớn chút nào. Thật là lạ! Tôi phải kiên nhẫn làm việc ở Hồng Kông cho đến khi trả được hết nợ cho ông chủ, mất tất cả hai tuần. Nếu so sánh với người khác thì có thể coi là rất kém vì họ chỉ trả nợ trong vòng không quá năm đến bảy ngày. Nhưng thực sự, tôi cũng không thể tiếp được nhiều khách hơn thế. Sau khi trả nợ xong, ông chủ cho tôi đi gia hạn visa tại thành phố Sán Đầu, Trung Quốc và tôi được phép ở lại Hồng Kông thêm mười bốn ngày nữa. Tôi thực sự không muốn đi gia hạn visa nhưng vì luôn có bảo kê đi cùng nên không làm khác được. Sau khi gia hạn visa, tôi trở lại Hồng Kông làm việc tiếp. Lần này tôi lập mưu gi lận ông chủ bằng cách liên kết với bảo kê. Ngày nào làm được mười khách thì báo chỉ được năm khách, ngày nào được hai mươi khách thì báo chỉ được mười khách. Tôi chia cho bảo kê bảy mươi, tám mươi đô cho mỗi ca đó nên hẳn cũng vui vẻ chấp nhận. Tôi được phép ở lại thêm mười bốn ngày nhưng khi làm việc đến ngày thứ mười, tôi đã tự nộp mình cho cảnh sát vì tôi muốn trở về nhà.

Trong thời gian làm việc mười ngày đó, tôi vừa gi lận vừa tích tiền bo của khách được khoảng năm mươi nghìn bạc, cộng thêm tiền chia từ ông chủ khoảng ba mươi nghìn bạc. Tổng cộng tôi mang về Thái được khoảng hơn tám mươi nghìn bạc. Lúc tôi đi tự thú với cảnh sát, A Chông – bảo kê của tôi không biết. Hẳn nghĩ rằng tôi thực sự bị bắt. Tôi biết hẳn muốn tôi làm việc tiếp cho đủ mười bốn ngày sau đó hẳn sẽ tiếp tục đưa tôi đi ra hạn visa ở Macao lần nữa vì hẳn cũng nhận được khá nhiều lợi lộc từ tôi thông qua việc gian lận ông chủ. Tuy nhiên, dù sao đi chăng nữa, tôi cho rằng bọn người này chỉ chăm chăm kiếm lợi từ tôi mà thôi. Vì thế tôi cần phải phản

bội chúng để bảo vệ toàn cho chính mình. Tôi chưa từng tin tưởng bất cứ ai. Liệu có ai biết được trong suốt hai mươi bốn ngày ở Hồng Kông tôi sống không khác gì trong địa ngục, đau đớn cùng cực, nhưng tôi vẫn phải cam chịu chấp nhận vì chính tôi đã tự lựa chọn như thế. Nếu không, tôi sẽ phải trở về tay không mà chẳng được chút lợi lộc gì từ việc hiến thân và chịu đựng đau đớn đó cả. Vì thế, tôi bắt buộc phải gi lện với ông chủ. Hành vi này không được coi là làm điều xấu, bởi ông ta cũng đã nhận được khá nhiều lợi lộc trong thời gi tôi phải nhắm mắt làm việc tại Hồng Kông.

Lúc đó, tôi lúc nào cũng nhớ đến khuôn mặt của con. Tôi muốn có tiền mua sữa cho con, không muốn để con phải đói khổ và cũng sẽ không làm gánh nặng cho mẹ nữa. Tôi cũng nhớ đến khoảnh khắc sinh con và thăm nhủ, lúc sinh con còn đau đớn hơn thế này nhiều, vì thế, có đau đớn thế nào cũng phải chịu đựng. Nhiều lúc, tôi không chỉ đau mà còn cảm thấy rất mệt vì hàng ngày phải chạy đua với thời gi, phải đi bộ đến nhiều tòa nhà, phải chạy lên chạy xuống cầu thang thật nhh và còn phải chạy trốn cảnh sát mỗi ngày cả mấy chục lần. Tóm lại, phải chạy cả ngày vì cảnh sát thường xuyên lùng sục nhưng lần nào tôi cũng may mắn chạy thoát được. Vừa chạy rất mệt nhưng vẫn phải vào làm việc với khách. Nhiều lần gặp phải khách khó tính nhưng tôi cũng vẫn phải chịu đựng.

Tôi luôn nghĩ rằng, tôi gặp khó khăn bao nhiêu thì những người phụ nữ Thái khác ở Hồng Kông cũng vất vả chẳng kém gì tôi. Mọi người chắc cũng vì hoàn cảnh khó khăn nên mới phải buộc lòng đi bán thân, phải đối mặt với nỗi đau đớn, sự cùng khổ và cái chết.

Tôi muốn nói cho các bạn biết một điều rằng, việc ngủ với khách để đổi lấy tiền chẳng hề sung sướng giống như ngủ với người mình yêu chút nào đâu. Ngủ với người mình yêu dù có đau đớn nhưng vẫn hạnh phúc. Nhưng ngủ với khách thì nhiều lần phải rơi nước mắt vì tủ nhục. Nhiều khách rất thô lỗ, dơ bẩn nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng. Còn có rất nhiều thứ trong cuộc sống mà gái bán dâm phải trải qua. Nhiều người bị khách hành

hạ, đánh đập. Nhiều người chết vì gặp phải khách bệnh hoạn, thú tính. Bạn của tôi có người bị khách hiếp đến ba, bốn lần, rất đáng thương nhưng may thay lần nào cũng trốn thoát được. Coi như may mắn vì vẫn còn giữ được mạng sống.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Món Tiền Đầu Tiên – Vất Vả Khôn Cùng

Sau khi chịu đựng bao nỗi vất vả từ Hồng Kông trở về Thái Lan, tôi rất vui mừng với số tiền đã kiếm được. Đây là số tiền lớn nhất mà tôi từng kiếm ra và tôi suy nghĩ tiếp theo sẽ nên làm gì với số tiền này. Tôi có nên đầu tư bán hàng không và sẽ bán cái gì? Nhưng nếu có tiêu hết tiền thì chắc chắn tôi cũng sẽ không quay trở lại làm việc ở Hồng Kông một lần nào nữa bởi đó đúng là địa ngục trần gian. Tôi vui mừng quay về gặp bố mẹ và nói với bố rằng tôi có một khoản tiền kha khá muốn đưa cho bố mẹ và để dành tiền mua sữa cho con. Số tiền tám mươi nghìn bạt có thể không nhiều đối với những người có tiền nhưng đối với một đứa mới mười chín tuổi như tôi lúc đó thì quả là cả một gia tài.

Khi quay về Thái Lan, tôi có gọi điện cho ông chủ thông báo tôi đã trở lại Thái và xin được nhận lại phần tiền của tôi. Ông chủ rất tốt và trung thực. Ông luôn nói: “Nếu làm việc mà bị cảnh sát bắt thì không cần lo lắng cứ trở về Thái luôn rồi ta sẽ đưa lại tiền không thiếu một bạt, không phải lo, ta sẽ không lấy tiền của cô đâu”. Và sự thực đúng là như vậy, ông chủ sai người đem tiền đến cho tôi. Ông trả tôi đầy đủ, không bớt dù chỉ là một bạt thật. Ông còn nói, nếu còn muốn trở lại đó làm việc cũng được, ông sẽ giảm giá “con-théc” cho. Tôi trả lời với ông rằng chắc chắn tôi sẽ không đi nữa, nhưng thực sự tôi cũng không chắc lắm. Nếu không còn đường nào khác, rất có thể tôi sẽ quay trở lại. Tôi thấy nhiều cô gái Thái đi làm việc ở Hồng Kông, chẳng có ai chỉ đi duy nhất một lần. Họ luôn nói sẽ không làm nữa, không đi nữa, sợ đến chết nhưng chưa hết một tháng tôi đã thấy họ quay lại đó rồi.

Từ khi ở Hồng Kông về, cách ăn mặc của tôi cũng thay đổi chóng mặt. Tôi trở nên mạnh dạn hẳn, thấy chẳng có gì phải xấu hổ với người khác về việc ăn mặc hở hang của mình cả. Sau khi nhận được tiền từ ông chủ cộng với số tiền mang về, điều đầu tiên tôi muốn làm là: Đi mua vàng, vì từ lúc sinh ra đến giờ tôi chưa từng được đeo vàng như người ta bao giờ, cùng lắm cũng chỉ được đeo một chiếc vòng bạc một chỉ, thế cũng được coi là to tát lắm rồi. Tôi còn nhớ hôm đó ở Bang Rak trời mưa rất to, nước ngập đến đầu gối. Tôi ngồi xe lam đến khu vực khách sạn Shangri La, mặc quần bò rất bụi, phải xắn lên đến đầu gối vì ngập nước. Chân thì đi dép lê. Tôi lấy túi nilon chụp lên đầu cho khỏi ướt vì mưa rất to rồi đi thẳng vào tiệm vàng. Tôi nhìn mặt chủ tiệm và cũng đoán được họ không những không muốn tiếp đón tôi mà ngược lại còn có vẻ đề phòng tôi nữa. Hoặc có thể họ nghĩ rằng chắc tôi chỉ vào trú mưa.

Khi đã vào trong cửa hàng, tôi bảo họ cho xem một chiếc dây chuyền đeo cổ khoảng bốn chỉ, hồi đó có giá khoảng năm nghìn bạc. Khi tôi xin họ cho xem dây chuyền, chủ tiệm vàng cũng đưa chiếc dây ra nhưng cố tình để mỗi người cầm một đầu sợi dây chuyền, nghĩa là ông ta không chịu thả dây chuyền ra. Tôi cũng chỉ dùng tay sờ sờ, vuốt vuốt xem hoa văn sợi dây mà thôi. Tôi nói:

“Ok, sợi này đẹp đấy!”.

Rồi tôi lại xin được xem một sợi dây chuyền đeo tay khác, cũng nặng khoảng bốn chỉ. Chủ quán vẫn làm như cũ, tôi cầm một đầu, ông ta cầm một đầu. Tôi biết ông ta không hề tin tôi, khiến tôi không muốn mua. Nhưng bởi tôi là người không thích bị ai khác coi thường nên quyết định mua ngay lập tức. Khi tôi lôi một bọc tiền từ trong túi quần ra rồi đếm, đưa ra khoảng hơn mười nghìn bạc thì chủ quán liền thay đổi hẳn thái độ. Ông ta tỏ ra niềm nở tiếp đón tôi nhiều hơn và giới thiệu tôi mua thêm nhẫn và tôi cũng mua theo lời giới thiệu của ông ta.

Tôi để ý thấy xã hội của chúng ta thiếu sự công bằng, hay coi thường, khinh bỉ người khác cho dù ở bất cứ đâu. Tôi đeo vàng trở về nhà, bố mẹ thấy thế liền hỏi:

“Con lấy vàng giả ở đâu ra đeo thế? Cần thận không bị cướp giật, rồi có khi còn bị chúng đánh đấy”.

Tôi nói với bố mẹ:

“Đây là vàng thật, không phải đồ giả. Ninh đi làm có tiền nên mới mua vàng”.

Các anh chị của tôi giật mình kinh ngạc khi thấy tôi có rất nhiều vàng không biết từ đâu mang ra đeo. Tất cả bọn họ ban đầu đều nghĩ tôi đeo vàng giả vì trong gia đình của chúng tôi chưa từng có ai mua nhiều vàng như thế về đeo. Tôi đưa cho bố mẹ một khoản tiền để chi tiêu. Bố rất ngạc nhiên và hỏi tôi:

“Con đi Hồng Kông có một tháng, tại sao lại có nhiều tiền mang về thế?”.

Tôi nói:

“Có người thuê con mang hàng sang Hồng Kông bán và lúc về cũng thuê mang hàng về Thái. Không phải là hàng cấm, bố không phải lo”.

Tôi biết bố không tin tôi. Bố có lẽ đã biết tôi đi làm gì vì bố từng làm việc ở nước ngoài. Bố không ngạc nhiên đến mức tin vào những lời nói dối của tôi. Nhưng có lẽ bố không muốn tra khảo tôi nhiều. Có lẽ bố hiểu tôi. Nhưng liệu có ai hiểu được rằng, để có được số tiền này tôi đã trả qua bao đau đớn, khổ sở đến nhường nào. Nhiều lúc gặp phải khách khó tính, bệnh hoạn, thú tính tôi cũng phải chịu đựng. Thậm chí, tôi còn gặp trường hợp khách của tôi bị bọn người khác đui đánh, chém khiến máu chảy ròng ròng và chạy trốn vào phòng tôi. Lúc đó anh ta đã bị đâm, tay vẫn đang giữ dao và ngồi xuống rút dao ra ngay trước mắt tôi. Tôi chỉ biết há miệng kinh hãi

và ngồi yên không dám kêu lên vì người đó chắc chắn không muốn nghe tôi kêu gào lúc này. Vì nếu tôi kêu lên, rất có thể anh ta sẽ bị bọn đuổi bắt phát hiện và giết chết. Anh ra rút dao ra khỏi mạng sườn, máu chảy thành dòng. Nhưng mọi người có biết không, anh ta vẫn còn có thể “mây mưa” với tôi như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Chỉ có tôi run lên bần bật mà vẫn phải cố gắng làm cho xong việc. Tôi còn nhớ, người khách đó quăng cho tôi số tiền nhiều hơn giá thông thường và nói rằng anh ta sẽ đi tìm bác sỹ ngay, thậm chí còn hẹn sẽ đến tìm tôi lần nữa.

Nhưng từ đó trở đi tôi chưa từng gặp lại anh ta. Anh ta trông vẫn còn rất trẻ, ra dáng một thanh niên khỏe mạnh. Ở Hồng Kông còn có nhiều chuyện khác mà tôi được trải nghiệm và qua đó học hỏi được rất nhiều điều. Làm công việc này, thời gian nghỉ ngơi của tôi rất ít, mỗi ngày chỉ được ngủ năm, sáu tiếng, ngoài thời gian đó ra đều phải làm việc. Chắc cũng không cần phải nói tôi phải tiếp bao nhiêu khách mới kiếm được số tiền này. Nhiều người giỏi hơn tôi, kiếm được cả trăm nghìn bạc, so với họ có thể nói là tôi kiếm được vô cùng ít.

Nhưng tôi may mắn khi bố mẹ không phải là người chỉ biết đến tiền. Bố tôi trái lại còn chẳng muốn động đến số tiền này, còn mẹ tôi cũng chưa từng đòi hỏi điều gì. Điều này khác hẳn bố mẹ của nhiều người khác, thấy con có nhiều tiền mang về thì chỉ biết lấy để tiêu. Nhiều ông bố bà mẹ khác biết con mình đi bán dâm cũng mặc kệ, chẳng hề quan tâm, làm gì cũng được miễn là có tiền mang về cho họ.

Bố mẹ tôi là người tốt. Tất cả điều gì đã xảy ra với tôi, tôi cho rằng đó đều là lỗi của tôi. Bố mẹ không khuyến khích hay đồng tình với những việc tôi làm và tôi tin rằng, nếu bố mẹ biết tôi đã làm công việc gì thì chắc chắn cả hai sẽ rất đau đớn.

Ngay đêm đầu tiên từ Hồng Kông trở về, tôi bắt đầu ăn mặc kiểu mát mẻ, thoải mái theo sở thích của mình nhưng vẫn cố tránh không để cho bố mẹ và các anh chị nhìn thấy. Đêm hôm đó tôi đi chơi cùng lũ bạn ở Patpong.

Tôi đến đó chơi theo phong cách của một người có tiền, không giống những lần đi chơi trước đó đều không xu dính túi, đến tiền ăn còn chẳng có. Tôi đeo vàng khoe lũ bạn và đưa chúng đi chiêu đãi một bữa thoải mái. Bọn chúng vô cùng ngạc nhiên, không hiểu sao tôi lại có nhiều tiền thế, không giống bình thường chút nào. Cái thời đó, sáu, bảy nghìn bạc được coi là một số tiền rất lớn đối với một cô gái mới mười tám, mười chín tuổi như tôi cũng như những đứa khác trong nhóm. Đêm đó, tôi mặc quần soóc bò, áo ba lỗ lửng chỉ đến nửa người, trông gần giống áo quây, nhìn qua có thể coi là rất hở hang. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại dám mặc như vậy. Nói đơn giản, tôi mặc chẳng khác gì một gái bán hoa chuyên nghiệp. Mặc bộ này khiến tôi trở thành tâm điểm cho mọi ánh mắt của tất cả bọn đàn ông đang đi trên đường, đến cả lũ bạn trong nhóm đua xe cũng không thể không nhìn vào. Trong lúc đang đi bộ ở khu Patpong, một người đàn ông mà sau này tôi mới biết là hướng dẫn viên hành nghề chui tại phố Patpong, đến hỏi tôi như thể người đó đã từng thấy tôi bán băng nhạc và thuốc lá trước đó. Anh ta có lẽ do thấy tôi đã thay đổi hoàn toàn nên đến lân la hỏi han. Anh ta gợi ý rủ tôi đi làm việc ở Nhật và dò hỏi xem tôi có quan tâm đến điều đó không.

Lúc ấy, do tôi vẫn còn nhỏ tuổi, ý nghĩ vẫn còn trẻ con nên tôi trả lời anh ta một cách đầy khoe khoang rằng tôi mới từ Hồng Kông trở về sáng nay, chưa muốn đi đâu cả. Nhưng thật ra, trong lòng tôi rất muốn đi. Tôi tự hỏi: “Ôi, thật à, mình sẽ được đi Nhật thật sao? Khi nào sẽ được đi?”. Trong lòng cũng sợ rằng người đó sẽ đổi ý vì tôi lỡ trả lời vênh vác rằng tôi cũng đã từng đi nước ngoài rồi. Nhưng cũng chỉ là Hồng Kông mà thôi, rất chi là gần, ai cũng từng đi cả rồi. Nhưng anh ta nói rằng:

“Không sao đâu em. Nếu vậy thì em cứ chơi cho hết tiền đi đã. Khi nào hết tiền, muốn đi Nhật thì cứ đến tìm anh. Đêm nào anh cũng đến đây, hỏi ai cũng biết anh cả. Anh tên là Tùn”.

Tôi trả lời “Ok” rồi cùng lũ bạn đi chơi một mạch hai ngày hai đêm liền mà không về nhà. Tôi mãi mê theo chúng đi ngủ ở hết nhà đứa này đến nhà đứa khác, tiêu tiền như chưa bao giờ được tiêu và thực tế thì cũng chưa từng có tiền để tiêu thật.

Hồi đó, tôi chỉ nghĩ đơn giản là cứ tiêu hết đi, tiền kiếm dễ, tiêu hết rồi sẽ tìm cách kiếm lại vì lúc đó tôi cũng đã biết đến thế giới bên ngoài nhiều hơn một chút. Tôi nghĩ, cùng lắm là sẽ quay lại Hồng Kông làm việc tiếp. Những cô gái kiếm tiền như chúng tôi thường nghĩ như vậy, không màng đến giá trị của đồng tiền vì kiếm được quá dễ dàng, không cần đến kiến thức, không phải dùng trí não, chỉ dựa vào sự dũng cảm mà thôi. Nhưng thế nào thì tôi cũng luôn nghĩ rằng dù tôi có bán thân nhưng vẫn còn hơn là tôi bán thuốc phiện giống như nhiều thanh niên khác vì nó chỉ gây hại cho sức khỏe của mình và của người khác mà thôi. Tôi có bán thân thì cũng chỉ là thân thể của tôi, chẳng ảnh hưởng gì đến ai.

Hồi trước, khi mới đi bán dâm, tôi bắt đầu suy nghĩ rằng đó là điều bắt buộc phải làm chứ kỳ thực trong lòng tôi chưa từng nghĩ sẽ trở thành một gái bán dâm chuyên nghiệp. Trong dòng họ gia đình chắc chắn chưa từng có ai làm nghề này. Nhưng lúc này tôi bắt buộc phải làm vì nếu không làm thì sẽ không có tiền và cũng không có việc gì khác kiếm được nhiều tiền như thế. Sau khi đi chơi thoải mái với lũ bạn trong hai, ba đêm tôi về nhà gặp bố mẹ. Tôi có cảm giác bố mẹ và anh trai bắt đầu thả lỏng tôi hơn, không còn nghiêm khắc với tôi như trước. Tôi nghe bố nói với mẹ: “Cứ kệ nó, bây giờ nó đã lớn, có thể chịu trách nhiệm về cuộc đời mình, nó đã nhận thức được đâu là tốt, đâu là xấu và cũng đã từng đi nước ngoài rồi. Từ giờ trở đi, chắc nó sẽ biết bảo vệ được chính mình thôi, không cần phải lo lắng đâu bà ạ”. Tận sâu trong lòng, tôi cảm thấy vui mừng khi bố mẹ nói lỏng tôi dần dần từng chút một.

Tôi nói với bố:

“Bố, vài ngày nữa Ninh sẽ đi Nhật”.

Bố hỏi:

“Con đi làm gì? Ai đưa đi? Cần thận không bị họ lừa đấy”.

Tôi nói:

“Con đi làm việc cho một quán ăn Thái, bố không phải lo lắng vì họ chắc chắn không lừa con đâu mà”.

Tôi nói dối vì không muốn để bố mẹ phải phiền lòng nhưng tôi luôn cảm thấy bố tôi biết hết việc tôi đang làm. Chỉ có điều ông không muốn tra khảo thôi. Tôi nói với bố mẹ rằng trong khoảng mười ngày nữa tôi sẽ đi Nhật. Nhưng anh trai của tôi có vẻ không tin tôi sẽ đi được. Anh ấy nghĩ rằng tôi chỉ nói linh tinh vì tôi cũng mới từ Hồng Kông về. Nhưng anh ấy cũng không có ý kiến gì. Sau đó một ngày, tôi thấy nhớ con da diết nên quyết định đến Nakhon Sawan để thăm con, đồng thời còn muốn đến để tạm biệt và gửi gắm con cho thím Xa Ing, để thím hiểu là tôi không bỏ rơi con như Ót đã từng bỏ rơi tôi và con để đi với bồ mới.

Đến Nakhon Sawan, tôi thấy trong nhà chỉ có thím Xa Ing và con mình. Ót không ở cùng, nhưng còn có chị Ét chị gái của Ót vẫn thỉnh thoảng về thăm nom vì chị cũng đã có chồng. Tôi đến chào tạm biệt thím Xa Ing, không quên thông báo mình sẽ đi Nhật. Thím không nói gì, chỉ dặn tôi:

“Nếu có cơ hội gặp người con trai nào tốt, con hãy bắt đầu với người ta. Con không cần phải lo cho cháu. Thím sẽ nuôi cháu cho. Con cũng không phải gửi bất cứ thứ gì cho nó hết. Chỉ cần con tự chăm sóc bản thân mình cho thật tốt là được”.

Tôi gần như không thể tin được thím Xa Ing lại yêu thương mẹ con tôi nhiều đến thế. Thím cũng không cần bất cứ điều gì từ tôi. Trong lòng tôi rất cảm động và thấy biết ơn thím vô cùng. Tôi cũng thực sự muốn được gọi thím là mẹ.

Mặc dù trước đây thím đối xử tệ với tôi, đánh đuổi tôi. Nhưng tôi cũng hiểu được cảm giác khi ấy của thím. Chỉ bởi thím thấy tôi và Ót là chị em họ của nhau, có cùng chung huyết thống thì tất yếu không thể thành vợ thành chồng của nhau, và đó cũng là suy nghĩ của tất cả mọi người trong gia đình, đặc biệt là anh trai tôi. Thực sự thì họ suy nghĩ cũng đúng, tôi mới chính là người sai khi quá nhẹ dạ cả tin, nếu tôi làm khác đi thì có lẽ cuộc sống của tôi bây giờ đã không phải rơi vào hoàn cảnh đáng thương này. Tôi luôn mơ ước được học hành tử tế, có công việc ổn định và cũng muốn có một tấm chồng tốt để nương tựa trong tương lai, đặc biệt sẽ không phải trở thành gái bán hoa như bây giờ. Tôi thấy hối tiếc khi mình đã làm sai, hối tiếc khi đã bỏ học, hối tiếc khi không thể thực hiện ước mơ trở thành một kiến trúc sư của mình.

Tôi hỏi thăm thím Xa Ing về Ót, xem hẳn đã đi đâu, tại sao không ở nhà chăm sóc con. Thím Xa Ing nói, hẳn đã có vợ mới ở tỉnh Kampenot. Trước đó hẳn cũng đem vợ về nhà ở cùng thím nhưng thím Xa Ing thấy người đàn bà này vô cùng lười biếng không chịu giúp làm việc nhà, đã thế còn đánh con của tôi nữa. Vì thế thím Xa Ing đã đuổi cả hai đứa đi chỗ khác ở. Thím nói muốn tôi đi gặp Ót, ăn mặc thật đẹp cho hẳn nhìn thấy và thông báo cho hẳn biết tôi sắp đi Nhật. Thím muốn để Ót hối hận khi đã đối xử không tốt với tôi và khiến hẳn cảm thấy luyến tiếc khi dám bỏ rơi tôi. Thím năn nỉ đồng thời đưa địa chỉ nhà của vợ mới của hẳn cho tôi, nói tôi phải đến gặp bằng được. Thực sự thì tôi cũng không muốn đi lắm vì tôi rất hận hẳn, ghê tởm hẳn và không muốn nhìn thấy mặt hẳn thêm một lần nào nữa, hẳn chết ở xó nào cũng mặc xác. Nhưng cuối cùng tôi cũng đồng ý làm theo lời của thím vì bản thân thím Xa Ing cũng có cảm giác tôi đã thay đổi khác xưa rất nhiều.

Hồi trước tôi trông rất xấu xí, không biết cách ăn mặc trang điểm, rất giống một kẻ ngốc nghếch quê mùa, không theo kịp người khác. Có lẽ, đó chính là nguyên nhân mà Ót chán, bỏ rơi tôi và luôn nghĩ tôi là một đứa ngốc.

Sáng sớm hôm sau, tôi từ Nakhon Sawan đi Kampenat. Phải thú thật là tôi quá giỏi khi tìm được đến địa chỉ nhà hấn. Hôm đó tôi ăn mặc rất đẹp, trông đáng yêu và hơi sexy. Ót chắc chắn chưa từng thấy tôi ăn mặc thế này trước đó và bản thân hấn cũng không bao giờ tưởng tượng rằng tôi có thể thay đổi nhiều như thế. Tôi đeo một sợi dây chuyền khoảng tám chỉ với chủ định trêu ngươi hấn. Thím Xa Ing quả đã nghĩ đúng khi khuyên tôi nên đến gặp hấn, thế này hóa ra lại hay. Tôi đến nhà vợ mới của hấn, hay đúng ra phải gọi là một túp lều tồi tàn thì đúng hơn. Nhìn thấy túp lều đó, tôi không khỏi ngạc nhiên và thậm chí nghĩ sao Ót lại có thể suy nghĩ nông cạn đến vậy? Chắc hẳn hai người bọn họ phải yêu nhau lắm, nếu không chắc chắn hấn sẽ không chấp nhận chịu cực khổ đến ở trong ngôi nhà tồi tàn thế này. Tôi phải cảm ơn thím Xa Ing vì đã giúp tôi nhìn thấy cảnh ngộ này của hấn.

Tôi gọi to tên Ót được một lúc thì hấn cũng đi ra. Tôi biết hấn rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Hấn hỏi:

“Làm sao mà tìm được đến đây? Ai bảo cho cô biết tôi đang ở đây?”.

Tôi trả lời rằng thím Xa Ing sai tôi đến xem hấn như thế nào. Tôi để ý thấy Ót nhìn tôi từ đầu đến chân, không giấu nổi sự ngạc nhiên. Hấn hỏi tiếp:

“Cô làm gì mà có nhiều tiền thế? Có chồng mới rồi à?”.

Tôi nói:

“Không phải tôi có chồng mới mà là tôi đi làm gái đấy!”.

Hấn nói:

“Đừng trêu ngươi tôi như vậy. Tôi hỏi thật đấy”.

Tôi nói: “Thì tôi cũng đang trả lời thật đấy. Tôi đã đi làm gái bán hoa, lại còn được đi bán ở tận nước ngoài nữa kia”.

Tôi bắt đầu nói chuyện khoe khoang và trả lời hãnh kiêu trêu tức rằng:

“Cảm ơn vì anh đã bỏ tôi. Giờ tôi mới biết rằng đi làm gái khiến cuộc sống của tôi tốt hơn rất nhiều. Nếu biết sớm thế này, tôi nên làm gái từ lâu rồi mới phải. Không thèm bám dính lấy anh như cái hồi đó đâu”.

Trong lòng tôi thực sự không muốn nói ra như vậy chút nào. Nhưng vì muốn hạ nhục hãnh nên mới làm thế. Vậy mà hãnh vẫn mặt dày hỏi tôi:

“Chúng ta quay về với nhau thêm một lần nữa được không?”.

Tôi cười phá lên và hỏi lại hãnh:

“Anh đang mơ đấy hả? Tỉnh lại được rồi đấy. Và anh nên trở về chăm nom con cái ở nhà đi, không phải cứ vứt cho một mình mẹ nuôi như thế mà được đâu”.

Hãnh ra điều kiện nếu tôi quay lại với hãnh như trước thì hãnh sẽ về chăm sóc con. Tôi bèn nói rằng, chắc chắn sẽ không có ngày đó đâu, với lại tôi đang chuẩn bị đi Nhật và còn không quên thông báo với hãnh rằng chắc tôi sẽ lại làm gái như cũ.

Ai có thể tin được, cho dù tôi có nói thô lỗ như thế nào đi chăng nữa thì Ót cũng không tin là tôi đã đi bán dâm, vì hãnh không tưởng tượng nổi và cũng không bao giờ tin tôi sẽ làm nghề đó. Hãnh nghĩ tôi nói dối để hạ nhục hãnh. Chúng tôi nói chuyện với nhau không lâu thì vợ mới của Ót đi ra gọi hãnh vào rồi chửi cả hãnh và tôi. Cô ta sợ tôi sẽ cướp mất chồng cô ta đấy mà. Trong mắt tôi, người đàn bà này không hề đẹp một chút nào. Cô ta rất đen và rất chua ngoa. Tôi nghĩ tôi đã xấu rồi, không ngờ thị còn xấu hơn cả tôi. Tôi hỏi Ót:

“Sao anh có thể chọn loại đàn bà như thế này về làm vợ được cơ chứ? Không thể tìm được ai tử tế hơn thế này à?”.

Bọn tôi cãi nhau được vài câu thì vợ Ót xông vào tát tôi. Tôi cố gắng đánh lại nhưng bị kéo ra trước nên lĩnh trọn một cái tát. Sau đó, bố của người đàn bà đó chạy ra quát mắng con gái mình và đuổi cô ta vào nhà. Đã thế, ông ta còn chửi cả Ót, đuổi Ót ra khỏi nhà mình và nói rằng không được phép đến gặp con gái ông ta nữa. Ông ta chắc cũng chẳng ưa gì hăn bởi hàng ngày hăn chỉ ngồi gầy ghi-ta, không chịu đi làm.

Tôi thầm nghĩ chắc Ót vẫn giữ tính cách như cũ giống như hồi ở với tôi, lười biếng, không chịu làm việc. Ai mà lấy phải hăn làm chồng cũng đen đủi cả một đời. May mắn thay, tôi đã thoát khỏi hăn và mặc dù phải trở thành gái điếm nhưng vẫn còn hơn là ngu dại bám theo hăn, kẻ đã làm tổn thương tâm hồn tôi hết lần này đến lần khác và có lẽ cũng chưa bao giờ yêu tôi thật lòng.

Kẻ mặt dày ấy lại cố gắng đến van xin tôi quay lại sống với hăn thêm một lần nữa. Hăn nói rằng hăn sẵn sàng đi ngay bây giờ nếu tôi cho hăn thêm một cơ hội. Nhưng tôi vẫn khẳng định là sẽ không bao giờ có ngày đó. Đường ai nấy đi thế này là tốt rồi. Tôi nghĩ rằng việc Ót năn nỉ tôi quay lại ở với hăn là vì bố của người đàn bà kia chắc cũng không thích hăn và không muốn hăn ở với con gái mình. Vì thế, Ót không còn sự lựa chọn nào khác nên mới cố gắng làm lành với tôi. Nếu tôi còn quay lại với hăn thêm một nữa thì chắc chắn tôi chẳng khác gì một con bò!

Ót đưa tôi đến bến xe để bắt xe đi Bangkok. Hăn cố gắng xin được nắm tay tôi, được ôm tôi nhưng tôi không chịu cho ôm, chỉ cho phép cầm tay. Tôi có cảm giác rất ghê tởm hăn. Tôi muốn làm một cái gì đó thô lỗ, như là nhổ nước bọt vào mặt hăn chẳng hạn. Như thế có vẻ hơi quá đáng. Nhưng những gì mà hăn đã đối xử với tôi suốt thời gian qua còn xấu xa hơn nhiều so với việc nhổ nước bọt vào mặt hăn. Khi tôi đã lên xe ngồi. Ót đứng canh cửa sổ và hỏi tôi:

“Ninh sẽ đi Nhật thật à?”.

Tôi trả lời:

“Đúng thế, khoảng ba, bốn ngày nữa tôi sẽ đi”.

Hắn ngỡ ý muốn tôi thi thoảng viết thư cho hắn vì hắn cũng muốn biết tôi sống như thế nào. Tôi trả lời là sẽ thử xem sao. Hắn hỏi tiếp:

“Ninh có người yêu mới chưa?”.

Tôi đáp:

“Tôi chưa từng có suy nghĩ đó. Vì lần yêu đầu tiên trong đời tôi gặp phải một người như anh đã là quá đủ. Anh đã đem lại cho tôi quá nhiều điều xấu xa, đen đui rồi”.

Tôi nói tiếp:

“Suốt thời gian qua tôi đã cố gắng một mình kiếm tiền nuôi con, nhưng anh lại bỏ rơi mẹ con tôi mà đi. Anh cũng không cố gắng làm bất cứ điều gì cho con. Cho dù đến tận bây giờ anh cũng vẫn như xưa. Anh khốn nạn lắm, Ót ạt!”.

Nhưng tôi vẫn cố hỏi hắn lần cuối trước khi xe chạy:

“Anh không nghĩ là sẽ về chăm sóc con hả?”.

Và câu trả lời của hắn là:

“Tôi muốn đi, nhưng làm gì có tiền xe”.

Tôi nghe đến đây cũng đủ biết hắn đang định xin tôi tiền.

Hắn than vãn rằng hắn thậm chí còn không có tiền mua cơm mà ăn. Tôi nghe xong thấy đáng đời, đáng kiếp cho hắn lắm. Tôi lấy ba trăm bạc ra nhưng không đưa tận tay hắn mà ném xuống dưới đất bắt hắn phải cúi

xuống nhật. Tôi bảo hẳn rằng đó là tiền xe về Nakhon Sawan. Tôi biết hẳn không hài lòng và tỏ ý không chịu cúi xuống nhật, có lẽ vì ngượng hoặc có thể do sợ mất sĩ diện. Nhưng bản thân tôi thấy hả lòng hả dạ đến mức không thể diễn đạt thành lời. Thật sung sướng! Tôi hả hê nói với hẳn:

“Đây là tiền tôi đã đi bán thân mà có đấy. Hàng ngày, tôi phải ngủ với hàng chục người đàn ông để kiếm tiền nuôi con. Có nhật lên tiêu hay không, đó là việc của anh”.

Hẳn nhìn tôi giận dữ. Tôi biết, nhưng tôi không quan tâm. Cuối cùng hẳn cũng nhật lên nhưng lại hỏi thêm:

“Ba trăm bạt vẫn chưa đủ, thêm một ít nữa được không?”.

Tôi trả lời:

“Nếu anh chịu về nhà chăm con, tôi sẽ cho anh số tiền mà anh muốn”.

Nếu muốn cho hẳn thêm ngay lúc đó, tôi cũng có thể cho được. Nhưng tôi không muốn cho hẳn, vì tôi biết chắc hẳn sẽ không bao giờ quay về với con đơn giản như thế đâu. Tôi cũng sợ hẳn sẽ lấy tiền của tôi để ăn chơi thoải mái với vợ bé của hẳn. Thế thì tội gì mà tôi phải cho hẳn chứ?

Tôi về đến Bangkok. Số tiền kiếm được cũng sắp hết. Tôi quyết định đi tìm anh Tùn ở Batpong để nói về chuyện sẽ đi làm việc ở Nhật. Anh Tùn thấy tôi đến tìm thì vui mừng và hỏi:

“Thế nào? Tiền hết rồi phải không?”.

Tôi cũng trả lời thẳng thắn:

“Đúng là gần hết rồi và em muốn đi Nhật nữa. Bao giờ em có thể đi được? Có phải chờ lâu không?”.

Anh Tùn trả lời:

“Cũng không lâu lắm đâu, nếu em sẵn sàng thì có thể đi luôn ngay ngày mai”.

Tôi bèn xin anh thêm ba ngày. Anh nói:

“Ok, Ninh chuẩn bị thu xếp quần áo ba ngày nữa đến đây tìm anh vào buổi tối”.

Tôi liền đồng ý rồi trở về nói với bố mẹ và các anh chị rằng ba ngày nữa tôi sẽ đi Nhật, mọi người không phải lo lắng gì. Bố đòi tiễn tôi ra sân bay nhưng tôi nói bố không thể đi vì như thế không tiện, sẽ có rất nhiều người đi cùng, lại còn có cả ông chủ nữa. Thấy tôi giải thích quá nhiều, bố cũng chịu để tôi tự đi một mình. Trước ngày bay, tôi đưa bố mẹ và chị Cày đi ăn ở một nhà hàng khá sang trọng. Tôi còn nhớ đó là một nhà hàng Trung Quốc tên là Rin-răm, nằm gần khu Chit Lom. Khi đến nơi, bố quay sang nói với tôi đầy lo lắng:

“Ở đây chắc là đắt lắm đó, đi ăn ở nơi khác tốt hơn con à”.

Tôi cố trấn an bố:

“Không sao đâu mà. Lâu lâu mới được đi ăn một lần. Ninh muốn làm một điều gì đó để báo hiếu bố mẹ”.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Để Đến Được Xử Sở Hoa Anh Đào... (Hay Còn Gọi Là Địa Ngục)

Gần đến ngày lên đường, tôi cảm thấy rất hồi hộp, cả đêm không ngủ được. Tôi bỗng nhớ đến Lép, bạn của tôi và nghĩ rằng giờ này chắc Lép đang sung sướng, hạnh phúc ở Ả Rập. Lép có thể đã được trải qua cái thời tiết lúc nóng lúc lạnh giống như bố tôi đã từng gặp. Trong đầu cũng đang tưởng tượng, ở Ả Rập phụ nữ phải che kín mặt khi ra đường thế thì Lép cũng phải che mặt như vậy sao? Và chắc chắn, Lép sẽ không bao giờ được thấy tuyết rơi vì ở Ả Rập như tôi được biết chưa từng có tuyết rơi như ở Nhật. Tôi sẽ được thấy tuyết. Tôi sẽ được thấy hoa anh đào. Nghĩ đến đây tôi không muốn tin mình sẽ được đi Nhật vì nó quá cao xa.

Hồi tôi và các anh chị còn nhỏ, lúc đó chắc tôi đang học lớp ba lớp bốn gì đó, anh trai và các chị tôi thường mua sữa đặc nhãn hiệu con gấu về ăn. Bọn họ thường tích phiếu bốc thăm trúng thưởng đính quanh hộp sữa lại, điền tên tuổi, địa chỉ rồi gửi đi bốc thăm trúng thưởng. Người trúng giải nhất sẽ được đi chơi ở Nhật Bản và công viên Disney Land. Cả nhà chỉ có một mình tôi là không gửi phiếu bốc thăm giống như các anh chị. Đơn giản, vì tôi lười và tôi cũng tin chắc chắn không bao giờ có ngày đó, vì giải thưởng sẽ chẳng đời nào chịu rơi vào tay tôi. Đến ngay cả công viên Magic Land của Thái Lan tôi cũng còn chưa từng được đi vì nhà không có tiền. Hồi nhỏ, tôi rất ít có cơ hội được đến chơi những địa điểm giải trí mà bọn trẻ con vẫn hay đi vì gia đình tôi quá nghèo. Bố tôi không thể đưa chúng tôi đi chơi ở những chỗ đó được. Chỗ tốt nhất được đi cũng chỉ là núi Khẩu Đin mà thôi.

Sáng hôm sau, tôi dậy từ rất sớm, thu dọn quần áo bỏ vào trong va ly để chuẩn bị bay. Tôi tạm biệt bố mẹ, các anh chị và nói với họ tôi sẽ đi khoảng

một, hai năm, làm kiếm đủ tiền để xây một ngôi nhà cho cả gia đình được ở cùng nhau. Ước mơ của tôi thực sự là như vậy đấy. Chúng tôi luôn khổ sở vì phải thuê nhà bên ngoài. Trước kia gia đình tôi cũng có nhà, có đất. Dù rằng chúng tôi nghèo nhưng ít nhất cũng có nhà để ở, không phải đi thuê. Tại sao mất đi, đó là việc của người lớn, tôi cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra với gia đình mình. Tại sao lại có người đến chiếm đất của chúng tôi? Mà người đến chiếm nhà của chúng tôi không phải ai xa lạ mà chính là ông bà út, những người đã từng đón tôi về nuôi ngày bé. Và vì tôi vẫn còn quá nhỏ nên cũng không biết ai đã lừa ai và lừa như thế nào? Tôi chỉ nghe mẹ kể rằng ông bà và ba người con đã lừa chiếm đất của chúng tôi khiến chúng tôi phải vất vưởng, chuyển đi sống ở nơi khác. Vì thế, tôi luôn ước mơ mua được một ngôi nhà mới, cho dù có phải vất vả đến chừng nào và dù cho tôi có phải đi bán thân cũng mặc kệ.

Xế chiều, tôi ra khỏi nhà đi gặp anh Tùn ở Patpong, người sẽ đưa tôi đi Nhật. Chúng tôi gặp nhau vào khoảng sáu giờ chiều. Tôi thấy anh ta có vẻ rất vui mừng khi tôi đến tìm và quyết định sẽ đi làm việc ở Nhật Bản. Anh Tùn hỏi tôi:

“Em không có bạn đi cùng à? Nếu có bạn đi cùng thì sẽ không buồn và sẽ được đi nhanh hơn, không phải chờ đợi ở Thái quá lâu vì ông chủ cần phải đưa nhiều người đi một lần cho bổ công”.

Tôi bắt đầu thấy ngạc nhiên. Lúc đầu anh Tùn nói rằng sẽ bay ngay sao bây giờ lại như thế này? Tôi biết phải làm gì bây giờ hay là tôi đổi ý không đi nữa. Nhưng nếu thế tôi sẽ rất mất mặt vì lỡ nói với mọi người trong gia đình rằng chắc chắn mình sẽ đi Nhật. Hay là tôi quay lại làm việc ở Hồng Kông lần nữa. Nhưng tôi mới từ đó trở về, chưa sẵn sàng đón nhận những vất vả ở đó. Ít nhất tôi cũng phải nghỉ ngơi thêm khoảng một tháng nữa mới có thể quay lại đó làm. Nghĩ mà đau hết cả đầu!

Lúc tôi đang hoang mang, không biết phải làm thế nào thì anh Tùn an ủi tôi rằng:

“Em không cần phải quá lo lắng. Nếu thực sự không thể tìm được ai cùng đi thì anh sẽ đưa bạn gái của anh đi”.

Tôi giật mình ngạc nhiên, nghĩ anh Tùn chỉ nói cho vui. Không ngờ là thật, anh nói:

“Bạn gái anh cũng đang làm nghề múa cột và biểu diễn trong các show ở Patpong. Ít ra, bạn gái anh đi Nhật cũng vẫn còn hơn là làm việc ở Thái, thu nhập không được cao cho lắm”.

Anh Tùn kể rằng, nếu hôm nào có khách Tây đến đưa bạn gái anh đi ngủ cùng anh cũng không cấm, vì thực sự thì anh cũng đã có vợ con rồi nhưng cô bé này cứ bám theo anh. Bọn họ không ăn ở với nhau hàng ngày. Cô bé này mới có mười sáu tuổi, trông rất xinh xắn, giống như con lai. Cô ấy tên là Mèm. Anh Tùn giới thiệu cho chúng tôi làm quen nhau. Tôi hỏi Mèm:

“Cậu cũng muốn đi Nhật làm việc à?”.

Cô ấy trả lời:

“Đúng vậy, làm ở Thái chán chết lên được. Tiền kiếm được cũng không đủ tiêu vì có quá nhiều khoản phải chi”.

Mèm kể tiếp rằng cô phải nuôi bố mẹ, ba chị gái và cả các cháu con chị vì chúng đều không có bố. Trong nhà, chỉ một mình Mèm có thu nhập hơn hẳn những người khác. Vì Mèm rất xinh đẹp nên hay có khách Tây tìm, hầu như đêm nào cũng có khách.

Hồi tôi bán băng nhạc trước quán bar mà Mèm làm việc, hầu như đêm nào tôi cũng thấy cô đi với khách. Mèm nói rằng có những đêm khách cho đến bốn, năm nghìn bạt mà vẫn không đủ tiêu. Tôi thấy rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại không đủ tiêu. Sau này mới biết, Mèm nghiện heroin và ngày nào cũng phải dùng thuốc. Mỗi lần mua thuốc mất rất nhiều tiền. Đặc biệt, Mèm muốn đi Nhật vì cô ấy muốn cai nghiện và nghĩ rằng ở Nhật

Bản chắc không có thuốc mà hút. Đây cũng là nguyên nhân mà anh Tùn muốn đưa Mèm qua Nhật vì nếu ở Thái Lan, chẳng bao lâu cô có thể sẽ chết vì thuốc phiện.

Tôi còn nhớ, hồi tôi mới mười bảy, mười tám tuổi thì phần lớn người ta nghiện heroin, mấy loại thuốc lắc hay ma túy đá không được ưa chuộng lắm. Người nghiện thuốc lắc phần lớn là lái xe tải, giá cũng không đắt đỏ như bây giờ. Mặc dù tôi chưa từng hút thuốc phiện nhưng phần lớn các bạn của tôi đều nghiện thuốc cả. Tôi may mắn không giống như họ. Thật ra tôi luôn ở trong tình trạng sẵn sàng mắc nghiện hoặc hút thứ thuốc ấy bất cứ lúc nào, nhưng tôi tự hứa với bản thân sẽ không nghiện thuốc phiện, nhất định sẽ không làm cho bố mẹ phải đau lòng. Cùng lắm tôi chỉ hút cần sa cho vui với các bạn, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng mới hút. Đừng nói đến thuốc phiện, ngay đến rượu tôi còn không uống. Dù là có dự tiệc gì đi chăng nữa, người nào cưới, người nào chết tôi cũng không uống. Vì chỉ cần ngửi thấy mùi rượu tôi cũng đã thấy buồn nôn. Ngay cả bia tôi cũng chưa từng nếm. Bởi vì, khi nhỏ đêm nào tôi cũng thấy cảnh bố uống rượu say, cãi vã với mẹ, khiến tôi cảm thấy rất ghét những người uống rượu say rồi nói linh tinh. Khi đi chơi với các bạn, nếu tôi nói tôi không biết uống rượu thì phần lớn mọi người đều không tin vì trông tôi có vẻ giống một kẻ nghiện rượu.

Chiều hôm đó, anh Tùn hỏi tôi:

“Em có bạn cũng làm nghề này không? Bọn học có ai muốn đi Nhật không?”.

“Có”. Tôi trả lời “Nhưng bọn họ đều đang làm việc ở Pattaya. Phải đi hỏi mới biết có ai muốn đi không”.

Tôi nói rằng bọn bạn của tôi không có ai có điện thoại, nếu muốn biết phải đến đó tìm. Anh Tùn bèn quyết định tìm thuê một chiếc xe ngay trong ngày hôm đó. Chúng tôi lên đường từ khoảng hai giờ sáng đến sáng sớm

hôm sau thì tới Pattaya. Tôi đến tìm lũ bạn từng thuê nhà trọ ở gần nhau, trong đó có nhiều người tôi chơi rất thân. Bọn họ đều làm việc trong các quán bar của Nhật, giống như kiểu ngồi trong một chiếc tủ để khách vào chọn. Thời gian đó đúng vào mùa ít khách du lịch, Pattaya trông khá buồn tẻ, việc kiếm tiền vì thế khó khăn hơn.

Người đầu tiên tôi đến tìm là chị Ổ. Chị Ổ là người miền Đông Bắc. Chị hơn tôi khoảng bốn, năm tuổi. Chị rất tốt với tôi. Trước đây, chị vẫn thường ca thán rằng:

“Chị muốn được đi làm việc ở được ngoài, chán ở Pattaya lắm rồi vì ở đây kiếm tiền rất khó, mà tiếp viên nữ thì càng ngày càng đông”.

Khi gặp chị, tôi hỏi:

“Chị có muốn đi Nhật không? Làm công việc giống như việc chúng ta đang làm thôi. Nhưng phải trả nợ họ khoảng từ năm đến tám trăm nghìn bạc. Giá cũng chưa biết chính xác thế nào”.

Chị Ổ nghĩ một lúc rồi đồng ý. Chị Ổ không suy nghĩ gì nhiều, vội thu dọn quần áo rồi ngồi lên xe với tôi. Sau đó chúng tôi đi tìm Nen.

Nen bằng tuổi tôi nhưng lại là người ở đợ, chịu sự quản lý của một bọn ma cô. Mỗi khi làm việc, bọn ma cô luôn đi theo để quản lý vì sợ con bé sẽ bỏ trốn. Bọn họ không được tự do đi lại giống như gái trong quán bar bia hay bar Nhật. Tiền lương cũng rất thấp, chỉ khoảng từ ba đến năm nghìn bạc. Tôi gặp Nen khi cô đang đi mua nộm Thái về ăn. Tôi ướm hỏi:

“Này Nen, cậu có muốn đi làm việc ở Nhật không”.

“Thật hả?”. Nen hỏi.

“Thật mà, có đi không?”. Tôi nói.

Nen nhìn quanh về hồi hộp rồi nói với tôi rằng:

“Mình muốn xin cho một người bạn nữa đi cùng có được không?”.

Anh Tùn vội trả lời thay tôi ngay lập tức:

“Được, muốn đi bao nhiêu người cũng được hết”.

Sau đó, Nen đi vào nhà nghỉ, hay còn gọi là nhà chứa. Một lúc sau cô đi ra cùng với một người bạn nữa, nhưng cả hai đều đi người không, không có quần áo mang theo.

“Mình trốn ra đây, nếu mang theo quần áo thì chắc chắn sẽ bị bọn chúng phát hiện, còn lâu mới được đi”.

Nen bảo với bọn ma cô là cô muốn đi ăn nộm Thái với bạn, ăn xong sẽ quay về luôn. Thế thì bọn chúng mới cho đi. Vậy là chúng tôi tổng cộng đã có bốn người. Lúc đó, chị Ổ nói:

“Này Ninh, chị muốn rủ thêm hai người bạn nữa đi cùng có được không?”.

Anh Tùn đồng ý ngay lập tức. Cuối cùng, chị Ổ cũng rủ thêm được hai người nữa, tổng cộng thành sáu người. Xe cũng đã chật, phải ngồi khá chen chúc nhau. Anh Tùn bảo:

“Ok, thế này là đủ rồi, giờ chúng ta sẽ về Bangkok luôn. Cố gắng về đến nơi trước khi trời tối”.

Nhưng lúc đó tôi và các bạn đều rất đói. Tôi nói:

“Hay chúng ta đi ăn ở bãi tắm Chom Thiên trước. Ăn xong rồi hãy về Bangkok có tốt hơn không? Có vẻ mọi người ai cũng đói cả rồi”.

Thế là chúng tôi đến bãi Chom Thiên ăn cơm. Ăn xong, đang chuẩn bị lên xe về Bangkok thì tình cờ tôi gặp Tài, cũng như Nen, Tài là bạn thân của Lép nên tôi thân theo.

Trông thấy Tài, tôi chào nó như trước đây. Nhưng lúc này, trông Tài có vẻ không được bình thường cho lắm, đầu óc có vấn đề hoặc có thể nói là hơi khùng khùng. Tôi hỏi:

“Ê! Tài! Đi đâu đấy?”.

Nó trả lời:

“Tao vừa mới đi với khách về. Thế chúng mày đang định đi đâu?”.

“Bọn tao đang định đi Nhật Bản”.

Tôi không rủ Tài vì xe đã chật. Với lại, Tài có vẻ hơi khùng khùng nữa. Nhưng tôi vừa trả lời xong Tài nói ngay:

“Này, cho tao đi cùng với”.

“Ồi, mày không đi được đâu. Xe đã chật rồi”.

“Không sao, ngồi chật một tí cũng được. Hay cho tao bám bánh xe theo nhé”.

Đúng cái kiểu nói ngẩn ngẩn ngờ ngờ, không được bình thường. Tôi vẫn khẳng khái không cho Tài cùng đi nhưng Tài cố hết sức năn nỉ xin tôi cho đi:

“Đi mà... Ninh... Cho tao đi với nhé... Tao muốn đi Nhật lắm. Bắt tao đi làm gì tao cũng làm hết”.

Thấy thế, các bạn trong xe đều nói:

“Ninh, cho nó đi cùng đi. Bọn tao thấy nó cũng thực sự rất muốn đi”.

Tôi nghe theo các bạn, đành quyết định:

“Thôi cũng được, có thêm bạn cùng chịu chung số phận với mình. Thế càng vui”.

Thế là tôi cũng đồng ý để Tài cùng đi. Tôi biết nhà Tài cũng ở gần bãi Chôm Thiên nên gợi ý:

“Mày có cần về nhà lấy quần áo không?”.

Nhưng nó từ chối:

“Không, bọn mình đi luôn thôi, không cần phải lấy gì hết. Tao chẳng cần mang theo gì đâu, chỉ cần bộ này là đủ. Tao sẽ mua đồ mới sau”.

Tôi ngạc nhiên:

“Ô, thế mày không định chào tạm biệt mẹ mày và chị mày hả? Nhà mày chỉ cần đi bộ vài bước”.

Nhưng Tài nhất quyết không chịu:

“Khỏi cần phải chào tạm biệt ai cả. Tao nói đi là đi thôi. Để khi nào đến Nhật rồi gửi tiền về cho bọn họ là được mà. Bọn họ chẳng bao giờ lo lắng cho tao cả. Dù có lên rừng, xuống biển, làm bất cứ việc gì họ cũng không quan tâm. Chỉ cần có tiền gửi về cho họ là được”.

Tất cả chúng tôi trên xe nhìn nhau ngơ ngác. Ai cũng thấy buồn cười, nghĩ Tài bị khùng thật. Thế thì biết làm thế nào bây giờ? Anh Tùn bảo:

“Không sao đâu. Kệ nó! Trông nó cũng không đến mức bị điên nặng. Vậy càng hay, đi càng đông càng vui. Có vẻ sẽ rất thú vị đây”.

Bọn tôi phải ngồi chen chúc nhau trên xe. Khi về tới Bangkok thì trời cũng vừa xẩm tối. Anh Tùn gọi điện liên lạc với ông chủ rồi đưa chúng tôi đến nghỉ ở một căn hộ chung cư trong khu Lad-prao. Chúng tôi bị dồn đến ở đây tổng cộng tất cả là bảy người. Tôi cũng ngạc nhiên không hiểu sao mọi người lại chịu đến đây một cách dễ dàng đến thế. Không ai nghĩ rằng chúng tôi sẽ bị bọn họ lừa. Chúng tôi đều đã có câu trả lời trong lòng rằng chúng tôi vốn đã là gái bán dâm. Họ lừa chúng tôi ra nước ngoài để làm gì cơ chứ, nếu không phải là bán dâm? Mà họ cũng nói thẳng là phải đi bán dâm rồi. Chúng tôi tình nguyện làm công việc đó. Mà nếu không phải làm công việc đó thì họ còn lừa chúng tôi làm việc gì nữa cơ chứ. Chúng tôi chịu đến đây một cách dễ dàng như vậy cũng bởi vì chẳng còn gì để mất. Cuộc sống trong suốt thời gian qua của chúng tôi cũng đã quá khổn khổ rồi. Cùng lắm được chết nơi mình mơ ước cũng sướng.

Vì thế, bản thân tôi chưa từng tin rằng, những người phụ nữ Thái Lan đi bán dâm ở nước ngoài nói rằng họ bị người ta lừa gạt là sự thật. Tôi tin bọn họ đều nói dối cả. Cái mà họ cho là bị người ta lừa cũng chỉ vì trước khi ra nước ngoài họ đều đặt ra mục tiêu quá cao, hoang tưởng rằng sẽ kiếm được ngàn này, ngàn kia tiền, kiếm được nhiều tiền rồi sẽ mua nhà, làm việc một ngày được tiền thì ngồi chơi một tuần. Chờ tiêu hết tiền rồi lại đi kiếm tiếp. Ngoài ra, vì họ trả nợ chậm trễ và lười biếng nên bị ông chủ thúc giục trả nợ thì tỏ ra không bằng lòng, rủ nhau đi trốn hoặc tự nộp mình cho cảnh sát rồi tố cáo bị người ta lừa đến bán dâm.

Và tôi luôn tin rằng, những ai một khi đã quyết định đi làm việc ở nước ngoài đều phải là những người rất dũng cảm hoặc bản thân họ đã có kinh nghiệm mới dám quyết định ra nước ngoài. Người tử tế, cho dù có bảo họ đi làm những công việc tử tế thì cũng ít có người dám đi. Bản thân tôi cũng vậy, nếu chưa từng làm việc ở Pattaya trước đó thì tôi cũng không dám đi Hồng Kông. Họ không lừa tôi bất cứ điều gì, dù là nhỏ nhất. Họ còn nói sự thật cho tôi biết trước rằng sẽ phải làm việc vất vả, phải tiếp rất nhiều khách. Chỉ có tôi đã tự lừa chính bản thân mình, nghĩ rằng điều đó không

thể là sự thật. Chắc chắn người đó đã nói dối bởi vì không ai có thể tiếp được nhiều khách đến vậy. Tự tôi lừa chính tôi và thường thì mọi người ai cũng vẽ ra viễn cảnh tươi đẹp khi nghĩ đến hai từ “nước ngoài”.

Khi đến phòng trọ mà người ta chuẩn bị sẵn trong thời gian chờ đợi trước khi bay, chúng tôi gặp rất nhiều cô gái khác ở đó. Bọn họ nói với chúng tôi là họ cũng sẽ đi Nhật, đã đến đây chờ rất nhiều ngày rồi mà vẫn chưa được bay. Điều này khiến chúng tôi tự hỏi: “Vậy thì bao giờ chúng tôi mới được bay?”. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, không ai trong chúng tôi có ý định trở về nhà, vì chúng tôi đã quyết định dứt khoát rồi, có phải chờ lâu đến mức nào cũng sẽ chờ cho bằng được.

Hàng ngày, chúng tôi chỉ ngủ, chơi và xem ti vi. Thi thoảng buổi tối, chúng tôi rủ nhau ra ngoài đi dạo vì cũng không biết phải làm gì. Tôi không dám về nhà vì sợ bố mẹ và các anh chị lo lắng, nghĩ tôi có thể bị lừa nên phải về nhà trước. Bọn tôi ngày nào cũng ngồi nói chuyện với nhau và vẽ ra đủ mọi viễn cảnh như khi đến Nhật rồi thì sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc kiếm tiền gửi về cho gia đình hoặc mua nhà để ở và sẽ kiếm tiền làm vốn đầu tư kinh doanh gì đó, để lúc trở về Thái Lan sẽ không phải quay lại làm nghề cũ nữa. Chúng tôi ngồi nói chuyện về Lếp, rằng chắc giờ này cô ấy phải sướng lắm và chắc đã kiếm được rất nhiều tiền.

Mọi người đi cùng tôi ai cũng biết đến Lếp. Riêng chị Ổ và tôi thì khá thân với Lếp. Khi Lếp đi khỏi Pattaya, tôi trở nên thân thiết với chị Ổ hơn. Chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ nhiều khó khăn trong khoảng thời gian tôi còn ở đó. Những khi vắng khách, tôi và chị Ổ đều không có một xu dính túi. Cả hai đều phải cùng nhau ra ngoài bắt khách trong các sàn nhảy. Thật sự thì tôi còn có một chị bạn nữa rất thân tên là Lếc. Chị Lếc cũng là bạn của chị Ổ. Cả ba chúng tôi rất thân với nhau. Nhưng tình cờ có một sự việc đau lòng xảy ra với chị Lếc khiến chúng tôi phải rời xa nhau vĩnh viễn và không bao giờ có cơ hội gặp lại.

Trước đây, cả ba chúng tôi cùng làm việc trong một quán bar Nhật Bản. Hàng ngày chúng tôi cùng làm việc và hàn huyên với nhau. Chị Lếc không được đẹp lắm nên ít khách hơn so với những người khác. Chị rất lo lắng, vì không có khách tức là sẽ không có tiền mà chị còn phải nuôi tất cả mọi người trong gia đình. Một hôm, chị tâm sự với tôi rằng chị muốn đi dâng lễ cúng bùa. Đây vốn là chuyện tâm linh nên tôi cũng không tin lắm. Thầy cũng sẽ giúp chị làm bùa cầu khách. Chị ấy bảo, có nhiều ông thầy cúng người Ấn Độ, người Campuchia nhận làm bùa cầu khách, đã từng có người làm và có kết quả. Nhưng cần phải có tiền xe, tiền cúng cho thầy, ít nhất khoảng ba đến năm nghìn bạc. Tôi đã từ chối đi cùng chị và nói rằng tôi không có đủ số đó tiền. Chị Lếc bảo chị sẽ đi vay tiền A Bạng cho tôi mượn trước với lãi suất hai mươi phần trăm. Nhưng vì tôi không muốn nợ tiền người khác nên bảo chị đi cúng trước, nếu thực sự tốt thì tôi sẽ đi sau. Chị Lếc cũng rủ chị Ổ nhưng chị Ổ cũng nói hệt như tôi là để chị Lếc đi làm trước xem sao.

Sau hôm đó, chị Lếc biến mất ba, bốn ngày mới về làm việc bình thường. Sau khi làm việc trở lại, tôi quan sát thấy hầu như đêm nào chị cũng có khách, đây là điều rất lạ, đến mức mọi người ai cũng phải ngạc nhiên vì trước đây chị rất ít khách, giờ lại trở nên đông khách nhất so với tất cả mọi người trong quán.

Tôi bàn với chị Ổ, có lẽ chúng tôi cũng phải kiếm tiền để đi cúng xin bùa giống chị Lếc. Chị Ổ cũng đồng ý với tôi, rồi cả hai cùng nhau dành dụm tiền. Một hôm, chị Lếc được một người khách người Nhật đến Pattaya nghỉ bao chị đi chơi nhiều ngày, khoảng gần một tuần. Tôi thấy chị Lếc gọi khách đi Sa-chô[1]. Từ Sa-chô trong tiếng Nhật thể hiện vị khách này rất giàu có, giống như là lão gia hay ông chủ vậy. Khi khách về nước, chị Lếc bỗng dưng trở nên giàu có như một bà hoàng chỉ trong chớp mắt vì ông khách Nhật này để lại cho chị khá nhiều tiền. Thêm vào đó hàng tháng còn gửi tiền cho chị nữa. Chị Lếc đi mua nhà mới, một ngôi biệt thự hai tầng. Ngôi nhà này nằm cách không xa chỗ làm việc, có thể đi bộ về được.

[1] (syachyou): Tiếng Nhật nghĩa là giám đốc. Ở đây là tiếng Nhật bồi của nhân vật.

Từ đó trở đi, chị Lế không thường xuyên đi làm như trước nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn đến chơi. Ngày nào chị xuất hiện ở chỗ làm thì y như rằng ngày đó kiểu gì chị cũng có khách. Thời gian đó, chị Lế không mấy khi đi làm bởi vì chị mê một người đàn ông làm bảo vệ trong một khách sạn ở Pattaya. Tôi thấy chị Lế còn mua cả xe máy khá đắt tiền cho hẳn đi dù bọn họ mới quen nhau chưa lâu, chỉ mới hơn một tháng. Người đàn ông này dọn đến ở cùng với chị trong ngôi biệt thự mới. Ngoài ra, chị Lế cũng đón bố mẹ và các anh chị em ở quê đến ở cùng. Mọi người trong gia đình không ai có việc làm. Tuy thế, người khách Nhật kia vẫn gửi tiền đều đặn cho chị sống thoải mái. Số chị thật may mắn!

Chị Lế biến mất cả tuần không xuất hiện trong quán bar Nhật. Tôi nghe tin chị bị ốm nặng, không đi lại được. Tôi và chị Ổ rủ nhau đi thăm. Khi đến nơi, tôi nhận thấy tình trạng bệnh của chị rất nặng. Trông chị giống như một bà cụ già, đang nằm dưới cầu thang, không nói được gì nhưng đáng thương hơn là chị không nhận ra tôi và chị Ổ là ai. Chị cũng không nhìn vào mắt chúng tôi. Tôi cố gắng gọi tên chị nhiều lần, hỏi chị có nhớ tôi là ai không, nhưng chị không hề trả lời, cứ như chúng tôi chưa từng quen nhau vậy. Chị nằm đó, lấy tay xoa miệng giống như người ta đang bôi sáp nê, rồi lại lấy tay kéo kéo giống như người đang kéo sợi. Bố mẹ chị Lế cũng không biết phải làm gì hơn. Đi vệ sinh đành phải đi tại chỗ, rồi để cho bố mẹ lau dọn. Cơm nước cũng không màng. Mọi người đưa chị đến bệnh viện nhưng bác sĩ nói rằng tình trạng sức khỏe chị vẫn bình thường, không có vấn đề gì, chỉ cần tiếp thêm đường gluco.

Lúc mới đến, tôi nhìn thấy một con kỳ đà (người Thái tin rằng con vật này luôn mang lại sự xui xẻo, tai ương) đang bò vào nhà chị ấy nhưng hình như nó bị người ta chém ở giữa lưng tạo thành một vết thương nham nhở. Thấy thế tôi kêu lên kinh ngạc:

“Ôi kỳ đà bò vào nhà!”.

Người lớn trong nhà bảo tôi không được phép kêu lên như thế vì sẽ rất xui xẻo. Nhưng vì không biết nên tôi đã lỡ kêu lên mất rồi. Bạn trai của chị Léc thấy chị ốm nặng cũng không về nhà nữa. Bố mẹ chị kể lại hẳn gói ghém quần áo bỏ đi nơi khác ở lâu rồi. Tội nghiệp chị đã bị hấn bỏ rơi!

Tôi và chị Ô không cầm được nước mắt khi thấy tình trạng bệnh tật của chị Léc. Chúng tôi vừa khóc vừa hỏi:

“Sao bác không thử đưa chị đến gặp các vị hòa thượng trong chùa nhờ khám cho?”.

Bố mẹ chị nói rằng họ không quen biết vị hòa thượng nào ở đây cả vì họ cũng chỉ mới đến Pattaya. Tôi và chị Ô phải đi mời hòa thượng ở chùa Chaya Mongkol ở Pattaya Klang về làm lễ cúng tại nhà. Vị hòa thượng này biết nói tiếng Campuchia. Khi thấy những hành động kì lạ của chị Léc, vị hòa thượng tỏ ra rất lo lắng. Ngài ngồi nhìn chị Léc một lúc rồi nói tiếng Campuchia với chị, đại loại là hỏi người đó là ai, đến từ đâu, tại sao lại làm hại cơ thể của chị Lép như vậy?

Thật không ngờ chị Léc lại có thể nói chuyện bằng tiếng Campuchia với vị hòa thượng đó một cách trôi chảy trong khi thực tế chị không biết tiếng Campuchia. Sau khi nói chuyện được một lúc, vị hòa thượng quay lại giải thích cho chúng tôi hiểu rằng trong cơ thể của chị Léc bây giờ không phải là con người cũ nữa, mà có một bọn quỷ Khơ Me nhập vào và đã ăn hết nội tạng của chị rồi. Đây là chuyện rất bí hiểm khó tin mà tôi chưa từng được chứng kiến. Vị hòa thượng nói vị pháp sư người Campuchia đã nhiều lần gửi con kỳ đà đến nhắc nhở chị Léc về việc thực hiện lời hứa với ông ta nhưng chị Léc vẫn cố tình lờ đi. Hôm nay, ông ta chính là người đã gửi con kỳ đà bị chém nham nhở ở lưng mà tôi đã trông thấy khi vừa đến nhà chị. Đây là dấu hiệu cảnh báo rằng chị Léc phải bị trừng phạt vì đã vi phạm lời hứa. Thật kỳ lạ khi vị hòa thượng nhắc đến con kỳ đà, vì trên thực tế ngài

đã không nhìn thấy nó. Nhưng ngài đã nói đúng. Bố mẹ của chị Léc cũng xác nhận với chúng tôi là nhiều ngày nay rất hay thấy kỳ đà vào nhà, nhưng họ chỉ nghĩ có lẽ chúng đến ăn thức ăn thừa sau nhà, hôm nay là lần đầu tiên trông thấy một con bị chém ở lưng.

Về thỏa thuận mà chị Léc đã hứa với pháp sư, vị hòa thượng nói tiếp rằng khoảng hai tháng trước chị Léc có đến làm lễ xin bùa từ một vị pháp sư người Campuchia. Chị cầu xin ngày nào cũng có khách, xin gặp được người sẽ nuôi nấng, chu cấp cho chị. Vị pháp sư đó đã đồng ý và hỏi chị: “Còn muốn gì nữa không?”. Chị Léc nói: “Muốn có một ngôi nhà và có một triệu bạc trong tài khoản ngân hàng”. Vị pháp sư đồng ý nhưng buộc chị phải hứa rằng nếu chị đạt được những điều nêu trên thì phải chia cho ông ta một nửa số tiền kiếm được. Cuối cùng, chị Léc cũng đã đạt được mọi điều mình mong muốn nhưng chị lại quên lời hứa với pháp sư, có lẽ vì thấy tiếc của nên đã không đưa tiền cho ông ta. Từ đó, tình trạng bệnh của chị ngày một xấu dần. Nghe kể mà thực sự tôi không thể tin nổi!

Nhưng tôi phải tin vì chính tôi là người đã chứng kiến tận mắt mọi việc xảy ra. Vị hòa thượng nói với xác của chị Léc rằng:

“Bần tăng muốn được xin lại mạng sống của cô Léc có được không? Rồi bần tăng sẽ bắt cô ấy thực hiện lời hứa sau khi khỏi bệnh”.

Nhưng vị pháp sư Campuchia chỉ khẳng khẳng muốn lấy mạng sống của chị, quan trọng là lúc này cơ thể của chị Léc bị ăn hết nội tạng, kêu gì cũng không thể sống được. Vị hòa thượng nói rằng những hành động lạ của chị Léc đang làm như là việc lấy tay xoa miệng như đang bôi sáp nẻ hay kéo sợi là do vị pháp sư người Campuchia kia đã đưa hai vật thần bí cho chị sau khi làm lễ cúng, đó là một sợi chỉ dùng để kéo sợi, hàng ngày trước khi đi làm phải khấn câu “sảo đai xảo au”[2] và vật nữa là sáp ong bôi lên miệng rồi kèm theo lời khấn: “Xin cho con được thỏa nguyện”.

[2] “sảo dai xảo au” – là một câu thần chú, dịch từ tiếng Thái có nghĩa là “lấy được bao nhiêu thì cứ lấy”

Sau đó, vị hòa thượng nói, bây giờ ngài không thể giúp gì được cho chị Lếc vì pháp sư này có pháp thuật rất cao siêu, bản thân ngài không thể hóa giải được. Ngài giới thiệu cho chúng tôi đưa thi thể chị Lếc đến gặp sư phụ của ngài, là một hòa thượng khác trong chùa gần Bang Phli. Tôi cũng không nhớ là chùa Bang Bo hay Bang Phili Nai vì thời gian trôi qua cũng đã khá lâu rồi. Chỉ nhớ ngôi chùa đó nằm gần một con kênh. Vị hòa thượng nói, sư phụ của ngài rất tài giỏi nên muốn giới thiệu cho chúng tôi để chữa trị bệnh cho chị Lếc.

Chúng tôi rời Pattaya từ lúc đầu giờ chiều đến khoảng ba giờ chiều thì tới Bang Phli. Chúng tôi hỏi thăm tìm sư cụ và được một vị sư khác đưa đi gặp. Chúng tôi kể lại câu chuyện cho sư cụ nghe. Nghe xong, sư cụ sai tôi đi mua ba quả trứng. Chính tôi là người tự tay đi mua. Lúc đó ba quả trứng có giá năm bạt. Sau đó, sư cụ bắt đầu làm lễ và nói chuyện với thi thể của chị Lếc bằng tiếng Campuchia. Sau khi nói chuyện xong, sư cụ quay ra nói với chúng tôi rằng vị pháp sư Campuchia này khăng khăng đòi lấy mạng chị Lếc bằng được. Ngài còn nói, thực tế thì chị Lếc đã chết từ lâu, chúng tôi nhìn thấy bây giờ chỉ là phần xác của chị, còn thứ nằm trong cơ thể đã không còn là của chị nữa rồi. Nội tạng đã bị bọn quỷ ăn hết rồi. Sư cụ không thể làm gì giúp chị được nữa ngoài việc lấy ra khỏi cơ thể chị một chút tà ma, đó là đinh dùng để đóng quan tài, sợi tóc và huyết tương của oan hồn đã chết. Chúng tôi nghe xong cũng không muốn tin đó là sự thật.

Tiếp theo, sư cụ bắt đầu làm lễ bằng cách để chị Lếc nằm xuống sàn nhà rồi dùng nước thánh đựng trong một chiếc bình lớn vẩy làm phép. Sau đó, đem trứng gà mà tôi đã mua, hươ bên trên đầu của chị Lếc rồi sư cụ lấy quả trứng đó đập ra một cái đĩa đã được chuẩn bị sẵn. Không thể tin được rằng thứ mà tôi nhìn thấy trong quả trứng được đập ra đó chỉ toàn là tóc. Quả thứ hai cũng như vậy, được hươ trên đầu gối chị, khi đập ra chỉ toàn huyết

tương mà thôi, không hề có một chút lòng đỏ trứng nào. Quả thứ ba sư cụ đem huơ trên đầu ngón chân chị, lần này khi đập trứng ra chỉ có toàn đỉnh, có đến năm sáu chiếc đỉnh trong đó. Tôi không thể tin được nhưng đó lại là sự thật!

Cho đến nay, tôi cũng không tin vào thế giới tâm linh cho lắm. Nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện này tôi vẫn luôn tự nhắc nhở mình: “Ma thuật là có thật và nhất định không được coi thường nó”.

Làm phép thuật xong, sư cụ nói với chúng tôi:

“Các thí chủ phải chấp nhận thôi, chủ nhân của cơ thể cô ấy chết từ lâu rồi. Thứ mà thí chủ nhìn thấy là do pháp sư muốn để nội tạng của cô ấy bị ăn bằng hết trước khi trút hơi thở cuối cùng. Bàn tăng không thể giúp gì cho cô ấy được nữa. Bàn tăng chỉ có thể lấy ra khỏi cơ thể cô ấy một chút tà ma và cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi. Khi hỏa táng xong, chắc chắn các thí chủ sẽ thấy có rất nhiều đinh sắt rơi ra vì bàn tăng vẫn chưa lấy ra được hết”.

Chúng tôi đưa chị Lếc về nhà. Nhưng trước khi về, chúng tôi đưa chị vào một bệnh viện để chứng minh những lời sư cụ nói có thật hay không. Chúng tôi yêu cầu bác sĩ chụp X-quang để kiểm tra cơ thể của chị có vấn đề gì không. Bác sĩ vẫn thông báo rằng mọi cơ quan trong cơ thể chị đều đầy đủ. Thật đáng sợ, những điều bí hiểm kia đã không thể nhìn được tận mắt và không thể chứng minh bằng khoa học hiện đại. Chuyện này ai không tin thì tùy, nhưng tôi tin vì chính tôi đã được chứng kiến tận mắt. Sau đó hai ngày, chị Lếc trút hơi thở cuối cùng. Chúng tôi đưa chị đi hỏa táng và thứ mà chúng tôi chờ đợi muốn được thấy đó là cỗ đinh sắt rơi ra từ tro của chị không. Thật không ngờ, cơ thể của chị Lếc thiêu kiểu gì cũng không chịu cháy. Người mai táng phải dùng điện giật nhiều lần để cơ thể cháy dần dần cho đến hết. Và thứ mà tôi muốn được trông thấy cuối cùng cũng xuất hiện. Tôi thấy có đến ba, bốn chiếc đinh rơi ra từ ngón chân cái và các ngón chân khác của chị. Chuyện của chị Lếc được bàn tán nhiều lần ở chỗ làm của

chúng tôi để nhắc nhở những người khác không được phép đi cúng xin bùa giống như chị. Chuyện này đã làm cho mọi người sợ hãi như chúng tôi vậy. Nhưng nếu chị Léc chịu làm theo lời hứa với pháp sư thì có lẽ chị đã không phải chết một cách tức tưởi và đau đớn đến như thế.

Tôi và chị Ổ may mắn không làm theo chị Léc. Thực tế thì khi đó chúng tôi cũng muốn làm theo, nhưng bởi vì số tiền khoảng bốn, năm nghìn bạc cũng không phải là dễ kiếm cho dù khi đó chị Léc nói sẽ cho tôi mượn tiền trước. Nguyên nhân mà tôi quyết định không chịu đi làm là vì nghe chị Léc kể rằng khi làm phép thuật, pháp sư bắt chị cởi hết đồ, nằm chắp hai tay trước ngực rồi vị pháp sư đó sẽ vừa giao hợp với chị, vừa niệm chú. Tôi không thể chấp nhận được điều này nên quyết định không làm mặc dù chị Léc đã rủ rê rất nhiều lần. Cũng bởi chị thấy tôi vất vả nên muốn tôi có tiền mua nhà như mơ ước lâu nay của tôi. Chuyện của chị Léc kết thúc tại đây và tôi chắc chắn sẽ không bao giờ quên câu chuyện buồn của chị. Tôi vẫn sẽ luôn nhớ đến chị. Tôi tin giờ này chắc chị đã được hóa sang một kiếp khác, hoặc có thể đã trở thành một thiên thần trên cõi niết bàn vì chị là người nhân hậu, hay làm việc thiện, hay giúp đỡ người khác khi họ gặp khó khăn mỗi khi chị có tiền.

Đã bốn, năm ngày trôi qua, chúng tôi vẫn phải sống trong ngôi nhà đó để chờ đợi ngày đi Nhật. Cuối cùng tin vui cũng đến, ông chủ đến báo cho chúng tôi chuẩn bị thu dọn đồ đạc để bay vào sáng hôm sau. Chúng tôi vui mừng khôn xiết, đến mức cả đêm đó không thể chợp mắt. Sáng hôm đó chúng tôi được chia thành hai nhóm. Tôi, Tài và Nen bị đưa lên tàu hỏa đi Had Yai[3]. Còn chị Ổ và ba người nữa thì được đưa ra sân bay Don Muang. Tôi cũng không biết họ sẽ đưa chúng tôi đi đâu. Không một ai biết. Chỉ biết họ sai chúng tôi làm việc gì thì chúng tôi sẽ làm việc đó. Vậy thôi. Tôi và các bạn phải ngồi tàu cả đêm mới đến được Had Yai. Đến nơi, đã có người chờ sẵn để đón cả ba chúng tôi. Họ đưa chúng tôi đến nghỉ qua đêm tại một khách sạn để chờ đến sáng hôm sau sẽ mua vé xe khách qua Malaysia. Chúng tôi lại tiếp tục ngồi xe trọn một ngày sang Malaysia. Đến

Kuala Lumpur, có một người Trung Quốc biết nói tiếng Thái đã chờ sẵn. Họ đưa chúng tôi đến nghỉ tại một ngôi nhà hai tầng trông rất bản thủ, giống y như những ngôi nhà ở khu phố Tàu Yauwarat. Chúng tôi leo lên tầng hai của ngôi nhà đó thì thật không ngờ lại gặp nhóm chị Ổ. Ai nấy đều rất vui mừng khi gặp lại nhau. Lúc đầu tôi nghĩ nhóm chị Ổ chắc sẽ bay thẳng đến Nhật ngay lập tức nhưng nghe chị Ổ nói, ông chủ đã báo ngay từ đầu là để các chị bay đến Malaysia trước rồi sau đó mới bay tiếp sang Nhật. Ông chủ để chúng tôi nghỉ lại Malaysia khá lâu, khoảng mười ngày. Tôi không thể kiên nhẫn hơn được nữa nên hỏi ông chủ tại sao lại để chúng tôi ở lại Malaysia lâu như vậy. Ông chủ giải thích rằng tất cả bảy người bọn tôi phải chờ để làm hộ chiếu giả, tức là sẽ dùng hộ chiếu của người khác. Thực sự thì ngay từ đầu cả sáu người khác đều đã sử dụng hộ chiếu giả từ Thái Lan qua Malaysia. Chỉ có một mình tôi là dùng hộ chiếu thật, còn những người khác nếu dùng tên của ai cũng không rõ. Thật ngạc nhiên là chúng tôi đều có thể vào được Malaysia một cách dễ dàng.

[3] Had Yai: Một tỉnh ở miền Nam Thái Lan.

Ngày ấy, kỹ thuật làm hộ chiếu chưa tiên tiến như bây giờ, người ta chỉ dính ảnh vào trong quyển hộ chiếu rồi đóng dấu chìm lên ảnh một lần nữa. Vì thế, muốn làm giả chỉ cần bóc ảnh cũ ra rồi dán ảnh của người khác vào thay thế là xong. Phương pháp làm đơn giản nên có rất nhiều người đã sử dụng hộ chiếu giả. Và nếu có tiền chi riêng cho nhân viên xuất nhập cảnh từ trước thì việc đi lại càng trở nên dễ dàng hơn.

Thời gian đó, ông chủ lấy hộ chiếu của người nào không rõ, sau đó sai chúng tôi bóc ảnh cũ của họ ra rồi lấy ảnh của chúng tôi dán thế vào. Chính tôi là người đã tự tay bóc và dán ảnh mới vào. Chúng tôi chờ tìm đủ hộ chiếu cho tất cả mọi người, mất khoảng mười ngày. Sau đó, ông chủ nói sẽ đưa chúng tôi đến làm quen với các nhân viên phòng xuất cảnh của Malaysia để chúng tôi có thể nhớ mặt họ. Khi đóng dấu hộ chiếu, chúng tôi sẽ chỉ đóng dấu ở chỗ của họ mà thôi vì họ đều là chỗ quen biết với ông

chủ. Ông chủ nói sẽ đưa chúng tôi đến một khách sạn ở Malaysia và sẽ hẹn gặp các nhân viên ở đó. Chỉ nghe đến đây là tôi đã đoán được chuyện gì sắp xảy ra. Ông chủ muốn tất cả bảy người chúng tôi phục vụ bọn nhân viên này. Ông chủ hứa sẽ trả tiền công cho chúng tôi, không để chúng tôi làm không công. Thật may, tôi khá thân thiết với vợ ông chủ trong suốt thời gian đến ở nhà họ. Bà chủ cũng là người Thái còn ông chủ là người Malaysia gốc Hoa.

Vợ của ông chủ hay nhờ tôi trông con bà. Đứa bé cứ quấy lấy tôi nên tôi có nhiều cơ hội được nói chuyện với bà chủ. Tôi nói:

“Chị ơi, em không ngủ với bọn nhân viên này được không? Em không thích kiểu làm việc thế này?”.

Tôi không thích người trong cùng một đường dây lại làm chuyện đó với nhau cho dù có được trả tiền. Phong cách làm việc của tôi là vậy, cũng giống với trường hợp của Hia Khăm, người đã đưa tôi sang Hồng Kông. Bà chủ gật đầu với tôi ngay lập tức. Bà nói lại với ông chủ xin cho tôi không phải đi phục vụ nhóm nhân viên đó. Ông chủ cũng đồng ý, nhưng nhắc tôi phải nhớ mặt người sẽ đóng dấu hộ chiếu cho mình, phải nhớ mặt anh ta như thế này, có râu như thế kia, sẽ ngồi ở ô số tám. Ngày mai, tôi sẽ phải vào xếp hàng số tám để đóng dấu hộ chiếu. Tôi đồng ý với ông và nghĩ tôi có thể nhớ mặt được gã nhân viên này. Hắn rất giống với những người Ấn Độ theo đạo Hồi ở Malaysia.

Sau khi ghi nhớ ngoại hình của nhân viên này xong, tôi ra khỏi khách sạn và trở về nhà. Bà chủ đưa tôi đi chơi trong một siêu thị rất lớn theo như suy nghĩ của tôi lúc đó. Bà chủ thường nói, bà muốn tôi ở lại Malaysia, không muốn tôi đi Nhật vì tôi là người tốt và chăm sóc con bà rất tốt. Đứa bé cũng rất yêu quý tôi. Nhưng tôi nói với bà tôi không thể ở lại, vì mơ ước của tôi là kiếm được thật nhiều tiền để mua nhà cho gia đình và quan trọng là tôi rất muốn được đi Nhật. Mặc dù bà chủ có cố gắng nói cho tôi biết thực tế ở Nhật Bản không được tốt lắm, sẽ có rất nhiều Yakuza (xã hội đen Nhật)

kiểm soát công việc của chúng tôi, nhưng tôi cũng không mấy quan tâm. Bà còn bảo tôi không được nói chuyện này với người khác. Nghe bà nói như vậy là tôi cũng biết bà sợ các bạn của tôi sẽ lo lắng mà bỏ về nước, không chịu đi nữa. Bà cũng cấm tôi không được phép nói chuyện này với ông chủ nếu không bà sẽ bị ông chủ đánh đập. Tôi cũng nhận lời sẽ không kể chuyện này cho ai biết.

Hôm đó, bà mua một bộ mỹ phẩm của một thương hiệu nổi tiếng cho tôi. Tôi có cảm giác bà có vẻ buồn chán với cuộc sống hiện tại và muốn có bạn để tâm sự. Bà kể cho tôi nghe trước đây bà từng là một gái bán dâm, làm việc tại Malaysia cho đến khi được ông chủ mang về nuôi cho đến tận bây giờ. Nhưng bà chưa từng hạnh phúc mặc dù ông chủ cho bà rất nhiều tiền, muốn gì được nấy. Thỉnh thoảng, bà còn bị ông chủ đánh. Tôi hỏi bà tại sao bà không quay về Thái Lan. Bà nói bà đã có con và rất thương con, không muốn con phải khổ vì không có bố. Nếu bà nghĩ như vậy thì tôi cũng không biết phải khuyên bà ra sao, thôi thì đành để bà tự giải quyết vậy.

Khi quay lại nhà trọ, tôi thấy mọi người đã trở về phòng hết. Bọn họ chỉ đi không quá hai tiếng đã xong việc và ai cũng được tiền mang về, mỗi người hai nghìn bạt. Số tiền này ông chủ là người trả, coi như họ đi làm việc cho ông chủ, vẫn tốt hơn là làm không công.

Sáng sớm hôm sau, tất cả bảy người chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường. Ai cũng vui mừng vì nghĩ rằng cuối cùng cũng đến được Nhật. Máy bay mà chúng tôi đi là của hãng hàng không Hàn Quốc, Korean Air.

Chúng tôi đều không biết gì cả, họ sai làm gì thì chúng tôi làm cái đó. Khi ở sân bay Malaysia, một sự cố bất ngờ đã xảy ra. Tôi thấy ở ô số tám mà tôi phải vào đóng hộ chiếu hôm đó là một người hoàn toàn lạ mặt, không phải người đàn ông mà tôi đã gặp. Tôi đứng ngơ ngác trước quầy làm thủ tục vì không biết phải vào đóng dấu ở ô nào nữa. Thấy tôi, người đàn ông ở ô số tám quay ra nhìn tôi, nháy mắt và vẫy tay gọi: “Come, come!”. Tôi không thể bỏ chạy nên đành ngoan ngoãn đi vào. Cuối cùng,

anh ta cũng đóng dấu hộ chiếu cho tôi qua một cách đơn giản. Hộ chiếu mà tôi dùng không phải hộ chiếu Thái Lan mà là hộ chiếu của một người Malaysia viết bằng tiếng Trung Quốc nên tôi không nhớ tên là gì. Có nghĩa là, tôi không biết tôi giả danh người Malaysia nào để bay qua Nhật. Nguyên nhân phải làm giả hộ chiếu vì chúng tôi sẽ không phải mất quá nhiều thời gian xin visa qua Nhật trước khi bay. Nếu sử dụng hộ chiếu Thái Lan, chúng tôi sẽ phải chờ xin visa rất lâu và còn có nguy cơ không thể xin được visa. Còn nếu là người Trung Quốc thì có thể bay ngay mà không cần có visa. Một vấn đề mà phụ nữ Thái Lan thường gặp khi qua phòng xuất nhập cảnh Nhật là họ thường bị chặn lại và trục xuất về Thái. Họ sẽ bị cảnh sát hỏi cung rất nhiều. Đừng nói tiếng Nhật Bản, phụ nữ Thái đi đến nước nào cũng thường gặp rắc rối khi qua phòng nhập cảnh gì người ta thường nghĩ những người này đến nước họ để bán dâm. Hình ảnh của phụ nữ Thái thường không được nhìn nhận trên phương diện tốt. Tuy thế, phụ nữ Trung Quốc hoặc Philippines cũng đi bán dâm rất nhiều, không thua gì phụ nữ Thái. Chị Ô và tất cả mọi người cùng đi Nhật với tôi đều dùng hộ chiếu giả. Là người Thái nhưng chúng tôi không được sử dụng hộ chiếu Thái Lan, tuy nhiên cuối cùng cũng có thể vào được nước họ một cách dễ dàng. Thật đúng là kỳ khôi!

Khi đã lên máy bay, chúng tôi mới biết trong đoàn có thêm một người Malaysia gốc Hoa nữa đi cùng. Anh ta sẽ là người đưa chúng tôi đi Hàn Quốc rồi nghỉ lại Hàn Quốc khoảng hai đêm. Bản thân tôi muốn phát điên lên và thầm nghĩ tại sao phải rắc rối đến như vậy? Tại sao cứ phải nghỉ lại chỗ này vài ngày, chỗ kia vài đêm mãi thế. Không biết đến bao giờ chúng tôi mới có thể đến được Nhật Bản?

Nguyên nhân là vì thời gian chúng tôi bay sang Hàn Quốc vừa lúc trùng với thời gian Hàn Quốc là nước chủ nhà tổ chức Thế vận hội Olympic. Và chúng tôi phải đóng giả là khách du lịch sang Hàn Quốc chơi và sẽ có người Malaysia bay cùng để làm hướng dẫn viên du lịch đưa đi chỗ nọ chỗ kia. Tôi không còn nhớ rõ năm đó là năm nào[4]. Chúng tôi cũng vào trong

khu thi đấu bơi lội nhưng không ai có tâm trạng xem cả. Tuy thế, chúng tôi vẫn phải vào đúng theo chương trình du lịch. Sau đó, chúng tôi đi mua sắm, toàn mua những món quà lưu niệm nho nhỏ gọi là mua cho có hình thức. Ông chủ cho chúng tôi một ít tiền mang theo để chi tiêu lặt vặt nhưng cũng không nhiều lắm. Sau đó, chúng tôi về lại khách sạn nghỉ ngơi khoảng hai ngày. Đêm đầu tiên không có vấn đề gì xảy ra. Đến sáng ngày tiếp theo ông chủ gọi điện đến phòng khách sạn chúng tôi đang ở báo rằng đêm nay chúng tôi phải tiếp đoàn khách người Hàn Quốc, sẽ có người đến đón chúng tôi ở khách sạn. Ông ta bảo chúng tôi không phải sợ, cứ đi theo họ. Họ sẽ đưa chúng tôi đến gặp khách. Tất cả mọi người đều phải đi. Tôi đã cố gắng từ chối xin ông chủ để không phải đi nhưng ông chủ bảo:

“Không được. Hôm nay tất cả mọi người đều phải làm việc. Không phải sợ gì hết”.

[4] Thế vận hội mùa hè tổ chức ở Seoul, Hàn Quốc vào năm 1988.

Khách sẽ ngủ với chúng tôi đều là nhân viên xuất nhập cảnh tại sân bay Hàn Quốc, cũng giống như ở Malaysia, tất cả các cô gái đến Hàn Quốc đều phải làm như thế. Khi tôi hỏi đến tiền công, ông chủ nói khách sẽ tự trả, chúng tôi được phép giữ số tiền này, coi như là tiền công làm việc. Khi không thể từ chối được, tôi buộc phải làm việc theo lời ông chủ. Ngoài ra, nếu tôi không làm, có lẽ các bạn của tôi sẽ nói ông chủ không công bằng với họ và thế là tôi cũng phải làm việc giống như những người khác.

Chúng tôi được đưa đến một quán karaoke, gần khu vực khách sạn. Bước vào quán, chúng tôi gặp một nhóm năm, sáu người đàn ông Hàn Quốc đang ngồi uống rượu, hát karaoke một cách vui vẻ. Bọn họ đến chọn chúng tôi rồi ngồi thành từng cặp. Chẳng ngờ, nhóm chúng tôi bị thừa ra một người vì khách chỉ có sáu người mà chúng tôi lại có bảy. Người chọn chị Ổ bèn gọi tôi vào ngồi cùng. Có nghĩa là tôi sẽ phải tiếp khách cùng với chị Ổ. Tôi nghĩ vậy cũng tốt, sẽ không phải tốn nhiều sức. Khách cũng có vẻ rất vui

mừng, sau đó cả hai chúng tôi cùng theo khách vào trong một phòng khách sạn.

Khi đã vào phòng, tôi và chị Ô đang mừng thầm vì nghĩ thế này cũng tốt nhưng bất ngờ người đàn ông đó chạy lại kéo tóc chị Ô và đẩy chị ngã xuống giường. Tôi và chị Ô rất sợ hãi, không hiểu tại sao hắn lại làm như thế. Tôi chạy tới định giúp chị thì hắn quay ra xử lí tôi. Hắn dùng thắt lưng của mình vạt liên tiếp vào người tôi. Chúng tôi bắt đầu thấy bực tức, mặt đỏ bừng bừng nên cùng giúp nhau đánh lại hắn. Chúng tôi định bỏ chạy ra khỏi phòng nhưng cửa đã đóng và nếu như một trong hai người trong chúng tôi đang bị đánh thì người kia bắt buộc phải ở lại giúp. Chúng tôi không thể bỏ mặc nhau. Đẩy tôi ngã xuống giường, hắn vội lấy dây sạc điện thoại siết cổ tôi, giống như sắp giết chết tôi vậy. Chị Ô vội nhanh tay vớ lấy một chiếc ghế trong phòng đập mạnh vào đầu hắn, khiến máu chảy ròng ròng rồi cả hai chúng tôi cùng thi nhau đánh hắn khiến hắn đau đến mức phải chấp tay vái lạy chúng tôi xin tha. Hắn chịu thua và xin chúng tôi tha mạng vì lúc đó vết thương của hắn chảy rất nhiều máu. Nếu như chị Ô không nhanh trí đánh hắn thì có lẽ tôi đã bị hắn siết cổ cho đến chết cũng nên. Sau đó, vì có tiếng động lớn, có lẽ là tiếng la hét của chúng tôi, nên đã có người đến gõ cửa phòng.

Bọn bạn của hắn chạy vào phòng chúng tôi rồi nói gì với nhau tôi nghe không hiểu nhưng tóm lại là bọn chúng định sẽ nộp chúng tôi cho cảnh sát rồi sẽ trục xuất chúng tôi về Thái Lan. Lúc đó, tôi chấp nhận mọi thứ, chúng thích kiểu gì cũng được, nếu không được đi Nhật thì tôi cũng mặc xác vì quả thực hắn đã định giết chúng tôi. Sau đó, ông chủ gọi điện từ Malaysiasang dàn xếp với bọn chúng. Ông chủ nói rằng tên người Hàn Quốc này là một kẻ bệnh hoạn, thích bạo lực. Tôi rất giận ông chủ, tại sao cứ bắt chúng tôi làm những chuyện này, tại sao phải ngủ với hết người này đến người kia như thế. Thật không phải chút nào cả!

Ông chủ nói rằng, chúng tôi bắt buộc phải làm như vậy vì nếu không bọn chúng sẽ không cho phép chúng tôi quá cảnh từ nước chúng qua nước thứ ba. Ông chủ nói ông đã phải trả rất nhiều tiền cho bọn chúng. Công việc này đòi hỏi phải làm việc theo đường dây, đặc biệt đối với bọn nhân viên phòng xuất nhập cảnh. Giờ thì tôi đã biết thêm một hình thức kinh doanh nữa mà chúng ta thường không biết đến và không ngờ cơ chế hoạt động của chúng lại sâu rộng và phức tạp đến vậy. Mặc dù, chúng tôi chưa đến được Nhật Bản nhưng đã suýt bị mất mạng ngay ở Hàn Quốc. Vậy thì nếu đến Nhật Bản rồi, không biết còn điều gì đang chờ đợi chúng tôi ở phía trước. Liệu chúng tôi có gặp phải bọn Yakuza không? Tôi thật không muốn nghĩ ngợi thêm nữa và phân vân không biết mình đã quyết định đúng hay sai? Nhưng dù thế nào thì tôi cũng mặc kệ, đã mất công đến đây rồi nên sẽ phải đi cho bằng được. Cái gì phải đến thì cứ để cho nó tự đến.

Cuối cùng bọn chúng cũng chịu thả cho chúng tôi lên đường sang Nhật. Sự cố này làm tôi nhớ mãi cho đến tận bây giờ, để biết rằng lúc đó mình đã “suýt chết”.

Sáng ngày hôm sau, chúng tôi tiếp tục lên đường sang Nhật cùng với người Malaysia đóng giả là hướng dẫn viên kia. Khi đến sân bay Narita, chúng tôi ai nấy đều rất vui mừng vì cuối cùng cũng đã đến được Nhật Bản. Tại sân bay, có một người phụ nữ Thái tên là Tíc chờ sẵn để đón và đưa chúng tôi về nhà chị ta ở Shin Okubo, nằm ở trung tâm khu Shinjuku. Chị Tíc tự giới thiệu với chúng tôi chị sẽ là “bót”[5] của chúng tôi và chúng tôi sẽ phải nghe theo chị. Tất cả bảy người chúng tôi có thể sẽ bị tách ra, mỗi người sẽ đi làm việc ở một nơi cho đến khi trả hết số nợ năm trăm nghìn bạc. Nếu ai may mắn có người thích, người đó sẽ bỏ tiền trả hết nợ cho chúng tôi. Chị Tíc nói có rất nhiều người đã may mắn như thế. Có người mới làm việc đúng một ngày đã có khách bỏ tiền ra chuộc. Lời nói của chị Tíc khiến chúng tôi cảm thấy rất thích thú và hồi hộp bởi chị chỉ toàn nói đến những chuyện tốt đẹp. Chỉ có một chuyện không hay duy nhất đó là đừng có ai suy nghĩ sẽ bỏ trốn đi đâu, vì có thể điều đó sẽ làm cho chúng tôi

phải chịu khổ sở cả cuộc đời. Làm việc ở Nhật không quá vất vả và cũng không phải tiếp quá nhiều khách giống như ở các nước khác. Tiền dịch vụ cũng cao hơn nên nếu mọi người không quá lười biếng và mãi chơi thì có thể kiếm được rất nhiều tiền. Chị Tíc nói:

“Chị sẽ không làm gì hại các em cả, đến làm việc ở đây chỉ cần các em cố gắng chăm chỉ kiếm tiền, quan trọng là không được nghiện cờ bạc, không được nghiện đàn ông và không được nghiện thuốc phiện. Nếu các em nghiện một trong những thứ đó thì sẽ khiến cho các em phải trở về tay không hoặc còn có thể bị mất mạng nữa”.

[5] ”Bót”: Cách đọc bồi của từ Boss, dùng để gọi những người phụ nữ Thái có nhiệm vụ là người tổ chức nhận các cô gái Thái vào bán dâm ở một nước nào đó, có nghĩa vụ với người đó cho đến khi cô ta trả hết tiền cho “con-théc”.

Tất cả chúng tôi đều chăm chú nghe và quyết tâm sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể. Mọi người ai cũng đồng loạt trả lời chị Tíc:

“Sẽ không bao giờ có chuyện chúng em nghiện những thứ đó”.

Chị Tíc nói:

“VẬY CŨNG TỐT. Chị cũng hy vọng các em làm được như thế. Vì phần lớn những người đến đây ít ai là không bị, nếu không nghiện cái này thì chắc chắn sẽ nghiện cái kia, có người con nghiện luôn cả ba thứ. Chị đã chứng kiến rất nhiều rồi”.

Với riêng tôi, tôi luôn tự nhủ mình sẽ không bao giờ nghiện những thứ đó vì tôi không thích chơi cờ bạc, không phát điên vì đàn ông và quan trọng là với thuốc phiện, tôi không bao giờ nghĩ sẽ thử nó. Tôi đã chơi với rất nhiều bạn nghiện nhưng tôi chưa từng làm theo họ và nghĩ thầm “VỚI MÌNH THÌ CỨ VÔ TƯ ĐI”.

Sau đó, chị Tíc bảo chúng tôi:

“Ngày mai sẽ có các má mì đến đây mua các em đi làm việc. Vì thế sẽ không thể biết được người nào sẽ đi làm với người nào và sẽ làm việc ở đâu. Nhưng nếu trong quá trình làm việc có bất cứ chuyện gì xảy ra thì hãy gọi điện báo cho chị. Chị sẽ đến đón các em về. Các em không phải sợ gì cả”.

Sau khi đã dặn dò chúng tôi cẩn thận, chị đưa chúng tôi đi nghỉ ngơi để chuẩn bị ngày mai đi làm. Hôm sau, Nen là người đầu tiên được mua vì cô ấy khá đầy đặn, mặt mũi cũng xinh xắn. Đến ngày thứ hai, thứ ba, lần lượt từng người được mua đi hết. Cả bảy người chúng tôi không ai được ở cùng nhau bởi các má mì thường sẽ mua từng người một, họ không hay mua thành đôi vì dễ có nguy cơ cả hai người cùng rủ nhau bỏ trốn. Không thể tin được rằng tất cả mọi người đều đã được bán hết, chỉ còn lại một mình tôi là không có ai quan tâm và muốn mua. Tôi cũng phải công nhận tôi là người không mấy xinh đẹp, có thể nói là xấu nhất nhóm. Chị Tíc cũng thấy buồn thay cho tôi. Chị nói:

“Không hiểu tại sao không có ai chịu mua em cả. Thật ra thì trông em vẫn còn ít tuổi mà. Năm nay em vẫn chưa đến hai mươi tuổi”.

Chị cố gắng để tôi ăn mặc trang điểm thật đẹp rồi gọi điện tìm hết người này đến người kia đến xem mặt tôi. Trong thời gian đó, tôi vẫn phải ở lại nhà chị Tíc cho đến khi gần hết một tháng. Hàng ngày tôi chỉ biết ngồi chơi, ăn và ngủ trong nhà chị. Chị Tíc cũng không sai tôi làm bất cứ việc gì. Chị thường để mặc tôi ở nhà một mình để hàng đêm ra ngoài chơi. Chị nói rằng, chị có một quán karaoke nên phải đến đó trông coi, quản lý. Cũng thật lạ, chị cũng có thể cho tôi đến làm việc ở quán của chị trước cũng được, nhưng chị lại để tôi chơi không. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa. Nhiều lúc thấy đói, tôi thèm ăn vặt cái nọ cái kia nhưng lại không có tiền. Tôi vẫn nhớ có lần tôi đã lấy một nắm toàn tiền xu mười yên của chị để trong một cái lọ. Tôi muốn ăn bánh nên lấy một nắm đầy đi đến một cửa hàng Seven-

Eleven[6] mua. Đây là lần đầu tiên tôi tiêu tiền Nhật. Bản thân tôi cũng không biết giá trị tiền như thế nào, chỉ biết rằng lúc trả tiền tôi phải ngồi đếm từng đồng xu nhỏ cho họ. Thật ngại không chịu được, vì chẳng có đồng xu nào đáng giá, trông tôi lúc đó như người đem toàn tiền năm mươi sa-tăng hoặc hai mươi lăm sa-tăng đi mua bánh. Nhưng thực sự lúc đó tôi cũng chẳng hiểu gì.

[6] Seven-Eleven: Hệ thống siêu thị bán lẻ 24/24 rất phổ biến ở Nhật Bản.

Tôi ở nhà chị Tíc cũng phải đến ba tuần. Một hôm, chị báo với tôi là hôm nay sẽ đưa tôi đi về vùng nông thôn ở Komoro; ở đó may ra có người sẽ chịu nhận mua tôi về làm việc. Chị Tíc nói:

“Em không phải suy nghĩ nhiều, nếu lần này không ai mua em thì chị sẽ cho em về làm việc trong quán của chị ở Shinjuku. Còn nếu có người mua, em có thể sẽ may mắn trả hết nợ cho người ta sớm hơn các bạn đi cùng”.

Tôi hỏi chị Tíc phần lớn người ta phải mất bao lâu để trả nợ, mấy ngày, mấy tháng. Chị Tíc trả lời:

“Cũng còn tùy vào từng người. Có người ba tháng, có người năm đến tám tháng, cũng có người phải trả nợ đến cả năm nếu người đó lười biếng. Còn nếu có khách đến mua lại thì em sẽ may mắn, không phải làm việc nhiều. Em sẽ được đến ở với khách rồi thành vợ họ”.

Tôi nghĩ thầm, chắc chẳng có ai điên mà lại đi mua tôi về làm vợ. Tôi ở đây đã cả tháng rồi mà vẫn chẳng có ai thèm mua. Ra soi gương mới thấy, nếu người ta nói tôi xấu quá cũng không oan. Họ cũng có cái lý riêng của mình!

Chị Tíc và tôi ngồi tàu Shinkansen mất ba tiếng đồng hồ mới đến nơi. Tôi còn nhớ con tàu đó chạy rất nhanh, nó cứ lao đi vun vút như tên lửa vậy. Trong suốt thời gian mới đến Nhật, cái gì cũng khiến tôi hồi hộp, thích thú.

Khí hậu ở Nhật cũng rất trong lành, mát mẻ và thỉnh thoảng còn có mưa. Mùa đông thì có tuyết rơi, trông rất đẹp không khác gì trong tranh vẽ. Tôi thầm nhủ: “Thật không thể tin mình đã được đặt chân lên nước Nhật, không thể tin được rằng mình đã thực sự được sống ở Nhật Bản”. Nhưng tôi cũng không biết điều gì sẽ xảy ra với tôi ở đây, chỉ còn biết thầm cầu nguyện những điều tốt đẹp đến với mình. Nếu trong trường hợp xấu nhất thì tôi cũng xin được chết ở Thái, quê hương tôi. Khi đến tỉnh Komoro, chị Tíc đưa tôi đi gặp một má mì người Đài Loan. Vừa nhìn thấy bà, tôi mỉm cười thật tươi vì trong mắt tôi bà là một người phụ nữ rất đẹp, có mái tóc rất dài, thẳng, mượt và một khuôn mặt phúc hậu. Nhìn thấy tôi cười, bà liền bảo với chị Tíc rằng bà thấy rất có duyên với tôi và đã đồng ý mua tôi. Má mì này tên là Chi-jang. Từ đó trở đi, tôi dọn đến ở trong nhà của bà. Một hôm, tôi nằm ngủ mơ thấy có một người đàn ông vóc dáng cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn và làn da rất đen đến nằm đè lên tôi, có vẻ như đang muốn được quan hệ với tôi. Lúc đó, dù trong mơ nhưng tôi vẫn còn ý thức nên nói với người đó:

“Nếu người muốn quan hệ với con thì con rất sẵn lòng. Nhưng xin người hãy phù hộ giúp con trả hết nợ một cách nhanh nhất có thể, bằng bất cứ cách nào. Cầu xin người cho con được may mắn”.

Người đàn ông đó đồng ý và khi tỉnh lại tôi có cảm giác như là tôi vừa mới quan hệ với ai đó thật. Đây là một chuyện thật sự rất kỳ lạ.

Ngày đầu tiên làm việc có vẻ như tuyết sắp rơi, khí hậu rất lạnh nhưng trong lành. Tôi thích mọi thứ ở Nhật và cảm thấy yêu thích, mê mẩn với quang cảnh nơi đây đến mức không muốn quay lại Thái Lan. Bà Chi-jang có vẻ rất quý tôi. Bà để một chị cũng đang làm ở đó giúp đỡ, chỉ bảo tôi mọi thứ. Chị ấy tên là Ta. Chị Ta cũng là một người tốt bụng và đối xử rất tốt với tôi, thương yêu tôi như con gái mình và thường chỉ bảo, dạy dỗ tôi mọi thứ. Ngày đầu tiên làm việc, tôi đã được một khách người Nhật đến đưa vào khách sạn. Người khách này vẫn chưa già, lúc đó tôi mười chín

tuổi và người đó khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi. Người đó đến đón tôi liên tục ba đêm liền và có vẻ như sẽ bỏ tiền để mua tôi. Cả bà Chi-jang và chị Ta đều mừng cho tôi. Nhưng rồi bỗng nhiên, người đó biến mất, không có dấu hiệu sẽ quay trở lại quán nữa. Chị Ta cũng nói thật là lạ vì bình thường người này gần như đêm nào cũng đến quán uống rượu trong suốt gần một năm nay. Vậy mà tự nhiên người đó lại biến mất khiến tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên. Nhưng tôi cũng không quan tâm lắm và nghĩ rằng sự may mắn chắc chưa mỉm cười với tôi. Nếu may mắn có thể tôi sẽ gặp người tốt nào đó trong tương lai.

Tôi bắt đầu viết thư liên lạc với bố, mẹ và các anh chị thông báo với mọi người tôi đã đến Nhật và kể lại quang cảnh, khí hậu và mọi thứ mà tôi đã trải nghiệm ở Nhật. Tôi nói với mọi người mình đang làm việc cho một quán ăn Thái. Họ thuê tôi mỗi tháng hai mươi nghìn bạc. Khi nào có tiền lương tôi sẽ gửi về nhà ngay và dặn rằng mọi người không phải lo cho tôi. Tôi vẫn khỏe mạnh. Mọi người trong gia đình cũng thường xuyên viết thư liên lạc với tôi. Tôi còn viết thư cho thím Xa Ing hỏi thăm tình hình con tôi thế nào. Thím Xa Ing cũng viết thư trả lời, nói mọi người đều khỏe cả. Thím bảo tôi không phải lo lắng gì hết. Thím sẽ chăm sóc con tôi thật tốt và tôi cũng không cần phải gửi gì về cho thằng bé, chỉ cần tôi tự chăm sóc tốt cho bản thân là được. Tôi biết thím Xa Ing tiết kiệm được khá nhiều tiền nên chắc cũng đủ để cho con tôi ăn học cho đến khi tốt nghiệp đại học. Thím Xa Ing còn nói thêm về Ót. Thím bảo, bây giờ Ót đã quay về nhà sống và cũng muốn được sang Nhật làm việc cùng tôi. Tôi đọc thư thím Xa Ing xong liền nghĩ rằng, Ót thật là một kẻ mặt dày, không biết xấu hổ, không có lòng tự trọng. Hắn đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa với tôi, vậy mà vẫn vác mặt xin được làm lành với tôi. Sau đó không lâu, tôi cũng nhận được bức thư đầu tiên của Ót gửi trực tiếp cho tôi. Trong thư hắn viết hắn rất nhớ tôi, hắn đã bỏ người phụ nữ kia. Bây giờ hắn đã về nhà chăm sóc cho con và hắn xin được sang Nhật làm việc cùng tôi. Nhưng nếu tôi không thể giúp hắn đi được cũng không sao. Hắn sẽ đi Úc làm việc với chú và hắn mong tôi gửi tiền về giúp hắn làm hộ chiếu. Hắn còn viết cả số tài khoản

ngân hàng đầy đủ trong thư. Hãn nói hãn sẽ chờ tôi trở về để chung sống cùng hãn. Tôi trả lời thư Ót một cách ngắn gọn, súc tích là: “Đồ ăn bám đàn bà, mày đừng gửi thư cho tao nữa”. Chỉ vậy thôi cũng thấy hả lòng.

Tôi làm việc với má mì và nhận được tiền dịch vụ như sau: Nếu qua đêm (lúc đó tỷ giá tiền tệ không cao lắm) sẽ được bảy, tám nghìn bạt, nếu theo giờ thì khoảng năm, sáu nghìn bạt. Tại thời điểm đó, như thế đã được coi là rất nhiều. Khi làm việc thỉnh thoảng tôi cũng phải trốn cảnh sát. Nếu biết cảnh sát sắp đến kiểm tra cửa hàng, má mì sẽ cho người tới thông báo cho chúng tôi trước để biết đường mà ẩn nấp. Khi làm việc tôi phải mặc một chiếc váy rất ngắn, áo cũng rất bé, trông vô cùng hở hang. Nhưng khi ra khỏi cửa hàng thì phải mặc những bộ quần áo mùa đông dài lê thê. Một hôm đang làm việc thì có người đến báo cảnh sát sắp đến và bảo chúng tôi mau chóng chạy nhanh ra sau cửa hàng trốn. Chúng tôi không có thời gian lấy quần áo ấm mặc vào. Tôi và chị Ta đưa nhau trốn chạy cảnh sát và cùng chui vào trốn trong một đồng rơm, cũng giống y như ở quê mình. Chúng tôi rất lạnh, trời thì mưa, tuyết rơi ướt hết người. Cảnh sát lái xe đuổi theo và bật đèn pha rọi, cố gắng tìm bắt nhưng chúng tôi đã may mắn thoát được. Một lúc sau, má mì lái xe đến tìm đón chúng tôi về nhà. Sau hôm đó, tôi bị ốm và ngày một nặng hơn đến mức không thể làm việc được. Tôi không thể vào bệnh viện khám bệnh vì sợ sẽ bị bắt giao nộp cho cảnh sát trục xuất về nước. Vì thế, tôi phải cố chịu đựng, chờ cho đến khi bệnh tự khỏi. Làm việc ở Nhật Bản không vất vả như ở Hồng Kông, tiền công cũng chênh nhau rất lớn và tôi nghĩ sẽ không bao giờ quay lại Hồng Kông làm thêm lần nào nữa. Nơi đó đúng là địa ngục trần gian, tôi cũng thể hiểu làm thế nào mà mình chịu đựng được như thế. Tôi làm việc cho má mì Chi-jiang được khoảng hơn một tháng thì má mì bị cảnh sát bắt vì tội chứa gái mại dâm trong quán. Tôi phải làm việc trả nợ cho má mì tổng cộng là hai trăm năm mươi man[7] nhưng tôi đã trả nợ cho bà được khoảng tám mươi man, còn lại khoảng một trăm bảy mươi man. Một người bạn Thái Lan cùng làm việc trong quán rủ tôi trốn đến Matsumoto, khá gần Komoro để làm việc. Người đó nói:

“Má mì đã bị bắt nên chúng ta có thể trốn đi nơi khác được”.

[7] Một man bằng 10.000 yên. Khi đó, một man bằng khoảng 1.800 bạc.

Ban đầu tôi cũng thấy lo lắng, không biết nên đi hay nên gọi điện cho chị Tíc đến đón. Nhưng người bạn đó rủ rê nhiều quá nên tôi quyết định đi với cô ta chứ không báo cho chị Tíc biết. Chị Ta khuyên tôi không nên đi đâu mà nên quay lại Tokyo với chị Tíc, nếu không chị ấy sẽ cho rằng tôi cố ý trốn nợ. Cuối cùng, tôi vẫn không nghe theo lời chị Ta mà bỏ trốn với bạn. Tôi không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy. Cuộc đời tôi rồi sẽ ra sao? Tôi không biết tiếng Nhật, cũng không có đồng xu nào trong người. Người bạn đó dẫn tôi đến làm việc trong một quán mới. Và thật tình cờ tôi đã được gặp lại Nen, cũng đang làm việc trong quán này. Chúng tôi rất vui mừng khi gặp lại nhau. Nen nói với tôi rằng cô ấy vẫn chưa trả hết nợ. Nen chính là người đầu tiên được một má mì mua đi làm việc, trước tất cả những người khác, và cô ấy cũng đi làm trước tôi gần một tháng nhưng mới trả hết được một nửa. Tôi kể với Nen việc má mì của tôi bị bắt trong khi tôi vẫn chưa trả hết “théc”. Tôi dự định nếu bị chị Tíc đến tìm, tôi sẽ làm việc để trả nợ chị, để chị hiểu rằng tôi không hề trốn nợ vì má mì bị bắt trước. Tôi muốn Nen gọi điện báo với chị Tíc rằng cô ấy đã gặp được tôi. Nen cũng nhận lời với tôi sẽ không kể chuyện này với bất cứ ai. Sau đó Nen nói với tôi rằng cô ấy có tin vui muốn cho tôi biết nhưng tôi phải đoán thử xem đó là tin gì? Tôi lắc đầu là tôi chịu, không thể đoán được. Nen thông báo rằng cô ấy gặp một người, nếu tôi biết thì chắc chắn sẽ rất vui. Tôi vội hỏi:

“Chị Ổ có phải không?”.

Nen nói:

“Không phải”.

Tôi đoán tiếp:

“Thế là chị Tài à?”.

Nen nói đó là người tôi không bao giờ nghĩ đến. Tôi càng thấy hồi hộp nên đoán chơi:

“Nen đã gặp Lếp có phải không?”.

Nen nhìn tôi ngạc nhiên không hiểu sao tôi lại biết được chuyện này. Tôi chỉ nói cho vui vì nghĩ chắc chắn không bao giờ có chuyện đó, Lếp đang làm việc ở Ả Rập cơ mà. Nhưng Nen lại khẳng định đúng là như vậy. Giờ thì đến lượt tôi phải ngạc nhiên. Tôi hỏi:

“Này, cậu nói đùa đấy à?”.

Nen trả lời tôi:

“Minh không nói đùa, thật là mình đã gặp lại Lếp. Nen cũng đã thông báo cho Lếp biết rằng Ninh đã đến Nhật rồi. Lếp biết vậy rất vui mừng và nói với Nen rằng nếu Nen tìm thấy Ninh thì sẽ thưởng cho Nen năm man cơ đấy”.

Nói xong Nen cầm điện thoại gọi ngay cho Lếp thông báo hiện tại Ninh đang làm việc cùng chỗ với Nen. Tôi chộp lấy điện thoại nói chuyện với Lếp để chắc chắn rằng Nen không lừa tôi thật. Nhưng thật không ngờ đó lại là giọng của Lếp thật. Chúng tôi vô cùng vui mừng khi gặp lại nhau và đã khóc nức nở trên điện thoại.

Sau đó, chúng tôi hẹn gặp nhau. Vừa nhìn thấy nhau, cả hai cùng chạy tới ôm lấy nhau và khóc to vì vui mừng. Lếp kể trong suốt thời gian qua, cô ấy không khi nào quên được tôi và đã cố gắng liên lạc với tôi để đón tôi sang Nhật cùng cô ấy nhưng không được. Tôi cũng nói với Lếp tôi chưa từng quên cô ấy, muốn đến ở cùng cô ấy nhưng không biết phải liên lạc với ai để biết tin tức. Cuối cùng thì chúng tôi cũng gặp được nhau. Lếp hỏi tôi đến Nhật đã lâu chưa và đã trả hết nợ chưa. Tôi bèn kể lại việc má mì của tôi bị bắt và tôi trốn đến đây. Lếp khuyên tôi nếu muốn được sống một cách thoải mái mà không phải trốn tránh thì nên trả hết tiền cho chị Tíc. Vì nếu má mì

của tôi quay lại Nhật Bản, bà ta có thể sẽ đến đòi tiền chị Tíc. Nếu không trả tiền, chị Tíc chắc chắn sẽ cho người đi tìm bắt tôi về. Lếp khuyên tôi không nên đùa với lửa và cô ấy hứa sẽ bỏ tiền ra giúp tôi trả nợ.

Sau đó, Lếp gọi điện cho chị Tíc nói chị đến nhận số tiền còn lại. Lếp hỏi chị Tíc xem tôi phải trả thêm bao nhiêu nữa. Chị Tíc nói rằng cần phải trả chị ấy thêm một trăm man nữa thì tôi sẽ được tự do. Tôi không thể tin được là Lếp lại có nhiều tiền đến thế trong khi cô ấy không hề đi làm. Thì ra, cô ấy được một Sa-chô nuôi và chu cấp tiền đầy đủ để cô nàng có thể chi tiêu thoải mái. Sau này tôi mới biết, người yêu của Lếp là một Yakuza khá có thể lực ở tỉnh Matsumoto. Lếp kể cho tôi nghe rằng lúc đầu cô ấy cũng có ý định đi làm việc ở Ả Rập nhưng người chịu trách nhiệm đưa Lếp đi Ả Rập khuyên cô ấy nên đi Nhật thì tốt hơn. Ở Nhật thu nhập nhiều hơn và thời tiết không quá nóng bức, khi làm việc cũng không phải trốn tránh cảnh sát nhiều như ở Ả Rập. Cô ấy cũng đã cố gắng liên lạc với tôi nhưng không biết phải tìm tôi bằng cách nào vì không có địa chỉ nhà tôi. Sang Nhật chưa được một tháng thì cô ấy được một vị khách, tức người yêu hiện tại, đến chuộc và đưa cô ấy về sống cùng. Từ đó đến nay cũng đã được năm, sáu tháng. Lếp kể hàng ngày cô ấy không phải làm gì vì được người yêu chăm sóc rất tử tế, tiền tiêu rủng rỉnh. Người yêu Lếp thỉnh thoảng mới đến thăm cô ấy vì anh ta đã có vợ, cũng là người Nhật, hiện đang ở cùng nhau trong một căn nhà khác. Lếp vì thế sống rất thoải mái. Ngày nào người yêu không đến tìm, cô nàng lại ra ngoài chơi bạc, toàn chơi cùng với nhóm chị Tíc chứ đâu xa. Chị Tíc cũng có quan hệ mật thiết với những nhóm cờ bạc ở các tỉnh quanh đây. Lếp nói tiền chơi bạc có lúc thắng, thua lên đến cả trăm nghìn bạc. Sau hôm đó, tôi chuyển đến ở với Lếp. Hàng ngày không phải làm gì vì Lếp đã chu cấp mọi thứ cho tôi giống như thời gian chúng tôi cùng ở Pattaya. Lếp hiểu tôi phải làm việc kiếm tiền để gửi về cho gia đình, nhưng hiện tại xin tôi hãy sống cùng cô ấy, hàng ngày nghỉ ngơi, chơi bời cho thoải mái trước đã. Tiền bạc kiếm lúc nào cũng được, không việc gì phải vội.

Thời gian đầu, đến cả tiền gửi về cho gia đình, Lếp cũng giúp tôi. Bản thân tôi cũng thấy ngại và không thoải mái lắm nhưng Lếp nói tôi không cần phải suy nghĩ quá nhiều, cứ coi như là cô ấy dồn tiền cho tôi vay sau này sẽ cùng kinh doanh với nhau. Tôi hỏi Lếp chúng tôi không có visa thì làm được việc gì? Cô ấy gợi ý chúng tôi nên kinh doanh gái mại dâm là tốt nhất. Chúng tôi sẽ mua các cô gái về rồi sẽ trở thành những má mì để không cần phải làm việc nữa.

Lếp bảo sẽ mua lại các cô gái từ chị Tíc khi chị có hàng. Sau đó cô ấy sẽ nói chuyện với người yêu để xin được mua khoảng hai, ba cô về làm việc. Người yêu cô ấy cũng đồng ý với Lếp, đơn giản vì Yakuza này rất giàu có. Lếp thật may mắn vì dù có sống ở đâu, tôi cũng thấy cô ấy luôn có người chăm sóc, bảo trợ mọi thứ. Hồi ở Pattaya cũng có một người Hồng Kông gốc Hoa chu cấp tiền cho cô ấy tiêu pha một cách thoải mái. Trong thời gian chờ đợi mua các cô gái mới về làm việc, đêm nào chúng tôi cũng ra ngoài chơi với nhau. Thịnh thoảng Lếp còn đưa tôi vào chơi trong các sòng bạc liền hai ngày hai đêm mới về mà không hề ngủ nghỉ. Tôi quan sát thấy thời gian ở Nhật, Lếp có nhiều thay đổi. Cô ấy bắt đầu hút thuốc lá và nghiện chơi cờ bạc. Trước đây, khi còn ở Pattaya, Lếp chưa từng dính vào mấy thứ này dù chỉ là một chút. Tuy thế, tôi cũng không phàn nàn gì cả, vì nghĩ đã là con người ắt đều phải có sự thay đổi.

Tôi ở Nhật đã được ba tháng, liên hệ với bạn bè để hỏi thăm tin tức của các bạn cùng sang Nhật với tôi như thế nào, đã có ai trả hết nợ chưa, chị Ổ ra sao rồi. Tôi được biết vẫn chưa có một ai trả hết nợ, chỉ có một mình tôi may mắn hơn tất cả. Nén nhờ tôi nói với Lếp giúp trả nợ cho cô ấy vì cô ấy không muốn làm việc với má mì của mình nữa. Nhưng Lếp nói không thể được vì sợ rằng khi đã để cô ấy đến ở cùng, lâu dần sẽ không chịu trả tiền nữa. Tôi nghe thấy cũng có lý nên để mặc cho Nén tiếp tục làm việc trả nợ má mì của cô ta, mãi rồi cũng sẽ phải hết thôi.

Rồi cũng đến lúc, Lép bật mí cho tôi biết một bí mật. Đó là hiện tại, cô ấy đang mê một anh chàng người Thái bởi thời gian này, cô thường xuyên đến quán bar Hosto [8] chơi. Ở đó phục vụ nam toàn là người Thái. Tôi hỏi: “Thế người yêu cậu có biết không?”. Cô ấy bảo phải giấu, không cho hẳn biết nếu không chắc hẳn sẽ giết chết cô ấy. Thật ra Lép cũng không muốn cho tôi biết vì sợ rằng tôi sẽ không thích gã phục vụ đó. Quả nhiên khi gặp, tôi không mấy thiện cảm với hẳn ta thật. Tôi thấy hẳn ta chỉ lợi dụng Lép mà thôi. Hẳn hay vòi Lép mua thứ này thứ kia cho hẳn như dây chuyền vàng hai chỉ, bật lửa Dupont có giá hàng chục nghìn băt và còn mua vàng 5.5 xung quanh gắn đầy kim cương để hẳn khoe khoang với bạn bè, vênh váo rằng không có ai được đầu tư nhiều như hẳn. Đặc biệt, ông chủ của quán bar Hosto với hơn hai mươi nhân viên nam người Thái này lại chính là người yêu của Lép, đồng thời là một Yakuza rất có thế lực. Nghe xong mà thấy rợn cả người, tôi sợ rằng một ngày nào đó người yêu của Lép sẽ biết chuyện, Lép quả thật là quá to gan!

[8] Bar Hosto: Quán bar chỉ dành riêng cho phụ nữ, có nam giới là nhân viên phục vụ từ việc ngồi nói chuyện tâm sự cho đến phục vụ tình dục.

Một hôm, Lép dẫn tôi đến hát tại một quán karaoke và nói rằng sẽ giới thiệu tôi với một người bạn thân khác của Lép tên là Tukata. Lép kể trong thời gian cô ấy phải đi làm trả nợ, hai người họ đã cùng ở với nhau. Giờ Lép đã được chuộc ra ngoài nên lâu rồi họ vẫn chưa được gặp nhau. Hôm đó, Lép hẹn gặp Tukata ở chính quán Tukata đang làm việc.

Tukata là người miền nam, tuổi mới khoảng mười bảy. Trông cô bé còn trẻ lắm, mặt mũi khá xinh xắn, không thua gì so với Lép. Nhìn thoáng qua cách cư xử, làm việc của Tukata, tôi thấy cô bé già dặn và giỏi giang hơn cái tuổi mười bảy của mình quá nhiều. Nghe Tukata và Lép nói chuyện với nhau có vẻ hai người khá thân thiết. Trong lúc ba người chúng tôi ngồi nói chuyện vui vẻ, trong quán còn rất nhiều người Thái khác đang thi nhau hát karaoke. Trong cảm nhận của tôi thì họ hát cực giỏi, bởi họ hát bằng tiếng

Nhật. Tôi lấy làm lạ, sao họ có thể hát được, sao họ có thể đọc được cả tiếng Nhật, hay là họ chỉ nhớ lời rồi nhại theo nhạc. Trong số đó, có một cô gái hát hay như một người Nhật chính thống vậy. Tiếng Nhật của cô ấy vô cùng chuẩn. Tôi hỏi Tukata:

“Người đang hát có phải là người Thái không?”

Tukata nói:

“Đúng là người Thái, nhưng con bé này trông có vẻ hơi khùng khùng một chút. Nó tên là Nori, nói tiếng Nhật thuần tuốt như nước chảy ấy. Câu nào, từ nào cũng biết. Cũng chẳng hiểu nó học từ đâu mà giỏi vậy”.

Tôi liền quay lại một lần nữa để nhìn kỹ mặt cô gái đang hát. Nhìn từ xa cô khá xinh xắn, ăn mặc theo phong cách Hàn Quốc. Nhưng nhìn kỹ hơn, tôi bắt đầu thấy cô quen quen. Đúng lúc đó, cô quay lại nhìn tôi. Tôi hét toáng lên:

“Tài, sao mà lại ở đây?”

Tài nhận ra tôi, vừa đi về phía chúng tôi vừa ra hiệu cho tôi đừng hét to như vậy vì cô đang bỏ trốn má mì. Hiện Tài đang làm việc tự do, không phải trả nợ ai hết. Tài kể cho tôi nghe khi được má mì mua về làm việc chưa được ba ngày thì cô bỏ trốn đến tỉnh Ibaraki rồi đến Matsumoto. Tôi thắc mắc:

“Vậy ai đưa cậu đi trốn?”

Tài nói rằng cô bỏ trốn một mình vì khoảng hai năm trước Tài đã từng đến Nhật làm việc bốn, năm năm sau đó bị cảnh sát bắt được và trục xuất về Thái Lan. Lúc đó, Tài đã cố gắng chạy chọt làm thủ tục quay lại Nhật nhiều lần nhưng không thành công, mất rất nhiều tiền. Cuối cùng cô ấy đành chấp nhận ở lại Thái cho đến khi gặp được tôi. Tài nói rằng, may mà dùng hộ chiếu giả, cải trang thành người Malaysia, nếu dùng hộ chiếu Thái thì chắc

cô không thể vào được Nhật. Tài đã từng tìm cách vào Nhật nhưng khi đến sân bay Narita thì bị đuổi về Thái. Tôi ngạc nhiên đến ngơ người khi nghe câu chuyện của Tài. Lép không mấy ngạc nhiên vì hồi còn Pattaya, Lép cũng đã biết Tài từng đi Nhật.

Sau hôm đó, bốn chúng tôi bắt đầu trở nên thân thiết. Tài từng là bạn của tôi và Lép hồi còn ở Pattaya, còn Tukata lại là bạn rất thân của Lép. Chúng tôi tụ lại thành một nhóm, cùng nhau đi chơi các quán bar Hosto. Không thể tin được một khi ở trong bar, tôi, Lép và Tukata lại trở thành những kẻ què mùa, lạc hậu hẳn so với đũa khùng khùng như Tài. Tài lên nhảy, biểu diễn các bước nhảy trên sàn rất sành điệu, luôn không có đối thủ kể cả các chàng trai xung quanh hay những người nhảy rock rất giỏi cũng phải lắc đầu thán phục, nói chung là không ai có thể bì kịp. Vì Tài nhảy rất nhanh ba đứa bọn tôi thấy ngượng kinh khủng vì không biết chút gì cả.

Tài giải thích về việc mình có thể nhảy giỏi như vậy với chúng tôi:

“Chuyện thường thôi. Trước đây tao đã phải bỏ hết vốn liếng vào cái lũ bar Hosto này. Để nhảy được thế này, tao phải bỏ ra cả triệu bạc ấy. Đêm nào cũng chơi, cái gì cũng phải trả tiền, vắt hết sức để tập. Giờ quay lại, đừng hòng moi được của tao đồng nào, tao không còn ngu nữa đâu”.

Tôi nhìn Tài, thầm coi cô là sư phụ. Tài có khả năng kìm nén cảm xúc rất tốt, chưa từng nói cho ai trong chúng tôi biết chuyện này, cũng không khoe khoang. Tài chấp nhận làm kẻ ngốc trong mắt người khác để được an toàn. Thực sự thì cô không điên, không khùng như mọi người vẫn nghĩ. Đó chỉ là vỏ bọc mà thôi. Dùng chiêu này phải công nhận Tài rất thông minh. Từ đó trở đi, đêm nào chúng tôi cũng đi chơi với nhau thâu đêm. Lâu dần, Tài chuyển đến ở hẳn cùng tôi và Lép.

Lép bắt đầu thấy chán đi chơi với chúng tôi nên thường trốn đi ngủ với gã bồ người Thái. Hắn ta tên là Tíc. Tôi đã cố khuyên ngăn, nhắc nhở Lép phải cẩn thận vì trên đời này chẳng bí mật nào giữ kín mãi được. Với lại rồi

người ta sẽ kể cho nhau nghe về chuyện này. Lếp chắc chắn sẽ bị nguy hiểm bởi người yêu cô ấy là Yakuza. Nhưng Lếp không sợ vì cho rằng dù có thế nào, tên Yakuza này cũng vẫn rất yêu cô ấy. Lếp thường xuyên nói rất muốn được tự do, không muốn có chồng là Yakuza vì rất có thể đến một ngày nào đó hắn sẽ đối xử tàn ác với mình hoặc có thể giết mình cũng nên. Ở Nhật một thời gian, tôi đã phần nào hiểu được tính cách của bọn Yakuza này. Thời gian đầu bọn chúng sẽ đối xử rất tốt với bạn. Nhưng lâu dần, mỗi khi tức giận việc gì thì chúng có thể giết chết bạn một cách dễ dàng mà không cần lý do nào hết. Vì thế, tôi luôn tự nhủ với bản thân sẽ không bao giờ dính líu đến bọn Yakuza này. Tôi sẽ cố gắng tránh bọn chúng, càng xa càng tốt. Cả Tài cũng luôn nhắc nhở tôi không nên dính dáng đến bọn Yakuza vì chúng rất nguy hiểm.

Được một thời gian, tôi bắt đầu cảm thấy chán với cuộc sống lê lửng, vạt vờ hàng ngày. Tôi muốn làm việc để kiếm tiền gửi về cho gia đình. Tôi không thích chỉ ngày đêm chơi bời kiểu này nữa. Nhưng mỗi khi đề cập đến chuyện này, Lếp luôn tỏ ra không bằng lòng với tôi. Cô ấy muốn tôi ở bên cô mãi mãi. Còn cô ấy sẽ cố gắng kiếm tiền gửi về cho gia đình tôi đều đặn hàng tháng. Lếp nói với tôi:

“Mày không được đi đâu hết. Vì mày đang là con nợ của tao. Nếu muốn bỏ đi thì phải kiếm đủ năm trăm man trả cho tao trước đã. Dù tiền tao đưa mày không nhiều đến như thế nhưng tao có quyền đòi mày bao nhiêu tùy thích”.

Tôi biết Lếp chỉ nói thế lúc bực chứ Lếp không hề muốn lấy lại tiền đã cho tôi. Lếp luôn nói:

“Ninh, mày phải ở với tao mãi mãi. Nếu mày muốn kiếm tiền mua nhà, tao sẽ giúp đỡ mày. Nhưng phải cho tao thêm chút thời gian”.

Tôi từng hỏi Lếp rằng tại sao lại tốt với tôi như vậy? Lếp nói rằng cô ấy chưa từng có một người bạn tốt và thân thiết như tôi, và cũng không muốn

kết giao với quá nhiều bạn bè. Cô ấy chỉ muốn có một người hiểu cô ấy và Lép cho rằng chỉ cần mình tôi là đủ. Cô ấy muốn được thân thiết với tôi như chị em ruột. Lép từng nói với tôi:

“Mày có biết rằng tao yêu quý mày còn hơn cả mẹ tao không? Tại hồi xưa bà ấy vứt lại tao để rảnh rang đi lấy chồng khác. Bố cũng có vợ mới. Cả hai người cùng bỏ rơi tao. Tao không có sự lựa chọn nào khác. Không có ai dạy dỗ nên đời tao mới trở nên vất vưởng thế này, phải bán mình nuôi thân ở Pattaya vì không có tiền để đi học tiếp. Cho đến bây giờ, mặc dù không được đi học tiếp nhưng tao vẫn phải gửi tiền về cho em trai đi học. Nếu cả hai chị em cùng đi học thì chắc chắn sẽ không đủ tiền. Vì thế tao phải chịu nghỉ học để cho em được đi học. Khi mẹ tao từ Ả Rập trở về, thay vì việc hỏi tao có muốn học tiếp nữa không, mẹ sẽ giúp thì bà ấy lại rủ rê tao đi bán dâm ở Ả Rập. Mày thử nghĩ mà xem, bà ấy làm thế thì tao sẽ phải nghĩ như thế nào?”.

Nghe Lép nói tôi cũng hiểu cô nhiều hơn, thầm nghĩ tôi không thể bỏ mặc cô ấy được. Với tư cách là một người bạn, Lép cho tôi nhiều hơn hai chữ “bạn bè” đó rất nhiều, vì từ “bạn bè” phần lớn chỉ có nghĩa là cùng đi chơi, ăn uống với nhau. Đến khi gặp chuyện khó khăn thì thân ai người ấy lo, không thể cậy nhờ được nhau.

Lép hỏi ý kiến tôi:

“Ninh, chúng ta có nên trốn đi nơi khác sinh sống không? Tao không muốn sống với lão chồng hờ này nữa rồi. Tao không biết sau này rồi sẽ ra sao nữa?”

Tôi hỏi Lép:

“Nếu thế chúng ta đi đâu bây giờ?”.

“Đi Tokyo”.

“Nhưng chúng mình đâu có quen ai ở đó”.

Lếp bảo Tíc, bồ của Lếp, cũng sẽ đi cùng vì hẳn ta có bạn ở Tokyo. Sau đó chúng tôi sẽ đi kiếm việc làm ở đó. Tôi hỏi Lếp:

“Mày chịu làm việc à?”.

Lếp trả lời:

“Phải chấp nhận làm việc thôi, nếu không làm sẽ không có tiền. Nhưng trước khi đi, tao sẽ ôm theo ít tiền vàng của tao và của lão chồng hờ nữa để có tiền tiêu pha trong thời gian đầu chưa có thu nhập. Sau đó chúng ta sẽ phải nhanh chóng kiếm việc làm”.

Sau khi bàn bạc xong, cả hai chúng tôi đến rủ Tukata và Tài cùng đi. Mọi người đều nhất trí vì ai cũng muốn chuyển đến Tokyo sống. Sau khi đã hẹn ngày giờ cụ thể, chúng tôi ai trở về nhà người ấy để thu dọn quần áo, tư trang. Lếp mở két sắt của chồng ra, trong đó có khoảng bốn mươi cây vàng và gần một nghìn man tiền mặt, tương đương gần hai triệu bạc. Nhưng Lếp chỉ lấy đi có năm trăm man. Lúc đó một bạc vàng^[9]Thái ở Nhật có giá khoảng tám nghìn đến mười nghìn bạc. Tôi và Lếp rất hồi hộp. Vì đang ăn cắp nên chúng tôi thấy rất run, chỉ sợ bị tóm. Tôi, Tài và Lếp ở ga tàu điện chờ Tukata, chúng tôi sẽ đi Shinkansen đến Tokyo. Khi Tukata đến, chúng tôi mỗi người mang một va ly du lịch, cùng nhau khởi hành. Tôi vẫn nhớ, khi chỉ còn có mười lăm phút nữa là tàu vào bến, chúng tôi ai nấy đều rất vui mừng và tưởng tượng tới đủ thứ chúng tôi sẽ làm ở Tokyo. Chúng tôi bàn với nhau sẽ làm gì trước tiên, sẽ tìm xem có người bạn nào ở Tokyo có thể giúp chúng tôi tìm việc làm. Trong lúc đang nghĩ ngợi đủ thứ, chỉ còn năm phút nữa là tàu vào bến, tôi đang đứng quay lưng lại với Lếp, còn Tukata và Tài thì đứng ở vị trí khác không xa lắm. Bỗng nhiên, Tukata kêu lên hốt hoảng:

“Lếp ơi! Chồng mày đang tới kìa!”.

[9] Một bạt vàng tương đương với bốn chỉ vàng ở Việt Nam

Chỉ nghe có thể, chúng tôi đều run lên vì sợ, đứng ngây ra không biết phải làm gì. Có lẽ phải chấp nhận nộp mạng cho bọn chúng vì không biết phải trốn vào đâu và chạy đi đâu trong đêm hôm khuya khoắt thế này. Lúc đó, Lếp đang ngồi trên ghế đá thì chông cô ấy chạy đến, không nói một câu đập thẳng vào người Lếp. Tôi nghe cô ấy gào lên vì đau đớn. Hãn chạy tới túm tóc, đánh Lếp không thương tiếc. Tôi vội chạy đến van xin hãn đừng đánh Lếp, nhưng hãn không quan tâm còn quay lại tát tôi rất đau. Hãn gọi thêm hai đứa khác, có lẽ là tay sai của hãn đến bắt chúng tôi lên xe của bọn chúng. Đúng lúc đang giằng co lộn xộn thì tàu vào bến nhưng chúng tôi không thể chạy lên đó được mà phải ngoan ngoãn chấp nhận lên xe của chúng. Tukata và Tài không bị đánh cái nào. Khi chúng tôi giằng co với đám người đó xung quanh có rất nhiều người đứng nhìn nhưng không ai dám giúp đỡ chúng tôi. Khi đã ngồi trong xe, Tài nói với chúng tôi:

“Bọn Yakuza hôm nay đều đeo găng trắng, có nghĩa là chúng ta sẽ phải chết. Đeo găng trắng là dấu hiệu bọn chúng chuẩn bị giết người và cũng là dấu hiệu cho thấy bọn chúng đang rất tức giận. Bọn chúng đang định giết chúng ta mà không để lại dấu vân tay. Hãy luôn ghi nhớ điều này, vì tao đã từng chạy trốn khỏi bị chúng giết một lần rồi, giờ lại bị tóm thêm lần nữa. Lần này không biết tao có thoát được không”.

Chúng tôi bảo với nhau rằng cho dù có thể nào thì chúng tôi chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ mặc nhau.

Bọn chúng đưa chúng tôi đến một ngôi nhà, không phải ngôi nhà mà tôi và Lếp từng ở. Sau khi xuống xe, chúng đưa bọn tôi vào nhà và nói với chúng tôi:

“Nếu bọn mày muốn quay về Thái, thì chỉ có thể mang được xương về thôi”.

Rồi hắn quay sang hỏi Lép:

“Sao mà hành động như thế?”.

Lép trả lời:

“Tao đã quá chán khi phải ở với lũ Yakuza chúng mày rồi”.

Hắn hỏi tiếp:

“Tại sao? Trong khi tao chu cấp cho mày đầy đủ mọi thứ. Tiền bạc mày cần bao nhiêu tao cũng cấp cho đủ cả. Tại sao mày lại đối xử với tao như vậy?”.

Sau đó, bọn chúng chuẩn bị kim tiêm thuốc độc cho chúng tôi. May thay, khi đang chuẩn bị ra tay thì tự nhiên hắn có điện thoại. Sau khi ra ngoài nói chuyện điện thoại xong, hắn quay vào bảo bọn đàn em trông chừng bốn đứa chúng tôi cẩn thận, không để chúng tôi trốn thoát. Hắn đi có chút việc rồi sẽ quay về ngay. Hắn còn dặn đi dặn lại bọn đàn em không để được để chúng tôi trốn thoát, nếu không bọn chúng sẽ phải chết thay. Bọn đàn em lễ phép cúi rạp đầu nhận chỉ thị của đàn anh và hứa sẽ canh chừng chúng tôi cẩn thận. Sau đó, hắn bỏ ra ngoài, lên xe đi đâu không rõ.

Bọn đàn em của hắn cũng vào trong ngồi cùng chúng tôi. Chúng cấm không cho chúng tôi nói chuyện to. Tôi biết ngôi nhà mà chúng tôi bị giam giữ tầng trên có rất nhiều nam giới đều là người Thái. Bọn họ là lao động chân tay đến làm việc ở Nhật. Bọn họ đã xuống góc xem vì nghe thấy tiếng khóc lóc van xin của chúng tôi khi bị đánh, nhưng họ không thể giúp gì cho chúng tôi được. Chỉ nghe có người nói:

“Bọn anh không thể giúp gì cho các em được vì bọn chúng đều là đầu gấu. Thật sự xin lỗi các em”.

Chúng tôi không trách gì họ, vì hiểu rằng bọn họ không thể can thiệp vào chuyện này. Đến cả cảnh sát cũng không thể giúp gì được cho chúng tôi nữa là dân thường. Tôi nói với ba người còn lại rằng cần phải tìm cách trốn khỏi đây, không thể ngồi chờ bọn chúng đến tiêm thuốc độc được. Đằng nào cũng chết, chẳng thà cứ trốn đi may ra có cơ hội sống sót, còn hơn cứ ngồi chờ chết.

Hôm đó, thời tiết rất lạnh, lại có tuyết rơi rất dày. Chúng tôi lập mưu, xin bọn chúng vào nhà vệ sinh để tìm xem có chỗ nào có thể trốn ra ngoài được không. Nhưng bọn chúng ép cả bốn đứa chúng tôi phải vào nhà vệ sinh một lượt. Bọn tôi thầm nghĩ vậy cũng tốt, chúng tôi càng có cơ hội chạy trốn cùng nhau. Nhưng khi đã vào đến nhà vệ sinh, chúng tôi thất vọng nhận ra không có đường nào có thể chạy thoát đành ngậm ngùi nghĩ cách khác. Thời gian trôi qua được khoảng một tiếng, chúng tôi đã phát hiện ra lối có thể thoát khỏi căn phòng đang bị nhốt. Căn phòng này có một cái cửa sổ bằng kính giống loại kính chớp. Chúng tôi kéo từng tấm kính ra cho đến khi hở hẵn một khoảng trống đủ để người chui lọt qua được. Tôi nói với mọi người rằng, không nên mang gì theo ngoài tiền và hộ chiếu. Không cần phải tiếc bất cứ thứ gì, vứt hết đi nếu không chúng ta sẽ không thể trốn thoát. Mọi người đều làm theo lời tôi nói. Chúng tôi chui ra ngoài bằng cách trèo qua cái cửa sổ đó. Nó không cao lắm nên cũng không phải mất quá nhiều sức để trèo. Ra đến bên ngoài, chúng tôi nhận thấy đằng sau ngôi nhà là một khu vườn trồng rau. Mặt đất rất ẩm ướt. Chúng tôi phải lội qua lớp bùn nhầy nhụa, dính như keo mới có thể ra được đến đường cái để vẫy xe. Lúc đó tôi cảm thấy rất hồi hộp, lo sợ sẽ bị bọn chúng bắt lại. Nếu bị bắt, rất có thể bọn chúng sẽ không tiêm thuốc mà bắn chết chúng tôi ngay lập tức.

Tôi và các bạn đưa nhau chạy ra một con đường lớn mới mở. Tình cờ gặp một chiếc xe taxi đang chạy qua, chúng tôi vẫy xe, xin tài xế đưa chúng tôi ra khỏi nơi này. Người tài xế nhìn chúng tôi chắc cũng đoán được chúng tôi đang chạy trốn ai đó nên có lẽ anh ta cũng sợ bị liên lụy, dù vậy vẫn chở chúng tôi ra khỏi đó. Khi xe chạy được một đoạn không xa lắm, tôi thấy

anh ta dùng bộ đàm thường dùng trên xe taxi, nói cái gì đó với ai cũng không rõ. Tài nghe hiểu nên dịch lại cho chúng tôi biết rằng anh ta đang báo cáo với một ai đó về bốn cô gái Thái đang chạy trốn. Tôi liền bảo anh tài xế dừng xe và nói với anh ta chúng tôi sẽ tìm cách tự đi với nhau. Anh ta cũng chịu dừng xe. Ban đầu, chúng tôi dự định sẽ ngồi taxi đến tận Tokyo. Nhưng để đến được đó chắc chắn phải mất khá nhiều thời gian. Tiền taxi chắc cũng không hề rẻ. Và quan trọng là rất có thể chồng của Lép sẽ dùng cách chặn ngang đường bắt chúng tôi. Vì thế, chúng tôi đành phải vẫy một chiếc xe riêng bất kỳ chạy qua, xin họ cho đi nhờ đến ga tàu điện nào đó gần nhất, miễn là không phải ga Matsumoto mà đêm qua chúng tôi đã đến. Rất may, cũng có người tốt bụng chịu chở chúng tôi. Chúng tôi muốn anh tra đưa đến ga tàu điện gần nhất, nhưng người lái xe có ý định bắt chúng tôi nộp cho cảnh sát. Vì lý do gì thì không ai biết. Tôi vội bảo anh ta dừng xe lại rồi xuống xe. Chúng tôi không thể để cảnh sát bắt vì tất cả đều không có hộ chiếu và quan trọng là mọi người đều muốn ở lại kiếm tiền chứ chưa muốn quay về Thái Lan. Đêm đó, cả lũ chúng tôi nhìn ai cũng lếch thếch, khổ sở, giày dép dính đầy bùn đất, lại còn phải đổi xe nhiều lần. May mắn thay, cuối cùng cũng trốn thoát đến một ga tàu điện. Tại ga, chúng tôi chỉ dám mua vé đến tỉnh kế tiếp mà thôi.

Chúng tôi không dám mua vé tàu chạy thẳng đến Tokyo vì sợ chồng Lép sẽ chặn bắt chúng tôi tại ga tàu lần nữa. Vì thế chúng tôi đã xuống tàu ngay ở trạm tiếp theo. Sau đó lại ngồi taxi đến một ga tàu khác để đổi chuyển tàu khác vào Tokyo. Lúc đó thật là vất vả nhưng may là Lép mang theo người khá nhiều vàng và tiền nên cuối cùng cũng trốn được đến Tokyo. Ai nấy đều hớn hờ, vui mừng vì nghĩ rằng như thế là đã thoát chết. Chúng tôi xuống ga Ueno, ga xe lửa cuối cùng rồi đi tìm một quán cơm để ăn. Vì không ai có bạn bè hay người quen ở Tokyo cả nên chúng tôi ngồi bàn bạc với nhau xem sẽ làm gì tiếp theo. Trong lúc đang ngồi thảo luận bằng tiếng Thái thì có một anh chàng đến ngó qua mặt chúng tôi và hỏi: “Các cô là người Thái à?”.

Chúng tôi vô cùng vui mừng vì gặp được người Thái. Chúng tôi nói chuyện với anh rồi nhờ anh giúp đỡ, kiếm việc làm hoặc tìm nhà. Anh nhận lời giúp, nhưng đêm nay chúng tôi phải tìm một khách sạn ngủ tạm trước vì phòng trọ của anh là phòng trọ của nhân viên, không thể đưa người ngoài đến ngủ được. Chúng tôi đành phải tìm thuê phòng trong khách sạn để ngủ qua đêm chờ đến sáng. Sáng hôm sau, anh chàng đó đưa chúng tôi đến gặp một người đàn ông khác, cũng là người Thái. Sau khi đã làm quen, người đàn ông đó đưa chúng tôi đi tìm việc làm. Bốn người chúng tôi được làm việc trong một quán karaoke nằm trong khu phố Shinjuku thuộc quận Kabukicho (khu đèn đỏ ở Tokyo). Đó là một quán karaoke bình thường, ở đó có rất nhiều các cô gái Thái khác cùng làm việc cho một má mì người Đài Loan, đồng thời là chủ quán.

Khi cả bốn chúng tôi đã được nhận vào quán làm việc, má mì nói có phòng trọ cho chúng tôi ở cùng nhau nhưng phải đóng tiền thuê phòng theo đầu người, mỗi người năm man. Chúng tôi cũng vui vẻ đồng ý. Có một chuyện khiến tôi có cảm giác, đất nước Nhật Bản này thật là bé nhỏ, không rộng lớn như tôi từng nghĩ đó là tôi vô tình gặp lại Mèm, người yêu của anh Tùn, người đã đưa tôi qua Nhật. Trông thấy tôi, Mèm nhảy lên vì vui sướng. Tôi hỏi cô ấy sao lại đến đây vì nghĩ chắc chúng tôi khó lòng có thể gặp lại nhau. Mèm kể lại anh Tùn là người đưa cô sang Nhật. Cô ấy cũng được đưa đến ở ngôi nhà trên đường Ladprao như bảy người chúng tôi, rồi cũng phải sang Malaysia và ở lại đó. Cô ấy cũng trải qua mọi qua mọi việc y như những gì mà bảy người chúng tôi đã từng trải qua. Khi đến Nhật cũng được đến ở với chị Tíc, người từng là bà chủ của cả bảy đứa chúng tôi. Hiện tại, Mèm đến làm việc trong quán này vì chị Tíc không bán cô cho người khác. Chị Tíc chính là má mì của Mèm nhưng lại gửi Mèm làm việc trong quán của người khác. Mèm đã làm việc với bà má mì người Đài Loan này được khoảng một tháng rồi. Hàng tuần, chị Tíc sẽ đến đây thu tiền công làm việc của Mèm để trừ vào tiền nợ mà cô ấy phải trả. Mèm nói hầu như ngày nào cô cũng có khách, có ngày đến hai lượt khách. Mỗi đêm cũng kiếm được cả chục nghìn bạc. Hiện tại cô ấy đã trả được khoảng một nửa số nợ

rồi. Tôi liền giới thiệu để Lép, Tukata và Tài làm quen với Mèm. Cả năm người chúng tôi ở cùng trong một ngôi nhà. Sáng hôm sau, chúng tôi đều có khách đến đón đi làm và đều phải tự mình đi bộ về nhà trọ. Trước đó mọi người đều đã tìm hiểu kỹ đường đi lối lại rồi nên tôi tin mọi người không thể đi lạc đường hay không thể tìm được đường về nhà. Nhưng đến tối muộn, khi tất cả mọi người đều đã trở về phòng trọ rồi mà vẫn không thấy Tài trở về. Ba ngày ba đêm trôi qua, cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Lúc đó tôi nghĩ chắc Tài đã bỏ trốn, vì chị Tíc vẫn đến quán này thu tiền của Mèm và biết đâu sẽ gặp Tài trong khi cô ấy lại đang trốn nợ chị Tíc. Tất cả chúng tôi đều hiểu và thông cảm cho suy nghĩ của Tài. Tôi nghĩ rằng người như Tài chắc chắn sẽ có thể tự chăm sóc được cho bản thân. Thi thoảng khi nghĩ đến cô ấy, tôi lại lo sợ, có khi cô ấy đã bị khách giết chết trong khách sạn rồi cũng nên. Tôi nghe ngóng tin tức nhiều ngày nhưng không tin nào liên quan đến việc có người Thái Lan bị giết chết ở Nhật Bản. Vì thế, tôi tin rằng cô ấy vẫn còn sống. Sau ngày đó, Tài không liên lạc với chúng tôi nữa.

Bốn đứa chúng tôi sống với nhau khá hòa thuận, vui vẻ. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng có khách nên càng có tiền tiêu pha thoải mái. Ai thích gì thì mua nấy một cách dễ dàng. Lúc đó chúng tôi thấy việc kiếm tiền quá đơn giản. Nếu hôm nay tự nhiên muốn mua một chiếc túi xách hàng hiệu đắt tiền thì chỉ cần làm việc ba, bốn ngày sau là có thể mua được, hoặc có thể mượn tiền của bạn mua trước rồi từ từ kiếm tiền trả lại sau. Chuyện vay tiền của bạn tiêu với chúng tôi là điều hết sức đơn giản. Đứa nào cũng có thể mua một chiếc túi xách thương hiệu Louis Vuitton, có đứa còn mua cả bộ, giá hàng trăm nghìn bạc cũng không thành vấn đề. Chúng tôi mua dần dần. từng chiếc một, không đến một tháng là đủ bộ sưu tập. Khi mua vàng, nếu mua lắt nhắt từng chỉ một thì lại thấy không hả dạ nên nói chúng tôi đeo cả ki-lô vàng trên người cũng không sai, có nghĩa là đeo liền một lúc từ bốn, năm dây trở lên, nhìn vào không khác gì bọn phường chèo hay mấy cái tủ vàng di động. Không phải chỉ có bốn đứa chúng tôi có cái kiểu đeo vàng như thế mà là tất cả phụ nữ Thái Lan ở Nhật Bản ai cũng như vậy. Trông có

vẻ lỗ, nhưng vì tiền ở đây kiếm quá dễ dàng. Với lại, dù có đi đâu lúc đêm khuya trong các ngõ vắng cũng không có chuyện trộm cướp rình rập vì ở Nhật Bản an ninh rất tốt, không có trộm cướp, móc túi nhan nhản như ở Thái Lan. Ai muốn đeo vàng, đeo kim cương to cỡ nào cũng cứ thoải mái mà đeo, lúc nào cũng an toàn. Có lẽ vì thế mà đất nước họ mới có thể phát triển và không có sự phân hóa giàu nghèo quá lớn. Bọn họ luôn ở vị thế công bằng. Tôi nghĩ có khi họ còn chẳng biết đến từ “kẻ giàu”, “người nghèo” nữa cơ. Nếu có người nghèo thì chắc cũng có ít đến mức không thể ít hơn được nữa. Không giống như ở Thái Lan, xã hội phân hóa thành nhiều tầng lớp. Thế nào nhỉ? Tôi nghĩ trước sau gì, ai rồi cũng phải chết. Tôi không hiểu sao người ta phải ganh đua ghen ghét nhau làm gì cho mệt. Người giàu có cỡ nào rồi cũng vẫn cứ phải chết, mà chết đi rồi cũng có mang theo được cái gì đâu.

Hàng ngày, khi trở về phòng trọ, chúng tôi giúp nhau làm thức ăn, lau dọn nhà cửa. Có sự phân công rõ ràng ai là người giặt quần áo, nấu cơm, ai là người lau nhà, rửa bát. Tôi được giao nhiệm vụ nấu ăn cho cả phòng. Món ăn chính hàng ngày của chúng tôi thường bao gồm nộm Thái, bún và nước dùng. Chúng tôi thích ghép đôi để chơi với nhau. Mặc dù cả bốn chúng tôi đều cùng sống trong một phòng nhưng chắc chắn sự thân thiết sẽ không giống nhau. Mỗi người thường chỉ tâm sự riêng với một ai đó. Tôi thân với Lếp hơn cả, còn Tukata thân với Mèm, đi đâu cũng có nhau. Lếp may mắn hơn mọi người vì còn nhiều tiền vàng mang theo khi bỏ trốn, cũng chính vì thế mà cô ấy rất ít làm việc. Cô ấy bán vàng lấy tiền tiêu và tiêu tiền rất giỏi, thích gì là phải mua cho bằng được. Hôm nào gặp khách mặt mũi ưa nhìn thì cô ấy mới chịu đi làm việc. Dù khách trả tiền công không cao cô ấy cũng vẫn vui vẻ làm. Chúng tôi ở Shinjuku một thời gian thì bắt đầu tìm đếm các quán bar Hosto, quán bar của bọn đàn ông Thái sang phục vụ các bà khách.

Chúng tôi bắt đầu lười làm việc, không chịu tiếp khách, chỉ lo chơi bời. Nếu có khách quan trọng, không thể từ chối thì chúng tôi mới đi nhưng chỉ

đi theo giờ hoặc đi khi đã thật sự không còn tiền tiêu. Nếu phải qua đêm với khách, chúng tôi thường trốn về lúc nửa đêm khi khách đã ngủ say để kịp đến các quán bar Hosto chơi, thông thường là vào khoảng thời gian từ hai đến sáu giờ sáng. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng đi chơi như vậy. Riêng tôi không mê mẩn đàn ông lắm. Tôi chỉ đi chơi cùng Lếp vì cô ấy muốn thế. Ngược lại, Lếp và Tukata rất mê mẩn lũ đàn ông trong đó. Còn Mèm, tôi thấy cô ấy cũng không hám trai cho lắm. Cô ấy thích rượu hơn thích đàn ông. Nếu có rượu, cô nàng có thể ngồi uống từ sáng đến tối được.

Cuối cùng, Lếp đã có thể liên lạc với gã bồ người Thái của mình. Hẳn theo cô ấy đến tận Tokyo ở cùng. Thời gian đầu cả hai còn ở riêng mỗi người một nhà. Nhưng một thời gian sau, Lếp nói với tôi rằng cô ấy muốn dọn đến ở cùng người yêu. Tôi bèn ngăn cản:

“Không được, mày không thể bỏ mặc tao thế được”.

Nhưng Lếp vẫn cố tình đi cho bằng được, nói thế nào cũng không chịu nghe. Thời gian đầu Lếp đến ngủ cùng hẳn ta hai, ba đêm mới về phòng một lần. Nhưng khi về, mọi người trong phòng lại không thích nói chuyện với Lếp vì giận Lếp bỏ theo trai. Nếu Lếp đi ngủ với khách hoặc được khách nuôi thì chúng tôi sẽ không bao giờ ngăn cản cô. Nhưng đằng này, cô ấy lại phải chu cấp tiền cho bồ vì hẳn biết tiền bạc mà Lếp mang theo vẫn chưa tiêu hết. Cuối cùng Lếp thu dọn đồ đạc đến ở hẳn với hẳn ta. Ngày Lếp chuyển đi, tôi và cô ấy đã cãi nhau to tiếng, đến mức cắt hết tình bạn bè và không muốn nhìn mặt nhau nữa. Tôi thấy rất khổ tâm và đau lòng khi phải mất một người bạn tốt như Lếp chỉ vì một tên đàn ông. Tôi sợ Lếp sẽ bị hẳn lừa hết tiền bạc cho đến khi cô ấy chẳng còn gì và phải quay lại làm nghề cũ.

Thế là phòng của chúng tôi chỉ còn lại có ba người. Tukata và Mèm thường hay cãi nhau, vì hai người đó bằng tuổi nên không ai chịu nhường ai. Vì thế, tôi phải chơi thân với cả Mèm và Tukata. Nếu hai người không nói chuyện với nhau, tôi sẽ phải cố gắng giảng hòa nhưng không phải lúc

nào cũng thành công. Tukata kết thân với một người bạn mới vào làm việc trong quán. Bạn mới của Tukata là hai chị em ruột, tên là Nùng và Bi. Cả tôi và Mèm cũng biết hai chị em họ. Nùng và Bi kể cho chúng tôi biết, bố họ là gay, quen biết nhiều người nổi tiếng trong làng giải trí Thái Lan. Chính ông là người đã đưa họ sang Nhật Bản làm việc. Hai người nói với chúng tôi rằng, khi còn ở Thái Lan, cả hai đều nghiện thuốc phiện. Bố họ từng cố gắng đưa cả hai đến trại cai nghiện một lần và đã cai nghiện thành công, nhưng khi trở về nhà lại tái nghiện và ngày càng trở nên nghiện nặng hơn trước. Họ dính vào đủ loại thuốc gây nghiện, từ heroin cho đến ma túy nên mắc chứng kiệt lực nặng, nhiều lần tưởng không qua khỏi. Hai người phải làm việc hoặc bán thân, hoặc làm cò mồi cho gái bán dâm để có tiền hút thuốc phiện. Bố họ sợ hai người có ngày sẽ bị đi tù, nếu không có thể sẽ chết vì thuốc phiện nên đưa cả hai sang Nhật. Hoàn cảnh của họ cũng giống như Mèm nhưng hai chị em may mắn hơn khi có người đến trả tiền chuộc. Hai chị em đều trở thành vợ hờ của một tay Yakuza. Nhưng họ cũng không mấy quan tâm cho dù người ngoài có nhìn họ thế nào đi chăng nữa. Họ nói với tôi:

“Miễn sao móc tiền của lão càng nhiều càng tốt. Cả hai chị em cùng giúp nhau moi tiền lão lại càng hay”.

Đặc biệt, lão chồng hờ của họ cũng không phản đối việc cả hai thỉnh thoảng ra ngoài làm thêm vì bản thân hẳn ta cũng đã có vợ. Ngày nào hẳn đến tìm thì chị em họ phải ở nhà, không được phép ra ngoài hay đi làm.

Tukata ngày càng trở nên thân thiết với chị em họ nhưng cô ấy vẫn chơi thân với tôi như cũ. Tukata thường rủ Nùng và Bi đi bar Hosto với cô ấy nên bọn họ càng hợp nhau hơn. Thời gian sau này, tôi ít đến bar Hosto với Tukata. Mèm thân thiết với tôi hơn, đi đâu cũng đi cùng nhau, tôi nói gì cô ấy cũng nghe theo. Mèm chưa từng làm trái ý tôi, ngay cả việc muốn tôi đi chơi bạc ở nhà bạn. Nặng hơn, tôi thường xuyên lui tới các sòng bạc, Mèm luôn luôn đi cùng tôi. Mèm chưa từng ngồi chơi cùng nhưng lần nào cũng

đến năm ngủ trong sòng bạc chờ tôi. Nếu tôi thua bạc, Mèm sẽ ném tiền cho tôi chơi tiếp cho đến khi thua hết sạch tiền rồi mới chịu về nhà. Cho dù thế nào, Mèm cũng sẽ chiều ý tôi. Cô ấy chưa từng ngăn cản hay ca thán bất cứ điều gì. Tôi giống một đứa bạn tồi, chỉ biết lấy tiền của cô ấy tiêu. Nhưng Mèm vẫn không hề có một lời phật ý. Mèm nói với tôi:

“Nếu thích thì cứ chơi cho đã. Khi nào chán, muốn dừng thì dừng”.

Đó là câu nói vô cùng ấn tượng. Chính câu nói ấy đã kéo tôi ra khỏi con ma cờ bạc một thời gian khá dài.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cái Tên Êri “Giàu Có” Hay “Đen Đùi”

Một hôm, khi đang làm việc trong quán, lúc đó có mặt Mèm, Tukata, Nừng, Bi và rất nhiều cô gái người Philippines khác nữa. Tự nhiên má mì gọi chúng tôi tập trung lại để cho một vị khách đến chọn. Lúc đó, tôi không mấy để ý tới lời nói của má mì và cũng tỏ vẻ không mấy quan tâm đến ông khách này vì tôi hiểu rằng, tôi không phải là người xinh đẹp bằng Mèm, Tukata hay Nừng và Bi. Vì thế tôi đoán chắc rằng tôi sẽ không bao giờ được chọn. Tôi lảng ra xa ngồi một mình, trong khi tất cả các cô gái khác đều ngồi gần, hồi hộp chờ đợi khách sẽ chọn mình vì ai cũng muốn có tiền tiêu. Nhưng thật ngạc nhiên, ông khách này lại nói với má mì là ông chọn tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi mọi người:

“Tại sao lại là tao nhỉ?”.

Quan sát kiểu tóc và cách ăn mặc của khách, có vẻ ông này là một Yakuza. Hôm đó ông ta mặc một bộ com-lê rất lịch sự nhưng dáng người hơi thấp bé. Tôi thấy má mì đón tiếp ông khách này rất niềm nở, khi nói chuyện cũng tỏ ra lễ phép, khiêm nhường. Tôi bắt đầu thấy sợ ông ta vì biết ông ta chắc chắn là một Yakuza. Tôi tưởng tượng linh tinh đủ chuyện có thể xảy đến với tôi trong đêm nay, thêm nữa tôi cũng không thể từ chối ông khách này vì chưa từng có ai dám từ chối ông ta cả, má mì nói với tôi như vậy. Nhưng má mì cũng an ủi để tôi yên tâm rằng tôi sẽ không sao vì ông ta là một người tốt. Chính vì thế tôi mới chịu đi.

Ông ta đưa tôi đến một nơi không xa quán tôi làm việc. Ông ta dẫn tôi vào một quán karaoke nhỏ và nói đây là quán của mình hiện nay vẫn chưa có nhân viên nào làm việc. Ông ta hỏi tôi có muốn làm việc ở đây không, ông ta sẽ cho tôi làm quản lý quán. Tôi sẽ trở thành một má mì. Tôi nghe có

phần lo sợ, nghĩ rằng lão này chắc bị điên mất rồi. Nếu lão thật sự muốn thế thì tôi phải làm thế nào? Kể ra thì ai mà chả thích nhàn hạ cơ chứ. Ông ta nói tiếp sẽ cho tôi làm má mì quán lý quán với điều kiện tôi phải tìm bạn vào làm cùng, bao nhiêu người cũng được. Tôi cũng không cần phải đi tiếp khách, chỉ cần quản lý. Ông ta nói:

“Ta sẽ không lấy cô làm vợ đâu vì ta đã có đến hai bà vợ rồi, một bà người Nhật, một bà người Hàn. Ta chỉ coi cô như con cháu trong nhà, vì thế không phải sợ. Chắc chắn ta sẽ không làm gì cô”.

Ông ta sẽ trả lương hàng tháng và cho tôi đến ở trong một căn hộ chung cư hết sức tiện nghi của ông ta. Tôi có thể sống một cách thoải mái. Nhưng ông sẽ cho bà vợ bé người Hàn Quốc đến thu tiền hàng ngày và bà sẽ làm cùng trong quán. Ông ta nói ông ta thích tôi vì tôi không mấy quan tâm đến ông ta khi ông ta vào quán chọn người. Điều này trái ngược hoàn toàn với những người khác vì bọn họ ai cũng ra vẻ háo hức, xun xoe. Ngoài ra, trong mắt ông ta tôi có vẻ khá thông minh, lanh lợi. Ông ta hỏi tôi:

“Thế cô có đồng ý không?”

Tôi trả lời:

“Cho tôi thời gian suy nghĩ có được không?”.

Ông ta nói:

“Không được! Phải trả lời ngay bây giờ”.

Tôi nghĩ thằng cha này chắc là tên du côn có hạng, mình phải làm gì bây giờ. Lần này, tôi chỉ cho rằng nếu hôm nay muốn được sống thì chỉ còn có cách nhận lời với ông ta trước rồi sẽ tính tiếp. Nghĩ vậy, tôi bèn trả lời đồng ý. Ông ta bảo tôi:

“Vậy từ ngày mai, cô sẽ chuyển đồ đạc đến nhà ta ở”.

Tôi xin phép được thông báo với má mì của tôi trước đã. Ông ta nói:

“Về phía má mì thì không vấn đề gì. Cô không phải sợ. Nếu bà ta gây khó dễ cho cô, ta sẽ đóng cửa quán đó vĩnh viễn”.

Tôi nghe xong cũng thắc mắc chắc lão này phải có thể lực ghê lắm đây. Ông ta là ai cơ chứ. Ông ta hỏi tiếp:

“Cô tên là gì?”.

Tôi nói bừa:

“Tôi tên là Akina”.

Ông ta bảo tên đó không hay, nghe hơi điệu. Ông ta bèn đặt tên mới cho tôi là “Ê-ri”. Ông ta nói cái tên này rất may mắn, có nghĩa là một cô gái hoàn mỹ và có rất nhiều tiền. Từ đó trở đi, tôi dùng tên này. Cho đến tận bây giờ, mỗi khi ra nước ngoài, tôi đều sử dụng tên đó. Sau khi bàn bạc xong xuôi, ông ta đưa tôi về quán và móc túi đưa cho tôi năm man nói rằng đó là tiền công của tôi dù tôi không phải phục vụ ông ta. Ông ta còn nói thêm ông ta coi tôi như con cháu của mình vì cũng có một cô con gái tầm tuổi tôi. Ông ta có một cô con gái và một cậu con trai với bà vợ người Nhật, còn với bà vợ người Hàn Quốc thì họ không có con chung.

Sau đó tôi quay về bàn bạc với Tukata và Mèm, hỏi hai người họ xem có ai đi cùng tôi không? Cả hai bảo rằng để tôi dọn đến ở nhà ông khách này một thời gian trước đã. Cả Tukata và Mèm sẽ đến làm việc ở quán mới sau nhưng vẫn thuê phòng của má mì ở. Má mì cũng không dám gây khó khăn gì cho chúng tôi vì rất sợ người đàn ông đó. Má mì kể cho tôi nghe rằng ông ta là một Yakuza rất có thể lực, đứng thứ năm trong hội Yakuza ở Shinjuku. Ở Shinjuku chỉ có mấy Yakuza là có tiếng thực sự, còn lại hàng trăm Yakuza khác nữa chỉ là bọn tép diu, không đáng kể tới. Tôi hỏi má mì rằng: “Thế liệu tôi có bị làm sao không nếu một ngày tôi làm điều gì đó khiến ông ta không hài lòng”. Má mì dặn: “Cô chỉ còn cách hãy cố gắng

đừng để chuyện đó xảy ra”. Bà còn dặn dò tôi phải giữ gìn sức khỏe và phải cẩn thận khi đến ở nhà ông ta.

Chiều ngày hôm sau, ông khách đó đến đón tôi tại quán của má mì. Ông ta tên là Nakayama. Ông ta đến đón tôi, Tukata và Mèm đến làm việc trong quán của ông ta. Khi đi đến quán mới, tôi gặp má mì là người vợ Hàn Quốc của ông Nakayama. Trông bà có vẻ là một người tốt bụng. Bà không có con chung với ông ta, vì thế bà thích nuôi chó thay con. Bà có một con chó tên là Pi-pi thuộc giống chó Nhật, trông rất đáng yêu.

Má mì chỉ dạy tôi các công việc phải làm hàng ngày. Trước đó, quán này chỉ phục vụ khách đến uống rượu, không có tiếp viên nữ. Từ khi tôi vào làm việc ông Nakayama đã đi thông báo cho mọi người biết quán có tiếp viên nữ đến làm và có thể ra ngoài phục vụ khách. Sau đó, tôi bắt đầu tìm thêm nữ tiếp viên mới, mỗi ngày một đông hơn. Một hôm, tôi tình cờ gặp một chị người Thái tên Bia. Chị Bia rất xinh đẹp, gợi cảm, ăn mặc sành điệu như một quý phu nhân. Chị mặc áo khoác lông thú, xách túi xách Chanel, đeo đồng hồ Rolex, lại còn đeo nhẫn kim cương, vòng kim cương khiến chị càng trở nên lộng lẫy. Tôi tình cờ gặp chị trong một nhà hàng Thái ở Shinjuku có tên là “Siam”. Tôi cũng đang ngây người ngắm chị như bao người xung quanh thì chị quay lại nhìn tôi và mỉm cười. Thế là chúng tôi chào hỏi nhau theo phong tục của người Thái. Chị kể chị đang làm việc ở Shinjuku. Chị nói nếu giá một đêm không được mười man thì chị sẽ không làm trong khi giá một đêm của các cô gái chỉ năm man mà thôi. Chị làm giá rất giỏi và làm mọi cách để có được số tiền phục vụ cao như mình mong muốn. Từ khi tôi ở với ông Nakayama, cuộc sống của tôi có nhiều thay đổi đáng kể. Tôi không phải đi tiếp khách vì ông ta liên tục cho tôi tiền tiêu. Cứ hai, ba ngày ông ta lại cho tôi mười man. Hoặc nếu tôi có việc gì cần dùng đến tiền thì có thể xin. Chỉ cần tôi chăm chỉ làm việc, trông coi cửa hàng, quản lý kinh doanh cho ông ta thật tốt là được. Nhà ông ta thuê cho tôi là một căn hộ chung cư rất tiện nghi. Tôi được ở một mình một nhà. Ông ta cũng chưa từng động đến người tôi. Ông ta thực sự yêu quý tôi như

con cháu của mình. Chúng tôi gọi nhau là bác cháu. Thật không thể tin nổi cuộc sống của tôi lại trở nên giống như một tiểu thư đài các như bây giờ. Đi đâu ông ta cũng đưa tôi đi cùng. Ông ta thường đi xe Benz 500 mui trần, nhìn rất sang trọng. Ông đưa tôi đến những nơi mà chỉ có giới Yakuza có thể lực mới có thể đặt chân đến. Nơi đó là một văn phòng rất lớn. Sau đó, ông ta sẽ giới thiệu tôi với các Yakuza khác, họ vốn đều là những người giàu có và sang trọng. Sâu thẳm trong lòng, tôi cũng thấy sợ vì bọn họ đều là những kẻ có thể lực cả. Ông ta đưa tôi đến xem bản sơ đồ thể hiện vị trí, chức vụ của từng Yakuza ở Shinjuku và đúng là ông ta đứng ở vị trí thứ năm thật. Ông ta còn đưa cho tôi một tấm danh thiếp của mình và nói: “Nếu có chuyện gì thì hãy đưa tấm danh thiếp này ra, bảo đảm sẽ không có ai dám động đến cháu”. Vì thế, tôi luôn mang theo tấm danh thiếp này trong người làm vật phòng thân. Vài lần, tôi ngồi cùng xe với ông, đi trên đường thỉnh thoảng gặp đèn đỏ. Xe đằng trước dừng lại chờ và xe ông ta cũng phải dừng lại theo vì không thể tiến lên trước được, ông liền giở thói du côn dọa người của mình ra. Ông ta có một chiếc gậy sắt nhỏ có thể kéo ra, đẩy vào trông gần giống với cần chiếc ăng-ten tròn tròn dài dài trên xe. Ông ta kéo nó ra rồi vụt sang bên cạnh, bắt họ phải lái xe tiến lên để xe ông ta có thể đi tiếp. Ông ta thường xuyên làm vậy mỗi khi tắc đường. Những chiếc xe bị ông ta dùng gậy sắt vụt cũng chỉ biết cố gắng tiến lên cho bằng được, không ai dám nhìn mặt ông ta. Kẻ nào to gan dám nhìn, ông ta sẽ xuống xe, đến tát ngay vào mặt người đó và quát: “Nhìn cái gì hả?”. Cho dù ông ta rất nhỏ con nhưng chưa từng biết sợ ai, đến cả cảnh sát cũng không ai dám động đến ông ta. Điều này khiến tôi có cảm tưởng mình đang đi cùng một vị hoàng đế. Và từ đó tôi cũng trở nên không biết sợ bất cứ kẻ nào giống như ông ta vậy, vì nếu có vấn đề gì ông ta sẽ là người đứng ra giúp tôi giải quyết. Có thể nói, tôi đã được một người có thể lực che chở. Bọn đàn em của ông ta nhìn thấy tôi đi cúi đầu chào và nhún nhường, phục vụ mọi thứ tôi cần. Dù tôi có bắt họ làm điều gì đi chăng nữa họ cũng không trái ý tôi. Bọn họ cũng không dám gọi tôi là Ê-ri như ông Nakayama, mà họ sẽ gọi tôi là “Ô-chô-xăng”. Ban đầu tôi cũng không hiểu từ đó có nghĩa là gì nhưng chị Bia nói với tôi rằng:

“Trời ơi, em được gọi là Ô-chô-xăng cơ à!”.

Tôi hỏi:

“Có nghĩa là gì?”.

“Có nghĩa là tiểu thư”.

Tôi rất ngạc nhiên tại sao lại như thế? Sau này mới biết, đó là vì ông Nakayama đã cấm không ai được phép động đến tôi và ông ta sẽ nuôi nấng tôi như con gái của ông. Vì thế bọn đệ tử và các bạn của ông ta đều phải tôn trọng tôi. Đôi khi tôi cũng không thể tin rằng mình có thể được đứng ở vị trí này. Nó giống như một câu chuyện cổ tích mà trong đó tôi là nhân vật chính vậy. Nhưng dẫu sao nó cũng xảy ra rồi. Hàng ngày, tôi không phải làm gì ngoài việc trông coi quán, đón khách, quản lý tiếp viên nữ trong quán. Nhưng thời gian đó, tôi lại nghiện đi sàn nhảy, hầu như đêm nào cũng trốn đi mà không để cho ông Nakayama biết. Nếu như quán tôi có khách sẽ có một nhân viên nam trong quán thông báo cho tôi biết thông qua một bộ đàm mà tôi luôn mang theo người để tôi có thể nhanh chóng trở về. Hoặc nếu ông Nakayama đến quán mà không thấy tôi, các nhân viên sẽ nói dối là tôi đang đi ăn cơm, một lát nữa mới về rồi họ cử một người đi tìm tôi. Thường xuyên là thế. Ông Nakayama có lẽ cũng biết tôi đã nói dối nhưng chưa từng mắng tôi. Ai cũng sợ ông ta, chỉ có mình tôi là không biết sợ hoặc có thể là vì tôi quá thân thiết với ông ta nên sinh nhờn. Nhưng ông ta cũng chỉ cấm tôi không được nghiện thuốc phiện, mê đàn ông và ham cờ bạc, còn những thứ khác tôi muốn gì ông ta cũng sẽ chiều theo.

Một hôm, ông ta thăm thì với tôi bảo muốn được ngủ với Mèm, nhờ tôi giúp. Tôi đoán có khi Mèm không muốn đi nhưng cô ấy chắc cũng không dám trái lời. Tôi thử hỏi Mèm xem cô nàng có chịu đi không nhưng không ngờ Mèm gật đầu đồng ý liền mà không cần suy nghĩ. Tôi ngạc nhiên hỏi:

“Mày không sợ ông ấy hả?”.

Mèm nói:

“Không sợ. Tao muốn xem bọn Yakuza thế nào?”.

Ông Nakayama dặn tôi nhất định không được nói chuyện này với má mì vợ ông. Bản thân tôi cũng hiểu không được phép hé răng những chuyện kiểu như thế này. Sau khi Mèm đi cùng ông ta về, tôi hỏi Mèm:

“Thấy thế nào? Ông ấy có nhiều chuyện không?”.

Mèm bảo:

“Ừ, không có chuyện gì cả, ông ấy không khó tính chút nào. Lại còn có bao nhiêu thứ thú vị cho tao chơi nữa”.

Tôi tò mò:

“Là thứ gì thế?”.

Mèm nói:

“Ông ấy có nhiều bột trắng, mang ra cho tao dùng cùng”.

Tôi sửng người:

“Này, mà chích thuốc đấy hả?”.

Mèm nói:

“Tao không chích. Chỉ hít thôi”.

Tôi hỏi tiếp:

“Vật liệu mà có bị nghiện không đấy?”.

Mèm nói:

“Không có vấn đề gì đâu. Mà không phải lo lắng. Tao không hút vẫn sống được tốt”.

Tôi bắt đầu sợ Mèm sẽ bị tái nghiện như hồi ở Thái Lan.

Bây giờ quay lại kể tiếp câu chuyện của chị Bia. Hai chúng tôi ngày càng trở nên thân thiết hơn và thường xuyên gặp nhau ở nhà hàng Thái. Hồi đó, tôi khá nổi tiếng trong khu vực Shinjuku, đi đâu cũng có người biết đến vì họ biết tôi đang ở với một Yakuza lớn nên không kẻ nào dám gây sự với tôi. Mỗi lần bước vào nhà hàng Thái, các nhân viên thường tiếp đón tôi rất cẩn thận, chu đáo. Họ truyền tai nhau rằng tôi như thế này, tôi như thế kia. Tôi quen một nhân viên trong nhà hàng đó. Anh là quản lý nhà hàng và đã tốt nghiệp cao học. Chúng tôi khá thân thiết với nhau. Anh tên là Nóng, cũng là người Thái. Chúng tôi thân nhau bởi anh thường xuyên bay về Thái Lan và khi quay sang Nhật, anh thường xuyên mang theo hàng hóa của Thái nhờ tôi bán giúp, sau đó chia phần trăm cho tôi. Tôi giúp anh bán đủ mọi loại hàng, phần lớn đều là quần áo của các nhãn hiệu nổi tiếng Thái Lan như Jittinai, Kaibutik, Soda và còn nhiều thương hiệu khác. Giá một bộ lên đến cả chục nghìn bạc. Ngoài ra, còn có cả vàng bạc nữa. Và lần nào tôi cũng giúp anh bán hết mọi thứ. Tôi đến nhà hàng Thái, ăn cơm mỗi bữa cũng lên tới cả chục nghìn bạc. Vì thế tất cả mọi người ở đây đều đón tiếp tôi rất niềm nở, từ nhân viên cho đến chủ nhà hàng. Hầu như ngày nào tôi cũng đến đó. Một hôm, chủ nhà hàng, hồi đó là anh Nói và anh Rose, muốn làm quen với tôi và muốn bán lại một chiếc đồng hồ Rolex bởi họ đeo lâu đã chán và muốn đổi sang loại gắn kim cương. Họ bán cho tôi với giá tám mươi nghìn bạc, như thế không đắt lắm. Hồi đó, tôi không có đủ tiền mặt để mua nên đã mượn tiền của ông Nakayama. Ông ta hỏi tôi:

“Cháu lấy tiền đâu ra để trả ta?”.

Tôi trả lời:

“Rồi cháu sẽ đi làm kiếm tiền trả lại cho bác sau”.

“Ừ! Được. Vậy ta sẽ mua cho”. Ông ta nói “Nhưng cấm cháu không được trốn đi chơi nữa. Nếu ta mà biết cháu trốn đi chơi, ta sẽ thu lại chiếc đồng hồ đó, không cho đeo nữa”.

Tôi cũng đồng ý với ông ta cho qua chuyện, chứ ông ta cũng thừa biết tôi sẽ không bao giờ từ bỏ việc chơi bời. Tôi cũng không hiểu tại sao ông ta lại chiều tôi như vậy. Hay ông ta yêu quý tôi như con thật?

Chị Bia nài nỉ xin tôi được đến quán chơi nhiều lần nhưng lần nào tôi cũng từ chối. Tôi hiểu nếu chị Bia đến quán, ông Nakayama nhìn thấy chắc chắn sẽ bảo tôi thu xếp cho ông được đi chơi cùng chị. Nếu thế thì tôi sẽ thấy có lỗi với má mì, vợ của ông. Tôi không muốn ông ta đi cùng các bạn của mình quá nhiều, điều đó sẽ khiến má mì ghét lây sang cả tôi. Thế nên tôi mới cố gắng ngăn cản không cho những người bạn xinh đẹp vào quán chơi. Nhưng chị Bia lại không hiểu mục đích của tôi. Cuối cùng, chị cũng tự mình tìm đến quán tôi bằng được. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy chị xuất hiện ở quán. Và rồi ông Nakayama cũng nhìn thấy chị và bảo tôi:

“Bạn của cháu đẹp đấy, ta muốn được ngủ cùng có được không?”.

Chuyện này dù không muốn cũng phải được vì ông ta không thích người khác làm trái ý mình. Rồi tôi nói với chị Bia biết chuyện ông ta muốn đi cùng chị. Chị Bia hỏi:

“Hắn ta là Yakuza đúng không?”.

“Phải”. Tôi nói “Phải làm sao bây giờ hả chị? Ninh không muốn chị đến quán cũng vì chuyện này. Giờ thì chị đã biết chưa?”.

“Thế sao em không nói cho chị biết ngay từ đầu?”.

Tôi cũng trả lời là không muốn để cho chị biết. Cuối cùng, chị Bia cũng đồng ý đi chơi với ông Nakayama nhưng đòi giá mười man. Tôi báo giá đó cho ông ta nhưng ông ta bảo không có vấn đề gì. Thế là ông Nakayama đi

chơi cùng chị Bia. Sau lần đó, họ thường xuyên ra ngoài với nhau. Lâu dần, chị Bia lại thích ông Nakayama. Tôi hỏi chị:

“ Ông ta có rủ chị chơi “hàng” gì không?”.

Chị Bia trả lời:

“Ông ta cũng có đưa cho chị. Nhưng chị nhất quyết không đụng đến”.

Thế là, ông Nakayama không những không ép chị Bia làm điều gì chị không muốn mà còn thường xuyên giấu giếm đưa tiền cho chị. Ông thường hẹn chị Bia đi ăn cơm, đi chơi chỗ nọ chỗ kia và lần nào chị Bia cũng đồng ý. Tôi không rõ má mì, vợ của ông ta có biết chuyện này không nhưng bà tỏ vẻ không hài lòng khi chị Bia thường xuyên đến quán tìm tôi. Tôi đoán bà chắc cũng biết chuyện này nhưng không làm gì được.

Một hôm, tôi trốn ông Nakayama đi chơi bạc. Trò này có tên gọi là Phoka - một loại máy chơi bài tự động. Quán mà tôi vào chơi cũng là của một Yakuza. Thời gian đầu đến chơi, mỗi tối tôi thắng được hàng chục nghìn bạc vì bọn chúng thả cho người chơi thắng để làm họ nghiện, không dứt ra được nhưng về sau sẽ bị thua sạch. Có một đêm, tôi chơi bạc bị thua khoảng mười lăm man, tương đương khoảng ba mươi nghìn bạc. Thua rồi tôi mới thấy tiếc tiền nên quyết định mách với ông Nakayama:

“Bác hôm nay con chơi Phoka bị thua mất mười lăm man”.

Ông ta quay lại nhìn chăm chăm vào mặt tôi hỏi:

“Cháu chơi ở đâu?”.

“Con nhớ chỗ đó, nhưng không nhớ tên sòng bạc”. Tôi nói.

“Thế có nhớ đường tới đó không?”.

“Nhớ ạ”.

Sau đó ông Nakayama dẫn tôi đến sòng bạc đó. Tôi thấy tên Lồn, đàn em của ông ta định đi theo. Tên Lồn được coi là cánh tay phải đắc lực của ông ta. Hẳn vô cùng độc ác và tàn nhẫn. Bàn tay của hắn bị cụt mất ba đốt ngón tay, mỗi lần hắn không hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó thì sẽ bị cắt mất một ngón tay, coi như là sự trừng phạt. Tên Lồn đã bị cắt mất ba ngón tay, mỗi ngón một đốt. Ông Nakayama nói với tên Lồn:

“Mày không cần phải đi theo. Tao sẽ tự mình giải quyết chuyện này”.

Ông ta bảo tôi dẫn đến sòng bạc đó. Khi đến nơi ông ta liền bấm chuông gọi. Trước cửa sòng bạc có gắn camera theo dõi khách. Nếu không phải là khách hàng thường xuyên họ sẽ không mở cửa cho vào. Ông Nakayama trêu người bọn chúng bằng cách cố ý phồng mồm trợn mắt trước máy quay trong khi tay liên tục bấm chuông, tỏ ý các người mau ra mở cửa. Cuối cùng bọn chúng cũng phải mở cửa cho chúng tôi vào bên trong. Nakayama hỏi:

“Ai là chủ quán?”.

“Chủ quán không có ở đây”. Bọn nhân viên trả lời.

“Thế có nhớ cô đây vừa mới chơi bài không?”. Ông ta nói và chỉ vào tôi.

“Nhớ ạ”. Một nhân viên trả lời.

“Ta đến đây để lấy lại tiền khi nãy cô đây bị thua”. Bác nói tiếp.

Nhân viên trong sòng bạc trả lời:

“Không thể trả lại được. Cô đây đã thua bạc thì phải chịu mất tiền theo luật thôi”.

Có vẻ nhân viên sòng bạc cũng là những Yakuza, nhưng chắc chỉ là những Yakuza cỡ nhỏ. Ông ta nói tiếp:

“Bọn mày mau gọi chủ sòng bạc ra đây nói chuyện với tao”.

Nhóm nhân viên bắt đầu cãi vã nhau, một lúc sau thì chủ sòng bạc xuất hiện, hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy thưa ngài?”.

Chủ quán tỏ ra rất lễ phép với Nakayama. Đến đây Nakayama nói với tên chủ quán bằng ngôn ngữ dùng riêng cho giới Yakuza. Nakayama nói một hồi rất nhanh làm tôi không kịp nghe chỉ biết rằng ông ta tỏ ra rất tức giận. Cuối cùng chủ sòng bạc nói:

“Ok. Vậy khi này cô đây thua mất bao nhiêu tiền?”.

Ông ta trả lời:

“Ba mươi man”.

Một nhân viên nói xen vào:

“Chưa chắc nhiều chừng đó”.

Nhưng anh ta chưa kịp nói gì tiếp thì chủ sòng bạc đã sai người đem ra ba mươi man đưa Nakayama. Hăn quát bọn đàn em:

“Bảo ba mươi man thì đưa ngay ba mươi man. Không phải nhiều chuyện”.

Nakayama nhận tiền xong, ra khỏi sòng bạc đến chỗ có máy quay thì dừng lại cố ý cho bọn nhân viên trong quán nhìn thấy. Ông ta hỏi tôi:

“Khi này cháu mất bao nhiêu tiền hả?”.

“Mười lăm man ạ”.

Nakayama liền lấy tiền giơ ra trước máy quay rồi đếm từng tờ một, đủ mười lăm tờ đưa tôi. Phần mười lăm tờ còn lại ông cố ý giơ lên cho họ nhìn thật kỹ rồi bình thản nhét vào trong túi, điệu bộ rất ngênh ngang như muốn trêu người bọn chúng. Rồi ông ta cúi đầu ba lần tỏ vẻ cảm ơn, sau đó vẫy tay tạm biệt trước máy quay rồi mới rời khỏi sòng bạc. Vừa về đến quán của chúng tôi, ông ta liền gõ vào đầu tôi một cái rồi mắng:

“Từ giờ trở đi cấm cháu không được chơi bạc nữa. Ta mà biết sẽ không những không giúp mà còn tịch thu đồng hồ Rolex nữa. Nghe chưa?”.

Nakayama chỉ mắng có vậy rồi thôi và tất nhiên không thể khiến tôi hết ham mê cờ bạc. Thay vào đó, tôi đổi sang chơi ở một sòng bạc khác mà không cho Nakayama biết. Càng ngày tôi càng say chơi bạc.

Sau đó không lâu, quán chúng tôi bỗng đông khách khiến tiếp viên nữ trong quán không đủ. Tôi phải đi tìm thêm tiếp viên ở những quán khác đến tiếp khách trong quán chúng tôi. Tình cờ tôi quen một cô gái Thái tên là Nám. Chị ấy vẫn còn nợ tiền chủ chưa trả hết. Hàng ngày, chủ nợ sẽ đến thu tiền làm việc của chị ấy. Tôi cảm thấy có duyên với chị Nám nên rủ chị ấy đến làm việc trong quán. Nám nói:

“Chị cũng muốn đến đó làm làm. Nhưng vướng một nỗi...vẫn chưa trả hết nợ”.

“Chị còn nợ nhiều không?”. Tôi hỏi.

“Vẫn còn tận hai trăm man”.

Đó quả là số tiền lớn. Tôi hỏi:

“Bà chủ chị tên là gì?”.

“Tên Lép”. Nám trả lời.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi nghe đến tên Lếp vì nghĩ rằng chắc chỉ có một người duy nhất trên đất nước Nhật Bản này có tên Lếp mà thôi. Và thật sự thì đúng như vậy. Tôi bắt đầu muốn nói lại tình bạn cũ với Lếp. Chị Nám nói, hiện tại Lếp không phải làm việc vì đã được một Sa-chô chu cấp tiền bạc. Người này trông cũng không già lắm. Tôi bèn nói với chị Nám:

“Nếu em mua chị đến làm việc cùng em, chị có chịu không? Em mua với giá bao nhiêu thì chị chỉ phải trả em chừng đó tiền. Em sẽ không tính lãi”.

Chị Nám đồng ý. Ngày hôm sau, chị Nám đưa Lếp đến gặp tôi tại quán và xin Lếp cho được đến ở với tôi. Tôi và Lếp vẫn còn đang giận nhau. Hôm đó, Lếp cũng mang theo anh chồng Sa-chô đến quán gặp tôi. Trông anh ta vẫn còn rất trẻ, Lếp thật là may mắn, dù ở đâu cũng gặp được người yêu quý mình, chu cấp đầy đủ. Số cô ấy thật là đở, Lếp cũng đồng ý sẽ bán chị Nám cho tôi nhưng trong giọng nói có vẻ còn rất giận tôi:

“Ninh, mày còn định chơi tao nữa hả?”.

“Đâu có”. Tôi trả lời “Tao chỉ thấy thương chị Nám nên muốn giúp chị ấy thôi mà”.

Lếp vẫn không biết hiện tại tôi đang ở với ai, có thể lực như thế nào. Lếp đồng ý sẽ bán Nám cho tôi với giá hai trăm man. Nhưng tôi nói:

“Thế thì hơi đắt, vì tao sẽ mua bằng tiền mặt. Lếp nên hạ giá bán xuống. Tao có thể trả Lếp một trăm năm mươi man”.

Nhưng Lếp không đồng ý và cũng không thèm bán chị Nám cho tôi nữa. Tôi nói với chị Nám trước mặt Lếp:

“Chị Nám này, cô ấy không chịu bán chị cho em với giá một trăm năm mươi man. Tình hình này có lẽ cô ấy muốn cho không Ninh chị Nám đó”.

Lếp rất giận khi tôi nói như vậy. Vì điều đó có nghĩa là tôi đang xúi chị Nám trốn nợ, đến ở với tôi mà không trả nợ đồng nào. Lếp giận không giữ được bình tĩnh liền xông vào đánh tôi ngay trong quán, may thay có người đến can ngăn, trong đó có Tukata và Mèm. Cả hai cùng khuyên Lếp:

“Thôi bán cho nó đi. Còn hơn là phải ngồi thu từng đồng về, biết đến bao giờ mới thu đủ hai trăm man? Mà không chừng chị ấy lại bỏ trốn thì lại mất không”.

Sau đó, tôi và Lếp bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau. Chúng tôi đối xử với nhau như vậy không phải là vì tiền bạc mà là vì trước đây chúng tôi đã từng là bạn rất thân của nhau nhưng lại không ai chịu ai. Chúng tôi đều muốn làm lành với nhau nhưng rồi lại trở nên như vậy. Cuối cùng, không khí giữa hai chúng tôi cũng trở nên khá hơn vì dù sao chúng tôi vẫn là bạn. Sau lần đó, tôi và Lếp lại chơi với nhau như xưa và cô ấy cũng đồng ý bán chị Nám cho tôi với giá một trăm năm mươi man. Tôi không lấy tiền của Nakayama để mua chị Nám vì tôi tin rằng ông ta sẽ tính thêm tiền lãi. Tôi đành đi vay tiền của một người bạn khá thân thiết, tên là Uôn. Uôn đang làm việc trong một quán thịt nướng ở khu Shinjuku. Sau đó, chị Nám cũng chuyển đến ở phòng của Nakayama thuê cho tôi trong khi Mèm và Tukata đang ở trong căn nhà thuê của má mì cũ. Trong quán có thêm nhiều tiếp viên mới như như Tukata, Mèm, Bi, Nùng, chị Bia và Nám. Thỉnh thoảng, Lếp cũng đến quán chơi cùng với chúng tôi.

Tôi sống như vậy với Nakayama được bảy, tám tháng thì bắt đầu có cảm giác buồn chán với cuộc sống quanh quẩn hiện tại vì tôi mới có người yêu. Anh ấy cũng là người Thái, tên Pi. Tôi cảm thấy mình chẳng có tự do. Đi đâu cũng không được phép ngủ qua đêm mà phải về phòng ngủ. Nakayama thường xuyên đến kiểm tra xem tôi có trong phòng hay không, có đưa ai về ngủ cùng hay không. Đặc biệt, Nakayama không muốn cho tôi có người yêu, nhất là người Thái. Pi là bạn của anh Uôn, họ cùng làm việc trong quán thịt nướng. Tôi thích Pi rất tình cờ. Ban đầu chỉ là sự trêu đùa, gán ghép

giữa những người bạn trong nhóm với nhau cho vui. Nhưng thật không ngờ, cuối cùng nó lại trở thành sự thật. Hôm Uôn dẫn Pi đến quán chúng tôi uống rượu và hát karaoke, tất cả mọi người trong quán khi nhìn thấy Pi đều rất hồi hộp vì anh Pi rất đẹp trai. Trông anh rất giống diễn viên điện ảnh Panudet đang rất nổi tiếng ở Thái Lan. Mọi người ai cũng thích Pi. Thêm nữa, các bạn của tôi ai cũng xinh đẹp, người như tôi chắc chẳng bao giờ có thể lọt được vào mắt anh. Đến cả Lép cũng tỏ ra rất thích Pi. Nhưng tôi vẫn cứ nói vui với mọi người Pi thường xuyên đến quán vì anh thích tôi. Tôi chỉ nói đùa cho vui thôi chứ không nghĩ gì khác. Nhưng chị Nám lại cãi lại:

“Không đúng, anh Pi thích chị mà”.

Trong lúc chúng tôi đang trêu nhau thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Tôi vội trêu:

“Ôi, anh Pi gọi điện đến đó. Để mình đi nhận điện thoại trước nhé”.

Tôi chạy đến nhận điện thoại dù chưa biết ai gọi đến nhưng vừa mới nhắc ống nghe lên tôi liền nói ngay:

“Chào anh Pi! Anh Pi đang nhớ Ninh nên mới gọi điện đến có phải không? Hôm nay anh có đến quán chơi không? Nếu đến, anh nhớ nói với mọi người trong quán là anh Pi chỉ đến tìm một mình Ninh thôi nhé. Và đừng quên nói là anh Pi thích Ninh nhé”.

Tôi cứ thao thao nói một mình mà không thấy bên kia trả lời. Các bạn của tôi đều nghĩ anh Pi gọi điện đến thật. Tôi liền làm điệu bộ cười một cách mãn nguyện. Nhưng khi nghiêm túc trở lại, tôi mới nhớ ra là phải hỏi người gọi điện là ai, từ đâu tới. Chỉ đến lúc đó tôi mới nghe thấy đầu dây bên kia. Thật không ngờ người đó lại là anh Pi thật. Anh nói:

“Cho tôi gặp Ninh”.

Tôi giật mình, đứng đờ một lúc không biết trả lời thế nào vì thấy gương quá. Tôi đã nói linh tinh đủ thứ với người ta. Pi thấy thế liền nói tiếp:

“Đêm nay anh sẽ đến quán tìm em”.

Tôi đứng ngơ ngác chẳng biết nói gì cho đến khi Pi đặt điện thoại xuống. Các bạn của tôi nhao lên hỏi ai gọi đến. Tôi đành trả lời:

“Anh Pi gọi điện đến thật mọi người ạ. Xấu hổ quá đi mất!”.

Các bạn của tôi đều ồ lên cười ngặt nghẽo rồi nói:

“Lần này thì tự mình làm tự mình chịu nhé”.

Nửa đêm hôm đó, Pi và Uôn đến quán chơi thật. Tôi lóng ngóng hết sức và thấy gương ngưng với người ta, không biết giấu mặt vào đâu. Thật sự thì, tận sâu trong lòng tôi cũng thấy thích Pi, nhưng tôi nghĩ điều đó chắc sẽ không thể thành hiện thực. Các bạn của tôi ai nấy đều rất xinh đẹp, chắc gì đã đến lượt tôi. Chúng tôi chơi với nhau một thời gian thì Pi thú nhận thực sự anh ấy cũng có cảm tình với tôi. Và thế là từ đó chúng tôi trở thành người yêu của nhau. Tôi từng hỏi anh:

“Tại sao anh không thích các bạn em. Ai cũng xinh đẹp cả”.

“Anh không thích con gái uống rượu”. Anh trả lời “Trong nhóm chỉ có mình em là không uống rượu”.

Tôi biết, điều quan trọng là Pi chưa từng thấy tôi ra ngoài tiếp khách nên mới thích tôi. Từ đó, tôi ngày càng trở nên yêu anh hơn và yêu bằng cả tấm lòng. Tôi bắt đầu mua sắm, đầu tư đủ thứ cho anh. Thật sự thì tôi cũng có thu nhập từ việc thỉnh thoảng trốn đi tiếp khách nhưng không thường xuyên lắm. Bởi vì tôi cũng cần phải có tiền để gửi về cho gia đình. Nakayama cũng cho tôi tiền gửi tiền về nhà nhưng không nhiều như tôi mong muốn. Bởi tôi luôn muốn có đủ tiền để có thể mua được nhà mới. Thỉnh thoảng ở

nhà cũng gửi thư sang xin thêm tiền. Mỗi lần như thế, tôi cũng cố gắng kiếm tiền để gửi thêm về theo như gia đình yêu cầu.

Tôi mua đủ thứ cho Pi như dây chuyền vàng năm chỉ, bật lửa Dupont, quần áo của các thương hiệu lớn với giá rất đắt. Thịnh thoảng, Pi mượn tôi hàng chục nghìn bạc và lần nào tôi cũng cố kiếm tiền đưa đủ cho anh. Đôi khi, tôi cũng ý thức được việc mình đang làm và tự hỏi bản thân: Có phải mình đang mê trai không?

Một người bạn khác của Pi tên là Nòng từng bảo tôi đừng đầu tư gì cho Pi nữa. Nếu không có ngày tôi sẽ phải hối hận. Nhưng tôi không tin lời Nòng vì tôi biết anh ấy cũng thích tôi. Có lẽ Nòng ghen tị với Pi khi thấy tôi mua nhiều đồ đắt tiền cho Pi như vậy.

Nhiều tháng trôi qua, mọi thứ đều thay đổi. Tukata có người yêu mới, là một nhân viên của quán bar Hosto nên thu dọn quần áo đến ở với người đàn ông đó. Mềm yêu anh Nòng và họ cũng chuyển ra ngoài ở với nhau. Chị Nám cũng đã trả hết nợ cho tôi và đang say đắm một gã người Malaysia, cũng làm trong quán bar Hosto. Chị Bia yêu một người Nhật, lại cũng làm trong Hosto. Chị Bia không chỉ yêu mà còn ngưỡng mộ người đàn ông này. Nùng và Bi đều quay trở lại với ông chồng Yakuza cũ. Chỉ có điều, cả hai giờ đây không được phép ra ngoài làm việc nữa. Còn Lép lại quay trở về với Tíc, gã người Thái cũng làm trong bar Hosto mà cô ấy từng cùng chung sống một thời gian dài. Bản thân tôi gần như phát điên khi biết sự thật rằng Pi đã có vợ là người Thái rồi. Họ đang chung sống với nhau ở Nhật, Pi phải đi làm để gửi tiền cho người đàn bà đó học thạc sĩ. Vì quá yêu anh nên tôi rất đau lòng. Khi đã biết hết mọi chuyện, tôi gần như kiệt sức, muốn ngủ vĩnh viễn mà không phải tỉnh lại. Anh là mối tình thật sự đầu tiên của tôi, cảm giác bên anh không giống với cảm giác khi tôi ở với Ót vì đó không phải là tình yêu. Tôi tìm mua thuốc ngủ nhưng chỉ uống có hai viên, tôi uống cùng với rượu mạnh. Đám bạn bảo tôi đã ngủ liên tục suốt hai ngày hai đêm. Trong thời gian đó, Pi luôn túc trực bên tôi. Anh đến thăm tôi ở

nhà trọ nhưng phải luôn trốn tránh, đề phòng để Nakayama không biết anh chính là kẻ đã làm cho tôi ra nông nỗi này. Nakayama đã từng tuyên bố, tốt nhất đừng để ông thấy kẻ đó, ông ta sẽ giết chết anh ta. Pi cũng hiểu rằng nếu để Nakayama bắt gặp thì sẽ rất nguy hiểm. Nakayama đã nhiều lần căn dặn tôi không được yêu bất cứ người nào nhưng tôi đã không nghe lời, tôi cũng không tin lời cảnh cáo của anh Nòng nên mới thành ra thế này. Pi cũng cố gắng đến tìm gặp tôi và giải thích cho tôi trong suốt thời gian vừa qua, dù anh không nói cho tôi biết anh đã có vợ, nhưng anh đã kể hết mọi chuyện giữa tôi và anh cho vợ nghe. Anh luôn nói tôi là một cô gái tốt, đã giúp anh rất nhiều, đến cả học phí của vợ cũng là tiền anh lấy từ tôi. Vợ Pi tên là Cộp. Hiện tại, anh Pi đã nói chuyện và hỏi ý cô ấy xem anh có thể lấy thêm một người vợ nữa không. Vợ anh quả là một người phụ nữ nhân hậu. Chị đã đồng ý cho anh Pi lấy thêm tôi và còn cho phép tôi dọn đến ở cùng nhà với họ. Chị Cộp đã gọi điện nói chuyện riêng với tôi. Chị nói, chị chưa từng giận tôi và chị cảm ơn tôi đã giúp đỡ anh Pi. Khi nghe xong tôi vô cùng đau lòng, tôi không thể làm như thế được. Người phụ nữ này quá nhân từ, không đáng bị tôi làm tổn thương. Việc chấp nhận tôi cũng đã chứng tỏ chị là một người phụ nữ quá bao dung trong khi chị thừa biết tôi chỉ là một gái bán hoa. Tôi nói với chị Cộp: “Tôi không xen vào gia đình của chị được. Tôi không thể làm được điều đó”. Chị Cộp nói:

“Nếu Ninh nhớ anh Pi thì có thể đến tìm anh ở nhà bất cứ lúc nào. Chị sẽ luôn chào đón em. Và nếu như em gặp khó khăn gì cần sự giúp đỡ thì hãy nhớ đến chị là người đầu tiên. Chị rất sẵn lòng được giúp đỡ em bất kỳ chuyện gì”.

Chị nói tiền mà tôi đưa cho anh Pi đã giúp chị có thể tiếp tục học. Chị cũng biết, để có được số tiền đó tôi đã phải làm những gì. Tôi thật sự rất cảm động trước tấm lòng của chị và quyết định rời bỏ Pi. Vì thế, tôi đã suy nghĩ làm thế nào để không phải thường xuyên gặp anh bởi càng gần anh bao nhiêu, tôi lại càng thấy đau khổ bấy nhiêu. Tôi nghĩ chỉ còn cách trốn khỏi nơi này, trốn khỏi nhà Nakayama để đi chỗ khác sống mới có thể quên

được anh. Vì thế, tôi đã thu dọn quần áo và định trốn đến Yokohama, trong khi tôi cũng chưa từng biết đến nơi đó.

Khoảng hơn bảy giờ tối, tôi vội vàng thu dọn đồ để chuẩn bị trốn khỏi nhà Nakayama. Tôi chỉ mang theo một chiếc va ly du lịch. Trong khi đang chuẩn bị lên taxi thì tình cờ Nakayama cũng vừa đến. Thấy thế, Nakayama giận dữ chạy tới lôi tôi ra khỏi xe và hỏi:

“Mày định đi đâu? Tính chạy trốn hả?”.

Lúc đó tôi run lên vì sợ, tôi lúng túng không biết phải làm gì. Nakayama kéo tôi về quán. Khi đã vào trong quán ông ta không nói một lời đánh tôi không thương tiếc, vừa tát vừa đấm vừa đá tôi như đánh một bao tải cát. Từ khi sinh ra tôi chưa bao giờ bị ai đánh đau đến vậy. Lúc đó trong quán còn có chị Nám đang làm việc. Chỉ có điều chị đã dọn ra ngoài thuê phòng ở không cách xa chỗ tôi là mấy. Nakayama liên tục hỏi:

“Mày định trốn đi đâu? Tại sao phải trốn? Ở đây chưa đủ sung sướng hay sao mà làm như vậy?”.

Tôi trả lời

“Bác, cháu thấy chán cuộc sống như thế này, không có tự do, chẳng được phép đi đâu”.

Chỉ mới nói có vậy, ông đánh tôi mạnh hơn và nói đi nói lại câu “Tự do hả? Thích tự do lắm có phải không?”. Rồi ông ta cầm cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh đập vào mặt tôi khiến máu chảy ròng ròng. Sau đó ném tôi vào tường rồi lại xông vào đấm đá, đánh đập tôi một cách điên loạn, đến mức chị Nám không thể chịu nổi chạy đến quỳ dưới chân Nakayama xin tha cho tôi. Nhưng Nakayama cũng không quan tâm còn lấy chân đạp vào mặt chị Nám khiến chị ngã bệt ra sau. Lúc đó tên Lốn, thấy Nakayama đánh tôi liên tiếp cũng định chạy vào giúp đánh tôi với hy vọng lấy được lòng chủ. Không ngờ Nakayama lại quay ra chửi Lốn, đại khái là “Mày đừng có dính

mũi vào đây. Chuyện của tao cấm mày không được động vào”. Đồng thời, Nakayama cũng dang tay tát thẳng vào mặt hẳn vì dám xông vào đánh tôi. Tôi hiểu Nakayama rất giận tôi và chỉ một mình ông ta được đánh tôi, người khác đều không có quyền. Tôi vẫn nhớ lúc đó, Nakayama đánh tôi nặng đến mức máu của tôi bắn đỏ hết cả quán, tôi còn bị gãy hai cái răng. Mặt mũi quần áo của tôi bê bết máu. Không ai có thể giúp gì cho tôi. Tôi ngất lịm trên nền nhà không còn biết gì nữa, không còn một chút sức lực nào, giống như người sắp chết. Cuối cùng, tôi nghe thấy Nakayama sai tên Lỗn kéo tôi lên xe. Nakayama lái xe đỗ ngay trước cửa quán để không ai có thể nhìn thấy cảnh tôi bị bế lên xe. Lúc đó tôi vẫn còn tỉnh, tôi nghĩ đến bố mẹ:

“Bố ơi! Mẹ ơi! Ninh sắp chết rồi. Giúp con với...bố mẹ ơi”.

Tôi luôn nghĩ mình sẽ chết và rất sợ sẽ không được gặp bố mẹ nữa. Tôi tin rằng Nakayama sẽ đưa tôi đi ném ở chỗ nào đó hoặc đem tôi đi giết. Nhưng Nakayama lại đưa tôi đến một ngôi nhà tôi thấy tiếng ông ta liên tục bấm chuông của nhà người nào đó mà tôi không biết một cách gấp gáp. Khi chủ nhà chạy ra mở cửa, Nakayama liền sai người bế tôi xuống xe, sai chủ nhà chữa trị cho tôi khỏi bệnh. Ông ta ép người đó phải chữa khỏi bệnh cho tôi. Thì ra, chủ nhà là một bác sĩ, và ngôi nhà đó là nhà riêng của bác sĩ, không phải là phòng khám hay bệnh viện. Vì tôi không có hộ chiếu nên không thể vào bệnh viện. Tôi nghỉ lại nhà người đó trọn một ngày. Người ta truyền cho tôi một chai đạm. Sau đó, Nakayama đến đón tôi về tự chăm sóc tại nhà và ra lệnh cho ông bác sĩ đó không được phép báo cảnh sát. Vị bác sĩ cung kính nhận lời. Nakayama đưa tôi về lại căn phòng tôi đang ở để dưỡng bệnh, cấm tôi không được bỏ trốn thêm lần nữa. Tôi thấy Nakayama bật khóc khi ngồi bên cạnh giường xoa đầu tôi rồi thủ thỉ: “Bác không muốn đánh con như vậy đâu. Chỉ vì bác quá giận dữ khi con có ý bỏ trốn đi nơi khác và bác cũng biết con chỉ vì mê muội đàn ông nên không muốn ở với bác nữa. Lần sau con không được làm như thế nữa nhé”.

Sau đó vài ngày, tôi dần dần bình phục. Nakayama lái xe đến đón tôi ra ngoài và nói hôm nay sẽ đưa tôi đi làm răng giả. Nhưng vì tôi không có chứng minh thư nhân dân nên Nakayama đưa tôi về nhà mình. Đây là lần đầu tiên tôi được đến nhà Nakayama. Đó là một ngôi nhà rất lớn, nơi bà vợ người Nhật và các con của ông ta sinh sống. Đây cũng là lần đầu tiên tôi được thấy mặt con trai và con gái Nakayama, nhưng không trông thấy bà vợ vì ông ta chỉ cho tôi đứng ngoài, không được vào nhà. Nakayama gọi các con ra ngoài nói chuyện với tôi. Con gái Nakayama cũng tầm tuổi tôi, khoảng mười chín, hai mươi tuổi và quan trọng là con gái của Nakayama cũng có tên là Ê-ri, trùng với tên ông ta đặt cho tôi. Điều này khiến tôi cảm thấy Nakayama thật sự yêu thương tôi như con của mình. Nếu không ông ta sẽ không đời nào đặt tên tôi trùng với tên con gái ông ta. Nakayama luôn nói rằng tôi là một đứa rất bướng bỉnh, không bao giờ chịu nghe lời. Nakayama cấm tôi điều gì thì tôi nhất định sẽ làm điều đó cho bằng được, trái hẳn với con gái ruột của ông ta. Con gái ông ta luôn biết nghe lời và cũng chưa từng cãi lại ông ta lần nào. Chẳng như tôi nói gì cũng cãi.

Sau đó Nakayama đưa tôi đi ở chơi núi Phú Sĩ. Tôi vẫn nhớ Nakayama từng đưa tôi đến đó chơi. Và đây là lần thứ ba tôi được đến đó. Lần này có cả chị Nám đi cùng. Chị Nám rất vui mừng khi biết tôi đã thoát chết và lại được Nakayama yêu quý như xưa. Chị Nám nói:

“Khi ấy chắc bác phải rất giận khi Ninh bỏ trốn, vì bác yêu thương Ninh lắm”.

Lúc đó, tôi thấy trong lòng dâng lên tình cảm yêu thương Nakayama một cách sâu sắc giống như tình cảm của một người dành cho bố mẹ và thấy hối hận vì trong suốt thời gian qua tôi đã rất ương bướng, không chịu nghe lời ông. Từ ngày đó trở đi, tôi không còn có ý định bỏ trốn nữa. Tôi thực sự đã có tình cảm gắn bó với Nakayama và tôi hiểu rằng ông cũng rất yêu quý, luôn chiều theo ý của tôi.

Nhưng sau đó không lâu, một sự kiện bất ngờ đã xảy ra với Nakayama. Một hôm, Nakayama đến báo với tôi rằng không lâu nữa ông sẽ không còn được ở bên cạnh tôi và có lẽ chúng tôi sẽ phải rời xa nhau vĩnh viễn. Nakayama không chịu nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ dặn tôi ở lại trông coi quán và chờ ông một thời gian. Nakayama sẽ quay về trong vòng không quá mười ngày. Cho dù có chuyện gì xảy ra thì tôi vẫn phải chờ ở đây, không được đi đâu. Tôi hỏi Nakayama đi đâu nhưng ông không chịu trả lời, chỉ dặn tôi phải trông coi quán cho cẩn thận và để ý xem bà vợ người Hàn Quốc của ông có quan hệ với người đàn ông nào khác không. Nakayama nói chuyện rất lạ làm tôi không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Rồi Nakayama biến mất bốn, năm ngày thấy xuất hiện. Trong quán cũng có nhiều thay đổi, bà vợ người Hàn Quốc của Nakayama đưa một người đàn ông khác cũng là người Hàn Quốc về quán ở cùng như vợ chồng. Bà cũng không hề lo sợ tôi sẽ nói chuyện này với Nakayama. Hay nói đúng hơn là bà ta cũng không thêm quan tâm đến tôi nữa.

Và cũng từ hôm Nakayama đi, Lỗn đứng lên nắm quyền. Nakayama chỉ dặn hẳn giúp ông trông coi cửa hàng trong thời gian ông không ở nhà. Nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn được phép điều hành mọi hoạt động kinh doanh của quán. Hẳn chỉ có nhiệm vụ trông coi và giúp tôi giải quyết khi trong quán có vấn đề với khách hàng hoặc có cảnh sát đến. Nhưng hẳn lại lạm quyền một cách quá đáng. Hẳn còn ép tiếp viên nữ trong quán phải quan hệ với hẳn hàng đêm và hầu như ai cũng phải chiều hẳn, nếu ai chống đối hẳn dùng bạo lực để ép buộc và dọa sẽ nộp người đó cho cảnh sát trực xuất về Thái. Vài người sợ hẳn nên phải chấp nhận làm theo. Trong khi đó, má mì cũng trao hết toàn bộ quyền lực cho hẳn vì nghĩ rằng chắc Nakayama sẽ không quay lại quán nữa. Bà ta được tên Lỗn ủng hộ và hẳn trở thành tay chân của bà. Tên Lỗn nhiều lần ép tôi ngủ với hẳn nhưng lần nào cũng bị tôi từ chối.

Cho đến một ngày, tôi đến quán làm việc như thường lệ. Bỗng dưng tên Lỗn bảo tôi rằng hôm nay Nakayama sẽ quay về và muốn gặp tôi nhưng

không phải ở quán này. Nakayama sai hẳn đưa tôi đến gặp ông ở một quán khác hiện không còn hoạt động nữa. Vì mong gặp Nakayama nên tôi đã đi theo hẳn mà không may mắn gì. Hẳn đưa tôi đến một nơi không xa quán lắm. Đến nơi, hẳn lấy chìa khóa mở cửa quán bước vào rồi đóng cửa lại ngay lập tức mà không khóa. Hẳn bảo tôi ngồi chờ được khoảng năm phút cũng không thấy có dấu hiệu Nakayama sẽ đến nên bắt đầu lo lắng. Không biết hẳn đưa tôi đến đây để làm gì, hẳn có làm hại tôi không. Chưa kịp nghĩ xong thì hẳn đã lộ rõ bộ mặt xấu xa của mình. Hẳn bảo tôi phải chịu phạt nếu không tôi sẽ phải chịu đau đớn. Tôi đã nghĩ chắc hẳn định giở trò này với mình nhưng tôi sẽ không khuất phục. Cuối cùng hẳn bắt đầu xông vào đánh tôi. Tôi cố gắng đánh trả nhưng cũng tự hiểu không thể thắng được hẳn vì dù sao hẳn cũng là đàn ông. Vì thế, tôi đành chạy trốn quanh các bàn và tìm cơ hội chạy ra khỏi quán. Tôi kêu lên mong có người đến cứu nhưng hẳn bảo ở đây không ai biết mà đến cứu tôi được vì chỗ này rất ít người qua lại. Tôi chạy quanh quán đến khi quá mệt và cũng không biết phải làm gì ngoài việc vớ lấy bất cứ thứ gì có trong tay ném vào người hẳn. Lúc đó cả hai đều mệt và đau. Tôi đoán lúc này tên Lỗn đang rất giận dữ vì thế hẳn có thể sẽ giết chết tôi. Tôi biết hẳn đã ghen tức với tôi từ rất lâu rồi vì thấy Nakayama yêu quý tôi. Hẳn chưa từng dám cãi lời Nakayama dù chỉ một câu. Vậy mà tôi lại luôn cãi lời ông. Khi hẳn can tôi không được cãi lời ông thì tôi lại quay ra chửi hẳn ngay trước mặt ông. Ngay cả khi thấy thế, Nakayama cũng đe hẳn không được phép nhúng mũi vào chuyện riêng của tôi với ông. Và chuyện này thường xuyên xảy ra. Chính vì thế mà hẳn đã chờ đợi cơ hội để được trả thù tôi từ rất lâu rồi. May mắn thay cho tôi, đúng lúc đó Jihoo, một nhân viên phục vụ nam của quán, là người Nhật đi đến tìm tên Lỗn lúc này đang đuổi theo tôi ở trong quán đã gần một tiếng đồng hồ. Tôi nghe tiếng cậu phục vụ gọi to tên hẳn. Hẳn không đuổi theo tôi nữa mà chạy ra ngoài thì biết tin Nakayama đã trở về. Tôi nghe thấy thế liền quay lại nhìn hẳn cười khinh bỉ:

“Lỗn, lần này mày chết chắc. Mày dám làm vậy với tao. Tao sẽ kể cho bác Nakayama biết hết mọi chuyện”.

Tên Lồn vội vàng quỳ xuống đất xin tôi giữ kín chuyện này cho hắn và thề sẽ không bao giờ làm thế với tôi nữa. Nhưng tôi không quan tâm bất kỳ câu nói nào của hắn. Tôi vội chạy về quán tìm Nakayama.

Vừa vào đến quán tôi thấy mọi người đang ngồi im lặng không nói lời nào. Nakayama chỉ mở một cánh cửa kéo để thông báo rằng hôm nay quán không tiếp khách. Má mì cũng đang ngồi trong quán bên cạnh người đàn ông Hàn Quốc đó. Vừa nhìn thấy Nakayama, tôi vô cùng ngạc nhiên vì ông đã cạo trọc đầu. Nakayama nhìn tôi hỏi đi đâu về, sao không trông coi quán. Tôi nói thầm với chị Nám kể lại chuyện tên Lồn. Nakayama nhìn thấy người tôi như thể vừa đi đánh nhau với ai đó về, cúc áo bị đứt gần hết, tóc tai rối bù. Ông nhìn tôi ngạc nhiên và hỏi ngay lập tức:

“Là thằng Lồn đúng không?”.

Trong lúc đó chị Nám nói thêm vào:

“Em cứ nói sự thật, không phải sợ!”.

Tôi liền kể lại mọi chuyện hắn đã làm với tôi và những người khác trong quán. Chưa kịp kể xong thì tên Lồn đi vào. Nakayama chưa hỏi câu nào đã chạy đến đập vào người hắn rồi ra sức đá vào bụng hắn, tất cả những gì có thể vớ được ở gần đó ông đều nhặt lên đập vào mặt hắn đến mức hắn phải nằm cầm mặt xuống đất và nói liên tục một câu “Cô-mên-na-xay” (tôi xin lỗi). Nakayama quát hắn:

“Mày phải xin lỗi Ê-ri ngay”.

Nakayama bắt Lồn phải quỳ xuống cúi đầu chạm đất để xin lỗi tôi. Tên Lồn thực hiện theo lệnh không dám trái lời. Tôi thấy vô cùng hả hê nghĩ đáng đời hắn lắm.

Sau khi xử lý tên Lồn xong, Nakayama quay ra xử lý bà vợ người Hàn. Ông chửi bới, đay nghiến bà vợ không thương tiếc. Theo như tôi có thể hiểu

được nội dung thì Nakayama ra lệnh cho cả hai người phải rời khỏi Nhật Bản và đừng để ông nhìn thấy họ trên đất Shinjuku nữa. Nếu biết, ông sẽ nhờ các bạn đều là những Yakuza lớn xử lý. Nakayama tịch thu hộ chiếu của người đàn ông Hàn đó và bắt má mì lấy hộ chiếu của bà ta đưa ông. Sau đó, ông gọi điện cho bạn đến quán và đưa hộ chiếu của cả hai cho ông ta. Người bạn đó của ông cũng là một Yakuza. Nakayama nói với má mì và người đàn ông Hàn Quốc kia chuẩn bị bay trở về Hàn Quốc trong ngày mai. Ông đã lấy hộ chiếu đặt vé máy bay buộc họ không thể làm gì khác được. Đặc biệt, Nakayama ra lệnh cho má mì không được phép lấy bất cứ đồ đạc nào đem theo, chỉ được trở về Hàn Quốc với duy nhất một bộ quần áo trên người. Ông cũng thu hết tất cả trang sức đáng giá trên người bà ta, không để lại bất cứ thứ gì. Ông nói ngày mai ông sẽ cho người đến đón và đưa họ ra sân bay. Đây là sự trừng phạt dành cho tội ngoại tình. Nakayama cũng không hề đánh má mì cái nào. Tôi nghĩ ông làm vậy chỉ để cho hả dạ và ông cũng không cần phải tốn sức để đánh đập bà ta. Nakayama vội vàng sắp xếp lại mọi tài sản trong quán, mở két sắt lấy hết tiền ra. Tôi thấy trong đó có rất nhiều tiền. Nakayama quay lại nói với tất cả tiếp viên nữ trong quán:

“Bây giờ tất cả mọi người phải chuyển đi nơi khác làm việc. Quán này sẽ đóng cửa vĩnh viễn”.

Giọng Nakayama rất buồn. Ông vốn là một người rất hung dữ và đáng sợ, nhưng tôi chưa từng thấy ông bóc lột sức lao động của các nhân viên nữ trong quán. Nakayama nuôi nấng và chăm sóc mọi người rất chu đáo. Khi người nào gặp vấn đề gì với khách, dù khách đúng hay sai thì ông cũng cho người đến xử lý khách tại phòng khách sạn ngay lập tức. Ngoài ra, Nakayama cũng chưa từng ép buộc người nào phải ngủ với mình, không giống với các Yakuza khác thường hay đánh đập hành hạ phụ nữ và thường không trả tiền công phục vụ cho họ. Tất cả mọi người trong quán đều bật khóc và hỏi Nakayama đã có chuyện gì xảy ra. Ông nói hiện tại ông ta đang bị cảnh sát bắt giữ và ngồi tù. Chắc sẽ phải ở tù nhiều năm. Ông mong tất cả mọi người chăm chỉ làm việc, kiếm được nhiều tiền để trở về quê nhà,

đừng quay lại Nhật nữa. Ông nói ở đây không có gì tốt đẹp cả, không nên ở lâu.

Sau đó Nakayama vội đưa tôi lên xe đi cùng ông. Ông đưa tôi về phòng mình. Vừa vào phòng ông bảo tôi nhanh chóng thu dọn đồ đạc vì ông không còn nhiều thời gian. Ông nói tôi thu dọn đồ xong thì ra khỏi nơi này nhanh nhất có thể trong đêm nay vì sẽ có cảnh sát đến phòng khám xét. Họ sẽ đến mọi ngôi nhà Nakayama đứng tên. Nakayama nói tôi hãy trở về Thái và không nên quay lại Nhật nữa, ông phải ngồi tù khoảng mười năm hoặc lâu hơn. Hiện giờ ông đang được bảo lãnh hai mươi tư tiếng. Nguyên nhân phải ngồi tù là do ông sai đàn em đi giết người nhưng bọn chúng không hoàn thành nhiệm vụ. Vì thế ông phải tự tay làm, nhưng không may tên đó không chết, còn quay lại kiện ông tội cố ý giết người. Tôi khóc mà ôm lấy ông giống như ôm bố mình. Cả Nakayama và tôi đều cùng khóc. Tôi hỏi “Sao bác không bỏ trốn đi đâu đó”. Nakayama nói: “Không thể được. Vì ở đây không giống ở Thái, không thể trốn đi đâu được, nhất là với những Yakuza”. Sau đó, Nakayama lấy rất nhiều tiền mặt cho vào túi cẩn thận đưa tôi. Tôi cũng không rõ là bao nhiêu tiền. Nakayama nói tôi hãy đến đại sứ quán để tự thú, họ sẽ giúp làm giấy tờ cho tôi trở về Thái. Có thể tôi sẽ phải ngồi tù nhưng cũng không lâu rồi họ sẽ đưa tôi về nước. Nakayama dặn dò tôi phải biết tự chăm sóc bản thân, bỏ nghề mại dâm. Sau khi dặn dò xong xuôi, ông đi ra khỏi phòng và thả tôi giữa đường, dặn tôi bắt taxi đi tiếp. Tôi rất buồn khi phải rời xa Nakayama. Tôi thương Nakayama phải ngồi tù nhiều năm. Tôi yêu quý và coi ông như người cha thứ hai của mình. Từ giờ trở đi, trong suốt cả cuộc đời này, chắc tôi sẽ không còn có cơ hội được gặp Nakayama nữa. Khi mở túi tiền ông đưa, tôi thấy trong đó có đến một trăm tám mươi man, tính ra tiền Thái cũng được khoảng ba trăm nghìn bạc. Tôi vô cùng ngạc nhiên, tại sao ông lại cho tôi nhiều tiền đến thế và tôi cũng chưa từng được cầm một lúc nhiều tiền thế này. Có lẽ do Nakayama thực sự muốn tôi quay về Thái nên cho tôi nhiều tiền để làm lại cuộc đời.

Tôi phải chuyển đến ở cùng với Mèm một thời gian. Lúc đó, Mèm cũng đang ở chung với Nòng. Tôi nằm suy nghĩ hai, ba ngày để tính xem mình nên làm gì tiếp. Tôi hỏi ý kiến Mèm:

“Mèm, mà mày bảo tao có nên quay về Thái không?”.

Mèm trả lời:

“Chỉ có mỗi ba trăm nghìn bạc, đâu có nhiều nhận gì. Mày về Thái thì biết làm gì hả?”.

Mèm nói đúng, nếu ở lại Nhật tôi còn có cơ hội kiếm thêm được nhiều hơn thế. Ở Thái kiếm tiền rất khó. Nếu về tôi khó có cơ hội quay lại Nhật lần nữa. Vì thế tôi nghĩ mình nên ở lại thì tốt hơn. Lúc đó, tôi cũng không hiểu vì sao mình lại muốn đến Yokohama làm việc đến vậy trong khi tôi không quen biết ai ở đó. Tôi nói chuyện với Nòng hỏi xem anh có quen ai ở Yokohama không. Anh giới thiệu tôi với một cô bạn người Thái đang làm việc ở một quán ăn nhanh, hay còn gọi là Cocktail Lounge, tại Yokohama. Chị ấy tên là Khẹc. Nòng khuyên tôi nên ngồi tàu điện đến đó và cho tôi số điện thoại của chị Khẹc. Tôi quyết định đến Yokohama một mình. Khi đến nơi tôi gọi điện cho chị Khẹc ra đón.

Họ nói đến bọn Yakuza vì chúng rất nguy hiểm.

Được một thời gian, tôi bắt đầu cảm thấy chán với cuộc sống lê lững, vật vờ hàng ngày. Tôi muốn làm việc để kiếm tiền gửi về cho gia đình. Tôi không thích chỉ ngày đêm chơi bời kiêu này nữa. Nhưng mỗi khi đề cập đến chuyện này, Lép luôn tỏ ra không bằng lòng với tôi. Cô ấy muốn tôi ở bên cô mãi mãi. Còn cô ấy sẽ cố gắng kiếm tiền gửi về cho gia đình tôi đều đặn hàng tháng. Lép nói với tôi:

“Mày không được đi đâu hết. Vì mày đang là con nợ của tao. Nếu muốn bỏ đi thì phải kiếm đủ năm trăm man trả cho tao trước đã. Dù tiền tao đưa

mày không nhiều đến như thế nhưng tao có quyền đòi mày bao nhiêu tùy thích”.

Tôi biết Lép chỉ nói thế lúc bực chứ Lép không hề muốn lấy lại tiền đã cho tôi. Lép luôn nói:

“Ninh, mày phải ở với tao mãi mãi. Nếu mày muốn kiếm tiền mua nhà, tao sẽ giúp đỡ mày. Nhưng phải cho tao thêm chút thời gian”.

Tôi từng hỏi Lép rằng tại sao lại tốt với tôi như vậy? Lép nói rằng cô ấy chưa từng có một người bạn tốt và thân thiết như tôi, và cũng không muốn kết giao với quá nhiều bạn bè. Cô ấy chỉ muốn có một người hiểu cô ấy và Lép cho rằng chỉ cần mình tôi là đủ. Cô ấy muốn được thân thiết với tôi như chị em ruột. Lép từng nói với tôi:

“Mày có biết rằng tao yêu quý mày còn hơn cả mẹ tao không? Tại hồi xưa bà ấy vứt lại tao để rảnh rang đi lấy chồng khác. Bố cũng có vợ mới. Cả hai người cùng bỏ rơi tao. Tao không có sự lựa chọn nào khác. Không có ai dạy dỗ nên đời tao mới trở nên vất vưởng thế này, phải bán mình nuôi thân ở Pattaya vì không có tiền để đi học tiếp. Cho đến bây giờ, mặc dù không được đi học tiếp nhưng tao vẫn phải gửi tiền về cho em trai đi học. Nếu cả hai chị em cùng đi học thì chắc chắn sẽ không đủ tiền. Vì thế tao phải chịu nghỉ học để cho em được đi học. Khi mẹ tao từ Ả Rập trở về, thay vì việc hỏi tao có muốn học tiếp nữa không, mẹ sẽ giúp thì bà ấy lại rủ rê tao đi bán dâm ở Ả Rập. Mày thử nghĩ mà xem, bà ấy làm thế thì tao sẽ phải nghĩ như thế nào?”.

Nghe Lép nói tôi cũng hiểu cô nhiều hơn, thầm nghĩ tôi không thể bỏ mặc cô ấy được. Với tư cách là một người bạn, Lép cho tôi nhiều hơn hai chữ “bạn bè” đó rất nhiều, vì từ “bạn bè” phần lớn chỉ có nghĩa là cùng đi chơi, ăn uống với nhau. Đến khi gặp chuyện khó khăn thì thân ai người ấy lo, không thể cậy nhờ được nhau.

Lếp hỏi ý kiến tôi:

“Ninh, chúng ta có nên trốn đi nơi khác sinh sống không? Tao không muốn sống với lão chồng hờ này nữa rồi. Tao không biết sau này rồi sẽ ra sao nữa?”

Tôi hỏi Lếp:

“Nếu thế chúng ta đi đâu bây giờ?”.

“Đi Tokyo”.

“Nhưng chúng mình đâu có quen ai ở đó”.

Lếp bảo Tíc, bồ của Lếp, cũng sẽ đi cùng vì hẳn ta có bạn ở Tokyo. Sau đó chúng tôi sẽ đi kiếm việc làm ở đó. Tôi hỏi Lếp:

“Mày chịu làm việc à?”.

Lếp trả lời:

“Phải chấp nhận làm việc thôi, nếu không làm sẽ không có tiền. Nhưng trước khi đi, tao sẽ ôm theo ít tiền vàng của tao và của lão chồng hờ nữa để có tiền tiêu pha trong thời gian đầu chưa có thu nhập. Sau đó chúng ta sẽ phải nhanh chóng kiếm việc làm”.

Sau khi bàn bạc xong, cả hai chúng tôi đến rủ Tukata và Tài cùng đi. Mọi người đều nhất trí vì ai cũng muốn chuyển đến Tokyo sống. Sau khi đã hẹn ngày giờ cụ thể, chúng tôi ai trở về nhà người ấy để thu dọn quần áo, tư trang. Lếp mở két sắt của chồng ra, trong đó có khoảng bốn mươi cây vàng và gần một nghìn man tiền mặt, tương đương gần hai triệu bạc. Nhưng Lếp chỉ lấy đi có năm trăm man. Lúc đó một bạc vàng^[9]Thái ở Nhật có giá khoảng tám nghìn đến mười nghìn bạc. Tôi và Lếp rất hồi hộp. Vì đang ăn cắp nên chúng tôi thấy rất run, chỉ sợ bị tóm. Tôi, Tài và Lếp ở ga tàu điện

chờ Tukata, chúng tôi sẽ đi Shinkansen đến Tokyo. Khi Tukata đến, chúng tôi mỗi người mang một va ly du lịch, cùng nhau khởi hành. Tôi vẫn nhớ, khi chỉ còn có mười lăm phút nữa là tàu vào bến, chúng tôi ai nấy đều rất vui mừng và tưởng tượng tới đủ thứ chúng tôi sẽ làm ở Tokyo. Chúng tôi bàn với nhau sẽ làm gì trước tiên, sẽ tìm xem có người bạn nào ở Tokyo có thể giúp chúng tôi tìm việc làm. Trong lúc đang nghĩ ngợi đủ thứ, chỉ còn năm phút nữa là tàu vào bến, tôi đang đứng quay lưng lại với Lếp, còn Tukata và Tài thì đứng ở vị trí khác không xa lắm. Bỗng nhiên, Tukata kêu lên hốt hoảng:

“Lếp ơi! Chồng mày đang tới kìa!”.

[9] Một bặt vàng tương đương với bốn chỉ vàng ở Việt Nam

Chỉ nghe có thể, chúng tôi đều run lên vì sợ, đứng ngây ra không biết phải làm gì. Có lẽ phải chấp nhận nộp mạng cho bọn chúng vì không biết phải trốn vào đâu và chạy đi đâu trong đêm hôm khuya khoắt thế này. Lúc đó, Lếp đang ngồi trên ghế đá thì chồng cô ấy chạy đến, không nói một câu đập thẳng vào người Lếp. Tôi nghe cô ấy gào lên vì đau đớn. Hẳn chạy tới tùm tùm, đánh Lếp không thương tiếc. Tôi vội chạy đến van xin hẳn đừng đánh Lếp, nhưng hẳn không quan tâm còn quay lại tát tôi rất đau. Hẳn gọi thêm hai đứa khác, có lẽ là tay sai của hẳn đến bắt chúng tôi lên xe của bọn chúng. Đúng lúc đang giằng co lộn xộn thì tàu vào bến nhưng chúng tôi không thể chạy lên đó được mà phải ngoan ngoãn chấp nhận lên xe của chúng. Tukata và Tài không bị đánh cái nào. Khi chúng tôi giằng co với đám người đó xung quanh có rất nhiều người đứng nhìn nhưng không ai dám giúp đỡ chúng tôi. Khi đã ngồi trong xe, Tài nói với chúng tôi:

“Bọn Yakuza hôm nay đều đeo găng trắng, có nghĩa là chúng ta sẽ phải chết. Đeo găng trắng là dấu hiệu bọn chúng chuẩn bị giết người và cũng là dấu hiệu cho thấy bọn chúng đang rất tức giận. Bọn chúng đang định giết chúng ta mà không để lại dấu vân tay. Hãy luôn ghi nhớ điều này, vì tao đã

từng chạy trốn khỏi bị chúng giết một lần rồi, giờ lại bị tóm thêm lần nữa. Lần này không biết tao có thoát được không”.

Chúng tôi bảo với nhau rằng cho dù có thể nào thì chúng tôi chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ mặc nhau.

Bọn chúng đưa chúng tôi đến một ngôi nhà, không phải ngôi nhà mà tôi và Lép từng ở. Sau khi xuống xe, chúng đưa bọn tôi vào nhà và nói với chúng tôi:

“Nếu bọn mày muốn quay về Thái, thì chỉ có thể mang được xương về thôi”.

Rồi hẳn quay sang hỏi Lép:

“Sao mày hành động như thế?”.

Lép trả lời:

“Tao đã quá chán khi phải ở với lũ Yakuza chúng mày rồi”.

Hẳn hỏi tiếp:

“Tại sao? Trong khi tao chu cấp cho mày đầy đủ mọi thứ. Tiền bạc mày cần bao nhiêu tao cũng cấp cho đủ cả. Tại sao mày lại đối xử với tao như vậy?”.

Sau đó, bọn chúng chuẩn bị kim tiêm thuốc độc cho chúng tôi. May thay, khi đang chuẩn bị ra tay thì tự nhiên hẳn có điện thoại. Sau khi ra ngoài nói chuyện điện thoại xong, hẳn quay vào bảo bọn đàn em trông chừng bốn đứa chúng tôi cẩn thận, không để chúng tôi trốn thoát. Hẳn đi có chút việc rồi sẽ quay về ngay. Hẳn còn dặn đi dặn lại bọn đàn em không để được để chúng tôi trốn thoát, nếu không bọn chúng sẽ phải chết thay. Bọn đàn em lẽ phép

cúi rạp đầu nhận chỉ thị của đàn anh và hứa sẽ canh chừng chúng tôi cẩn thận. Sau đó, hắt bỏ ra ngoài, lên xe đi đâu không rõ.

Bọn đàn em của hắn cũng vào trong ngòi cùng chúng tôi. Chúng cấm không cho chúng tôi nói chuyện to. Tôi biết ngòi nhà mà chúng tôi bị giam giữ tầng trên có rất nhiều nam giới đều là người Thái. Bọn họ là lao động chân tay đến làm việc ở Nhật. Bọn họ đã xuống ngó xem vì nghe thấy tiếng khóc lóc van xin của chúng tôi khi bị đánh, nhưng họ không thể giúp gì cho chúng tôi được. Chỉ nghe có người nói:

“Bọn anh không thể giúp gì cho các em được vì bọn chúng đều là đầu gấu. Thật sự xin lỗi các em”.

Chúng tôi không trách gì họ, vì hiểu rằng bọn họ không thể can thiệp vào chuyện này. Đến cả cảnh sát cũng không thể giúp gì được cho chúng tôi nữa là dân thường. Tôi nói với ba người còn lại rằng cần phải tìm cách trốn khỏi đây, không thể ngồi chờ bọn chúng đến tiêm thuốc độc được. Đẳng nào cũng chết, chẳng thà cứ trốn đi may ra có cơ hội sống sót, còn hơn cứ ngồi chờ chết.

Hôm đó, thời tiết rất lạnh, lại có tuyết rơi rất dày. Chúng tôi lập mưu, xin bọn chúng vào nhà vệ sinh để tìm xem có chỗ nào có thể trốn ra ngoài được không. Nhưng bọn chúng ép cả bốn đứa chúng tôi phải vào nhà vệ sinh một lượt. Bọn tôi thầm nghĩ vậy cũng tốt, chúng tôi càng có cơ hội chạy trốn cùng nhau. Nhưng khi đã vào đến nhà vệ sinh, chúng tôi thất vọng nhận ra không có đường nào có thể chạy thoát đành ngậm ngùi nghĩ cách khác. Thời gian trôi qua được khoảng một tiếng, chúng tôi đã phát hiện ra lối có thể thoát khỏi căn phòng đang bị nhốt. Căn phòng này có một cái cửa sổ bằng kính giống loại kính chớp. Chúng tôi kéo từng tấm kính ra cho đến khi hở hẳn một khoảng trống đủ để người chui lọt qua được. Tôi nói với mọi người rằng, không nên mang gì theo ngoài tiền và hộ chiếu. Không cần phải tiếc bất cứ thứ gì, vứt hết đi nếu không chúng ta sẽ không thể trốn thoát. Mọi người đều làm theo lời tôi nói. Chúng tôi chui ra ngoài bằng cách trèo

qua cái cửa sổ đó. Nó không cao lắm nên cũng không phải mất quá nhiều sức để trèo. Ra đến bên ngoài, chúng tôi nhận thấy đằng sau ngôi nhà là một khu vườn trồng rau. Mặt đất rất ẩm ướt. Chúng tôi phải lội qua lớp bùn nhầy nhụa, dính như keo mới có thể ra được đến đường cái để vẫy xe. Lúc đó tôi cảm thấy rất hồi hộp, lo sợ sẽ bị bọn chúng bắt lại. Nếu bị bắt, rất có thể bọn chúng sẽ không tiêm thuốc mà bắn chết chúng tôi ngay lập tức.

Tôi và các bạn đưa nhau chạy ra một con đường lớn mới mở. Tình cờ gặp một chiếc xe taxi đang chạy qua, chúng tôi vẫy xe, xin tài xế đưa chúng tôi ra khỏi nơi này. Người tài xế nhìn chúng tôi chắc cũng đoán được chúng tôi đang chạy trốn ai đó nên có lẽ anh ta cũng sợ bị liên lụy, dù vậy vẫn chở chúng tôi ra khỏi đó. Khi xe chạy được một đoạn không xa lắm, tôi thấy anh ta dùng bộ đàm thường dùng trên xe taxi, nói cái gì đó với ai cũng không rõ. Tài nghe hiểu nên dịch lại cho chúng tôi biết rằng anh ta đang báo cáo với một ai đó về bốn cô gái Thái đang chạy trốn. Tôi liền bảo anh tài xế dừng xe và nói với anh ta chúng tôi sẽ tìm cách tự đi với nhau. Anh ta cũng chịu dừng xe. Ban đầu, chúng tôi dự định sẽ ngồi taxi đến tận Tokyo. Nhưng để đến được đó chắc chắn phải mất khá nhiều thời gian. Tiền taxi chắc cũng không hề rẻ. Và quan trọng là rất có thể chồng của Lép sẽ dùng cách chặn ngang đường bắt chúng tôi. Vì thế, chúng tôi đành phải vẫy một chiếc xe riêng bất kỳ chạy qua, xin họ cho đi nhờ đến ga tàu điện nào đó gần nhất, miễn là không phải ga Matsumoto mà đêm qua chúng tôi đã đến. Rất may, cũng có người tốt bụng chịu chở chúng tôi. Chúng tôi muốn anh tra đưa đến ga tàu điện gần nhất, nhưng người lái xe có ý định bắt chúng tôi nộp cho cảnh sát. Vì lý do gì thì không ai biết. Tôi vội bảo anh ta dừng xe lại rồi xuống xe. Chúng tôi không thể để cảnh sát bắt vì tất cả đều không có hộ chiếu và quan trọng là mọi người đều muốn ở lại kiếm tiền chứ chưa muốn quay về Thái Lan. Đêm đó, cả lũ chúng tôi nhìn ai cũng lếch thếch, khổ sở, giày dép dính đầy bùn đất, lại còn phải đổi xe nhiều lần. May mắn thay, cuối cùng cũng trốn thoát đến một ga tàu điện. Tại ga, chúng tôi chỉ dám mua vé đến tỉnh kế tiếp mà thôi.

Chúng tôi không dám mua vé tàu chạy thẳng đến Tokyo vì sợ chồng Lép sẽ chặn bắt chúng tôi tại ga tàu lần nữa. Vì thế chúng tôi đã xuống tàu ngay ở trạm tiếp theo. Sau đó lại ngồi taxi đến một ga tàu khác để đổi chuyến tàu khác vào Tokyo. Lúc đó thật là vất vả nhưng may là Lép mang theo người khá nhiều vàng và tiền nên cuối cùng cũng trốn được đến Tokyo. Ai nấy đều hớn hở, vui mừng vì nghĩ rằng như thế là đã thoát chết. Chúng tôi xuống ga Ueno, ga xe lửa cuối cùng rồi đi tìm một quán cơm để ăn. Vì không ai có bạn bè hay người quen ở Tokyo cả nên chúng tôi ngồi bàn bạc với nhau xem sẽ làm gì tiếp theo. Trong lúc đang ngồi thảo luận bằng tiếng Thái thì có một anh chàng đến ngó qua mặt chúng tôi và hỏi: “Các cô là người Thái à?”.

Chúng tôi vô cùng vui mừng vì gặp được người Thái. Chúng tôi nói chuyện với anh rồi nhờ anh giúp đỡ, kiếm việc làm hoặc tìm nhà. Anh nhận lời giúp, nhưng đêm nay chúng tôi phải tìm một khách sạn ngủ tạm trước vì phòng trọ của anh là phòng trọ của nhân viên, không thể đưa người ngoài đến ngủ được. Chúng tôi đành phải tìm thuê phòng trong khách sạn để ngủ qua đêm chờ đến sáng. Sáng hôm sau, anh chàng đó đưa chúng tôi đến gặp một người đàn ông khác, cũng là người Thái. Sau khi đã làm quen, người đàn ông đó đưa chúng tôi đi tìm việc làm. Bốn người chúng tôi được làm việc trong một quán karaoke nằm trong khu phố Shinjuku thuộc quận Kabukicho (khu đèn đỏ ở Tokyo). Đó là một quán karaoke bình thường, ở đó có rất nhiều các cô gái Thái khác cùng làm việc cho một má mì người Đài Loan, đồng thời là chủ quán.

Khi cả bốn chúng tôi đã được nhận vào quán làm việc, má mì nói có phòng trọ cho chúng tôi ở cùng nhau nhưng phải đóng tiền thuê phòng theo đầu người, mỗi người năm man. Chúng tôi cũng vui vẻ đồng ý. Có một chuyện khiến tôi có cảm giác, đất nước Nhật Bản này thật là bé nhỏ, không rộng lớn như tôi từng nghĩ đó là tôi vô tình gặp lại Mèm, người yêu của anh Tùn, người đã đưa tôi qua Nhật. Trông thấy tôi, Mèm nhảy lên vì vui sướng. Tôi hỏi cô ấy sao lại đến đây vì nghĩ chắc chúng tôi khó lòng có thể

gặp lại nhau. Mèm kể lại anh Tùn là người đưa cô sang Nhật. Cô ấy cũng được đưa đến ở ngôi nhà trên đường Ladprao như bảy người chúng tôi, rồi cũng phải sang Malaysia và ở lại đó. Cô ấy cũng trải qua mọi qua mọi việc y như những gì mà bảy người chúng tôi đã từng trải qua. Khi đến Nhật cũng được đến ở với chị Tíc, người từng là bà chủ của cả bảy đứa chúng tôi. Hiện tại, Mèm đến làm việc trong quán này vì chị Tíc không bán cô cho người khác. Chị Tíc chính là má mì của Mèm nhưng lại gửi Mèm làm việc trong quán của người khác. Mèm đã làm việc với bà má mì người Đài Loan này được khoảng một tháng rồi. Hàng tuần, chị Tíc sẽ đến đây thu tiền công làm việc của Mèm để trừ vào tiền nợ mà cô ấy phải trả. Mèm nói hầu như ngày nào cô cũng có khách, có ngày đến hai lượt khách. Mỗi đêm cũng kiếm được cả chục nghìn bạc. Hiện tại cô ấy đã trả được khoảng một nửa số nợ rồi. Tôi liền giới thiệu để Lép, Tukata và Tài làm quen với Mèm. Cả năm người chúng tôi ở cùng trong một ngôi nhà. Sáng hôm sau, chúng tôi đều có khách đến đón đi làm và đều phải tự mình đi bộ về nhà trọ. Trước đó mọi người đều đã tìm hiểu kỹ đường đi lối lại rồi nên tôi tin mọi người không thể đi lạc đường hay không thể tìm được đường về nhà. Nhưng đến tối muộn, khi tất cả mọi người đều đã trở về phòng trọ rồi mà vẫn không thấy Tài trở về. Ba ngày ba đêm trôi qua, cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Lúc đó tôi nghĩ chắc Tài đã bỏ trốn, vì chị Tíc vẫn đến quán này thu tiền của Mèm và biết đâu sẽ gặp Tài trong khi cô ấy lại đang trốn nợ chị Tíc. Tất cả chúng tôi đều hiểu và thông cảm cho suy nghĩ của Tài. Tôi nghĩ rằng người như Tài chắc chắn sẽ có thể tự chăm sóc được cho bản thân. Thi thoảng khi nghĩ đến cô ấy, tôi lại lo sợ, có khi cô ấy đã bị khách giết chết trong khách sạn rồi cũng nên. Tôi nghe ngóng tin tức nhiều ngày nhưng không tin nào liên quan đến việc có người Thái Lan bị giết chết ở Nhật Bản. Vì thế, tôi tin rằng cô ấy vẫn còn sống. Sau ngày đó, Tài không liên lạc với chúng tôi nữa.

Bốn đứa chúng tôi sống với nhau khá hòa thuận, vui vẻ. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng có khách nên càng có tiền tiêu pha thoải mái. Ai thích gì thì mua nấy một cách dễ dàng. Lúc đó chúng tôi thấy việc kiếm tiền quá

đơn giản. Nếu hôm nay tự nhiên muốn mua một chiếc túi xách hàng hiệu đắt tiền thì chỉ cần làm việc ba, bốn ngày sau là có thể mua được, hoặc có thể mượn tiền của bạn mua trước rồi từ từ kiếm tiền trả lại sau. Chuyện vay tiền của bạn tiêu với chúng tôi là điều hết sức đơn giản. Đứa nào cũng có thể mua một chiếc túi xách thương hiệu Louis Vuitton, có đứa còn mua cả bộ, giá hàng trăm nghìn bạc cũng không thành vấn đề. Chúng tôi mua dần dần, từng chiếc một, không đến một tháng là đủ bộ sưu tập. Khi mua vàng, nếu mua lắt nhắt từng chỉ một thì lại thấy không hả dạ nên nói chúng tôi đeo cả ki-lô vàng trên người cũng không sai, có nghĩa là đeo liền một lúc từ bốn, năm dây trở lên, nhìn vào không khác gì bọn phường chèo hay mấy cái tủ vàng di động. Không phải chỉ có bốn đứa chúng tôi có cái kiểu đeo vàng như thế mà là tất cả phụ nữ Thái Lan ở Nhật Bản ai cũng như vậy. Trông có vẻ lỗ, nhưng vì tiền ở đây kiếm quá dễ dàng. Với lại, dù có đi đâu lúc đêm khuya trong các ngõ vắng cũng không có chuyện trộm cướp rình rập vì ở Nhật Bản an ninh rất tốt, không có trộm cướp, móc túi nhan nhản như ở Thái Lan. Ai muốn đeo vàng, đeo kim cương to cỡ nào cũng cứ thoải mái mà đeo, lúc nào cũng an toàn. Có lẽ vì thế mà đất nước họ mới có thể phát triển và không có sự phân hóa giàu nghèo quá lớn. Bọn họ luôn ở vị thế công bằng. Tôi nghĩ có khi họ còn chẳng biết đến từ “kẻ giàu”, “người nghèo” nữa cơ. Nếu có người nghèo thì chắc cũng có ít đến mức không thể ít hơn được nữa. Không giống như ở Thái Lan, xã hội phân hóa thành nhiều tầng lớp. Thế nào nhỉ? Tôi nghĩ trước sau gì, ai rồi cũng phải chết. Tôi không hiểu sao người ta phải ganh đua ghen ghét nhau làm gì cho mệt. Người giàu có cỡ nào rồi cũng vẫn cứ phải chết, mà chết đi rồi cũng có mang theo được cái gì đâu.

Hàng ngày, khi trở về phòng trọ, chúng tôi giúp nhau làm thức ăn, lau dọn nhà cửa. Có sự phân công rõ ràng ai là người giặt quần áo, nấu cơm, ai là người lau nhà, rửa bát. Tôi được giao nhiệm vụ nấu ăn cho cả phòng. Món ăn chính hàng ngày của chúng tôi thường bao gồm nộm Thái, bún và nước dùng. Chúng tôi thích ghép đôi để chơi với nhau. Mặc dù cả bốn chúng tôi đều cùng sống trong một phòng nhưng chắc chắn sự thân thiết sẽ

không giống nhau. Mỗi người thường chỉ tâm sự riêng với một ai đó. Tôi thân với Lếp hơn cả, còn Tukata thân với Mèm, đi đâu cũng có nhau. Lếp may mắn hơn mọi người vì còn nhiều tiền vàng mang theo khi bỏ trốn, cũng chính vì thế mà cô ấy rất ít làm việc. Cô ấy bán vàng lấy tiền tiêu và tiêu tiền rất giỏi, thích gì là phải mua cho bằng được. Hôm nào gặp khách mặt mũi ưa nhìn thì cô ấy mới chịu đi làm việc. Dù khách trả tiền công không cao cô ấy cũng vẫn vui vẻ làm. Chúng tôi ở Shinjuku một thời gian thì bắt đầu tìm đếm các quán bar Hosto, quán bar của bọn đàn ông Thái sang phục vụ các bà khách.

Chúng tôi bắt đầu lười làm việc, không chịu tiếp khách, chỉ lo chơi bời. Nếu có khách quan trọng, không thể từ chối thì chúng tôi mới đi nhưng chỉ đi theo giờ hoặc đi khi đã thật sự không còn tiền tiêu. Nếu phải qua đêm với khách, chúng tôi thường trốn về lúc nửa đêm khi khách đã ngủ say để kịp đến các quán bar Hosto chơi, thông thường là vào khoảng thời gian từ hai đến sáu giờ sáng. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng đi chơi như vậy. Riêng tôi không mê mẩn đàn ông lắm. Tôi chỉ đi chơi cùng Lếp vì cô ấy muốn thế. Ngược lại, Lếp và Tukata rất mê mẩn lũ đàn ông trong đó. Còn Mèm, tôi thấy cô ấy cũng không hám trai cho lắm. Cô ấy thích rượu hơn thích đàn ông. Nếu có rượu, cô nàng có thể ngồi uống từ sáng đến tối được.

Cuối cùng, Lếp đã có thể liên lạc với gã bồ người Thái của mình. Hẳn theo cô ấy đến tận Tokyo ở cùng. Thời gian đầu cả hai còn ở riêng mỗi người một nhà. Nhưng một thời gian sau, Lếp nói với tôi rằng cô ấy muốn dọn đến ở cùng người yêu. Tôi bèn ngăn cản:

“Không được, mà không thể bỏ mặc tao thế được”.

Nhưng Lếp vẫn cố tình đi cho bằng được, nói thế nào cũng không chịu nghe. Thời gian đầu Lếp đến ngủ cùng hẳn ta hai, ba đêm mới về phòng một lần. Nhưng khi về, mọi người trong phòng lại không thích nói chuyện với Lếp vì giận Lếp bỏ theo trai. Nếu Lếp đi ngủ với khách hoặc được khách nuôi thì chúng tôi sẽ không bao giờ ngăn cản cô. Nhưng đằng này, cô

ấy lại phải chu cấp tiền cho bồ vì hẵn biết tiền bạc mà Lếp mang theo vẫn chưa tiêu hết. Cuối cùng Lếp thu dọn đồ đạc đến ở hẵn với hẵn ta. Ngày Lếp chuyển đi, tôi và cô ấy đã cãi nhau to tiếng, đến mức cắt hết tình bạn bè và không muốn nhìn mặt nhau nữa. Tôi thấy rất khổ tâm và đau lòng khi phải mất một người bạn tốt như Lếp chỉ vì một tên đàn ông. Tôi sợ Lếp sẽ bị hẵn lừa hết tiền bạc cho đến khi cô ấy chẳng còn gì và phải quay lại làm nghề cũ.

Thế là phòng của chúng tôi chỉ còn lại có ba người. Tukata và Mèm thường hay cãi nhau, vì hai người đó bằng tuổi nên không ai chịu nhường ai. Vì thế, tôi phải chơi thân với cả Mèm và Tukata. Nếu hai người không nói chuyện với nhau, tôi sẽ phải cố gắng giảng hòa nhưng không phải lúc nào cũng thành công. Tukata kết thân với một người bạn mới vào làm việc trong quán. Bạn mới của Tukata là hai chị em ruột, tên là Nừng và Bi. Cả tôi và Mèm cũng biết hai chị em họ. Nừng và Bi kể cho chúng tôi biết, bố họ là gay, quen biết nhiều người nổi tiếng trong làng giải trí Thái Lan. Chính ông là người đã đưa họ sang Nhật Bản làm việc. Hai người nói với chúng tôi rằng, khi còn ở Thái Lan, cả hai đều nghiện thuốc phiện. Bố họ từng cố gắng đưa cả hai đến trại cai nghiện một lần và đã cai nghiện thành công, nhưng khi trở về nhà lại tái nghiện và ngày càng trở nên nghiện nặng hơn trước. Họ dính vào đủ loại thuốc gây nghiện, từ heroin cho đến ma túy nên mắc chứng kiệt lực nặng, nhiều lần tưởng không qua khỏi. Hai người phải làm việc hoặc bán thân, hoặc làm cò mồi cho gái bán dâm để có tiền hút thuốc phiện. Bố họ sợ hai người có ngày sẽ bị đi tù, nếu không có thể sẽ chết vì thuốc phiện nên đưa cả hai sang Nhật. Hoàn cảnh của họ cũng giống như Mèm nhưng hai chị em may mắn hơn khi có người đến trả tiền chuộc. Hai chị em đều trở thành vợ hờ của một tay Yakuza. Nhưng họ cũng không mấy quan tâm cho dù người ngoài có nhìn họ thế nào đi chăng nữa. Họ nói với tôi:

“Miễn sao móc tiền của lão càng nhiều càng tốt. Cả hai chị em cùng giúp nhau moi tiền lão lại càng hay”.

Đặc biệt, lão chồng hờ của họ cũng không phản đối việc cả hai thỉnh thoảng ra ngoài làm thêm vì bản thân hẳn ta cũng đã có vợ. Ngày nào hẳn đến tìm thì chị em họ phải ở nhà, không được phép ra ngoài hay đi làm.

Tukata ngày càng trở nên thân thiết với chị em họ nhưng cô ấy vẫn chơi thân với tôi như cũ. Tukata thường rủ Nùng và Bi đi bar Hosto với cô ấy nên bọn họ càng hợp nhau hơn. Thời gian sau này, tôi ít đến bar Hosto với Tukata. Mèm thân thiết với tôi hơn, đi đâu cũng đi cùng nhau, tôi nói gì cô ấy cũng nghe theo. Mèm chưa từng làm trái ý tôi, ngay cả việc muốn tôi đi chơi bạc ở nhà bạn. Nặng hơn, tôi thường xuyên lui tới các sòng bạc, Mèm luôn luôn đi cùng tôi. Mèm chưa từng ngồi chơi cùng nhưng lần nào cũng đến nằm ngủ trong sòng bạc chờ tôi. Nếu tôi thua bạc, Mèm sẽ ném tiền cho tôi chơi tiếp cho đến khi thua hết sạch tiền rồi mới chịu về nhà. Cho dù thế nào, Mèm cũng sẽ chiều ý tôi. Cô ấy chưa từng ngăn cản hay ca thán bất cứ điều gì. Tôi giống một đứa bạn tồi, chỉ biết lấy tiền của cô ấy tiêu. Nhưng Mèm vẫn không hề có một lời phật ý. Mèm nói với tôi:

“Nếu thích thì cứ chơi cho đã. Khi nào chán, muốn dừng thì dừng”.

Đó là câu nói vô cùng ấn tượng. Chính câu nói ấy đã kéo tôi ra khỏi cơn ma cờ bạc một thời gian khá dài.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ma Cờ Bạc Nhập Hồn – Bắt Đầu Ra “Lượn Ngõ”[1]

[1] “lượn ngõ”: Từ dùng để chỉ việc c cô gái bán dâm tự tìm khách tại c địa điểm bên ngoài mà không cần đến người trung gian

Sau đó, tôi đến làm việc cùng chị Khẹc được một thời gian. Số tiền mà Nakayama đưa, tôi gửi về nhà một phần, số còn lại để chi tiêu trong quãng thời gian chưa tìm được việc làm. Chị Khẹc là người rất tốt, lớn hơn tôi gần mười tuổi. Chị thường dạy tôi phải chăm chỉ làm việc kiếm tiền gửi về c gia đình, đừng ăn chơi lêu lổng, đừng giao du với quá nhiều bạn bè, đừng mê mẩn đàn ông, không được chơi cờ bạc và đặc biệt không được nghiện hút. Đôi khi, tôi thấy chị Vhẹc nói nhiều y như mẹ mình. Chị quan tâm đến cuộc sống của tôi cũng chỉ vì chị rất yêu quý tôi và mong mọi điều tốt đẹp đến với tôi. Nhưng những thứ chị khuyên tôi nên tránh xa thì tôi làm hết và cố giấu không c chị biết.

Chị Khẹc là người rất chăm chỉ. Khi đi làm không kén c khách có đẹp trai hay không, già trẻ xấu đẹp thế nào chị cũng đi. Chị cũng có nhiều khách nuôi và đã xây được một ngôi nhà giá tám triệu bạc. Chị còn gửi về nuôi mẹ và rất nhiều cháu. Chị kể rằng chị đã mua được xe hơi BMW có giá triệu bạc. Chị chụp ảnh ngôi nhà đang xây trị giá tám triệu bạc c tôi xem và luôn nói với tôi rằng:

“Ninh, em ít tuổi hơn chị và còn rất trẻ. Em phải làm giỏi hơn chị. Cố gắng kiếm được thật nhiều tiền nhé”.

Tôi nói tôi cũng muốn được như chị. Nhưng thực tế, tôi c rằng mỗi người có số phận riêng của mình, lộc ai người đó hưởng. Chị Khẹc có thể may mắn về chuyện tiền bạc nhưng tôi có thể gặp hên trong lĩnh vực khác. Tôi

không muốn phải thi kiểm tiền với chị. Tất⁷ là tùy vào số phận và sự may mắn của bản thân. Tôi đến ở với chị Khếch được một thời gian thì bắt đầu có bạn mới. Sau đó, Mèm gọi điện c tôi báo đã chia tay với Nòng vì không có tiền tiêu. Nòng không c phép Mèm đi làm, chỉ được ở nhà chơi. Mèm than rằng rất chán. Tôi liền rủ Mèm đến làm với tôi và chúng tôi lại ở cùng nhau. Tôi vẫn chưa gặp lại Lép bởi⁷ hai đã mất liên lạc rất lâu.

Tôi và Mèm cũng làm việc trong một quán karaoke do một má mì người Đài Loan quản lý. Chúng tôi không kiếm được nhiều tiền vì rất ít khách. Để có được nhiều khách hơn, tôi phải tính kế nói dối má mì rằng hiện tại tôi vẫn còn nợ tiền chủ chưa trả hết. Tôi muốn được quay về làm việc c chủ cũ. Nhưng má mì không muốn tôi đi nên⁷ i tôi còn nợ chủ bao nhiêu? Tôi nói còn năm mươi man. Má mì liền lấy tiền mặt đưa tôi và nói:

“Cầm số tiền này trả nợ c chủ rồi về đây ở với ta”.

Tôi nhận số tiền đó rồi gửi về c gia đình một ít. Số còn lại tôi dùng để chơi bởi mua sắm c bằng hết rồi mới quay về làm việc trả nợ má mì. Bà là một người tốt, không tính lãi của tôi. Cho vay bao nhiêu thì đòi lại chừng đó. Bà má mì này cũng có tên giống tôi là Ê-ri, dù đã ở vào tuổi bốn mươi nhưng trông bà vẫn còn rất đẹp. Bà rất thích chơi bạc và thỉnh thoảng còn rủ tôi chơi cùng, không cần làm việc. Khi chơi thắng, bà sẽ chia c Vôi một phần. Tôi⁷ m thấy vô cùng hứng khởi với điều đó. Chơi bạc thật thú vị.

Má mì Ê-ri rất tốt với tôi. Đến ngày sinh nhật^V tôi, bà thưởng c tôi mười man làm quà. Có thể coi đó là số tiền khá lớn. Hôm đó, tôi đi chơi đến tận sáng với Mèm. Chúng tôi thích đi chơi sàn nhảy hơn là ở bar Hosto. Tôi thích nhảy, không thích uống rượu, còn Mèm thì thích được nhảy nhót và say rượu. Sau đó không lâu, Nùng và Bi gọi điện tại c tôi và muốn xin đến làm cùng tôi ở Yokohama. Họ nói sẽ trốn ông chồng Yakuza để đến ở với tôi vì thấy chán cuộc sống không có tự do ấy lắm rồi. Nùng và Bi đều còn ít tuổi nên vẫn còn muốn được chơi bởi như bao thanh niên khác.

Nhưng khi tôi biết Nùng và Bi sẽ trốn chồng đến ở với tôi thì nói:

“Tốt nhất hai cô đừng có đến, sau này lại sinh chuyện. Không chừng chồng của các cô lại đến bóp cổ tôi chết đấy”.

“Hắn không làm gì chị đâu mà sợ. Người hắn sẽ bóp cổ là hai chị em em đây này, người khác không liên quan”.

“Vậy thì...xin mời c cô đến thôi”. Tôi trả lời.

Thế là hai người đó đến ở cùng tôi và cùng làm việc c má mì Ê-ri. Má mì vui vẻ đồng ý vì c bạn của tôi ai cũng xinh đẹp. Sau đó không lâu, Tukata cũng tìm đến. Giống như hai đứa kia, nó cũng phải trốn chồng. Tôi thấy người nào có chồng rồi cũng không ở với nhau được lâu, cuối cùng vẫn phải quay lại nghề cũ vì không có Viên nuôi lũ đàn ông đó. Như vậy, chúng tôi tập trung lại gần đầy đủ như xưa, chỉ thiếu Lép và chị Nám mà thôi. Chúng tôi lại sống như trước đây, Vức là làm việc kiếm tiền một ngày, nghỉ ba, bốn ngày chơi c đến khi hết tiền mới đi làm tiếp. Lần này chúng tôi rủ nhau làm toàn những chuyện tệ hại: hút thuốc, chơi bạc và Vìm ch gây chuyện với người khác. Cảm giác như chúng Vôi đang sống một cách ang dại, không có mục đích và không thể kiểm soát bản thân. Buổi tối chúng tôi rời kỉ quán làm việc đi tìm mua thuốc lắc. Sau đó uống thêm thuốc chống để làm tăng công dụng của thuốc lắc và tạo m giác say như thuốc phiện. Thuốc có thể mua tìm dễ dàng ở bất kỳ hiệu thuốc nào nhưng giới hạn mỗi người chỉ được phép mua hai lọ, mà lại chỉ nên mua thuốc nhãn hiệu Blond. Chúng tôi chia nhau đi mua mỗi người một nơi, đến nhiều quán khác nhau để có thể mua được số lượng nhiều nhất có thể. Sau đó đồn lại chia nhau uống. Sau khi uống, chúng tôi lại hút thêm cần sa để tăng thêm độ phê rồi đến sàn nhảy chơi. Nùng và Bi thích đi làm quen với những anh chàng đẹp trai, mặt mũi sáng sủa rồi cùng họ ra ngoài chơi đến sáng. Mềm thì thích ngồi uống rượu cho đến khi say mềm mới chịu về. Còn tôi không thích những thứ đó nên hay trốn về trước để chui vào c sòng bạc chơi bài. Tôi phải đi trong lúc đang say thuốc vì nếu không say tôi sẽ không chơi bài

được. Ai can cũng không nghe. Cuộc sống của chúng tôi cứ thế trôi đi trong nhiều tháng.

Một hôm, chúng tôi đến sàn nhảy chơi như thường lệ. Bất ngờ, Mèm gặp chuyện với một cô gái người Nhật vì cô ta say giẫm vào chân Mèm nhưng lại không chịu xin lỗi. Cả Mèm và tất cả chúng tôi đều đang phê thuốc. Mèm đi đến mách tôi, Nùng và Bi rằng cô ấy bị người ta giẫm vào chân và còn bị đánh nữa. Chỉ nghe đến đây, tôi và Nùng vội chạy đến đánh cô gái kia một trận. Tukata và Bi đang rất say nên không có sức nhảy vào đánh, chỉ ngồi ngoài nhìn. Chỉ có tôi là Nùng chạy đuổi đánh ba cô gái người Nhật đến mức phải chịu xin lỗi và chấp tay lạy chúng tôi mới tha. Tôi cũng không biết tại sao mình lại làm thế. Cuối cùng, nh sát đã đến và bắt tất cả chúng tôi. Nùng và Bi phải gọi điện báo chồng là Yakuza đến bảo lãnh cả chúng tôi về. Sau khi bị giam kàng hơn một tiếng, chồng của hai người đó đến nói chuyện với nh sát, nhờ thả chúng tôi ra, đồng thời đón hai người kia về nhà. Cũng may có hăn đến giúp kịp thời, nếu không chắc chắn chúng tôi sẽ bị trục xuất về Thái. Nùng và Bi phải quay về Tokyo với chồng và từ đó chúng tôi không hề liên lạc hay gặp lại nhau nữa. Chỉ còn lại tôi và Mèm ở với nhau. Tukata thì đi đi về về giữa Tokyo và Yokohama vì cô ấy trở về với chồng, cuối cùng cũng về đó ở hăn. Sau sự kiện đó, tôi bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình và tự hứa với bản thân từ giờ trở đi sẽ chăm chỉ làm việc, không chơi bời như thời gian vừa qua nữa. Nguyên nhân khiến tôi sống như vậy cũng chỉ vì tôi đã mãi mê chơi bời cùng bạn bè. Chẳng nào tôi còn có bạn ở cùng là chẳng đó tôi vẫn toàn làm những chuyện xấu xa theo chúng bạn. Việc thích đàn đúm chơi bời khiến tôi quên mất mình đang ở Nhật để làm gì. Và nếu cứ tiếp tục sống mãi thế này thì tôi sẽ phải Vỡ về nước tay không. Vì thế, tôi tách khỏi bạn bè mới có thể àn thành mơ ước của mình.

Tôi làm việc chăm chỉ trở lại. Lần này, có người giới thiệu tôi đến làm việc tại một địa điểm mà người ta thường gọi là nhà chứa ặc nhà Vhố. Đó là một V dãy nhà dài, được chia thành nhiều ụng n, mỗi ụng có diện tích rất n,

có treo đèn đỏ đèn hồng trước cửa. Người này nói rằng, trong c căn png ấy sẽ có những cô gái ngồi chờ sẵn để nhận phục vụ. Giá phục vụ mỗi lần một man, trong thời gian hai mươi phút, tương đương với hai nghìn bạc. Thu nhập trung bình mỗi ngày lên đến hàng trăm nghìn yên. Kiếm được nhiều hay ít phụ thuộc vào khả năng của mỗi người vì nhiều khách hàng không chỉ trả tiền dịch vụ mà còn phải Vra tiền theo' giờ, mỗi ba giờ ba man, tương đương với sáu nghìn bạc. Nhưng để được làm việc ở đây, chúng tôi phải mất tiền môi giới khá o. Nhà thổ ở Nhật Bản tốt hơn nhiều so với nhà thổ của Thái Lan vì không phải ai muốn cũng có thể vào làm ở đó. Có thể nói nơi này là niềm mơ ước của nhiều cô gái điếm vì đó là nơi kiếm được rất nhiều tiền. Ví dụ, nếu tôi muốn làm phải mất tiền môi giới năm mươi man, tức kảng một trăm nghìn bạc vì tôi vẫn nhớ tỉ giá lúc đó kảng hai mươi lăm bạc đổi một trăm yên Nhật. Thời gian đầu tôi mới sang Nhật, tỉ giá chỉ kảng mười chín, hai mươi bạc trên một trăm yên. Tôi trả dần trong vòng ba ngày thì hết nợ môi giới. Sau đó, tôi bắt đầu kiếm tiền của riêng mình hàng đêm, một đêm hàng trăm nghìn yên. Nhiều đêm còn kiếm được đến ba mươi "man". Điều này không có nghĩa là tôi phải ngủ đủ ba mươi khách. Nó phụ thuộc vào kỹ thuật phục vụ của từng người. Có khách đến, tuy không ngủ với tôi nhưng vẫn c tiền còn nhiều hơn' giá phục vụ. Tôi làm việc trong nhà thổ này được gần một tháng, kiếm được rất nhiều tiền, tiêu pha thoải mái nhưng vẫn không để dành được chút nào vì tôi nghiện cờ bạc. Có được tiền, tôi vội chui ngay vào mấy sòng bạc chơi bài. Có đêm thua, có đêm thắng. Có một đêm, tôi làm việc đến khuya, tận khi sắp đóng cửa quán, hình như lúc đó kảng một giờ sáng. Đêm đó tôi kiếm được khá nhiều tiền. Mà cũng đã đến lúc phải nghỉ làm vì tôi có hẹn với bồ mình là một gã đàn ông Nhật rất đẹp trai. Chúng tôi không hẳn là người yêu của nhau mà cũng đi chơi với nhau c vui thôi. Nhưng lúc đó, tôi cũng bắt đầu thấy chán gã này vì hẳn ta biết tôi có tiền nên hay tìm'ch moi tiền của tôi. Chúng tôi cũng không thường xuyên gặp nhau c lắm, chỉ kảng mỗi tuần một, hai lần và cũng chỉ mới quen nhau được hơn một tháng. Tôi chán hẳn vì khi đi chơi với nhau hẳn không bao giờ chịu trả tiền dù là tiền ăn hay bắt

cứ kản tiền nào khác như tiền vào sà n hay, tiền rượu, ngay tiền khách sạn hẳn cũng để tôi trả. Hẳn rất đẹp trai nên c bạn của tôi thường đùa:

“Này! Nếu mày không thích hẳn thì để hẳn lại c tao đi. Được không?”.

Tôi trả lời:

“Mày không phải háo hức quá thế. Tao sắp ngán rồi đây. Chờ thêm một thời gian nữa đi, rồi tao c không mày đấy. Mang về mà nuôi. Nhưng thằng này tham ăn lắm đấy, liệu mày có nuôi nổi không?”.

Chỉ nói đùa cho vui nhưng tôi hiểu là lũ bạn của tôi sẽ làm thật. Đêm đó, khi gần đến giờ về, tình cờ có thêm một người khách cuối cùng đến quán. Trông hẳn chỉ kảng hơn hai mươi tuổi, đang có vẻ rất say, bước vào quán của tôi. Lúc đó tôi nghĩ thầm, kiểu gì cũng sẽ không tiếp người này vì bồ yêu của tôi đang đỗ xe chờ ở bên ngoài. Người đàn ông này đi vào trong quán và gọi đồ ăn đồ uống. Tôi nói với hẳn quán đã đóng cửa rồi nhưng hẳn năn nỉ xin được ngồi một lúc. Tôi m Vhấy rất k chịu nhưng má mì, chủ quán nói với tôi rằng nếu khách này chịu vào png thì tôi hãy làm việc thêm, coi như là lần cuối cùng trong ngày. Rồi má mì sẽ thu thêm tiền png là năm nghìn yên. Vì thế, tôi bắt buộc phải làm việc thêm một lượt cuối. Tôi luôn tỏ thái độ k chịu với người khách này, làm việc một ch qua loa vì thấy hẳn đang rất say. Tôi đưa hẳn vào trong png để làm c xong chuyện nhưng hẳn Va cứ lóng ngóng mãi vì quá say. Tôi bực quá, làu bàu bảo hẳn: “Làm nhanh lên! Nhanh lên chứ”. Tôi cứ nói liên tục như thế c đến khi hết thời gian hai mươi phút. Hẳn lại xin tôi được ở lại thêm nhưng tôi không đồng ý. Tôi nói:

“Không được, đã hết giờ làm việc của tôi rồi. Anh lại đang rất say nữa. Nếu thích, hôm khác anh hãy đến”.

Hẳn cũng chịu nghe theo lời Vôì. Khi tôi i tiền dịch vụ thì hẳn lại nằm im, không tỏ vẻ sẽ lấy tiền đưa tôi. Tôi phải giục hẳn nhanh lên thì hẳn nói

tôi tự ra mà lấy, hiện hẳn không thể đứng lên được và muốn được nằm thêm năm phút nữa. Tôi cũng không quan tâm lắm, vội đến tìm ví tiền của hẳn. Khi mở ra, tôi thấy trong ví có rất nhiều tiền, không ít hơn mười man. Tôi thầm nghĩ sao hẳn có lắm tiền Vhế nhỉ. Không giống với những thanh niên bình thường khác, nhiều người còn chưa có nổi một man trong người. Tôi thấy đây quả là cơ hội tốt c mình vì hẳn đang rất say, có thể sẽ không nhớ nổi mình đang có bao nhiêu tiền trong ví. Vì thế, tôi liền lấy thêm một man nữa thành hai man rồi để mặc hẳn nằm một mình trong quán và bỏ ra ngoài vì gã bồ yêu đã chờ Vôi quá lâu rồi.

Ngày hôm sau, Vôi đến làm việc như thường lệ. Kảng hơn một giờ sáng, cũng kảng thời gian với đêm trước, trời đang mưa, tôi thấy người đàn ông đêm qua lại xuất hiện tại khu vực tôi đang làm việc. Hẳn đang cầm một chiếc ô và có vẻ lúng túng, lạ lẫm với nơi này lắm. Khi chắc chắn là quán đêm qua, hẳn liền đi thẳng vào trong tìm tôi. Trông thấy hẳn, tôi rất lo lắng, định trốn nhưng cũng không kịp vì tôi đoán đêm qua hẳn biết tôi lấy quá một man của hẳn nên hôm nay đến đòi. Tôi nghĩ: Phải làm sao bây giờ... Chắc chắn hôm nay hẳn đến đòi tiền mình rồi. Nhưng đêm nay, hẳn không say như đêm qua. Hẳn vào quán rồi gọi đồ, ăn uống bình thường. Hẳn nói hẳn muốn xin lỗi tôi về chuyện đêm qua vì hẳn đã quá say. Hẳn không hề đả động gì đến chuyện tiền nong nên tôi bảV đầu yên tâm hơn và nói chuyện tử tế với hẳn. Hẳn nói hẳn tên là Chin-ya. Tôi hỏi hẳn:

“Đêm qua, sao anh lại say đến thế?”.

Hẳn nói:

“Bị thất tình. Tôi vừa chia tay với người yêu”.

Tôi thầm nghĩ vui, hẳn vừa chia tay với người yêu giờ lại gặp tôi, không chừng tôi sẽ thành người yêu của hẳn. Hẳn i:

“Đêm nay em có rảnh không?”.

Tình cờ đêm đó tôi không hẹn với bồ nên trả lời:

“Có”.

Hắn nói:

“Anh muốn đưa em đến khách sạn có được không. Anh không thích nơi này, mà thời gian cũng chẳng được nhiều”.

Tôi nói:

“Được. Nhưng anh phải trả tôi năm man. Có chịu không?”.

“Không thành vấn đề”. Hắn nói.

Sau đó chúng tôi cùng nhau đến khách sạn, nhưng đến chỗ nào cũng không còn phòng trống, hắn quyết định rủ tôi về phòng hắn. Đó là một căn phòng nhỏ trong một khu chung cư khá hiện đại. Lần đầu nhìn thấy chiếc xe của hắn, tôi phải kêu lên kinh ngạc “Wow, xe đẹp quá”. Đó là một chiếc xe thể thao nhãn hiệu Camaro. So với bồ của tôi, mặt mũi hắn có thể không đẹp bằng nhưng hắn lại có xe rất xịn. Tôi nghĩ thế cũng chẳng sao, hắn ngược lại ăn toàn với bồ của tôi, mặt mũi thì đẹp mà toàn đi xe cũ rích, toàn xe đã lên chức ông bà rồi, mà lại của toàn nhãn hiệu thường thường Vhôi chứ. Đã thế bồ của tôi lại còn không có tiền. Chán chết đi được. Lần này đúng là cơ hội tốt để tôi cắt đứt với hắn.

Đêm đó, tôi không về phòng mà ngủ lại nhà của Chin-ya c đến sáng. Khi tỉnh dậy, tôi ngạc nhiên vì Chin-ya đã đi làm từ khi nào cũng không rõ, để mặc c tôi ngủ lại một mình. Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là tiền. Hắn có để tiền lại cho tôi hay không? Chưa kịp nghĩ xong, hắn đã gọi điện về nhà c tôi nói tiền hắn để sau tivi. Nếu tôi về Vhì khóa cửa lại rồi để chìa khóa vào tủ đựng thư trước phòng. Trước khi về, tôi thấy phòng của hắn hơi bừa bộn nên giúp hắn dọn dẹp lại c ngăn nắp một chút. Sau đó ba, bốn ngày hắn lại tìm đến tôi ở quán và đón tôi về nhà hắn. Lần này, hắn đến đón tôi vào ban ngày. Hắn

đưa tôi đi ngắm png'nh ở nhiều nơi và ra bãi biển chơi. Chúng tôi ngày`ng trở nên thân thiết hơn nhưng tôi vẫn đi làm ở quán bình thường. Tôi cũng không hiểu mình thích Chin-ya từ lúc nào nữa. Một hôm, gã bồ đến tìm gặp tôi ở chỗ làm. Hắn nói sẽ đưa tôi đi xem buổi biểu diễn nhạc của Alexander, một ca sĩ da màu khá nổi tiếng lúc đó. Tôi không muốn đi vì cũng không còn có tình' m gì với hắn nữa nhưng vì hắn nói đã mua vé c' hai người rồi nên tôi đành đồng ý. Tên bồ này rất thích'ch ăn mặc của tôi, tức là ăn mặc kiểu sexy, váy thật ngắn, áo bé xíu bó sát người, tóc dài đến tận hông và phải nhuộm đủ thứ màu lạ mắt giống style của người Nhật. Ăn mặc như thế ra ngoài đường khiến Vôi trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. Tuy thế, tôi ít khi quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh. Ai nghĩ gì cũng mặc. Tôi cũng hiểu mình đang ăn mặc quá khác người và rất hở hang. Nhiều khi tôi đang đi bộ trên đường, có nhiều xe chạy qua, . trông thấy tôi thì dừng lại xin số điện Vại. Nhưng Chin-ya lại không hề thích'ch ăn mặc đó của tôi. Hôm đó, tôi vẫn đi xem ca nhạc với bồ, nhưng trong lòng' m thấy nóng ruột vô cùng vì tôi đang nhớ đến Chin-ya của tôi và muốn được đến với anh hơn là đi cùng gã bồ này. Trong lúc đang xem nhạc, trên sân khấu sĩ đang nhảy múa tưng bừng thì tôi thản nhiên chạy ra ki khán đài để đến nhà Chin-ya. Bồ của tôi ngạc nhiên gọi lớn' i:

“Này! Cô định đi đâu?”.

Tôi trả lời hắn:

“Tôi muốn về nhà, tôi xin lỗi vì phải về giữa chừng”.

Hắn vẫn đứng ngẩn ngơ tại chỗ, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tôi chạy ra đến cửa, tiến lại gần quán bán đĩa nhạc của Alexander định mua tặng Chin-ya vài chiếc. Tôi biết đang có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào tôi vì hôm đó tôi ăn mặc rất sexy. Khi tôi định trả tiền đĩa nhạc, nhân viên bán hàng nói sẽ tặng tôi không lấy tiền. Tôi ngạc nhiên' i:

“O, tại sao không lấy tiền?”.

Người bán hàng nói thấy tôi ăn mặc sexy nên thích, muốn được tặng đĩa làm kỷ niệm. Hôm đó tôi thấy rất vui, ai cũng nhìn tôi và khen tôi ăn mặc đẹp, chỉ có mỗi Chin-ya là chưa từng thấy vẻ đẹp quyến rũ của tôi mà thôi. Cũng lạ thật!

Từ ngày đó trở đi, mối quan hệ của tôi và Chin-ya cũng trở nên sâu sắc hơn. Đến mức chúng tôi yêu nhau từ khi nào cũng không rõ. Sau đó, Chin-ya ngỏ ý muốn tôi đến ở cùng nhà với anh. Tôi nói với Chin-ya rằng tôi có thể đến ở với anh nhưng tôi vẫn muốn được thi tâng đi làm kiếm tiền vì tôi còn phải gửi tiền về c gia đình. Chin-ya cũng không có ý phản đối. Tuy vậy, anh luôn cố gắng tìm cách giúp tôi bỏ hẳn nghề này. Tôi vẫn làm trong nhà thổ cũ còn Chin-ya hàng ngày vẫn phải ngồi nhìn tôi ăn mặc Vrang điếm đi làm. Nhiều hôm, thấy anh ngồi nhìn tôi soi gương, đánh phấn mà trong lòng tôi thấy tội nghiệp anh quá. Không thể kìm lòng, hôm đó, tôi đã nghỉ làm ở nhà với anh. Chin-ya đồng ý giúp tôi gửi tiền về c gia đình với hy vọng có thể giúp tôi bỏ nghề này. Thực tế thì tôi mê bạc đến phát cuồng nhưng Chin-ya không hề biết chuyện này. Tôi bắt đầu không đi làm trong khu nhà thổ nữa mà đi làm ở một nơi khác. Đó là một quán karaoke. Ở đó nhân viên không phải ra ngoài tiếp khách mà chỉ phải ngồi tiếp rượu. Tiền lương cũng không được là bao. Họ chỉ trả c tôi mỗi ngày tám nghìn yên, tức là kảng hơn một nghìn bạc. Nhiệm vụ của tôi là phục vụ rượu c khách, rửa cốc và lau bàn. Tôi muốn ọn nghề trong sạch, không phải bán thân nữa. Tuy thế, những nghề này lại kiếm được rất ít tiền, khác hẳn với trước đây mỗi đêm tôi đều kiếm được hai mươi, ba mươi nghìn bạc. Giờ thu nhập chỉ còn lại hơn một nghìn bạc và tôi đang cố gắng bỏ chơi cờ bạc.

Tôi và Mèm không còn gặp nhau nữa vì Mèm có khách nhận về nuôi, sống sung sướng. Tôi còn nghe loáng táng là Mèm đã trở lại Thái Lan rồi, nhưng không biết thực hư ra sao. Khi yêu Chin-ya, tôi quyết định từ bỏ hết bạn bè vì tôi biết, nếu tôi còn chơi với lũ bạn như cũ thì tôi sẽ trở nên lêu lổng như xưa. Nhưng tôi vẫn còn liên lạc và chơi với chị Khếch. Khi biết

Chin-ya yêu tôi, chị Khếch rất mừng. Chị Khếch nói trông Chin-ya có vẻ là người tốt và chúc tôi hạnh phúc với người đàn ông này cả cuộc đời.

Trong thời gian làm việc tại quán karaoke này, tôi quen một người bạn mới tên là Pơn. Chị Pơn mới sang Nhật làm việc được ba, bốn tháng nhưng đã có khách giúp trả nợ c. Vì thế, chị chỉ đi làm lấy thêm tiền lương hàng tháng như tôi. Lần đầu gặp chị, chúng tôi nói chuyện rất hợp nhau. Chị Pơn nói rất thích trò chuyện với tôi. Hôm đó, chị rủ tôi về pòng chị ngủ nhưng tôi từ chối và nói tôi đã có chồng, đêm nào cũng phải về nhà ngủ. Tôi cũng không hiểu tại sao chị cứ năn nỉ tôi ngủ cùng nhiều như thế. Chị nói chị rất buồn vì chồng rất ít khi đến. Hiện chị đang sống chung cùng hai người bạn nữa. Họ không ưa gì nhau nên muốn tôi đến ngủ cùng cho vui. Tôi bảo với chị rằng để khi khác vì tôi muốn xin phép chồng trước. Nếu không anh ấy nghĩ là tôi đi với khách. Chị cũng đồng ý và hẹn Vôì lần sau đến.

Hôm sau, tôi đến làm việc như thường lệ. Đến gần tám giờ tối rồi mà vẫn chưa thấy chị Pơn đến làm việc. Tôi rất mong chị đến để được nói chuyện với chị như hôm trước. Thời gian trôi qua đến gần chín giờ tối mà chị vẫn chưa xuất hiện. Ở quán còn có cô Ta cũng là người Thái Lan nhưng cô đã kết hôn với người Nhật và sống ở đây chục năm rồi. Cô chơi thân với chị Pơn từ hồi hai người vẫn còn sống ở Thái Lan. Hình như chị Pơn là cháu ruột của cô Ta thì phải. Chính cô Ta là người đã đưa chị Pơn đến làm việc ở Nhật Bản. Hiện chị Pơn cũng sắp được như cô Ta vì người khách giúp chị Pơn Trả nợ đang có ý định sẽ làm thủ tục kết hôn với chị Pơn.

Cô Ta đến quán thông báo rằng chị Pơn đã bị giết chết đêm qua vì giành khách với bạn cùng pòng cũng là người Thái. Cô Ta kể rằng người khách đang nuôi chị Pơn hiện tại đã Vùng chu cấp c người đàn bà Thái hiện đang ở chung pòng với chị Pơn. Người đàn bà đó đã biếV chuyện khách có ý định lấy chị Pơn làm vợ nên đã yêu cầu hai người chấm dứt quan hệ. Khi bị khách từ chối, người đàn bà này đã thuê Yakuza đến giết chị Pơn tại chính pòng mình. Bà ta dùng dao ụn đâm liên tiếp tám nhát vào ức chị Pơn trong

khi một người đàn bà khác và một gã Yakuza giúp giữ chặt tay chị Pơ, không c chị chống cự. Người đàn bà giữ tay chị Pơ đã bị bắt ngay trong sáng hôm sau, còn người đàn bà Thái chủ mưu và gã Yakuza thì đã bỏ trốn. Mãi sau này, hai kẻ đó mới bị bắt ở Osaka. Giờ tôi mới biết đến lý do chị Pơ năn nỉ đến ngủ cùng chị đêm đó. Tôi không tưởng tượng nổi nếu tôi đến png chị Pơ ngủ thì chị sẽ tát chết hay tôi sẽ bị giết cùng chị nữa. Cô Ta nói kẻ cầm dao đã bị say một loại thuốc lắc có tên là Dormicum, loại thuốc mà phần lớn người Thái và tôi đều nghiện. Tôi không thể tin chuyện này lại có thể xảy ra với những người sống quanh mình, mặc dù chúng tôi chỉ gặp nhau duy nhất một lần.

Chung sống với Chin-ya được khoảng một năm, tôi bắt đầu cảm thấy thiếu tiền, tiêu pha không giống như trước đây nên lúc nào cũng thấy bứt rứt, khó chịu và muốn quay về nghề cũ. Nhưng vương một nỗi là Chin-ya rất tốt. Anh hiểu và thông cảm với tôi trong mọi chuyện, đồng thời cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Thực tế, thời gian đầu Chin-ya không muốn chung sống với tôi lắm vì anh từng nhìn thấy tấm danh thiếp của Nakayama và nghĩ có lẽ tôi có quan hệ với Yakuza này, hoặc không thì cũng là bỏ trốn đến đây. Chin-ya nói với tôi rằng anh nhìn thấy danh thiếp của Nakayama và anh không muốn dính dáng đến tôi nữa vì sợ sau này liên lụy. Tôi kể lại đầu đuôi chuyện Nakayama và tôi cho Chin-ya nghe. Từ đó, anh mới yên tâm chung sống với tôi. Anh cố gắng thay đổi con người tôi như cách ăn mặc, trang điểm. Anh hay mua những bộ vest hay những chiếc váy, chiếc quần dài lê thê cho tôi mặc nhưng chúng luôn bị tôi cắt cho ngắn đi. Tôi luôn cố gắng chống đối lại mong muốn của anh, làm mọi thứ ngược hẳn với những gì anh thích. Tôi thích nhuộm tóc màu dâu đỏ anh lại cố ép tôi nhuộm sang mấy màu tối tối. Anh cố gắng giúp tôi tập uống rượu để thỉnh thoảng đi uống với anh và cũng là để tôi ngưng dùng Dormicum. Anh muốn tôi phải thức dậy vào lúc năm giờ sáng chuẩn bị đồ ăn cho anh mang đi làm. Nhưng tôi không thể làm được vì ngày nào cũng giữa trưa mới tỉnh. Anh cũng cố tình tìm những game hấp dẫn cho tôi ngồi chơi trong phòng để khỏi

phải ra ngoài gặp gỡ bạn bè đặc biệt là những cô gái kiếm sống về đêm. Tuy thế, tôi chẳng bao giờ làm theo bất cứ thứ gì mà anh mong muốn.

Chin-ya là người thích chơi xe thể thao, anh thường xuyên thay xe mới, thích đi xem đua xe và dạy tôi chơi golf để có thể cùng anh đi đánh golf ở tỉnh nọ, tỉnh kia. Thực tế thì Chin-ya đã cho tôi một cuộc sống đầy đủ và sung túc không thiếu bất cứ thứ gì. Anh mua rất nhiều thứ đắt tiền cho tôi như đồng hồ Channel, giá năm, sáu mươi nghìn bạc. Nhưng tôi lại giấu đem đi bán lấy tiền tiêu. Đến cả chiếc đồng hồ Rolex của anh, tôi cũng lấy đem bán rồi mua một chiếc đồng hồ giả thay thế nhưng cuối cùng cũng bị anh phát hiện. Tôi làm thế là vì tôi nghiện cờ bạc. Dù biết nhưng Chin-ya chưa từng một lần trách mắng mà luôn tha thứ cho tôi. Tôi đã làm nhiều điều không phải với anh nhưng anh vẫn luôn nhẫn nhịn. Chin-ya là kỹ sư, thu nhập mỗi tháng cũng khá, đến cả trăm nghìn bạc. Tuy nhiên, các khoản chi tiêu của anh cũng nhiều không kém.

Một hôm tôi nhận được điện thoại của chị Bia. Chị gọi điện xin tôi cho chị đến ở cùng nhưng tôi bảo không thể vì tôi đã có chồng. Chị Bia bảo: “Vậy thì chị sẽ thuê nhà ở gần đó, em không phải lo, chỉ cần em liên hệ việc làm giúp chị là được”. Sau khi tôi đồng ý, chị Bia ngồi tàu từ Osaka đến tìm tôi ở Yokohama. Chị nói rằng chị đang trốn chồng đến với tôi. Hiện tại, chị đã kết hôn và còn một cậu con trai với tay Yakuza. Tôi rất lo sợ khi biết chị đã có con mà chồng lại là một Yakuza, chắc chắn sau này sẽ có chuyện xảy ra. Nhưng chị Bia cũng khẳng định là không có ai biết chuyện chị đi Yokohama. Chồng chị rất vũ phu, thường hay đánh đập chị mỗi lúc bực tức khiến chị phải quyết định bỏ con, trốn chồng. Tôi hỏi:

“Chị không thấy thương con à?”.

“Có thể sau này chị sẽ thỉnh thoảng về thăm con, nhưng không phải bây giờ. Nếu không hẳn sẽ giết chị”.

Tôi biết tên Yakuza này rất hung dữ và đều cáng. Chị Bia lấy hẳn không phải vì tình yêu mà vì muốn có visa kết hôn để được ở lại Nhật, không may lỡ có bầu nên phải sinh con.

Tôi tìm phòng trọ cho chị Bia rồi cùng nhau tính cách làm ăn. Chị Bia muốn rủ tôi quay lại làm việc ở nhà thổ lần nữa vì ở đó thu nhập khá cao. Nhưng tôi nói không thể quay lại nghề cũ vì người yêu của tôi không muốn tôi làm việc này và quan trọng là nếu xin vào đó làm tôi lại phải mất tiền môi giới rất cao, ít nhất cũng phải cả trăm nghìn bạc. Do không thể quay lại nơi đó, tôi đành để chị Bia vào làm việc ở đó một mình và nhờ bạn bè thân quen trong nhà thổ giúp đỡ chị. Tôi biết chị Bia chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền ở đó vì chị rất xinh đẹp. Khách hàng trông thấy chắc chắn ai cũng phải thích chị. Chị Bia làm việc ở đó được một thời gian thì lại mê mẩn bọn đàn ông Thái làm việc trong bar Hosto. Ngoài ra chị còn là một người có “tấm lòng bao dung, hết mình” nên lại có thêm một anh chàng người yêu Thái Lan. Chị chuyển đến ở cùng hẳn. Hàng ngày chị không phải làm gì ngoài việc ăn, chơi và vào sòng bạc. Một hôm, chị Bia gọi điện rủ tôi vào sòng bạc cùng vì chị không muốn đi chơi một mình.

Tôi xin phép Chin-ya đi sinh nhật một người bạn. Chin-ya đồng ý cho tôi đi. Nhưng chắc anh biết tôi đang nói dối như thường lệ vì sinh nhật bạn ở đâu ra mà lăm thế, tuần nào cũng có sinh nhật. Tuy thế, anh cũng không muốn ngăn cản, vẫn thả cho tôi đi chơi. Hôm đó, chị Bia thắng được khoảng hơn hai trăm man, tương đương với hơn bốn trăm nghìn bạc. Chúng tôi vui mừng cầm tiền trở về. Sau hôm đó, tôi và chị Bia thường xuyên vào sòng bạc chơi tiếp. Tôi biết chủ của sòng bạc này là Pratunam, ông cũng là người Thái. Bên dưới tòa nhà là một cửa hàng bán đồ ăn, bên trên mở sòng bạc, với đủ trò cho chúng tôi chơi. Vì quá mê cờ bạc nên tôi quyết định tìm mọi cách ra ngoài kiếm tiền. Do không biết phải kiếm tiền bằng cách nào đơn giản và nhanh chóng hơn việc vào nhà thổ, tôi bèn mua thuốc lắc uống cho say để có thể làm mọi cách kiếm tiền mà không cảm thấy xấu hổ. Nhưng tác dụng của loại thuốc này khá đặc biệt, tức là khi tỉnh lại sẽ không

thể nhớ được mình đã làm gì lúc say. Nếu giấu tiền lúc say khi tỉnh lại ta không thể nhớ ra là để tiền ở chỗ nào. Tôi mua thuốc lắc về uống liền hai, ba viên rồi ra ngoài làm gì cũng không rõ nữa, chỉ biết đêm nào cũng có tiền chơi bạc. Một thời gian dài sau tôi mới biết mình đã làm gì lúc say: Đó là ra đứng đường vẫy khách. Hồi đó ở Nhật không có ai làm vậy, chỉ có mình tôi dám làm. Tôi nhớ làm việc như thế mang lại thu nhập rất cao. Tôi thường đòi khách tới năm man cho một lần phục vụ và cũng không có chuyện đi qua đêm. Có những đêm tới kiếm được hàng trăm nghìn yên. Tôi không biết tại sao mình lại làm vậy. Chỉ biết mình phải kiếm tiền chơi bạc.

Lúc đó, tôi giống như bị ma cờ bạc nhập vào người. Tôi từng chơi bạc thẳng đến bảy trăm nghìn bạc. Nhưng đèn đui thay tôi không thể đem số tiền đó ra khỏi sòng bạc chỉ vì tôi đang lơ đãng say. Bọn côn đồ trong sòng bạc biết tôi chơi được tiền nên không chịu cho tôi ra khỏi sòng bạc mà bắt tôi phải tiếp tục chơi rồi ăn gian tiền của tôi. Cuối cùng chỉ còn lại có hơn một trăm nghìn bạc mang về nhà. Bọn họ ai cũng hả hê, vui sướng khi tôi chơi thua gần hết mới thả cho về. Nhiều đêm tôi chơi hết sạch không còn một đồng trong người, bọn họ phải trả tiền taxi cho tôi về nhà. Khi hết tiền, tôi lại cố gắng ra đường bắt khách. Nhiều lúc chỉ vì say không làm chủ được bản thân, tôi bị khách đưa đi vớt trên đỉnh núi và mặc kệ cho tôi tự đi bộ một mình về, cũng không trả tiền công cho tôi. Tôi phải đi bộ một mình trên con đường tối đen, hai bên đường không có đèn điện. May mắn thay có xe chạy qua cho tôi đi nhờ, chẳng ngờ đó lại là xe cảnh sát. Tôi phải khóc xin người ta đừng bắt gửi tôi về Thái vì hiện tại tôi không có một đồng nào trong người cả. Và nếu Chin-ya biết được chuyện này, chắc chắn anh sẽ bỏ rơi tôi thôi. Cuối cùng, người cảnh sát đó cũng thường tình tha cho tôi và còn lái xe đưa tôi về tận nhà. Sau lần đó tôi vẫn không chừa, vẫn ra ngoài làm việc như thường ngay đêm hôm sau. Tôi cũng không kể cho Chin-ya biết chuyện này. Thời gian vừa qua, tôi vẫn nói dối anh là mình làm nhân viên phục vụ sòng bạc nhận tiền lương tháng vì thế thỉnh thoảng phải làm hết đêm. Chin-ya cũng mặc cho tôi đi làm như vậy. Anh chắc cũng biết tôi nói dối và dù sao có bắt được tận tay, day tận trán thì tôi vẫn cứ chối.

Tôi làm việc như thế hàng đêm và có thu nhập khá cao. Tôi rủ thêm vài người bạn thân đi bắt khách ngoài đường cùng. Khi các bạn của tôi đến làm thấy thu nhập cao thật nên truyền tai cho nhiều người cùng biết. Cuối cùng thì có đến hàng chục người đổ ra đường vẫy khách.

Mỗi khi có thêm người mới, bọn họ đều phải đến xin phép tôi trước mới được đứng vẫy khách trên con đường này, vì họ biết tôi là người đầu tiên ra “mở đường”. Nhưng sau này bắt đầu xuất hiện Yakuza đến quản lý đường và thu tiền của mọi người mỗi đêm hai nghìn bạc. Bọn chúng kéo nhau đến kiểm tiền trên thân xác chúng tôi. Nếu người nào không chịu trả tiền sẽ bị đánh đập và cấm không cho phép đến làm việc trên con đường này nữa. Thế nên cũng không có ai dám gây chuyện với chúng. Dù đêm đó chúng tôi có kiếm được tiền hay không cũng phải trả tiền bảo kê cho chúng.

Đến cả chị Bia cũng theo tôi ra đường làm việc. Cuộc sống của chúng tôi khi đó vô cùng bê bối: nghiện thuốc, nghiện cờ bạc và đêm nào cũng phải làm việc kiếm tiền. Tôi thật tệ, không chịu nghe lời của Chin-ya. Trong khi anh luôn cố gắng đem lại cuộc sống tốt đẹp hơn cho tôi nhưng tôi lại tự tay phá hỏng nó.

Tôi có thêm rất nhiều bạn cùng làm việc ở đây và phần lớn chúng tôi đều phải uống thuốc lắc trước khi ra ngoài làm việc, nếu không chúng tôi sẽ không đủ dũng cảm để vẫy khách. Tôi có một người bạn tên là Đa. Cô ấy cũng nghiện thuốc giống tôi. Chúng tôi rủ nhau đi mua thuốc lắc, mỗi lần cả trăm viên để được giá rẻ. Sau đó, chúng tôi chia nhau mỗi người một nửa rồi cùng nhau uống cho đến khi say, không còn biết gì nữa mới đi làm.

Mỗi lần mua được những năm mươi viên thuốc lắc. Vậy mà có lúc chỉ dùng trong vòng hai, ba ngày đã hết, có lẽ bởi chúng đã có hiện tượng nhờn thuốc, uống bao nhiêu cũng không còn cảm giác say nữa. Đó là loại thuốc có công dụng mạnh như Dormicum mà bác sĩ chỉ dùng cho trường hợp gây mê cho bệnh nhân phải lên bàn mổ.

Đa kiếm được rất nhiều tiền, mỗi lần gửi về nhà đều là mấy trăm nghìn bạc vì thế chẳng bao lâu cô đã tiết kiệm được ba, bốn triệu bạc. Tôi rất ghen tị với Đa. Cô không thích chơi bời, không mê đàn ông, không nghiện cờ bạc, chỉ đi làm kiếm tiền gửi về cho gia đình. Đa chỉ nghiện duy nhất một thứ đó là thuốc lắc nhưng cũng chỉ dùng khi làm việc thôi.

Tôi quen thêm Yod, hẳn được công ty Honda Thái Lan cử sang Nhật làm việc đã hai năm. Là gay, hàng đêm, Yod ăn mặc như con gái rồi trốn ra ngoài đường bắt khách giống chúng tôi. Tôi quen Yod rất tình cờ. Hẳn đứng vẫy khách ở khu vực của chúng tôi. Thấy tôi đứng đó, hẳn tiến đến hỏi xem có thuốc chia cho hẳn không. Tôi vốn thích nói chuyện với gay nên đã bán cho hẳn một ít. Sau đó, chúng tôi đứng nói chuyện với nhau một lúc. Yod ăn mặc rất sexy, váy ngắn, tóc giả dài. Khi chúng tôi đang nói chuyện thì một khách đi tới hỏi giá dịch vụ. Khách biết Yod là gay nên chọn tôi. Chúng tôi định đi thì Yod xin được đi cùng và hứa sẽ giúp massage cho khách.

Yod nói nếu cho hẳn đi cùng tôi sẽ không phải ngủ với khách, hẳn sẽ giúp mọi thứ. Tôi xin phép khách và khách cũng đồng ý vì đang say. Sau đó bọn tôi đến một khách sạn gần đó, tôi cũng rất tò mò không biết Yod sẽ làm cách nào để tôi không phải ngủ với khách. Hóa ra Yod lừa khách uống thuốc lắc pha với rất nhiều bia. Cuối cùng, khách cũng ngủ say, Yod nói chúng tôi phải lấy tiền và trốn khỏi khách sạn gấp. Ngoài tiền công, chúng tôi không lấy thêm bất cứ gì của khách. Chúng tôi để cho khách nằm ngủ một mình trong khách sạn và bỏ đi. Lúc đầu, tôi không đồng tình với cách làm này của Yod vì tôi biết vậy là sai luật và làm như thế có nghĩa là chúng tôi đang lừa khách. Sau này khách sẽ nhớ mặt và có thể quay lại xử lý chúng tôi. Sau hôm đó, tôi cũng không muốn hợp tác với Yod theo cách đó nữa nên tách ra làm một mình. Tuy thế, chúng tôi vẫn chơi thân với nhau và đêm nào cũng gặp nhau tám chuyện. Yod nói với tôi rằng hẳn làm như vậy với hầu hết khách say, ngoại trừ trường hợp không thể tránh được. Nếu gặp những khách thích được quan hệ với người cùng giới thì Yod mới chịu làm chuyện đó với khách.

Tôi và Yod càng ngày càng trở nên thân thiết. Một hôm, Yod rủ tôi đến phòng hăn chơi. Vì đang say thuốc nên tôi đã theo hăn về phòng mà không ý thức việc mình làm. Khi tỉnh lại, tôi nhìn quanh phòng và nhận thấy đây không phải là phòng ngủ của mình. Tôi trông thấy một người đàn ông đang mặc complet, thắt cà vạt trông rất đẹp trai, sáng sủa khiến tôi giật mình hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy nhìn người đàn ông đó và nghĩ có lẽ đêm qua mình quá say nên đã ngủ qua đêm với khách mà không biết. Chết thật, giờ này chắc Chin-ya đang rất nhớ và lo cho tôi. Nhưng hóa ra người đàn ông đó lại chính là Yod. Hăn hỏi tôi:

“Sao, ngạc nhiên lắm phải không? Là Yod đây, không phải sợ. Bây giờ mình phải đi làm trước. Nếu Ninh muốn ngủ tiếp thì cứ tự nhiên. Hẹn gặp lại đêm nay nhé”.

Tôi vẫn ngơ ngác nhìn Yod, thầm hỏi là Yod thật sao? Trông hăn đúng là một người đàn ông hoàn hảo, chẳng có vẻ gì là gay cả. Như tôi đã nói, Yod đi làm tại công ty Honda vào ban ngày, đêm đến hăn lại trốn ra ngoài vẫy khách trong khi công ty không hề biết chuyện. Yod nói với tôi hăn làm như thế cả năm rồi. Hăn phải gửi tiền về nuôi các em ăn học. Tôi phải công nhận hăn giỏi và rất chịu khó. Khi đã thân thiết hơn, tôi bắt đầu tin tưởng hăn. Có lần, tôi chơi bạc thua hết sạch tiền và thấy rất buồn, Yod cho tôi mượn tiền mỗi khi tôi gặp khó khăn, thiếu thốn. Kiếm được kha khá từ việc đi khách và chơi bạc tôi mua vàng đeo đầy người. Tôi nhớ tiền của tôi cộng với tiền lấy từ Chin-ya được khoảng một trăm năm mươi man tương đương ba trăm nghìn bạc và bốn bạc vàng tôi giấu đi không cho Chin-ya biết, tôi không muốn phải ngồi giải thích cho anh tôi lấy số tiền vàng này từ đâu. Hàng ngày, sau khi Chin-ya đi làm, tôi mang số vàng này ra ngắm cho thỏa thích. Đời tôi chưa từng có nhiều tiền bạc đến như vậy. Tôi ngồi suy tính nên làm gì với số tiền này. Tôi nghĩ mình nên mang vàng đi bán lấy tiền gửi về cho bố mẹ mua nhà trả góp để gia đình tôi có nhà ở như người ta, sau đó tôi sẽ trả nợ dần cho ngân hàng theo tháng. Rồi một ngày, ngôi nhà đó sẽ là của chúng tôi. Bố mẹ và anh chị sẽ không phải thuê nhà ở nữa. Nhưng tôi

vui sướng với số tiền đó không bao lâu thì Yod tâm sự rằng hẳn thích một người đàn ông Thái, làm việc trong bar Hosto. Hẳn rất thích người này nhưng người ấy lại không để ý đến Yod vì nghĩ Yod không có tiền. Yod muốn làm chuyện đó với người này, một lần thôi, cho thỏa lòng. Yod nói muốn mượn vàng của tôi đeo để khoe với người đàn ông đó. Tôi nghe thấy thế liền đồng ý ngay mà không hề suy tính vì Yod đã từng giúp đỡ tôi rất nhiều lần và chưa từng từ chối bất cứ điều gì.

Đêm đó, Yod đến mượn ba bịch vàng của tôi đeo. Trông hẳn không khác gì một con mụ phường chèo đồng bóng vì sợi nào sợi nấy nặng đến cả tạ, nhiều sợi nặng hai tạ nên nhìn rất buồn cười. Yod còn mượn tôi thêm một trăm hai mươi man nói là để gửi về cho ba đứa em đang học đại học đóng học phí và nói sẽ trả lại cho tôi khi có tiền lương, nhưng còn khá lâu mới được lĩnh. Yod hứa sẽ ra ngoài làm việc kiếm tiền trả nợ tôi dần. Tôi cho Yod mượn mọi thứ mà hẳn yêu cầu và nói sáng mai tôi sẽ đến phòng hẳn để lấy lại vàng. Đêm đó qua đi. Sáng hôm sau, tôi gọi điện cho Yod thông báo tôi đang trên đường đến phòng trọ của hẳn nhưng điện thoại không liên lạc được. Tôi thấy nóng ruột vô cùng, không thể chịu được nên quyết định đi thẳng đến phòng trọ của hẳn khi mới mười giờ sáng. Hôm đó là cuối tuần, là ngày nghỉ của Yod. Nhưng khi đến phòng của Yod, tôi không gặp hẳn mà chỉ gặp một người ở phòng bên cạnh mà tôi từng nói chuyện. Người đó đến chào tôi và hỏi:

“Cô đến tìm Yod phải không?”.

“Vâng”. Tôi trả lời

Người phụ nữ đó báo với tôi rằng:

“Ô, thế Yod không báo cho cô biết là cậu ấy về Thái ngày hôm nay à? Cậu ấy đã thu dọn đồ đạc và rời khỏi phòng trọ từ sáu giờ sáng rồi. Giờ này chắc đang ngồi trên máy bay, sắp về đến Thái Lan rồi”.

Tôi nghe xong bủn rủn hết cả chân tay, người nóng rục, tay vã mồ hôi và cảm giác không còn chút sức lực nào. Người phụ nữ đó hỏi tôi:

“Có chuyện gì không?”.

Có vẻ như người phụ nữ này muốn nói gì đó với tôi. Tôi thành thật trả lời đêm qua Yod đã mượn tôi rất nhiều tiền và vàng. Thấy vậy, người phụ nữ đó nói tiếp:

“Cô có biết không? Người ở phòng bên cũng bị hăn lừa vay một triệu bạc đấy. Vì Yod chưa từng làm mất uy tín với ai nên người kia mới chịu cho vay một cách dễ dàng như vậy. Bây giờ cũng không biết phải tìm hăn ở đâu mà đòi. Yod đã bị công ty Honda sa thải vì đi bán dâm”.

Nghe xong, tôi không biết phải làm gì nữa. Chắc cũng không bao giờ có thể đòi lại số tiền vàng đó. Đó là số tiền tôi dự định sẽ gửi về cho gia đình mua nhà trả góp. Nhưng Yod đã phá hỏng giấc mơ bấy lâu nay của tôi. Số tiền hăn lấy của tôi tổng cộng lên đến bốn trăm nghìn bạc.

Từ đó trở đi, tôi không bao giờ đặt lòng tin vào ai nữa, đặc biệt là gay. Khi trước, từng có người khuyên tôi không nên chơi với gay vì họ thường rất tráo trở và thâm độc nhưng tôi đã không tin. Đặc biệt là Yod, tôi thấy hăn rất tốt với mình. Nghĩ theo chiều hướng tích cực thì có thể Yod không còn sự lựa chọn nào khác vì hăn bị đuổi việc và hăn sẽ bị thất nghiệp dài nên muốn kiếm chút tiền làm vốn về nhà. Thực sự thì có thể Yod không muốn làm như vậy với tôi. Thế nên người ta mới nói “tiền rất nóng, đến dễ dàng đi cũng dễ dàng”.

Tôi bắt đầu kiếm tiền lại từ con số không để gửi về cho gia đình mà không dám xin Chin-ya vì tôi đã làm nhiều điều có lỗi với anh, nhiều đến mức khó có thể tha thứ. Tôi từng xin anh cả trăm nghìn bạc để gửi về cho gia đình nhưng cuối cùng tôi lại đem số tiền đó đi chơi bạc. Đồ đạc có giá trị của anh tôi mang đi bán lấy tiền chơi bạc và đã nhiều lần bị Chin-ya bắt

được. Tôi thấy rất xấu hổ, xin được chia tay với anh vì tôi biết tôi là kẻ xấu xa, không xứng đáng với tình yêu và lòng tốt của anh. Nhưng Chin-ya là một người tốt, tốt quá mức bình thường, anh không chịu chia tay với tôi mà cứ âm thầm chịu đựng những hành động quá đáng của tôi. Thậm chí ngay cả khi biết chuyện tôi dùng thuốc lắc để ra đứng đường vẫy khách hàng đêm, anh vẫn ở bên tôi.

Đêm đó, tôi ra ngoài làm việc như thường lệ và gặp một người khách mà nhìn vẻ bên ngoài không thể biết đó là một Yakuza. Chúng tôi đưa nhau đi thuê phòng có khóa cửa tự động, tức là nếu muốn ra ngoài phải gọi điện cho nhân viên lễ tân, sau đó phải nhét tiền thanh toán vào trong máy thu tiền tự động trước rồi cửa phòng mới mở ra. Tôi thấy ông khách này mang theo một cái hộp trông giống với cái hộp tôi từng nhìn thấy của một Yakuza là bồ của Lếp trước kia thường mang theo. Trong chiếc hộp đó chứa đầy kim tiêm và heroin. Hãn cố ép tôi chích thuốc nhưng tôi không chịu nên đã đánh nhau với hãn trong phòng. Sức không bằng hãn, cộng với việc đang say thuốc lắc, tôi biết không thể chống lại hãn. Hãn vừa đâm vừa đá khiến tôi ngã xuống nền nhà. Sau đó, hãn mang kim tiêm đến chích thuốc vào người tôi. Tôi vừa khóc vừa van xin hãn rất nhiều nhưng không thành công. Sau khi bị tiêm, người tôi có hiện tượng rất lạ, không thể cử động được, nằm im một chỗ nhiều giờ liền cho đến sáng. Hãn kéo tôi lên xe vì tôi nằm trong phòng sẽ trở thành chứng cứ để người ta bắt hãn. Hãn dùng thẻ thành viên để mở cửa phòng sau đó chở tôi đến một chỗ vắng, ít người qua lại. Hãn mở cửa xe rồi đạp tôi xuống đường. Tôi không hiểu tại sao hãn lại làm như vậy. Tôi nằm mê man trên đường cuối cùng cũng có một chiếc xe chạy qua nhưng thật không ngờ đó lại là xe cảnh sát. Cảnh sát bắt tôi về đồn tạm giam vì tôi không có hộ chiếu và không hề có bất cứ giấy tờ nào chứng minh tôi là người Thái. Tôi phải van xin họ giúp tôi liên lạc với Chin-ya và cũng được chấp nhận. Lúc đó, người tôi không được khỏe và cứ run lên từng chập, mặt mũi tái xanh, nhợt nhạt.

Cảnh sát liên lạc với Chin-ya đến đón tôi về. Tôi đã thú nhận với anh là mình đã đi làm và bị khách tiêm heroin. Nhìn thấy tôi lúc đó, Chin-ya đã khóc. Cả người tôi cứ run lên từng hồi, lúc nóng lúc lạnh, không biết phải diễn tả ra sao nữa. Tôi không thể ăn được gì trong suốt nhiều ngày và cũng không thể đến bệnh viện kiểm tra vì không có hộ chiếu. Nếu cố tình đi viện thì rất có thể bị chuyển tới đại sứ quán Thái Lan và bị trục xuất về nước. Chin-ya phải xin nghỉ gần mười ngày, cả ngày anh ở bên, ân cần chăm sóc tôi từng li từng tí.

Tôi dần khỏe lên từng ngày và gần như đã trở lại bình thường. Chin-ya liền lái xe đưa tôi đi chơi chỗ nọ chỗ kia để tôi được thư giãn. Anh còn đưa tôi đi xem biểu diễn xiếc cá heo. Bỗng nhiên, anh nói sẽ đưa tôi về Sendai gặp mẹ anh. Sau đó chúng tôi lái xe đi chơi xa nhiều giờ đến tối mới về. Chin-ya thuê một phòng trong khách sạn để chúng tôi nghỉ ngơi. Sau đó, tự nhiên anh biến mất trong nhiều giờ. Anh nói là đi mua thức ăn, sau đó đi luôn không thấy quay lại, để mặc tôi nằm ngủ một mình trong khách sạn đến sáng sớm hôm sau. Ban đầu, tôi nghĩ có lẽ Chin-ya đã bỏ rơi tôi nhưng không hiểu tại sao anh lại phải đưa tôi đi xa như thế. Tôi nghĩ mãi mà không hiểu được lí do và cũng không biết phải xoay sở thế nào vì trong người không một đồng dính túi. Nhưng cuối cùng anh cũng quay về. Anh ôm tôi vào lòng và khóc. Anh nói anh không thể bỏ rơi tôi. Anh thú nhận rằng anh đã định bỏ tôi lại đây để tôi không thể tìm được đường quay lại Yokohama. Nhưng cuối cùng anh không nỡ làm như vậy nên đã quay lại đón tôi và xin tôi tha thứ. Anh hứa từ giờ trở đi anh sẽ không làm như vậy nữa. Anh không muốn cuộc sống của tôi tồi tệ như thời gian qua, chỉ cần tôi bỏ nghề, chúng tôi sẽ chung sống với nhau. Tôi đồng ý với anh. Chin-ya đưa tôi đến gặp mẹ anh cho biết nhà. Khi gặp, mẹ anh có vẻ không thích tôi vì bà muốn Chin-ya lấy vợ Nhật. Người anh song sinh của Chin-ya đã kết hôn và ra ngoài ở riêng, Chin-ya làm việc ở Yokohama. Cả hai anh em họ bỏ mặc mẹ ở một mình đã nhiều năm, thỉnh thoảng mới về thăm. Tôi từng bảo Chin-ya đón mẹ đến ở cùng chúng tôi tại Yokohama nhưng Chin-ya nói rằng không nên làm thế vì sẽ có ngày tôi không chịu đựng được tính của bà

và rồi có thể chúng tôi sẽ cãi nhau vì mẹ của Chin-ya có bệnh về thần kinh, rất khó tính, chỉ thích làm theo ý của mình và thường ngồi lẩm bẩm một mình. Tôi nghĩ bà trở nên như vậy có lẽ vì bà rất buồn phải sống một mình đã quá lâu. Nhìn bà thật đáng thương.

cơ h \heartsuit 4n% h \heartsuit \heartsuit \heartsuit \heartsuit \heartsuit n cùng nhau. Nhưng khi đã vào đến nhà vệ sinh, chúng tôi thất vọng nhận ra không có đường nào có thể chạy thoát đành ngậm ngùi nghĩ cách khác. Thời gian trôi qua được khoảng một tiếng, chúng tôi đã phát hiện ra lối có thể thoát khỏi căn phòng đang bị nhốt. Căn phòng này có một cái cửa sổ bằng kính giống loại kính chớp. Chúng tôi kéo từng tấm kính ra cho đến khi hở hẳn một khoảng trống đủ để người chui lọt qua được. Tôi nói với mọi người rằng, không nên mang gì theo ngoài tiền và hộ chiếu. Không cần phải tiếc bất cứ thứ gì, vứt hết đi nếu không chúng ta sẽ không thể trốn thoát. Mọi người đều làm theo lời tôi nói. Chúng tôi chui ra ngoài bằng cách trèo qua cái cửa sổ đó. Nó không cao lắm nên cũng không phải mất quá nhiều sức để trèo. Ra đến bên ngoài, chúng tôi nhận thấy đằng sau ngôi nhà là một khu vườn trồng rau. Mặt đất rất ẩm ướt. Chúng tôi phải lội qua lớp bùn nhầy nhụa, dính như keo mới có thể ra được đến đường cái để vẫy xe. Lúc đó tôi cảm thấy rất hồi hộp, lo sợ sẽ bị bọn chúng bắt lại. Nếu bị bắt, rất có thể bọn chúng sẽ không tiêm thuốc mà bắn chết chúng tôi ngay lập tức.

Tôi và các bạn đưa nhau chạy ra một con đường lớn mới mở. Tình cờ gặp một chiếc xe taxi đang chạy qua, chúng tôi vẫy xe, xin tài xế đưa chúng tôi ra khỏi nơi này. Người tài xế nhìn chúng tôi chắc cũng đoán được chúng tôi đang chạy trốn ai đó nên có lẽ anh ta cũng sợ bị liên lụy, dù vậy vẫn chở chúng tôi ra khỏi đó. Khi xe chạy được một đoạn không xa lắm, tôi thấy anh ta dùng bộ đàm thường dùng trên xe taxi, nói cái gì đó với ai cũng không rõ. Tài nghe hiểu nên dịch lại cho chúng tôi biết rằng anh ta đang báo cáo với một ai đó về bốn cô gái Thái đang chạy trốn. Tôi liền bảo anh tài xế dừng xe và nói với anh ta chúng tôi sẽ tìm cách tự đi với nhau. Anh ta cũng chịu dừng xe. Ban đầu, chúng tôi dự định sẽ ngồi taxi đến tận Tokyo.

Nhưng để đến được đó chắc chắn phải mất khá nhiều thời gian. Tiền taxi chắc cũng không hề rẻ. Và quan trọng là rất có thể chồng của Lép sẽ dùng cách chặn ngang đường bắt chúng tôi. Vì thế, chúng tôi đành phải vẫy một chiếc xe riêng bất kỳ chạy qua, xin họ cho đi nhờ đến ga tàu điện nào đó gần nhất, miễn là không phải ga Matsumoto mà đêm qua chúng tôi đã đến. Rất may, cũng có người tốt bụng chịu chở chúng tôi. Chúng tôi muốn anh tra đưa đến ga tàu điện gần nhất, nhưng người lái xe có ý định bắt chúng tôi nộp cho cảnh sát. Vì lý do gì thì không ai biết. Tôi vội bảo anh ta dừng xe lại rồi xuống xe. Chúng tôi không thể để cảnh sát bắt vì tất cả đều không có hộ chiếu và quan trọng là mọi người đều muốn ở lại kiếm tiền chứ chưa muốn quay về Thái Lan. Đêm đó, cả lũ chúng tôi nhìn ai cũng lếch thếch, khổ sở, giày dép dính đầy bùn đất, lại còn phải đổi xe nhiều lần. May mắn thay, cuối cùng cũng trốn thoát đến một ga tàu điện. Tại ga, chúng tôi chỉ dám mua vé đến tỉnh kế tiếp mà thôi.

Chúng tôi không dám mua vé tàu chạy thẳng đến Tokyo vì sợ chồng Lép sẽ chặn bắt chúng tôi tại ga tàu lần nữa. Vì thế chúng tôi đã xuống tàu ngay ở trạm tiếp theo. Sau đó lại ngồi taxi đến một ga tàu khác để đổi chuyển tàu khác vào Tokyo. Lúc đó thật là vất vả nhưng may là Lép mang theo người khá nhiều vàng và tiền nên cuối cùng cũng trốn được đến Tokyo. Ai nấy đều hớn hờ, vui mừng vì nghĩ rằng như thế là đã thoát chết. Chúng tôi xuống ga Ueno, ga xe lửa cuối cùng rồi đi tìm một quán cơm để ăn. Vì không ai có bạn bè hay người quen ở Tokyo cả nên chúng tôi ngồi bàn bạc với nhau xem sẽ làm gì tiếp theo. Trong lúc đang ngồi thảo luận bằng tiếng Thái thì có một anh chàng đến ngó qua mặt chúng tôi và hỏi: “Các cô là người Thái à?”.

Chúng tôi vô cùng vui mừng vì gặp được người Thái. Chúng tôi nói chuyện với anh rồi nhờ anh giúp đỡ, kiếm việc làm hoặc tìm nhà. Anh nhận lời giúp, nhưng đêm nay chúng tôi phải tìm một khách sạn ngủ tạm trước vì phòng trọ của anh là phòng trọ của nhân viên, không thể đưa người ngoài đến ngủ được. Chúng tôi đành phải tìm thuê phòng trong khách sạn để ngủ

qua đêm chờ đến sáng. Sáng hôm sau, anh chàng đó đưa chúng tôi đến gặp một người đàn ông khác, cũng là người Thái. Sau khi đã làm quen, người đàn ông đó đưa chúng tôi đi tìm việc làm. Bốn người chúng tôi được làm việc trong một quán karaoke nằm trong khu phố Shinjuku thuộc quận Kabukicho (khu đèn đỏ ở Tokyo). Đó là một quán karaoke bình thường, ở đó có rất nhiều các cô gái Thái khác cùng làm việc cho một má mì người Đài Loan, đồng thời là chủ quán.

Khi cả bốn chúng tôi đã được nhận vào quán làm việc, má mì nói có phòng trọ cho chúng tôi ở cùng nhau nhưng phải đóng tiền thuê phòng theo đầu người, mỗi người năm man. Chúng tôi cũng vui vẻ đồng ý. Có một chuyện khiến tôi có cảm giác, đất nước Nhật Bản này thật là bé nhỏ, không rộng lớn như tôi từng nghĩ đó là tôi vô tình gặp lại Mèm, người yêu của anh Tùn, người đã đưa tôi qua Nhật. Trông thấy tôi, Mèm nhảy lên vì vui sướng. Tôi hỏi cô ấy sao lại đến đây vì nghĩ chắc chúng tôi khó lòng có thể gặp lại nhau. Mèm kể lại anh Tùn là người đưa cô sang Nhật. Cô ấy cũng được đưa đến ở ngôi nhà trên đường Ladprao như bảy người chúng tôi, rồi cũng phải sang Malaysia và ở lại đó. Cô ấy cũng trải qua mọi qua mọi việc y như những gì mà bảy người chúng tôi đã từng trải qua. Khi đến Nhật cũng được đến ở với chị Tíc, người từng là bà chủ của cả bảy đứa chúng tôi. Hiện tại, Mèm đến làm việc trong quán này vì chị Tíc không bán cô cho người khác. Chị Tíc chính là má mì của Mèm nhưng lại gửi Mèm làm việc trong quán của người khác. Mèm đã làm việc với bà má mì người Đài Loan này được khoảng một tháng rồi. Hàng tuần, chị Tíc sẽ đến đây thu tiền công làm việc của Mèm để trừ vào tiền nợ mà cô ấy phải trả. Mèm nói hầu như ngày nào cô cũng có khách, có ngày đến hai lượt khách. Mỗi đêm cũng kiếm được cả chục nghìn bạc. Hiện tại cô ấy đã trả được khoảng một nửa số nợ rồi. Tôi liền giới thiệu để Lếp, Tukata và Tài làm quen với Mèm. Cả năm người chúng tôi ở cùng trong một ngôi nhà. Sáng hôm sau, chúng tôi đều có khách đến đón đi làm và đều phải tự mình đi bộ về nhà trọ. Trước đó mọi người đều đã tìm hiểu kỹ đường đi lối lại rồi nên tôi tin mọi người không thể đi lạc đường hay không thể tìm được đường về nhà. Nhưng đến tối

muộn, khi tất cả mọi người đều đã trở về phòng trọ rồi mà vẫn không thấy Tài trở về. Ba ngày ba đêm trôi qua, cũng không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Lúc đó tôi nghĩ chắc Tài đã bỏ trốn, vì chị Tíc vẫn đến quán này thu tiền của Mèm và biết đâu sẽ gặp Tài trong khi cô ấy lại đang trốn nợ chị Tíc. Tất cả chúng tôi đều hiểu và thông cảm cho suy nghĩ của Tài. Tôi nghĩ rằng người như Tài chắc chắn sẽ có thể tự chăm sóc được cho bản thân. Thi thoảng khi nghĩ đến cô ấy, tôi lại lo sợ, có khi cô ấy đã bị khách giết chết trong khách sạn rồi cũng nên. Tôi nghe ngóng tin tức nhiều ngày nhưng không tin nào liên quan đến việc có người Thái Lan bị giết chết ở Nhật Bản. Vì thế, tôi tin rằng cô ấy vẫn còn sống. Sau ngày đó, Tài không liên lạc với chúng tôi nữa.

Bốn đứa chúng tôi sống với nhau khá hòa thuận, vui vẻ. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng có khách nên càng có tiền tiêu pha thoải mái. Ai thích gì thì mua nấy một cách dễ dàng. Lúc đó chúng tôi thấy việc kiếm tiền quá đơn giản. Nếu hôm nay tự nhiên muốn mua một chiếc túi xách hàng hiệu đắt tiền thì chỉ cần làm việc ba, bốn ngày sau là có thể mua được, hoặc có thể mượn tiền của bạn mua trước rồi từ từ kiếm tiền trả lại sau. Chuyện vay tiền của bạn tiêu với chúng tôi là điều hết sức đơn giản. Đứa nào cũng có thể mua một chiếc túi xách thương hiệu Louis Vuitton, có đứa còn mua cả bộ, giá hàng trăm nghìn bạc cũng không thành vấn đề. Chúng tôi mua dần dần. từng chiếc một, không đến một tháng là đủ bộ sưu tập. Khi mua vàng, nếu mua lắt nhắt từng chỉ một thì lại thấy không hả dạ nên nói chúng tôi đeo cả ki-lô vàng trên người cũng không sai, có nghĩa là đeo liền một lúc từ bốn, năm dây trở lên, nhìn vào không khác gì bọn phường chèo hay mấy cái tủ vàng di động. Không phải chỉ có bốn đứa chúng tôi có cái kiểu đeo vàng như thế mà là tất cả phụ nữ Thái Lan ở Nhật Bản ai cũng như vậy. Trông có vẻ lố, nhưng vì tiền ở đây kiếm quá dễ dàng. Với lại, dù có đi đâu lúc đêm khuya trong các ngõ vắng cũng không có chuyện trộm cướp rình rập vì ở Nhật Bản an ninh rất tốt, không có trộm cướp, móc túi nhan nhản như ở Thái Lan. Ai muốn đeo vàng, đeo kim cương to cỡ nào cũng cứ thoải mái mà đeo, lúc nào cũng an toàn. Có lẽ vì thế mà đất nước họ mới có thể phát

triển và không có sự phân hóa giàu nghèo quá lớn. Bọn họ luôn ở vị thế công bằng. Tôi nghĩ có khi họ còn chẳng biết đến từ “kẻ giàu”, “người nghèo” nữa cơ. Nếu có người nghèo thì chắc cũng có ít đến mức không thể ít hơn được nữa. Không giống như ở Thái Lan, xã hội phân hóa thành nhiều tầng lớp. Thế nào nhỉ? Tôi nghĩ trước sau gì, ai rồi cũng phải chết. Tôi không hiểu sao người ta phải ganh đua ghen ghét nhau làm gì cho mệt. Người giàu có cỡ nào rồi cũng vẫn cứ phải chết, mà chết đi rồi cũng có mang theo được cái gì đâu.

Hàng ngày, khi trở về phòng trọ, chúng tôi giúp nhau làm thức ăn, lau dọn nhà cửa. Có sự phân công rõ ràng ai là người giặt quần áo, nấu cơm, ai là người lau nhà, rửa bát. Tôi được giao nhiệm vụ nấu ăn cho cả phòng. Món ăn chính hàng ngày của chúng tôi thường bao gồm nộm Thái, bún và nước dùng. Chúng tôi thích ghép đôi để chơi với nhau. Mặc dù cả bốn chúng tôi đều cùng sống trong một phòng nhưng chắc chắn sự thân thiết sẽ không giống nhau. Mỗi người thường chỉ tâm sự riêng với một ai đó. Tôi thân với Lép hơn cả, còn Tukata thân với Mèm, đi đâu cũng có nhau. Lép may mắn hơn mọi người vì còn nhiều tiền vàng mang theo khi bỏ trốn, cũng chính vì thế mà cô ấy rất ít làm việc. Cô ấy bán vàng lấy tiền tiêu và tiêu tiền rất giỏi, thích gì là phải mua cho bằng được. Hôm nào gặp khách mặt mũi ưa nhìn thì cô ấy mới chịu đi làm việc. Dù khách trả tiền công không cao cô ấy cũng vẫn vui vẻ làm. Chúng tôi ở Shinjuku một thời gian thì bắt đầu tìm đếm các quán bar Hosto, quán bar của bọn đàn ông Thái sang phục vụ các bà khách.

Chúng tôi bắt đầu lười làm việc, không chịu tiếp khách, chỉ lo chơi bời. Nếu có khách quan trọng, không thể từ chối thì chúng tôi mới đi nhưng chỉ đi theo giờ hoặc đi khi đã thật sự không còn tiền tiêu. Nếu phải qua đêm với khách, chúng tôi thường trốn về lúc nửa đêm khi khách đã ngủ say để kịp đến các quán bar Hosto chơi, thông thường là vào khoảng thời gian từ hai đến sáu giờ sáng. Hầu như đêm nào chúng tôi cũng đi chơi như vậy. Riêng tôi không mê mẩn đàn ông lắm. Tôi chỉ đi chơi cùng Lép vì cô ấy muốn thế.

Ngược lại, Lếp và Tukata rất mê mẩn lũ đàn ông trong đó. Còn Mèm, tôi thấy cô ấy cũng không hám trai cho lắm. Cô ấy thích rượu hơn thích đàn ông. Nếu có rượu, cô nàng có thể ngồi uống từ sáng đến tối được.

Cuối cùng, Lếp đã có thể liên lạc với gã bồ người Thái của mình. Hẳn theo cô ấy đến tận Tokyo ở cùng. Thời gian đầu cả hai còn ở riêng mỗi người một nhà. Nhưng một thời gian sau, Lếp nói với tôi rằng cô ấy muốn dọn đến ở cùng người yêu. Tôi bèn ngăn cản:

“Không được, mà không thể bỏ mặc tao thế được”.

Nhưng Lếp vẫn cố tình đi cho bằng được, nói thế nào cũng không chịu nghe. Thời gian đầu Lếp đến ngủ cùng hẳn ta hai, ba đêm mới về phòng một lần. Nhưng khi về, mọi người trong phòng lại không thích nói chuyện với Lếp vì giận Lếp bỏ theo trai. Nếu Lếp đi ngủ với khách hoặc được khách nuôi thì chúng tôi sẽ không bao giờ ngăn cản cô. Nhưng đằng này, cô ấy lại phải chu cấp tiền cho bồ vì hẳn biết tiền bạc mà Lếp mang theo vẫn chưa tiêu hết. Cuối cùng Lếp thu dọn đồ đạc đến ở hẳn với hẳn ta. Ngày Lếp chuyển đi, tôi và cô ấy đã cãi nhau to tiếng, đến mức cắt hết tình bạn bè và không muốn nhìn mặt nhau nữa. Tôi thấy rất khổ tâm và đau lòng khi phải mất một người bạn tốt như Lếp chỉ vì một tên đàn ông. Tôi sợ Lếp sẽ bị hẳn lừa hết tiền bạc cho đến khi cô ấy chẳng còn gì và phải quay lại làm nghề cũ.

Thế là phòng của chúng tôi chỉ còn lại có ba người. Tukata và Mèm thường hay cãi nhau, vì hai người đó bằng tuổi nên không ai chịu nhường ai. Vì thế, tôi phải chơi thân với cả Mèm và Tukata. Nếu hai người không nói chuyện với nhau, tôi sẽ phải cố gắng giảng hòa nhưng không phải lúc nào cũng thành công. Tukata kết thân với một người bạn mới vào làm việc trong quán. Bạn mới của Tukata là hai chị em ruột, tên là Nừng và Bi. Cả tôi và Mèm cũng biết hai chị em họ. Nừng và Bi kể cho chúng tôi biết, bố họ là gay, quen biết nhiều người nổi tiếng trong làng giải trí Thái Lan. Chính ông là người đã đưa họ sang Nhật Bản làm việc. Hai người nói với

chúng tôi rằng, khi còn ở Thái Lan, cả hai đều nghiện thuốc phiện. Bố họ từng cố gắng đưa cả hai đến trại cai nghiện một lần và đã cai nghiện thành công, nhưng khi trở về nhà lại tái nghiện và ngày càng trở nên nghiện nặng hơn trước. Họ dính vào đủ loại thuốc gây nghiện, từ heroin cho đến ma túy nên mắc chứng kiệt lý nặng, nhiều lần tưởng không qua khỏi. Hai người phải làm việc hoặc bán thân, hoặc làm cò mồi cho gái bán dâm để có tiền hút thuốc phiện. Bố họ sợ hai người có ngày sẽ bị đi tù, nếu không có thể sẽ chết vì thuốc phiện nên đưa cả hai sang Nhật. Hoàn cảnh của họ cũng giống như Mèm nhưng hai chị em may mắn hơn khi có người đến trả tiền chuộc. Hai chị em đều trở thành vợ hờ của một tay Yakuza. Nhưng họ cũng không mấy quan tâm cho dù người ngoài có nhìn họ thế nào đi chăng nữa. Họ nói với tôi:

“Miễn sao móc tiền của lão càng nhiều càng tốt. Cả hai chị em cùng giúp nhau moi tiền lão lại càng hay”.

Đặc biệt, lão chồng hờ của họ cũng không phản đối việc cả hai thỉnh thoảng ra ngoài làm thêm vì bản thân hẳn ta cũng đã có vợ. Ngày nào hẳn đến tìm thì chị em họ phải ở nhà, không được phép ra ngoài hay đi làm.

Tukata ngày càng trở nên thân thiết với chị em họ nhưng cô ấy vẫn chơi thân với tôi như cũ. Tukata thường rủ Nùng và Bi đi bar Hosto với cô ấy nên bọn họ càng hợp nhau hơn. Thời gian sau này, tôi ít đến bar Hosto với Tukata. Mèm thân thiết với tôi hơn, đi đâu cũng đi cùng nhau, tôi nói gì cô ấy cũng nghe theo. Mèm chưa từng làm trái ý tôi, ngay cả việc muốn tôi đi chơi bạc ở nhà bạn. Nặng hơn, tôi thường xuyên lui tới các sòng bạc, Mèm luôn luôn đi cùng tôi. Mèm chưa từng ngồi chơi cùng nhưng lần nào cũng đến nằm ngủ trong sòng bạc chờ tôi. Nếu tôi thua bạc, Mèm sẽ ném tiền cho tôi chơi tiếp cho đến khi thua hết sạch tiền rồi mới chịu về nhà. Cho dù thế nào, Mèm cũng sẽ chiều ý tôi. Cô ấy chưa từng ngăn cản hay ca thán bất cứ điều gì. Tôi giống một đứa bạn tồi, chỉ biết lấy tiền của cô ấy tiêu. Nhưng Mèm vẫn không hề có một lời phật ý. Mèm nói với tôi:

“Nếu thích thì cứ chơi cho đã. Khi nào chán, muốn dừng thì dừng”.

Đó là câu nói vô cùng ấn tượng. Chính câu nói ấy đã kéo tôi ra khỏi cơn ma cờ bạc một thời gian khá dài.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bạn Rủ Ngồi Tù

Sau khi quay lại Yokohama, chúng tôi bắt đầu thực hiện các thủ tục kết hôn. Tuy nhiên, tôi phải quay về Thái trước để làm hộ chiếu mới và sẽ được cấp visa vào Nhật Bản đúng pháp luật. Chúng tôi đã hỏi thông tin từ đại sứ quán Thái Lan ở Tokyo về các thủ tục quay về Thái. Tôi cũng đã đến tự thú với đại sứ quán và chờ họ làm thủ tục trục xuất tôi về Thái. Trong thời gian chờ đợi, tôi thường xuyên ở nhà, không ra ngoài làm việc và cũng không gặp lại bất kỳ người bạn nào. Giống như tôi từ bỏ thế giới bên ngoài vậy. Vì tôi thấy thương Chin-ya. Anh đã quá buồn phiền về tôi trong gần hai năm qua. Vì thế tôi cũng không biết thông tin gì của các bạn, không biết họ sinh sống thế nào.

Một hôm, tôi định ra ngoài mua đồ ăn trong một cửa hàng Seven Eleven vì tôi tự nhiên cảm thấy đói mà Chin-ya chưa đi làm về. Lúc đó khoảng tám giờ tối, tôi mặc áo khoác dày, đi đôi boot màu đỏ, đôi boot tôi thường đi mỗi khi ra ngoài làm việc. Đang đi thì tình cờ gặp một người bạn, thấy thế tôi cũng dừng lại chào hỏi và nói chuyện với bạn. Tôi hỏi thông tin của bạn bè, muốn biết họ sống thế nào, có đặt khách không. Tôi cũng báo với bạn mình đang chuẩn bị quay về Thái trong vòng vài ngày nữa. Bạn tôi nói cô ấy cũng muốn trở về Thái nhưng hiện tại chưa có tiền về. Cô ấy định sẽ làm việc thêm khoảng hai, ba tháng nữa rồi sẽ về hẳn. Trong lúc chúng tôi đang đứng nói chuyện với nhau thì hai người Nhật đi đến, một người đến hỏi giá dịch vụ. Bạn tôi báo giá xong bèn rủ tôi đi cùng. Cô ấy nói:

“Ninh có đi cùng không? Chỉ làm theo giờ thôi, một tiếng đã có năm man rồi”.

Tôi nói mình không thể đi được vì tôi đã bỏ nghề này rồi. Nếu người yêu mà biết tôi đi làm sẽ lớn chuyện. Bạn tôi vẫn cố nài:

“Không sao đâu, hồi trước cậu còn trốn đi cả đêm vẫn được cơ mà. Giờ chỉ làm có một tiếng thôi”.

Nếu tôi không đi thì khách cũng sẽ không thuê bạn tôi nữa. Tôi nghĩ bụng “Ờ, thế cũng hay, hiện tại mình đang không có tiền. Kiếm thêm được chút tiền cũng tốt” và thế là tôi quyết định đi làm cùng bạn. Hai chúng tôi theo khách đến một khách sạn gần đó. Khi vào trong thang máy hai người đó rút từ trong túi ra một thứ gì đó và bảo chúng tôi họ là cảnh sát CID, đồng thời chìa thẻ cảnh sát cho chúng tôi xem rồi thông báo chúng tôi đã bị bắt. Ngay lập tức, họ rút còng số tám ra khóa tay chúng tôi lại. Cả hai chúng tôi đều không kịp phản ứng gì và cũng không thể chạy đi đâu được vì đang trong thang máy. Tôi gần như phát điên lên khi nghĩ đến Chin-ya, lần này anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nữa. Tôi biết phải làm sao bây giờ đây? Tôi cố gắng khóc lóc van xin cảnh sát thả tôi ra vì tôi chuẩn bị về Thái trong vài ngày nữa. Nhưng họ vẫn nhất quyết bắt tôi không chịu thả. Tôi khóc vì hối hận. Buồn hơn nữa là lần này tôi bị bắt cũng vì nể bạn. Nếu tôi không đến nói chuyện với cô ta mà trở về nhà ngay thì đã không có chuyện gì xảy ra. Hai bên đã có sự bàn bạc, thỏa thuận về giá là bằng chứng chúng tôi không thể chối cãi được. Cảnh sát đưa chúng tôi đến phòng tạm giam và hỏi cung. Tôi nghe thấy tiếng cảnh sát hỏi cung một cô gái Thái ở phòng bên nhưng có vẻ cô ta đang lên cơn say thuốc nên họ không hiểu nhau. Cảnh sát viết lên giấy hỏi cô ta tên là gì nhưng cô ta cũng không biết viết. Cuối cùng người cảnh sát đó bước ra ngoài rồi đi nhờ tôi giúp viết tên cô gái Thái đó. Cô ta tên là Ratchada. Khi nghe đến tên Ratchata, tôi nói với cảnh sát:

“Tôi xin phép được qua xem mặt cô gái đó được không?”.

Cảnh sát cho phép tôi. Thật không ngờ, người đó lại chính là Đa, bạn từng cùng tôi uống thuốc lắc say đến không biết trời đất là gì. Cả hai cùng ngạc nhiên và vui mừng khi gặp nhau. Đa mắng tôi đi đâu mất mặt một thời

gian dài. Ngày nào cô ấy cũng chờ tôi đến làm cùng mà không thấy. Tôi giải thích cho cô ấy nghe bằng cách kể lại câu chuyện gặp phải Yakuza ép chích thuốc và từ đó trở đi tôi không ra ngoài làm việc nữa. Trong thời gian chờ đợi cảnh sát hỏi cung, chúng tôi bị nhốt vào trong phòng giam nhỏ đó, Chin-ya không hề đến thăm khiến tôi rất buồn và nghĩ rằng có lẽ anh bỏ rơi tôi rồi. Có lẽ anh đã quá mệt mỏi, chán chường vì tôi gây đủ chuyện, mãi không hối cải. Vì buồn chán, tôi giấu nắp chai pepsi mang vào phòng giam và cắt liên tiếp vào cổ tay để tự tử. Cảnh sát phải đưa tôi đi băng bó vết thương trong một bệnh viện và còn dỗ dành tôi:

“Cô không phải lo lắng. Vài hôm nữa chồng cô đến thăm. Anh ta sẽ đến thăm cô trước khi cô bay về nước”.

Nghe vậy, tôi bắt đầu bình tâm lại dù biết rằng họ đang nói dối để tôi yên lòng.

Họ dẫn tôi về phòng giam cũ. Đa nói với tôi:

“Này Ninh, tao giấu hai mươi viên Dormicum trong người, mình làm gì với chúng bây giờ, vứt đi hay giữ lại dùng?”.

Tôi bảo Đa đừng vứt đi, cứ giữ lại, dù sao cũng đã bị bắt rồi kiểu gì họ cũng trục xuất chúng tôi về Thái. Chiều hôm đó, họ đưa chúng tôi đến một nhà tù lớn hơn mà không thông báo cho chúng tôi biết sẽ bị giam giữ ở đó bao lâu mới được về lại Thái. Trong ngày hôm đó, không biết điều gì khiến tôi có hành động điên khùng này, tôi lấy hơn hai mươi viên thuốc lắc gói vào trong một cái túi nilon rồi nhét vào bên trong chỗ kín. Chưa hết, tôi còn nhét thêm cả một chiếc bật lửa vào trong đó nữa. Chẳng có ai xúi bảo tôi làm việc này, là tự tôi nghĩ rằng nếu có bật lửa thì vẫn tốt hơn, thỉnh thoảng có cái mà hút thuốc trong tù.

Khi đến nhà tù lớn hơn, tôi đi theo họ vào một hành lang rất nhỏ và đi qua rất nhiều phòng giam nhưng tôi không nhìn thấy người bên trong.

Người bên trong cũng chỉ có thể nhìn thấy từ đầu gối xuống chân của người bên ngoài mà thôi vì cánh cửa gần như bị bịt kín hoàn toàn, chỉ để hở một chút ở bên dưới. Hôm đó, tôi mang đôi bốt màu đỏ, vốn là đôi tôi vẫn hay dùng khi đi làm. Đi qua các phòng giam, chỉ nhìn thấy đôi bốt đó, tôi nghe có tiếng của ai đó gọi to “i-ra-chay-ma-sê” có nghĩa là “vui mừng chào đón” sau đó thấy tiếng của nhiều người kêu lên “Con Ê-ri đến rồi kìa”. Tôi rất ngạc nhiên không hiểu có những ai đang ở trong đó, nhưng chắc chắn bọn họ đều là bạn tôi cả, chỉ có điều không biết là ai mà thôi và có vẻ như khá nhiều người đã bị bắt. Giờ thì tôi đang hồi hộp chờ đợi không biết trong số đó có những ai. Cảnh sát đưa tôi đến một căn phòng, ra lệnh cho tôi và Đa cởi bỏ hết mọi quần áo trên người, không được phép để lại bất cứ thứ gì dù là quần áo lót, sau đó chắp hai tay sau gáy, dạng chân rồi đứng lên ngồi xuống năm sáu lần. Lúc đó tôi chỉ sợ bật lửa và thuốc bị rơi ra ngoài nhưng may thay không có bất cứ cái gì rơi ra. Sau đó họ đưa quần áo lại cho chúng tôi mặc và dẫn chúng tôi vào phòng giam lớn cùng với tất cả mọi người.

Lần này, tôi gặp lại rất nhiều bạn thân trong đó. Trước đây tôi cứ nghĩ không hiểu bạn mình biến đi đâu mất, hay là bọn họ kiếm được nhiều tiền nên đã quay trở về Thái, gặp lại chị Ô người đi cùng chuyến với tôi. Khi vừa đến Nhật, chị Ô và tôi bị mất liên lạc với nhau cho đến tận bây giờ. Thời gian đã hơn bốn năm rồi. Và thật ngẫu nhiên là cả Nùng và Bi, hai chị em ruột cũng bị bắt giống tôi. Hai người họ bảo rằng họ không bị bắt mà bị tên chồng đem nộp cho cảnh sát. Nguyên nhân cũng chỉ vì hai người họ đều rất bướng bỉnh, ngỗ ngược, hẳn không thể quản lý được nên tống cổ về nước. Ngoài ra còn có rất nhiều người từng chơi khá thân với tôi trong suốt thời gian làm việc ở Nhật. Mọi người hỏi tôi:

“Ninh, mày có tiền mang theo không?”.

Tôi trả lời:

“Có. Nhưng không nhiều lắm. Sao lại hỏi vậy?”.

Bọn họ nói rằng chắc chắn chúng tôi sẽ bị giam ở đây khá lâu nhưng mỗi tuần bọn họ sẽ cho chúng tôi đi mua sắm một lần. Tôi hỏi:

“Thế chúng ta ra ngoài bằng cách nào? Trong này có đến hàng trăm người, người ta quản thế nào được”.

Bọn họ nói:

“Chúng có cách riêng của chúng”.

Rồi họ hỏi tôi:

“Mày có mang theo quần áo gì không hả? Để khi ra ngoài còn có cái mà mặc cho thơm tất. Nếu không thì có thể thông báo cán bộ quản lý họ sẽ mua cho mày”.

Suốt thời gian bị giam trong nhà tù đó, chúng tôi rất vui vẻ, không hề cảm thấy chán nản hay mệt mỏi, chỉ có mỗi một việc là chờ ngày về nước.

Nhà tù này có một phòng lớn chung và nhiều phòng ngủ nhỏ. Phạm nhân trong này đều là nữ, đến từ nhiều nước khác nhau nhưng đều bị bắt vì bán dâm. Phía tầng bên trên phòng ngủ của chúng tôi là nơi giam giữ các phạm nhân nam cũng đến từ nhiều nước. Buổi sáng, người ta sẽ đem thức ăn đến đặt trước cửa phòng ngủ từng người. Thông thường, bữa sáng sẽ có bánh mì, cà phê, trà, sữa, trứng ốp và hoa quả. Bữa trưa sẽ chỉ là những món ăn nhẹ, ăn xong đã thấy đói. Tuy nhiên gần như ngày nào cũng có nhân viên từ đại sứ quán Thái Lan và học sinh, sinh viên đang học tập ở Nhật Bản làm đồ ăn mang vào cho chúng tôi. Bữa tối bao gồm các loại đồ ăn mặn như cơm, thịt gà rán, thịt lợn và còn có cả thuốc lá để hút. Chúng tôi không bị bắt làm bất cứ việc gì ngoài tập thể dục mỗi ngày một tiếng đồng hồ sau đó quay về phòng ngủ. Chúng tôi cũng được phép hút thuốc trong ngày từ sáu giờ sáng đến sáu giờ chiều, nhưng không được dùng bật lửa. Ai muốn hút thuốc phải đi châm lửa ở cửa chính bên ngoài. Người ta bố trí hệ thống lửa ngoài đó để đề phòng hỏa hoạn trong nhà giam. Sáu giờ chiều là thời gian

người ta đóng cửa chính, vì thế chúng tôi không thể tiếp tục hút thuốc. Khi tôi thông báo với các bạn mình có mang theo bật lửa vào, bọn họ ai cũng hoan hô tôi nhiệt liệt vì đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ được hút thuốc thoải mái trong phòng ngủ vào ban đêm.

Tôi ở trong nhà tù được tròn một tuần và đang vui mừng chuẩn bị đồ đạc và quần áo để được ra ngoài mua sắm như các bạn tôi từng nói. Chẳng ngờ, cán bộ quản lý lại thông báo cho chúng tôi viết danh sách tất cả những thứ cần mua vào một tờ giấy, sau đó họ sẽ cử người đi mua cho chúng tôi. Và tất nhiên không có ai được phép ra ngoài. Kết luận là tôi đã bị lừa bạn lừa cho một vố. Tuy thế, việc đặt mua hàng đồng nghĩa với việc chúng tôi phải có tiền trong người, nếu ai không có tiền thì họ cũng sẽ không mua cho. Hàng đặt mua phần lớn đều là thuốc lá, hoa quả, băng vệ sinh, bánh mì theo danh sách hàng hóa đã quy định. Điều này cũng mang lại một niềm vui nho nhỏ, tôi không thấy ai buồn phiền khi bị giam ở trong này. Đã thế ai cũng nói rằng họ không muốn về nhà, được nhất, ở đây cả năm cũng thấy thích.

Mọi người chỉ nghĩ một điều là khi về nước thì không biết sẽ phải làm cách nào để có thể quay lại Nhật. Ai cũng nghĩ đủ mọi cách, có người nghĩ sau khi về nước sẽ tiếp tục đến nước nào khác làm việc. Tôi không thấy có bất kỳ người nào nghĩ sẽ từ bỏ nghề này vì chúng tôi cho rằng nghề này rất dễ kiếm tiền. Mặc dù thỉnh thoảng chúng tôi gặp phải tai nạn, đôi khi còn phải đối mặt với tử thần nhưng không ai biết sợ.

Điều mà tôi thấy ngạc nhiên nhất đó là sự may mắn của Tài. Tài khoe với tôi cô nàng có một Sa-chô nuôi nấng và tình nguyện sẽ kết hôn với cô. Sa-chô này là một thương gia giàu có. Nhưng tôi không tin. Tài kể rằng Sa-chô đã mua một ngôi nhà trị giá bốn triệu bạt cho cô ở Pattaya. Và trong suốt thời gian ở Nhật, Sa-chô còn mở quán karaoke cho cô quản lý. Tôi luôn nghĩ có lẽ Tài chỉ nói khoác vì cô ta có vẻ hơi hâm hâm, làm gì có ai chịu lấy làm vợ. Tuy thế, tôi vẫn ngồi nghe cô nàng kể. Tài nói tiếp là khi nào về đến Thái, cô ấy sẽ đưa tôi về nhà để tôi biết cô ấy không nói dối.

Tôi bị nhốt trong nhà tù đã hơn mười ngày. Chúng tôi dùng bột lửa mà tôi mang vào, hàng đêm moi bông trong ruột gối ngủ ra làm mồi giữ lửa dùng cho được lâu. Nhưng thật không may lửa cháy lan ra ngoài rất nhanh khiến cho chúng tôi không kịp phản ứng gì, chỉ biết hét toáng lên. Tiếng ồn ào khiến các viên trại giam vội chạy tới kiểm tra. Vì trong mỗi phòng ngủ đều có camera theo dõi mọi hoạt động của chúng tôi nên khi hút thuốc lá, chúng tôi phải trùm chăn thật kín. Chẳng ngờ hôm nay lại gây hỏa hoạn. Cán bộ trại giam vào phòng hỏi cung từng người nhưng không ai chịu nhận mang bột lửa. Cuối cùng bọn họ phạt chúng tôi phải ngồi tù thêm một tuần nữa. Chuyện quá đơn giản, chúng tôi rất vui vẻ nhận hình phạt ngồi tù thêm thấy nó cũng hay, chẳng sao cả.

Sau lần đó một thời gian, khi chỉ còn lại hai, ba ngày nữa là chúng tôi được về nhà, nhiều người rủ nhau chơi bài đến mức bị thua hết sạch không còn đồng nào. Người ta cho phép chúng tôi chơi bài để giải trí nhưng chúng tôi lại chơi theo kiểu đốt nhà đốt cửa của nhau vì nhiều người chơi thua đến hàng trăm nghìn bạc. Tôi thì không có tiền, Chin-ya gửi cho tôi có bốn mươi man tương đương với tám mươi nghìn bạc mà thôi. Con số đó là rất ít so với những người khác.

Cuối cùng cán bộ trại giam cũng đến thông báo cho chúng tôi chuẩn bị hành trang về nước. Hôm đó tôi mới tâm sự cho các bạn biết tôi đang có hơn hai mươi viên thuốc lắc và hỏi có ai uống cùng tôi không. Chẳng ngờ, hầu hết mọi người đều muốn uống. Tôi đành phải chia ra cho mỗi người một viên.

Chuyến đó không phải tất cả được về cùng nhau. Có một số người vẫn phải ở lại chờ về chuyến sau. Đêm đó, có tất cả mười sáu người sẽ về trên cùng một chuyến bay vào sáng hôm sau, trong đó có tôi. Cán bộ trại giam mang đến cho chúng tôi một chiếc bàn là. Chúng tôi sẽ chọn bộ đồ đẹp nhất, là cho phẳng phiu để mặc lên máy bay trở về Thái. Nhưng trước khi là quần áo, chúng tôi lại rủ nhau uống thuốc lắc, mỗi người hai viên. Tôi nói

với các bạn rằng nếu có làm sao thì tôi xin được là người là quần áo đầu tiên vì tôi sợ nếu để lâu sẽ say, không thể là được quần áo. Cuối cùng tất cả hơn chục người đều bị say và tôi lại là người là quần áo cuối cùng trong đêm đó. Tài chọn một bộ quần áo trông rất đẹp, áo voan màu xanh da trời, váy dài giống người Hàn Quốc. Chẳng may Tài lại làm cháy vải. Trên bộ cô mặc hiện nguyên hình chiếc bàn là cháy đen một mảng lớn, vải cháy thậm chí còn dính cả vào mặt bàn là. Nhưng Tài vẫn phải nhắm mắt mặc bộ này lên máy bay vì nhân viên không chịu để cho cô nàng thay bộ khác.

Lên máy bay, đó là lúc chúng tôi cảm thấy xấu hổ nhất vì nhân viên cảnh sát đi áp giải chúng tôi lên tận ghế ngồi trong máy bay. Chúng tôi là nhóm người cuối cùng bị đưa lên máy bay sau khi hành khách thông thường đã ổn định chỗ ngồi. Cảnh sát dùng dây buộc chúng tôi lại thành một hàng dài nối tiếp nhau cả mười sáu người và chỉ cởi trói cho chúng tôi khi đã ngồi yên vị trong máy bay. Mọi người trên máy bay ai cũng nhìn chúng tôi chăm chăm. Phần lớn họ cũng biết là chúng tôi bị cảnh sát bắt. Đây là điều thật đáng xấu hổ. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể quên được cảnh đó. Dù là xấu hổ nhưng tôi cũng thấy nó hay hay, là lạ!

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 10: TỰ CƯỚP CỦA NHAU

Chúng tôi đã hạ cánh xuống sân bay Thái Lan và tách nhau ra mỗi người đi vào xếp hàng ở một ô khác nhau để chờ đóng dấu hộ chiếu. Tôi đi cùng chị Ổ và Đa. Nhưng khi vừa mới gặp cảnh sát quản lý xuất nhập cảnh ở sân bay Don Muang, họ thông báo gọi tất cả những ai bị trục xuất từ Nhật về tập trung vào một hàng. Một số người đã bị đưa vào tận trong phòng làm việc của cảnh sát. Trong khi đó, một nhân viên cảnh sát khác vội vàng tịch thu hết tiền bạc của chúng tôi. Đặc biệt là tôi, tôi bị cướp mất rất nhiều phải đến mười man, tương đương với hai mươi nghìn bạc. Bởi trước đó, trong khi tôi đang xếp hàng chờ thì một nhân viên gọi tôi vào phòng rồi hỏi:

“Cô có bao nhiêu tiền trong người?”.

Tôi còn chưa kịp trả lời là bao nhiêu thì hắn đã quát:

“Nhanh lên, có bao nhiêu tiền bỏ hết ra đây. Nếu không, chúng tôi sẽ bắt cô giao cho cảnh sát vì cô đã hành nghề mại dâm”.

Nghe hắn dọa, tôi cũng sợ bị ngồi tù nên móc tiền ra, định đếm rồi đưa cho hắn vì tôi chia tiền ra để vào trong hai túi khác nhau, mỗi bên hai mươi man. Nhưng hắn vội vã giật lấy năm tiền trong tay tôi tự đếm rồi lấy đi mười man, mười man còn lại hắn đưa trả cho tôi. Tôi vẫn nhớ, hắn chính là tiếp viên hàng không phục vụ trên chuyến bay tôi đã đi và cũng là người Thái. Sau khi cướp được tiền, hắn vội vàng rời khỏi phòng rồi giục tôi đi nhanh lên vì đang có người đến. Khi hắn đã bỏ đi, tôi vẫn đứng ngơ ngẩn trong phòng không hiểu tại sao họ lại đối xử với tôi như vậy trong khi chúng tôi đều cùng là người Thái với nhau. Trái hẳn với khi bị bắt ở Nhật, cảnh sát cũng tịch thu hết toàn bộ tiền vàng và những đồ có giá trị của tôi.

Nhưng đến khi trực xuất về Thái họ đã trả lại chúng tôi không thiếu một đồng nào. Cảnh sát nước họ làm việc rất trung thực và không bóc lột những người phụ nữ yếu đuối như chúng tôi. Vậy mà bây giờ, tôi lại bị chính đồng bào mình bóc lột!

Cô bạn Đa đáng thương cũng không phải là một ngoại lệ. Khi rời khỏi phòng và gặp nhau ở phía bên ngoài, Đa bật khóc và nói rằng nhân viên xuất nhập cảnh đã lấy đi của cô những hơn hai mươi man, phần còn lại may mà cô đã giấu được. Đa kể lấy tiền vẫn chưa đủ, hẳn còn ép lấy mất một chiếc túi xách hiệu Louis của cô nữa. Đa rất tiếc chiếc túi đó. Giờ thì tôi mới biết rằng, tất cả chúng tôi ai cũng bị cướp trắng trợn như vậy, chỉ có điều là mất nhiều hay mất ít mà thôi. Đó là hành động vô cùng tồi tệ và hèn hạ, khiến chúng tôi ai cũng đều cảm thấy rất tức giận.

Khi đã ra khỏi sân bay, chúng tôi hẹn rủ nhau đi chơi tiếp chứ tuyệt nhiên không một ai muốn về nhà gặp anh em họ hàng ngay cả. Tôi nhớ hôm đó có tôi, Đa, Tài và chị Ổ, bốn người rủ nhau vào thuê hai phòng trong một khách sạn ở khu vực Saphan Khwai để nghỉ lại, tôi ngủ với Đa còn chị Ổ ngủ với Tài. Sau đó, chúng tôi rủ nhau ra Patpong chơi vì Tài và chị Ổ nói rằng ngày mai phải về Pattaya rồi, vì thế kiểu gì cũng nên ở lại Bangkok chơi một đêm.

Chúng tôi rủ nhau vào quán bar Hosto ở khu phố Patpong. Các bạn có tin không? Khi cả bốn người chúng tôi bước vào trong quán, không một nhân viên nào thèm đến phục vụ chúng tôi cả vì họ trông chúng tôi ăn mặc quá đơn giản, chỉ có quần đùi áo phông. Ban đầu, bọn gác cổng còn định ngăn không cho chúng tôi vào. Sau đó bọn chúng mặc cả, chúng tôi phải chịu mua rượu thì mới được cho vào. Chúng tôi đồng ý như vậy. Khi đã vào được đến bên trong, chúng tôi gặp toàn các cô gái như mình đến đây hưởng lạc. Họ đều ăn mặc rất sành điệu, không giống chúng tôi. Tài thấy không có ai quan tâm phục vụ chúng tôi nên quyết định gọi một chai rượu Hennessy XO ra uống. Tôi nói:

“Mày định gọi thật đấy à? Tao tiếc tiền lắm”.

“Không sao! Chai này tao sẽ tự trả tiền để cho bọn chúng biết mặt”. Tài trả lời “Tao muốn xem thử xem có đứa nào chịu vắc mặt đến đây không?”.

Ngay sau đó, tôi gần như không thể tin vào mắt mình. Bọn đàn ông phục vụ trong quán kéo nhau vây quanh bàn chúng tôi nhiều vô kể. Tài làm thế nào mà lại có thể nghĩ ra được cái trò này cơ chứ. Tôi nghĩ rằng đây mới chính là xã hội Thái. Người Thái thường chỉ quen đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, qua vật chất hơn là giá trị con người. Hầu như tất cả các nhân viên phục vụ nam đều thi nhau đến xin được uống cùng chúng tôi.

Đêm đó bàn của chúng tôi phải thanh toán mất gần ba mươi nghìn bạt chỉ vì một chai rượu X.O. Mất đến cả chục nghìn bạt như thế cũng thấy tiếc. Đêm đó, tôi và chị Ổ cùng nhau về phòng khách sạn ngủ. Còn Tài và Đa đưa hai người đàn ông nữa đi ngủ ở đâu cũng không rõ. Sáng hôm sau, Tài mới quay về phòng, phàn nàn rằng đêm qua phải trả cho gã đàn ông đó những năm nghìn bạt tiền phục vụ. Trước đây, tôi chưa từng biết là Tài thích chơi kiểu này. Riêng tôi, không những không thích mà còn rất ghét bọn đàn ông làm nghề phục vụ kiểu này vì bọn họ chỉ biết lợi dụng phụ nữ. Tôi biết điều đó vì tôi có một người bạn làm nghề này trong một quán bar Hosto ở bên Nhật. Chúng tôi khá thân thiết với nhau. Anh ấy luôn dặn tôi: Đừng nhẹ dạ tin vào bọn đàn ông làm nghề này vì chúng không bao giờ yêu ai thật lòng. Bọn chúng lừa phụ nữ bằng mọi phương cách vì chúng biết bọn đàn bà đến đây phần lớn đều là những kẻ kiếm được tiền một cách dễ dàng, chia bớt cho chúng là hiển nhiên thôi. Anh còn nhắc nhở thêm: Bọn họ sẽ chẳng bao giờ chịu lấy những người đàn bà như chúng tôi về làm vợ, làm mẹ của các con chúng đâu. Chính những lời dặn dò đó đã khiến tôi luôn tỉnh táo. Tôi chưa từng mê bất cứ người đàn ông Thái nào ngoài Pi. Nhưng Pi không làm việc trong bar Hosto và quan trọng là anh vẫn giúp đỡ tôi mỗi khi tôi cần sự giúp đỡ. Anh vẫn chịu trách nhiệm với tôi và đồng ý

để tôi về sống chung trong gia đình anh. Chỉ có điều, tôi không muốn làm như thế bởi vì vợ anh là một người quá tốt.

Đa biến mất liền trong hai ngày đêm không quay lại khách sạn. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra với cô ấy. Mà cũng có thể Đa đã về nhà mà không báo cho chúng tôi. Chúng tôi tính ngày thứ ba mà Đa vẫn chưa quay lại, chúng tôi cũng sẽ trả phòng khách sạn về nhà. Cuối cùng, Đa cũng quay về khách sạn đem cả gã đàn ông đi cùng đêm trước về theo. Chúng tôi nói chuyện, hỏi han tình hình của Đa. Cô nàng kể đã đưa người đàn ông này đến MBK[1] để mua sắm, thậm chí còn mua cả một sợi dây chuyền ba hạt vàng cho hẳn. Đa nói rằng ngày mai bọn họ sẽ đưa nhau đi mua một chiếc xe hơi BMW cũ. Tôi hỏi Đa mua để làm gì vì cô đâu biết lái xe. Đa trả lời người đàn ông đó sẽ dạy cô lái xe. Tôi đoán hẳn biết Đa mới từ Nhật Bản về, trong người chắc còn có nhiều tiền nên bám lấy với hy vọng sẽ kiếm được chút đỉnh. Tôi cũng chỉ nhắc nhở Đa lần nữa. Sau đó chúng tôi tạm biệt nhau để trở về nhà.

[1] MBK: Viết tắt của từ Mah Boon Krong – một trung tâm mua sắm lớn ở thủ đô Bangkok, Thái Lan.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tính Kế Lấy Chồng

Chị Ổ và Tài cùng nhau về lại Pattaya, còn tôi trở về với gia đình, đồng thời tìm cách làm thủ tục để được quay lại Nhật Bản làm đám cưới với Chin-ya. Chin-ya cũng bay sang Thái tìm tôi và làm thủ tục để tôi quay lại Nhật. Khi tôi về gặp bố mẹ, mọi người rất mừng khi biết tôi sắp kết hôn với người Nhật. Bố mẹ tôi lúc đó vẫn phải ở trong một phòng trọ, điều này khiến Chin-ya hiểu được hoàn cảnh gia đình tôi. Tôi nói với anh rằng đây chính là nguyên nhân khiến tôi chưa thể từ bỏ nghề này được. Tôi bắt buộc phải kiếm tiền để mua nhà cho bố mẹ. Từ đó trở đi, Chin-ya cũng hiểu và thông cảm cho tôi nhiều hơn. Sau đó, Chin-ya quay lại Nhật, tôi đã được chấp nhận cấp visa nhưng chưa thể đăng ký kết hôn ở Thái Lan. Tôi phải sang Nhật đăng ký kết hôn với Chin-ya trước mới có thể làm lễ cưới và có được visa một cách chính thức. Tôi cũng không hiểu tại sao lại phải làm thủ tục đến như vậy.

Thế là sau khi trở về được khoảng hai tháng, tôi lại theo Chin-ya quay về Nhật. Nhưng khi xuống đến sân bay Nhật, nhân viên xuất nhập cảnh không cho phép tôi vào, họ bắt tôi quay về Thái ngay trong ngày hôm đó. Cho dù tôi có xin xỏ, năn nỉ đến thế nào cũng không có kết quả. Họ cũng không chịu cho tôi liên lạc với Chin-ya trong khi tôi đang ở sân bay Nhật. Tôi rất buồn khi phải quay lại Thái và gọi điện kể hết mọi việc cho Chin-ya nghe. Anh bảo tôi chờ anh ở Thái, anh sẽ mua vé qua Thái đón tôi sang. Lúc này tôi chỉ còn lại một khoản tiền nhỏ cuối cùng để chi tiêu tại Thái, khoảng hơn hai mươi nghìn bạc. Tôi không biết tiêu hết số tiền này rồi thì phải làm sao. Xin Chin-ya cũng không được nhiều vì anh còn phải để dành tiền để mua vé máy bay đến đón tôi. Thôi đành tiêu pha dè sẻn vậy.

Tôi đến tìm Tài ở Pattaya để kiếm việc làm tạm thời trong thời gian chờ đợi Chin-ya bay sang, chắc cũng phải chờ nhiều tháng nữa. Gặp Tài ở Pattaya, sự giàu có của cô nàng khiến tôi vô cùng ngạc nhiên. Tài đã mua một ngôi nhà mới ở gần bãi biển Chom Thiên. Tài nói là do gã Sa-chô chồng cô mua cho, nhưng có lẽ là mua theo phương thức trả góp hàng tháng. Ngôi nhà đó phải có giá hàng triệu bạt, nhưng không biết chính xác là bao nhiêu. Tài còn khoe, hàng tháng gã Sa-chô đó còn gửi cả trăm nghìn bạt cho cô nàng tiêu. Sau khi đến ở với cô được vài ngày, tôi nhận thấy cô tiêu tiền rất giỏi, không biết tiếc là gì, đã thích cái gì là phải mua cho bằng được. Người yêu Tài vẫn qua Thái tìm cô thường xuyên. Đến giờ tôi mới biết lúc ở Nhật cô nàng không nói dối. Ngay cả việc Tài nói cô là chủ một quán karaoke ở Nhật cũng là sự thật vì cô đã chụp rất nhiều ảnh cho tôi xem.

Trong thời gian ở Pattaya, tôi không gặp được chị Ổ. Tài cũng nói là cô cũng không liên lạc được. Nhưng qua việc hỏi han thông tin từ nhiều người, tôi biết được Lép đã trở về Chonburi sinh sống và đã kết hôn với một anh chàng người Thái. Nhưng tôi cũng không thể tìm được Lép. Các bạn cũ của tôi ở Pattaya chỉ kể cho tôi nghe rằng Lép đã kết hôn và sắp sinh con. Có lẽ cô ấy sẽ bỏ nghề này vĩnh viễn. Tôi cũng cầu nguyện cho cuộc sống của Lép được tốt đẹp hơn trước đây và không phải quay lại làm gái mại dâm nữa.

Tôi tạm biệt Tài trở lại Bangkok. Tôi nghĩ mình cần phải tìm một công việc nào đó để làm trong thời gian chờ đợi Chin-ya đến đón. Tôi dự định đi Hồng Kông lần nữa. Lần này tôi rủ Đa đi cùng. Đa vẫn đồng ý đi với tôi mặc dù cô nàng cũng đã có đầy đủ mọi thứ. Đa đã xây được nhà mới giá cả triệu bạt. Tuy thế, Đa cũng không định bỏ nghề. Chúng tôi nhất trí với nhau, lần này đi Hồng Kông sẽ không qua bất kỳ người môi giới nào để khỏi phải trả nợ, vì chúng tôi đã biết phải đi như thế nào, nghỉ ở đâu và làm việc với ai. Chúng tôi mua vé máy bay đi Hồng Kông, chẳng ngờ xuống đến sân bay Hồng Kông, cảnh sát xuất nhập cảnh không chịu cho chúng tôi vào nước họ

vì cho rằng hai chúng tôi đến để bán dâm. Ngay cả khi lúc đó Đa mang theo mình hàng trăm nghìn bạc, cô ấy còn giở sổ tài khoản ngân hàng ra cho họ xem, cố gắng trình bày là chúng tôi đến để du lịch và đi mua sắm nhưng họ vẫn không chấp nhận. Đã thế, còn bắt cả hai chúng tôi cởi hết quần áo để kiểm tra xem có giấu thuốc phiện trong người không. Sau đó trục xuất chúng tôi về lại Thái. Tuy thế, chúng tôi cũng bị giam hai đêm do phải chờ chuyển bay tiếp theo về lại Thái Lan.

Về đến Thái Lan, chúng tôi chia tay nhau và từ đó tôi cũng không gặp lại Đa nữa. Tôi xin vào làm việc trong một quán karaoke của khách sạn Mae Nam. Khách ở đó có cả nước ngoài và người Thái Lan. Làm việc ở đây giúp tôi quen hai anh em song sinh tên là Lếc và Yai. Tôi biết họ là những ông chủ chuyên tổ chức đưa các cô gái đi làm việc tại Nhật Bản nên cố gắng làm thân. Tuy thế, tôi không nói cho họ hoặc bất cứ ai ở đó biết tôi đã từng làm việc ở Nhật Bản. Tôi nói với Lếc và Yai:

“Ninh muốn đi Nhật làm việc có được không?”.

Họ hỏi:

“Thế cô đã từng đi Nhật chưa?”.

“Chưa từng ạ”. Tôi trả lời

Vậy là Lếc liền thu xếp, làm thủ tục cho tôi đi và anh cũng bay cùng để đưa tôi đến nơi. Lếc và Yai thường thay phiên nhau đưa gái sang Nhật làm. Hai anh em họ chỉ dùng một quyển hộ chiếu mà không bị cảnh sát bắt. Ngoài ra, bọn họ có tiền và quen biết với cảnh sát nên việc đi lại rất dễ dàng.

Tôi không báo cho Chin-ya biết vì muốn làm anh bất ngờ. Sau khi ra khỏi sân bay, tự nhiên Lếc bảo tôi lấy túi thuốc trong áo khoác tôi đang mặc đưa anh. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Thuốc nào?”, đồng thời cho tay vào túi sờ thử. Thật không ngờ, Lếc đã giấu những hai trăm viên Dormicum vào trong đó

từ lúc nào mà tôi không hề hay biết. Vì ngày lên đường, tôi ăn mặc rất bình thường, nhưng Léc lại bảo tôi rằng trên máy bay sẽ rất lạnh nên anh đưa tôi một chiếc áo khoác để mặc, làm ra vẻ như anh ta đang lo lắng cho tôi lắm. Hóa ra đó lại là kế hoạch anh ta đã chuẩn bị từ trước. Tôi thấy rất tức giận. Anh ta lẽ ra không nên làm thế vì nếu không may bị bắt thì chưa biết chuyện gì xảy ra với tôi. Anh ta chắc chắn sẽ chạy mất, bỏ mặc tôi với số thuốc không hề ít đó. Léc định đem số thuốc đó bán cho gái mại dâm Thái vì thời điểm đó loại thuốc này đang được ưa chuộng ở Nhật Bản. Anh ta bán mỗi viên năm trăm yên, khoảng một trăm bạt, trong khi mua ở Thái chỉ từ năm đến mười bạt một viên.

Léc đưa tôi đến tỉnh Ibaraki. Tôi làm ra vẻ rất hồi hộp như chưa từng đến Nhật để lừa mọi người. Tôi đã có kế hoạch của mình rồi, lần này đến Nhật tôi sẽ trốn nợ. Léc đưa tôi đến gặp một má mì người Thái. Chồng của bà là một Yakuza có tiếng và tôi nghĩ hồi đó ai cũng phải biết tên bà. Đêm đầu tiên ngủ tại nhà bà, tôi gặp một chị người Thái, cũng là con nợ của bà. Chị ấy kể cho tôi nghe rằng chị đã làm cho má mì được tám tháng rồi nhưng vẫn chưa trả hết nợ vì chị không được đẹp cho lắm. Má mì bèn sai chị về trông con cho bà ở nhà và trả lương theo tháng nhưng chị không thích giữ trẻ. Chị nói muốn được đi tiếp khách, may mà gặp được người nào đó nhận mang về nuôi, nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Má mì sai hai người đàn ông, là tay chân của bà và hình như còn có họ hàng với bà, đưa tôi đi làm việc trong một quán karaoke gần đó. Khu vực tôi đang ở là một vùng nông thôn, không được phát triển như ở Tokyo hay Yokohama. Trong lúc ngồi trên xe hơi cùng hai người đàn ông đó, tôi nghe thấy họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Nhật, chắc hai gã đó nghĩ tôi không hiểu họ nói gì. Họ nói tiếng Nhật không được giỏi lắm nên tôi nghe và hiểu hết. Đại loại, họ kháo nhau sẽ đưa tôi đến phòng rồi sẽ thay phiên nhau cưỡng hiếp tôi, rồi bảo nhau không được nói chuyện này với má mì. Hai người đó nghĩ tôi sợ hãi không dám kể chuyện này cho má mì nghe vì trông

tôi có vẻ chậm chạp, ngu ngơ, không hiểu chuyện. Nhưng thật không ngờ, tôi nghe hiểu hết và nghĩ cách nên làm sao để bản thân được an toàn.

Lúc đó, đầu tôi cũng không nghĩ ra được cách gì. Chúng bảo sẽ đỗ xe để mua đồ trong quán ven đường. Một kẻ đi vào mua đồ trong quán. Kẻ còn lại tình cờ gặp được một người bạn cũ, cũng là người Thái, nên đi ra nói chuyện ở bên ngoài. Tôi nắm lấy cơ hội đó, mở cửa xe, rón rén trốn ra ngoài và vội vàng chạy về nhà của má mì theo con đường cũ không xa lắm. Khi thấy tôi chạy về, má mì hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Tôi liền kể toàn bộ câu chuyện cho má mì và nói hai người đó đang muốn cưỡng bức tôi. Nghe xong má mì rất giận dữ, gọi cả hai tên đó quay về. Tôi nói với má mì là hai người đó nói chuyện với nhau bằng tiếng Nhật nhưng tôi hiểu hết vì trước đây tôi đã từng làm việc trong quán bar Nhật ở Thái. Khi cả hai người đó về, họ đều chối cãi, nói tôi bịa đặt và họ không hề có ý định làm như vậy. Tôi nói:

“Sao lại không đúng? Hai anh bảo tôi vào tắm trong phòng của hai anh để làm gì trong khi tôi đã tắm và trang điểm xong rồi? Đáng lẽ phải đưa tôi đi làm việc thì các anh lại đưa tôi về phòng mình và bắt tôi đi tắm”.

Chỉ cần nói đến đây, cả hai tên đó đều không mở miệng được câu nào. Họ cố gắng gỡ tội và thanh minh rằng bọn họ muốn ghé vào phòng mình để tắm nhưng chưa kịp đến phòng thì tôi đã bỏ trốn trước. Tôi nói:

“Nếu tôi đến phòng các anh thì các anh nghĩ là tôi sẽ trốn được về hả?”.

Tôi nghe má mì chửi hai tên đó:

“Bọn mày không có quyền làm bất cứ chuyện gì với người của tao. Nếu chúng mày còn làm như thế này một lần nữa, tao sẽ bắt cả hai đứa tống cổ về Thái”.

Sau đó má mì bảo đêm nay cho tôi nghỉ ngơi, sáng mai mới phải làm việc. Rồi bà bỏ đến quán, chỉ còn lại Pi, người đang trông con cho má mì ở lại cùng với một đứa trẻ nhỏ. Tôi đi vào nói chuyện với chị. Tôi hỏi chị má mì có tốt không và hỏi đủ mọi thứ chuyện linh tinh khác. Cuối cùng tôi quyết định nói bí mật của mình cho chị: “Thật ra tôi đã từng đến Nhật và bị trục xuất về Thái. Bây giờ tôi muốn trốn đi tìm bạn ở Osaka, chị có muốn đi với tôi không? Chúng ta sẽ trốn cùng nhau và tôi sẽ kiếm việc làm cho chị, có nhà cho chị ở”. Nhưng chị không dám bỏ trốn với tôi vì sợ bị bắt lại. Tuy vậy, chị cũng không ngăn cản tôi và còn giúp tôi canh chừng cho tôi trốn. Chị còn cho tôi năm nghìn yên để lấy tiền đi đường cùng với một túi bánh mì vì sợ tôi sẽ đói. Chị chỉ đường cho tôi trốn và gói ghém đồ đạc cẩn thận cho tôi. May mắn thay, má mì vẫn chưa lấy hộ chiếu của tôi vì thế lần này tôi có visa ở Nhật được ba tháng một cách đúng luật. Tôi đã trốn thoát được. Sau đó gọi điện cho Chin-ya để tiền trong phòng cho tôi trả tiền taxi.

Khi Chin-ya nhận được điện thoại của tôi lúc đêm khuya, anh rất ngạc nhiên và lo lắng không hiểu tôi đã sang Nhật bằng cách nào. Tôi vứt hết toàn bộ hành lý mang theo, thay quần áo mới và vui mừng khi được gặp lại Chin-ya. Tôi khóc nói với anh rằng:

“Em không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Em sợ rằng anh sẽ không đến đón em nên em mới phải làm như thế này”.

Chin-ya sợ tôi trốn nợ sẽ gây phiền phức sau này. Nhưng tôi bảo anh không phải sợ vì tôi đã nói với chị đó là mình đi Osaka chứ không nhắc gì đến Yokohama. Tôi nghĩ họ sẽ không bao giờ tìm thấy, nhưng nếu họ tìm được, tôi sẽ bị giết vì chồng của má mì là một Yakuza.

Sau đó khoảng một tháng, tôi và Chin-ya kết hôn. Chúng tôi tổ chức tiệc cưới ở tỉnh Saitama vì ở đó chi phí không quá cao.

Tôi gọi điện liên lạc với chị Khếch, người chị tốt bụng nhất của tôi, để khoe với chị mình sẽ kết hôn với Chin-ya. Chị Khếch rất vui mừng khi biết

cuối cùng tôi cũng đã bỏ nghề. Tôi cũng gọi điện thông báo tin vui cho anh Pi. Anh Pi có vẻ vừa vui vừa buồn. Chị Cột, vợ anh Pi cũng rất mừng cho tôi. Chính chị là người tìm mua bộ váy truyền thống của Thái Lan cho tôi mặc trong lễ cưới và hẹn tôi đến lấy váy ở Tokyo. Chị ấy rất tốt với tôi, còn tạo điều kiện cho tôi và anh Pi ngồi nói chuyện riêng với nhau. Chị nói rằng, tôi lấy chồng rồi sau này sẽ ít có cơ hội gặp anh Pi, vì thế chị muốn tôi và anh Pi có thời gian ở bên nhau. Nhưng hôm đó, chúng tôi cũng không làm gì quá đà, chỉ gặp nhau trong một nhà hàng rồi ai về nhà người nấy. Đó là lần gặp gỡ lần cuối cùng giữa tôi và anh Pi, vì tôi tự hứa sẽ không bao giờ làm Chin-ya phải thất vọng nữa.

Tôi không mời ai đến dự đám cưới ngoài chị Khęc. Khách mời còn lại toàn là bạn của Chin-ya. Sa-chô của Chin-ya tặng cho hai chúng tôi một món quà đặc biệt, ông sắp xếp cho chủ tịch huyện đến tiến hành thủ tục đăng ký kết hôn cho chúng tôi ngay trong lễ cưới. Ngoài ra còn mừng chúng tôi một trăm “man”, tính ra khoảng hơn hai trăm nghìn bạc. Chị Khęc mừng tôi hai mươi lăm man và hai bạc vàng. Chị Khęc yêu thương tôi như con. Chị luôn quan tâm tôi mọi chuyện. Cho dù đôi lúc tôi có cảm thấy khó chịu vì điều đó nhưng tôi biết chị làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho tôi mà thôi.

Sau đám cưới với Chin-ya, tôi không phải thường xuyên quay lại Thái Lan nữa vì đã có thể gia hạn visa sáu tháng một lần cho đến khi được cấp chứng minh thư nhân dân và trở thành công dân chính thức của Nhật Bản. Đây là niềm mơ ước của rất nhiều người Thái, nhưng người may mắn như tôi rất ít.

Đến Nhật lần này, tôi gặp lại anh Thui và vợ anh là chị Na. Anh Thui là con trai của ông bà trẻ mà trước đây vẫn đón tôi về nuôi khi tôi còn nhỏ. Anh Thui và vợ đến Nhật làm việc đã được cả chục năm. Họ rất ngạc nhiên khi biết tôi cũng đến Nhật. Trước kia, tôi và anh thường cãi nhau như chó

với mèo, cho đến khi tôi lên cấp hai anh ấy mới bắt đầu đối xử tốt với tôi. Có lẽ lúc đó chúng tôi còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện.

Chin-ya giúp tôi gửi hai trăm nghìn bạc về cho bố mẹ mua nhà trả góp. Sợ tôi mang tiền đi chơi bạc Chin-ya tự đi gửi tiền. Ở nhà, bố mẹ tôi cũng đã đem tiền đi đặt cọc mua nhà. Nhưng một thời gian sau, không biết đã có chuyện gì xảy ra mà nhiều đợt, người nhà tôi không đóng tiền cho ngân hàng trong khi tôi vẫn gửi tiền về nhà đều đặn. Cuối cùng, ngân hàng đã đến thu hồi lại căn nhà của gia đình. May mà có một người anh họ, là con trai của bác Chang, tức anh trai của chị Si-pray đã bỏ tiền ra đóng cho ngân hàng để chuộc nhà về cho gia đình tôi ở nhưng phải đổi tên chủ sở hữu nhà cho anh ấy.

Thời gian làm vợ Chin-ya, thu nhập của tôi không còn được nhiều như trước vì tôi chỉ đi làm thuê cho người ta, rửa bát và dọn dẹp ở một quán ăn trong khu vực phố người Hoa ở Yokohama. Tôi đã cố gắng tìm cách khác để kiếm tiền như làm cơm hộp hay làm các loại bánh ngọt tráng miệng theo đơn đặt hàng sau đó đạp xe đến giao hàng tại nhà hoặc tại nơi khách làm việc. Tôi luôn cố gắng làm việc thật chăm chỉ để kiếm tiền.

Rồi sự không may lại xảy đến với cuộc đời tôi một lần nữa. Trước đó, tôi đã giúp nhận bảo lãnh cho em trai một người bạn sang Nhật học cao học. Thời gian đầu mới sang Nhật, cậu ta cũng chăm chỉ học tập và làm việc. Nhưng mới ở được tám tháng, cậu ta bắt đầu chơi bời lêu lổng, lại còn yêu đương bỏ học nhiều đến mức bị nhà trường đuổi học. Trường học điều tra lý lịch và truy ra tôi là bảo lãnh cho cậu ta sang Nhật. Vì thế tôi phải chịu trách nhiệm và bị trục xuất về nước một năm.

Sau khi kết hôn với Chin-ya, tôi cố gắng thay đổi để trở thành một người tốt thì Chin-ya lại quay ra chơi bời, nhậu nhẹt hàng đêm và thường xuyên bỏ mặc tôi ở nhà một mình. Thịnh thoảng còn có một phụ nữ gọi điện hẹn anh ra ngoài chơi. Nhiều hôm đến sáng sớm anh mới trở về nhà. Một hôm, tôi bắt được quả tang Chin-ya ngoại tình với cô con gái của chủ quán

karaoke gần nhà chúng tôi, cũng là người Nhật. Tôi rất đau khổ. Sau này tôi mới biết họ đã quen nhau từ khá lâu, từ hồi tôi còn chơi bời, bỏ ra ngoài làm việc và mê cờ bạc. Quan hệ của họ càng ngày càng trở nên gắn bó mà tôi không hề hay biết. Tôi biết chuyện vì sau này, chính Chin-ya đã kể lại cho tôi.

Việc tôi phải trở lại Thái Lan khiến cho Chin-ya lại càng có cơ hội gần gũi với người phụ nữ đó hơn. Anh từng gọi điện nói anh không muốn tôi quay lại Nhật Bản nữa. Anh muốn có một cuộc sống mới. Tôi vô cùng đau khổ. Lúc đó, tôi đã van xin anh đừng đối xử với tôi như vậy. Tôi cũng không biết phải oán trách ai và oán trách vì điều gì? Ai đúng? Ai sai? Tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết cố gắng điều chỉnh bản thân để trở thành một người tốt vì tôi rất muốn được chung sống với anh. Tôi chợt nghĩ lần quay lại Nhật trước đó, nếu tôi không trốn nợ người ta để đi gặp anh thì chắc hẳn Chin-ya cũng sẽ không sang Thái đón tôi vì anh đã yêu một người phụ nữ khác. Nhưng vì tôi đột ngột quay trở lại nên Chin-ya bắt buộc phải kết hôn với tôi. Trước khi chúng tôi làm đám cưới Chin-ya kể có một ông thầy bói phán rằng nếu anh kết hôn năm hai mươi tám tuổi thì sẽ phải tái hôn lần hai. Vì thế, anh muốn qua tuổi hai mươi tám mới kết hôn. Nhưng thời gian đó, tôi vừa quay lại Nhật và đang có visa chính thức vì thế phải làm đám cưới gấp mới có thể gia hạn visa sáu tháng một lần. Tôi băn khoăn, mọi thứ có lẽ sẽ diễn ra đúng như lời thầy bói nói cũng nên.

Trong suốt thời gian tôi về Thái Lan, Chin-ya rất ít khi gửi tiền cho tôi. Có khi hai, ba tháng mới gửi một lần khiến tôi phải trở lại Hồng Kông làm việc thêm một lần nữa. Lần này tôi vào được Hồng Kông một cách dễ dàng. Tôi đổi sang dùng họ của Chin-ya nên quá trình đi lại trở nên rất đơn giản.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sống Trong Cung Điện

Lần đi Hồng Kông này, tôi không phải trả nợ bất kỳ ai như lần trước. Tôi chỉ phải trả khoản nợ vài chục nghìn bạt tiền vé máy bay và chỗ ăn ở nên không phải làm việc vất vả. Sau đó, tôi cứ liên tục đi về giữa Thái Lan và Hồng Kông được khoảng ba, bốn lần, mỗi lần một tháng cho đến khi đủ một năm. Tôi vẫn thường xuyên liên lạc với Chin-ya, anh biết tôi đi Hồng Kông, nhưng không biết tôi đến đó làm gì.

Chin-ya đồng ý để tôi quay lại Nhật nhưng anh nói sẽ có nhiều thứ phải thay đổi không giống như trước. Lúc này, anh vẫn quan hệ với người phụ nữ kia và cô ta thỉnh thoảng đến phòng anh ngủ lại. Tôi nói với Chin-ya rằng không sao. Khi nào đến nơi, tôi sẽ sang nhà bạn ngủ nhờ, kiếm việc làm và sẽ ly hôn. Chúng tôi thỏa thuận mọi thứ với nhau một cách ổn thỏa. Chin-ya thừa hiểu là tôi sẽ phải quay lại làm nghề cũ. Nhưng cũng chẳng sao vì đằng nào tôi cũng sẽ ly hôn với anh. Tôi báo với anh rằng, khoảng ba, bốn ngày nữa tôi sẽ bay sang Nhật Bản.

Nhưng thật không may, một sự cố vô tình xảy ra khiến tôi không thể thực hiện được dự định của mình. Một đêm, tôi đến một bệnh viện nợ để mua thuốc ngủ uống. Hồi đó, tôi nghiện thuốc ngủ rất nặng và phải uống hàng đêm mới có thể ngủ được. Có lẽ là do tôi quá lo lắng về cuộc sống hiện tại của mình và căng thẳng về vấn đề với Chin-ya nên hay bị mất ngủ. Sau khi mua thuốc xong, trong người tôi chỉ còn lại bốn nghìn bạt và dự định sáng hôm sau sẽ đi Pratunam[1] mua một chiếc va ly mới để chuẩn bị sang Nhật. Lúc đó cũng đã gần nửa đêm, tôi đợi mãi mà không thấy xe bus nào chạy qua nên quyết định sẽ bắt taxi về. Tôi đứng vẫy taxi ở đường Sapan Kwai để về quận Bang Sue. Tôi nghĩ mình nên uống một viên thuốc an thần

Dormicum. Đó là loại thuốc phát tác rất nhanh và mạnh. Tôi nghĩ là cứ uống trước để khi về đến nhà thuốc ngấm là vừa. Thật không may, uống xong rồi chờ mãi vẫn không thấy có chiếc taxi nào chạy qua.

[1] Pratunam: Khu chợ bán buôn khá lớn ở Bangkok.

Cho đến khi có một chiếc xe khách loại nhỏ dừng lại trước mặt. Người phụ xe hỏi:

“Cô muốn đi đâu?”.

Tôi trả lời:

“Đi Bang Sue”.

Anh ta nói:

“Giờ này chắc không còn xe nữa đâu, để tôi đưa cô về. Không phải sợ”.

Lúc đó trên xe cũng đang có hai cô gái đang ngồi. Họ nói:

“Không sao đâu em, không phải sợ. Bọn chị đang đi đến tỉnh Nonthaburi nên vừa hay cũng chạy qua chỗ em”.

Tôi thấy có phụ nữ ngồi trên xe nên đồng ý bởi nếu cứ đứng chờ trên đường sẽ rất nguy hiểm. Tôi cần phải trở về nhà gấp trước khi thuốc phát tác.

Họ cho tôi ngồi ghế sau xe. Khi tỉnh lại, tôi nhận ra tên lái xe đã đưa tôi vào một khách sạn. Tôi cố gắng van xin hãn cho tôi về nhà hoặc thả tôi ra để tôi tự về cũng được nhưng hãn không chịu. Hãn cho xe đậu ngay trước cửa khách sạn rồi lôi tôi vào trong. Tôi đang say thuốc nên không thể chống lại. Vào đến phòng, hãn ném tôi lên giường, định làm chuyện đó với tôi nhưng tôi trấn tĩnh và bảo hãn:

“Tôi sẽ không chống cự anh nữa nhưng tôi muốn uống nước có được không?”.

Hắn cũng biết tôi đang tính kế hoãn binh với hắn. Hắn dọa nếu tôi chống lại, hắn sẽ giết tôi và vứt xác trong phòng này. Nghĩ đến cảnh đó, tôi thấy rất sợ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra mềm mỏng với hắn. Tôi cố nài nỉ hắn:

“Em đang chuẩn bị sang với chồng ở Nhật, anh đừng giết em nhé. Em chấp nhận làm mọi thứ”.

Hắn nói:

“Nếu cô không chống lại tôi thì tôi sẽ thả cho cô đi”.

Khi nhân viên lễ tân mang bia đến và đứng chờ trước cửa, hắn bảo tôi ngồi yên trong phòng chờ hắn ra lấy bia. Tôi cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại sợ hắn đến thế, sợ hắn sẽ giết tôi và tôi sẽ không được gặp Chin-ya nữa. Tôi tính nếu có bia tôi sẽ cho thuốc vào trong bia lừa hắn uống, chờ cho hắn ngủ say rồi tôi sẽ bỏ trốn về nhà. Mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch nhưng không ngờ hắn lại ngủ quên trong lúc đang ngâm mình trong bồn nước. Tôi tháo hết nước trong bồn tắm, lấy chăn đắp cho hắn đỡ bị lạnh rồi vội vàng bỏ ra khỏi khách sạn. Vừa hay có một chiếc taxi chạy qua. Tôi đã mở cửa, vào ngồi trong xe cẩn thận nhưng vì lo lắng cho hắn, tôi liền gọi một cậu khuân vác hành lý trong khách sạn lại và bảo cậu ta:

“Nhờ anh vào trong xem khách đang ở trong phòng giúp tôi vì anh ta đang ngủ quên trong bồn tắm”.

Cậu nhân viên khách sạn ngạc nhiên:

“Ồ, sao lại ngủ trong bồn tắm vậy?”.

Tôi nói:

“Anh ta say xe nên bị ngủ quên”.

Nhân viên đó bắt tôi phải xuống xe vào phòng xem cùng anh ta nhưng tôi từ chối và nói có việc gấp cần phải làm. Tuy thế, cậu ta nhất định không chịu cho tôi đi. Thế là tôi bắt buộc phải xuống xe. Cậu ta nói tiếp:

“Chị phải chờ cho người khách này tỉnh lại mới được phép đi”.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ “VẬY CŨNG KHÔNG SAO. VÌ KHI HÃN TỈNH LẠI THÌ CŨNG LÀ LÚC TRỜI ĐÃ SÁNG. HÃN SẼ KHÔNG DÁM LÀM GÌ MÌNH ĐÂU”.

Nhưng ngồi chờ trong phòng chưa được mười phút thì nhân viên khách sạn đã báo cảnh sát đến bắt tôi. Cảnh sát đưa tôi đến phòng giam để hỏi cung và buộc tội tôi đã đánh thuốc mê để cướp tiền của khách trong khi khách không có đồng nào trong người. Mà thật ra hẳn có hay không thì tôi cũng không biết. Đồ trang sức và mọi tài sản khác của hẳn tôi đều không hề động đến. Trên người hẳn vẫn còn nguyên những đồ có giá trị như đồng hồ, dây chuyền, nhẫn vàng. Cảnh sát khám người tôi thấy có bốn nghìn bạc thì tịch thu số tiền này, nói để sung công quỹ và tôi sẽ bị buộc tội ăn cắp tiền của khách. Dù cho tôi có giải thích thế nào họ cũng không nghe.

Tôi kể lại toàn bộ sự việc cho cảnh sát nghe nhưng họ không tin tôi, đã thế còn đem chuyện của tôi cho cánh nhà báo đưa tin trên trang nhất của nhiều tờ báo nói tôi đánh thuốc mê người khác để cướp tiền. Tôi bị giam ba ngày mà không được phép liên lạc với người nhà vì hồi đó vẫn chưa có điện thoại di động như bây giờ. Chị gái đến thăm tôi ở trại giam vì thấy hình của tôi trên báo. Sau đó, người khách kia đến tìm tôi trong trại giam. Tôi rất giận và nói với hẳn:

“Đáng lẽ anh không nên đối xử với tôi như thế này. Giờ tôi đã không thể được sang Nhật với chồng”.

Người khách đó xin lỗi tôi, nói anh ta thấy hối hận về việc mình đã làm và hứa sẽ làm chứng là tôi không ăn cắp tiền bạc của anh ta. Sau đó cảnh

sát cũng trả lại tiền cho tôi nhưng họ nói tôi chưa được thả vì vụ của tôi đã bị đưa ra khởi tố hình sự. Nguyên nhân là bởi họ phát hiện thấy trong người tôi có dấu vết của chất gây nghiện, tạo ảo giác, ảnh hưởng đến trí não. Thế mà tôi chưa từng biết trước đó loại thuốc mà tôi uống trong suốt mười năm qua nằm trong danh mục thuốc gây nghiện loại hai.

Ngày tuyên án tôi, người đàn ông đó cũng đến nghe phán quyết. Tòa án quyết định phạt tôi bảy năm tù giam, nhưng vì khai báo thành khẩn nên tôi được giảm án xuống một nửa, còn ba năm sáu tháng.

Tôi gần như ngất lịm trước tòa và khóc như mưa. Tên lái xe cũng thương tôi đến chảy nước mắt, anh ta xoa đầu và nói xin lỗi tôi. Anh ta hứa sẽ tìm cách giúp tôi được giảm án để không phải ngồi tù quá lâu. Việc ngồi tù của tôi lần này do nhiều nguyên nhân. Một là sự xấu xa của tên nhân viên khách sạn. Trông thấy tôi nằm mê man trên xe, vậy mà hắn vẫn mở cửa phòng cho khách vào. Tại sao hắn không chờ tôi tỉnh lại, hỏi tôi có đồng ý vào trong phòng hay không. Hai là, cảnh sát không chịu tin lời tôi mặc nhiên xếp tôi vào loại cướp bóc lừa đảo, không chịu tìm hiểu xem mọi việc đã diễn ra như thế nào. Họ không hiểu rằng, những gì tôi làm là vì bảo vệ bản thân khỏi bị xâm hại, chỉ có điều cách làm không được hay và đúng đắn cho lắm. Nhưng đáng ra họ cũng phải điều tra rõ ràng trước khi đưa ra phán quyết. Có lẽ tên lái xe kia là kẻ có tiền nên mới có thể thay đổi kết quả vụ án, biến tôi từ chỗ là nạn nhân thành kẻ gây án. Bởi nếu không, anh ta đã bị kết tội lừa đảo và có ý định cưỡng hiếp. Ba là, bệnh viện nơi tôi mua thuốc cũng không chịu hợp tác. Họ không chịu chứng minh tôi là bệnh nhân của họ và thường xuyên phải sử dụng loại thuốc này ngay cả khi tôi có bằng chứng là đã đến nhận thuốc theo đơn của bác sĩ hàng tuần. Bệnh viện đã che giấu chuyện này, nói rằng tôi không đến đó mua thuốc và cũng không phải là bệnh nhân của họ. Họ sợ bác sĩ bị khởi tố vì để loại thuốc thần kinh vốn là biệt dược bị hạn chế sử dụng lưu hành tràn lan. Đây được coi là sai phạm rất nghiêm trọng. Chính bệnh viện đã bất chấp quy định để bán loại thuốc cấm này ra bên ngoài thu lời nhưng đến khi sự việc vỡ lở thì họ lại phủi hết

trách nhiệm. Tôm lại bao nhiêu đen đui đổ hết vào đầu tôi. Trăm dâu đổ đầu tằm. Trong khi chỉ còn ba, bốn ngày nữa tôi sẽ lên đường sang Nhật.

Sau khi tuyên án, tôi không tiến hành kháng cáo vì gia đình tôi không có tiền thuê luật sư. Tôi đành cúi đầu chấp nhận thi hành bản án không công bằng đó.

Chị gái tôi liên lạc nói rằng đã thông báo cho Chin-ya biết tình hình của tôi. Bản thân anh cũng không thể giúp được gì nên đành để tôi phải ngồi tù cho đến khi được tha rồi sẽ tính tiếp.

Tôi được đưa đến một trại giam ở Bangkok. Cuộc sống của tôi như bị rơi vào địa ngục. Và bây giờ thì tôi đã biết "địa ngục trần gian" là như thế nào.

Vào trại giam, tôi cố gắng làm thật nhiều điều tốt, giúp đỡ các phạm nhân khác. Nhưng thời gian đầu mới vào, điều khiến cho tôi cảm thấy cuộc sống trong trại giam chẳng khác gì địa ngục đó là cứ năm giờ chiều tôi phải đi tắm, ăn cơm rồi vào phòng giam ngủ trước khi trời tối. Vì thế, sẽ không bao giờ được nhìn thấy mặt trăng. Đến sáu giờ sáng thì phải thức dậy và mới được ra khỏi phòng giam. Vì thế, sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy sao. Sau đó phải ăn cơm thật nhanh để vào nhà máy làm việc. Chúng tôi chỉ được ăn loại gạo tền kho, đã ngả màu vàng đỏ và rất cứng. Thỉnh thoảng còn lẫn cả sâu trong đó. Tôi ghét sâu nhất trên đời, vậy mà vẫn phải ăn. Thức ăn phần lớn là canh cà pháo lỏng bồng toàn nước với một ít thịt băm viên rất tanh. Thỉnh thoảng họ cho ăn canh gà nhưng cũng dai vô cùng. Tôi phải ăn như thế trong suốt quãng thời gian ngồi tù. Ngoài ra, phạm nhân còn phải vào làm việc trong nhà máy. Tùy thuộc vào khả năng của từng người mà chọn công việc phù hợp cho mình như may quần áo, làm hoa giả, thêu thùa, làm đồ thủ công mỹ nghệ... Bản thân tôi thích được thêu tay nên đăng ký vào làm việc trong nhóm thêu thùa.

Thỉnh thoảng muốn hút thuốc, chúng tôi phải hút trộm và cũng chỉ được hút loại thuốc sợi cuộn trong một tờ giấy. Mỗi túi có giá năm trăm bạt,

trong khi bên ngoài chỉ bán với giá từ hai đến năm bạt. Nếu bị cán bộ phát hiện, chúng tôi sẽ bị phạt đánh bằng gậy tre. Ví dụ, hôm nay có bốn cán bộ trại giam làm việc thì chúng tôi sẽ bị lần lượt cả bốn người đó thay phiên nhau đánh, mỗi người sáu gậy, bốn người mười hai gậy. Có thể nói, chúng tôi sẽ bị đánh đến rách da, toạc máu. Chưa hết, sau khi đánh xong chúng tôi sẽ bị phạt đi múc đủ một trăm cốc phân thì thôi. Tất cả những hình phạt trên, tôi đều đã trải qua. Mỗi khi gặp phải vấn đề gì với bọn đầu gấu mà vẫn thường hay gọi là các “đại ca”, dù là lớn hay nhỏ, cũng bị chúng nện cho một trận như tử... Đến cả cán bộ trại giam cũng không thể can thiệp vì phạm nhân trong này có đến hàng trăm người, được sinh ra từ hàng trăm ông bố, bà mẹ khác nhau, mỗi người một tâm một tính. Thế nên, cán bộ để cho các phạm nhân thi hành chế độ “tự quản lý”.

Người bên ngoài không ai có thể biết bên trong nhà tù xảy ra những chuyện gì. Mà dù có biết cũng không thể giúp gì cho chúng tôi. Phạm nhân nào mách người nhà sẽ bị phạt không cho người nhà vào thăm nom. Vì thế, không có ai dám nhiều chuyện mà can rǎng chấp nhận mọi thứ. Trong tù có bất kỳ hình phạt nào tôi đều đã trải qua hết. Điều mà tôi thấy đau lòng nhất trong đời mình là bố tôi đã mất trong thời gian tôi đang ngồi tù mà tôi không thể ra ngoài chịu tang bố. Bố ốm vì đau buồn về nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện của tôi. Tôi là đứa con bất hiếu đã không thể nhìn mặt bố lần cuối.

Cho đến một hôm, có một cán bộ trại giam tên là Siriwan gọi tôi vào phòng hỏi về vụ án để làm hồ sơ cho các phạm nhân. Tôi đã kể lại toàn bộ diễn biến sự việc khiến mình phải vào tù cho cán bộ này nghe. Bác gần như không thể tin chuyện của tôi lại có thể xảy ra. Từ đó trở đi, tôi bắt đầu trở nên thân thiết với người cán bộ này. Bác là người miền bắc, ở tỉnh Chang Mai, nhưng lại đến Bangkok công tác. Bác hay nói chuyện với tôi và cả hai rất hợp nhau. Bác luôn khen tôi là người nhân hậu, không phải là kẻ xấu. Bác biết tôi đã bị xử oan, chỉ vì không may mắn nên mới phải vào tù vì không có ai chịu tin tôi.

Sáng hôm đó, bác hỏi tôi có biết viết không. Tôi trả lời cũng biết một chút. Bác liền nhờ tôi hỏi và viết lại những câu chuyện của các phạm nhân khác xem họ đã bị bắt như thế nào; đã phạm tội gì; vì sao phạm tội; phải ngồi tù bao lâu; có muốn viết thư xin ân xá hoặc có ước nguyện gì muốn tấu trình nhà vua không? Tôi chỉ làm giúp các phạm nhân chứ không lấy tiền công của họ. Về phía nhà tù, tôi cũng giúp họ làm mọi việc mà không hề đòi hỏi bất cứ chi phí nào.

Trong nhà tù này, tôi là người viết thư xin ân xá cho các phạm nhân mắc tội nghiêm trọng và thường không có tiền thuê luật sư. Tôi đã giúp đỡ hàng trăm phạm nhân trong vòng hơn ba năm bị giam ở đây. Nhiều người đã được giảm án và cũng có người được tha trở về với gia đình.

Tôi trở nên nổi tiếng vì viết giúp thư xin ân xá cho các phạm nhân. Tất cả các phạm nhân mới vào bị kết án tù nhiều năm đều được khuyên đến tìm tôi. Tôi chưa từng đòi bất kỳ thứ gì từ các phạm nhân vì tôi thấy họ đều đã quá bất hạnh. Họ không có tiền và quan trọng là bác Siriwan cũng không muốn tôi lấy tiền của họ, coi như một hình thức làm từ thiện và giúp đỡ công việc cho bác. Bù lại, nếu tôi gặp bất cứ khó khăn hoặc có nhu cầu gì bác sẽ giúp tôi mà không bao giờ từ chối. Có thể nói, tôi không cần có người nhà đến thăm mà vẫn có thể sống thoải mái trong trại giam, hằng ngày có cơm ngon để ăn và tất nhiên cũng không phải ăn cơm tù. Bác Siriwan còn chuyển tiền vào tài khoản cho tôi chi tiêu. Từ đó trở đi, tôi thành người của bác, đầu gối trong tù cũng không có kẻ nào dám động đến tôi và tôi cũng chưa từng gây chuyện với ai để bác phải bận lòng.

Tôi từng viết thư xin ân xá gửi đức vua cho một phạm nhân phải ngồi tù mười lăm năm. Tôi không biết sự việc tiếp theo thế nào, phạm nhân đó rồi có được giảm án hay không. Mà để biết được kết quả cũng phải mất đến cả năm. Thời gian ngồi tù khiến tôi vô cùng bất mãn và đánh mất nhiều cơ hội trong đời. Nhưng điều mà tôi thấy tự hào và sẽ không bao giờ quên đó là việc giúp đỡ các phạm nhân khác thoát khỏi sự đau khổ, được giảm án từ

nặng xuống nhẹ, hoặc một số người may mắn được trở về đoàn tụ với gia đình. Mặc dù không phải người nào tôi cũng giúp thành công nhưng tôi vẫn thấy vui vì đã làm hết sức của mình.

Còn rất nhiều thứ trong nhà tù, địa ngục trần gian này nữa mà tôi chưa kể ra hết. Đôi khi, tôi không muốn nhớ đến những năm tháng đau khổ đó bởi nó tàn khốc đến mức tôi không thể diễn đạt thành lời và cũng không muốn ghi nhớ. Tôi thậm chí còn muốn quên đi chuyện tôi đã từng bị rơi vào địa ngục đó. Tôi được giảm án vì đạt danh hiệu phạm nhân cải tạo tốt và được thả tự do nhờ sự ân xá của hoàng thái hậu. Hôm đó có rất nhiều phạm nhân được thả tự do, trong đó có tôi. Tuy vậy, tôi cũng đã phải ngồi tù gần đủ ba năm sáu tháng, chỉ được thả trước có hai tháng.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tưởng Rằng May Mắn Có Thể Bỏ Được Nghề...

Ngày đầu tiên được thả tự do, có cán bộ gọi tôi đến phòng làm việc bên ngoài trại giam để làm hồ sơ. Tôi vẫn cư xử như một phạm nhân cho đến giây phút cuối cùng. Mặc dù đã thay bộ quần áo phạm nhân sang trang phục thường nhưng tôi vẫn ngồi quỳ gối trên nền đất chứ không dám ngồi ngang hàng trên ghế với cán bộ. Người cán bộ đó đi vào phòng, thấy tôi quỳ dưới đất như một phạm nhân liền bảo:

“Ninh, em không còn là phạm nhân nữa, lên ghế ngồi đi em”.

Cán bộ vừa nói đến đây nước mắt tôi đã trào ra vì xúc động. Tôi vui mừng khi mình được tự do. Hóa ra, hai từ “tự do” nó lớn lao đến thế này đây!

Hôm đó, có rất nhiều cán bộ trong trại giam cho tôi tiền, trong đó có cả giám đốc trại. Bà gửi người đưa tôi năm trăm бат. Không phải ai cũng được bà cho tiền như tôi. Đó là vì các cán bộ biết tôi đã cố gắng hết sức giúp đỡ họ viết báo cáo lý lịch phạm nhân nên họ muốn tặng cho tôi, gọi là quà mừng tôi được thả. Ngay cả bác Siriwan cũng cho tôi khá là nhiều. Sau khi được thả, bác vẫn thường xuyên liên lạc với tôi và còn giúp đỡ nếu như tôi có gọi đến làm phiền. Hiện tại, bác đã chuyển công tác đến một tỉnh khác và không còn liên lạc với tôi nữa.

Ngày đầu tiên được thả tự do, anh trai và chị gái đến đón tôi trước cổng trại giam và đưa tôi đến bãi biển Bang Sean với mong ước gột rửa, thả trôi và vất xuống biển mọi đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng vừa qua. Sau đó, chúng tôi đến viếng mộ bố ở một tỉnh khác. Di cốt của bố được đặt trong một ngôi chùa nhỏ và thật không thể tin được một hiện tượng lạ đã xảy ra

với tôi. Khi đó là khoảng sáu giờ chiều, tôi làm lễ trước di cốt của bố. Thời tiết hôm đó rất nóng, không hề có một chút gió nào. Vậy mà tự nhiên cây cối rung lên, giống như có một làn gió rất mạnh thổi qua trước mặt tôi. Mọi người đi cùng tôi hôm đó đều nhìn thấy và tất cả đều quay sang nhìn tôi một cách đầy kinh ngạc. Có lẽ bố đang về, chúc mừng tôi đã mãn hạn tù.

Không lâu sau khi ra tù, tôi đã tìm cách liên lạc với Chin-ya nhưng thật buồn, Chin-ya đã đổi số điện thoại mới và chuyển nhà đi nơi khác sống nên tôi không thể liên lạc được. Tận sâu đáy lòng tôi hiểu được suy nghĩ của Chin-ya. Có lẽ anh đã không còn chờ tôi nữa vì tôi phải ngồi tù quá lâu và trong suốt thời gian đó chúng tôi không hề liên lạc với nhau. Thời gian trôi qua, tôi lại quen một người đàn ông khác ít hơn tôi gần mười tuổi.

Ngày mới quen nhau, cậu ta mới chỉ mười chín tuổi và đang học tại một trường đại học ở Bangkok, còn tôi lúc đó cũng đã hai mươi bảy, hai mươi tám. Tôi đã kể mọi chuyện của mình cho cậu ta nghe mà không hề giấu giếm bất kỳ chuyện gì như tôi là ai, đến từ đâu và đã từng làm gì trong quá khứ. Anh chàng tên là Phồn. Tôi quan sát thấy cậu ta là người ít có kinh nghiệm sống, mặc dù đã lên đại học. Phồn đến từ một vùng nông thôn không xa Bangkok, là tỉnh Mea Klong. Tôi đã dạy cậu ta mọi thứ, từ cách tiếp xúc với thế giới rộng lớn bên ngoài, biết đi chơi đêm, quen biết với nhiều bạn bè hơn và còn rất nhiều điều khác nữa. Phồn rất nhút nhát và nghệ sĩ vì cậu ta đang theo học mỹ thuật. Chúng tôi dính nhau như đôi sam. Tôi quen biết tất cả bạn bè của Phồn ở trường đại học, đến cả các thầy cô giáo cũng biết vì tôi thường đến ăn, ngủ lại trong phòng Phồn và thậm chí còn lên giảng đường học với cậu ta nữa. Việc học mỹ thuật cũng không có quá nhiều phép tắc như các môn học khác, mọi thứ đều rất thoải mái. Hàng ngày chỉ ngồi vẽ tranh, sau đó nộp cho giáo viên, thỉnh thoảng cũng ngồi học lý thuyết nhưng không nhiều lắm. Có lần, chúng tôi còn ngồi chơi bài với nhau bên ngoài mà không chịu vào học, bị giáo viên bắt được. Hôm nào tôi không vào trường với Phồn thì bạn bè và các thầy cô giáo lại hỏi cậu ta “Hôm nay người yêu không đến học cùng à?”. Kể cũng thấy vui vui.

Một thời gian sau, tôi cảm thấy tôi và Phấn không thể ở bên nhau được nữa vì tôi nghĩ cậu ta vẫn còn quá nhỏ tuổi. Nhiều lúc, tôi thấy cậu ta khá phân vân về mối quan hệ của chúng tôi. Vì thế chúng tôi dần dần rời xa nhau. Cuối cùng, tôi quyết định đi theo con đường riêng của mình.

Tôi lên đường sang làm việc ở Singapore, lần này tôi phải trả nợ cho bọn môi giới tám mươi khách. Tôi không còn muốn làm gái bán dâm như trước nữa. Nhưng tôi không biết phải làm gì ngoài công việc này. Tôi giống như một người phụ nữ bơ vơ giữa cuộc đời, không có ai giúp đỡ và không có ai chăm sóc, không có ai chịu trách nhiệm về cuộc đời tôi ngoài chính bản thân tôi. Giờ đây với tôi, bán dâm cũng là một nghề. Tôi chỉ nghĩ rằng nó là nghề của tôi và tôi sinh ra để làm nghề này. Để hành nghề, tôi không phải đầu tư bất cứ thứ gì ngoài vốn tự có. Ai chẳng muốn một cuộc sống an nhàn, giàu sang, tôi cũng vậy. Nếu có thể được lựa chọn thì tôi cũng muốn có một công việc nào đó ổn định chứ nhất định không bao giờ chọn nghề này.

Đến Singapore, tôi vào làm việc trong khu Geylang, nơi có rất nhiều cô gái người Thái Lan, Philippines, Trung Quốc đứng bắt khách. Đặc biệt là vào ngày cuối tuần, có đến hàng trăm cô ra đón khách. Ở Singapore không phải tiếp khách nhiều như ở Hồng Kông nhưng phương thức làm việc tương tự nhau. Đó là tính tiền phục vụ trong hai mươi phút cho một lần tiếp khách. Hàng ngày, tôi và những cô gái đó phải thường xuyên chạy trốn cảnh sát, mỗi ngày cả chục lần vì cảnh sát thường xuyên đến đuổi bắt chúng tôi. Cảnh sát ở đây rất côn đồ. Nếu ai bị bọn chúng bắt được mà vẫn có ý định chạy trốn thì sẽ bị họ đánh không thương tiếc và cũng không quan tâm người đó là phụ nữ. Tôi nghe từ những người bạn từng đến đây làm việc trước đó kể rằng nếu bị bọn chúng bắt thì sẽ phải ngồi tù, sau đó bị trục xuất về Thái. Nếu còn quay lại làm việc ở Singapore lần nữa và bị bắt lại lần thứ hai thì bọn chúng sẽ cạo sạch tóc và tống giam. Tôi tin vì tôi đã từng được chứng kiến tận mắt chuyện này.

Tôi có visa ở Singapore được một tháng nên có khá nhiều thời gian làm việc trả nợ. Một ngày tôi tiếp từ bảy đến mười người khách, có ngày còn được nhiều hơn, phụ thuộc vào việc tôi có chăm chỉ làm việc hay không. Tôi ở Singapore được một tuần thì gọi điện về nói chuyện với Phồn. Phồn nói rất nhớ tôi, muốn được gặp tôi và cảm thấy rất cô đơn khi không có tôi ở bên. Điều đó giúp tôi có thêm sức mạnh và muốn được trở về với cậu ta. Nhưng tôi vẫn chưa trả hết nợ nên vẫn phải ở lại làm tiếp. Có người bảo với tôi rằng nếu đã đến Singapore rồi mà chưa đi lễ Phật bà Quan Âm ở một ngôi chùa lớn của Singapore thì coi như vẫn chưa đến Singapore. Vì thế tôi muốn được đi lễ Phật để cầu xin điều an lành may mắn đến với tôi và Phồn, cầu xin cho chúng tôi có thể chung sống bên nhau trọn đời.

Ngôi chùa đó tuyệt đẹp, tượng Phật bà uy nghiêm hiền từ tọa lạc trong lễ đường chính. Sau khi lễ Phật xong xuôi, tôi quay lại phòng trọ và chuẩn bị đi làm như thường lệ. Tôi đến chỗ làm của mình nhưng thật không may tôi bị cảnh sát bắt quả tang khi đang quan hệ với khách trong phòng. Khi bị cảnh sát bắt, tôi vẫn còn cảm thấy hơi tiếc, đáng ra tôi vẫn chưa nên bị bắt lúc này vì còn chưa trả hết nợ và vẫn chưa kiếm được xu nào. Lúc đó, trong người tôi chỉ có khoảng hơn một nghìn bạc. Họ bắt và đồn tôi lại cùng với nhiều cô gái khác. Nhân lúc cảnh sát có sơ hở, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi là tôi phải chạy trốn vì hiện tại tôi vẫn chưa muốn về nhà.

Tôi định chạy trốn thì bị bọn họ phát hiện. Họ chạy đến, túm tóc tôi thật chặt, sau đó tát vào mặt tôi hai, ba cái và chửi tôi rất nhiều. Tôi biết mình không thể trốn được nên đành ngoan ngoãn nghe theo họ, chờ bị tống vào tù và trục xuất về nước. Tôi phải ngồi tù ở Singapore khoảng mười ngày mà không được tắm và thay quần áo vì ở đó không có nhà tắm cho phạm nhân. Bọn họ cũng không cho chúng tôi thu dọn quần áo trong phòng giống như hồi tôi bị bắt ở Hồng Kông hay Nhật Bản. Điều kiện nhà giam cũng rất tồi tàn, bẩn thỉu, còn bẩn hơn cả trại tù của Thái Lan vì chúng tôi phải vừa ngủ vừa đi vệ sinh chỉ trong một căn phòng duy nhất. Đồ ăn sáng chỉ có trà và một mẫu bánh mì cứng ngắt, không có đồ ăn trưa, chỉ được ăn thêm một

bữa nữa tầm ba giờ chiều rồi đi ngủ. Chúng tôi không thấy mặt trời và tất nhiên cũng chẳng biết đến trăng sao vì bị nhốt dưới hầm của một ngôi nhà cao tầng. Trong tù có rất nhiều cô gái đến từ nhiều nước khác nhau. Mỗi phòng gian có rất nhiều ống dẫn khí của máy điều hòa truyền tới làm không khí trong tù lúc nào cũng lạnh lẽo. Nhà tù ở đây không có gối, không có chăn. Chúng tôi mặc bộ nào khi bị bắt thì lúc được thả vẫn mặc nguyên bộ đó.

Đến ngày được thả, cảnh sát áp giải chúng tôi ra đến tận sân bay. Vừa rời khỏi nhà giam tất cả chúng tôi đều không thể đi được vì mắt không thể nhìn thấy gì. Chúng tôi đã bị nhốt trong phòng tối đen nhiều ngày từ khi bị bắt cho đến khi được thả về nhà. Đây cũng là một hình thức tra tấn phạm nhân. Tôi tự thề với chính mình sẽ không bao giờ quay lại làm việc ở Singapore nữa vì nhà tù ở đây quá tàn khốc. Bọn họ chắc muốn để chúng tôi sợ đến chết và sẽ không dám quay lại làm việc ở Singapore. Tuy thế, tôi thấy rất ít người chịu tù bỏ ý định quay lại Singapore, chỉ được một thời gian ngắn họ đã quay lại đó. Với riêng tôi thì trong mười năm qua, tôi chưa từng quay lại đó lần nào dù có rất nhiều cơ hội nhưng tôi vẫn muốn đến nơi khác hơn là quay lại Singapore.

Quay về gặp Phồn, chúng tôi lại thường xuyên ở với nhau. Ngoài ra, tôi cũng cố gắng liên lạc tìm Chin-ya. Nhờ sự giúp đỡ của một cô bạn Thái đã kết hôn với người Nhật, cuối cùng tôi cũng tìm thấy anh. Tôi gọi điện nhờ Chin-ya sang Thái đón tôi quay lại Nhật vì trong thời gian đó tôi cũng không dám chắc chắn về tình cảm của mình với Phồn. Chin-ya sang Thái tìm tôi thật. Anh đã thực hiện mọi thủ tục để giúp tôi quay lại Nhật sinh sống với anh như xưa và còn nói với tôi rằng anh đã chia tay với người phụ nữ kia. Chin-ya đến tìm tôi ở Thái Lan, Phồn cũng biết chuyện. Phồn sợ nếu không có tôi thì không biết cậu ta sẽ sống ra sao. Phồn nói với tôi rằng cậu ta rất yêu tôi và không thể sống được nếu bị tôi bỏ rơi. Phồn đã khóc xin tôi đừng đi với Chin-ya và hứa sẽ sống với tôi suốt đời cho dù có chuyện gì xảy ra.

Tôi quyết định ở lại với Phồn vì tôi và Chin-ya đã xa cách nhau quá lâu để có thể quay lại hàn gắn tình cảm như xưa. Chúng tôi đã không gặp nhau nhiều năm, tôi tự hỏi lòng mình để biết hiện tại tôi yêu ai nhiều hơn và câu trả lời là "Tôi đã yêu Phồn".

Ngày tiễn Chin-ya ra sân bay về nước, tôi chỉ bảo Chin-ya về lại Nhật trước, sau đó tôi sẽ theo sang sau vì còn vướng chút giấy tờ chưa giải quyết xong, cần phải chờ anh về Nhật gửi cho tôi để tôi tiến hành thủ tục xin visa mới. Hôm đó ở sân bay, Chin-ya luôn nhìn vào mắt tôi như thể anh muốn chứng minh điều gì đó. Có lẽ anh muốn kiểm chứng xem tôi còn có tình cảm với anh nữa hay không. Sau khi chia tay nhau, tôi không hề gọi điện cho Chin-ya và anh cũng không gửi bất kỳ giấy tờ nào cho tôi. Chắc anh cũng hiểu rằng tôi đã không còn yêu anh nữa. Chúng tôi chia tay nhau trong yên bình, chỉ có điều tôi vẫn chưa làm thủ tục ly hôn với Chin-ya và tôi vẫn phải dùng họ của Chin-ya cho đến tận bây giờ.

Tôi chuyển đến sống với Phồn cho đến khi anh tốt nghiệp, nhận bằng đại học và hoàn thành nghĩa vụ đi tu[1]. Sau đó, chúng tôi sinh sống bằng nghề bán hàng dạo trong các chợ phiên. Quán của chúng tôi là một chiếc xe tải nhỏ có thể mở được nắp đằng sau. Tôi chấp nhận làm mọi thứ và luôn cố gắng hết sức, chưa từng nhụt chí. Mối quan hệ giữa tôi và bố mẹ, anh chị em của Phồn khá tốt. Mặc dù họ biết tôi hơn tuổi con họ nhưng nếu con họ yêu tôi thì họ cũng vẫn chấp nhận tôi. Điều kiện gia đình Phồn có thể nói là khá giả. Bố mẹ Phồn làm nghề bán đồ hải sản ở Mea Klong. Chúng tôi đã đưa nhau về Mea Klong sinh sống. Mẹ Phồn rất tốt, bà còn mua xe trả góp cho chúng tôi để lấy phương tiện chở hàng đi chợ bán. Hồi đó, tôi bán quần áo ở chợ Mea Klong. Ở đó, mọi người ai cũng biết tôi vì tôi ăn mặc rất phong cách. Mặc dù nhiều lúc bố mẹ Phồn tỏ ra không thích nhưng chuyện này không thể làm khác được vì tôi phải ăn mặc thật đẹp để cho khách hàng ngắm. Có thể họ mới mua quần áo của tôi.

[1] Người Thái có phong tục nam giới đến tuổi trưởng thành phải đi tu khoảng một đến ba tháng để báo hiếu cho bố mẹ.

Tôi rất hạnh phúc khi có một nghề lương thiện để làm và không phải đi bán dâm như trước. Tôi đã nghĩ Phồn có lẽ sẽ là người đàn ông cuối cùng của đời tôi. Tôi sẽ nguyện chung sống cả đời với anh và sẽ không bao giờ quay lại nghề cũ nữa. Nhưng một thời gian sau, cửa hàng quần áo của chúng tôi liên tục bị thua lỗ. Chúng tôi phải thay bằng việc bán hàng tiêu dùng khuyến mãi. Chúng tôi mua về một giá sau đó bán ra với giá cao gấp đôi. Thời gian đầu, công việc buôn bán rất thuận lợi, tôi không phải ngồi bán lẻ nữa mà bán buôn cho các cửa hàng. Sau đó ở Mea Klong cũng có nhiều người bắt chước làm theo tôi vì thấy tôi bán hàng rất chạy, nhưng không có ai có thể cạnh tranh được với tôi. Tôi đắt khách là nhờ vào khả năng giao tiếp, chào mời khách hàng. Nhiều khách hàng nói với tôi rằng thật ra họ không muốn ra mua hàng của tôi đâu mà chỉ muốn ra nói chuyện với tôi. Họ khen tôi là người nói chuyện rất có duyên, biết lắng nghe người khác và thỉnh thoảng còn cho họ lời khuyên khi họ gặp rắc rối.

Tôi bán loại hàng này được hơn hai năm thì gặp khó khăn và bị thua lỗ, cũng dễ hiểu thôi bởi trong kinh doanh không phải lúc nào cũng gặp thuận lợi. Tôi và Phồn phải vay nặng lãi người khác, ban đầu chỉ vay vài nghìn bạc rồi dần dần lên thành hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn bạc. Chúng tôi nợ quá nhiều đến mức bố mẹ Phồn phải bỏ tiền ra trả giúp và chúng tôi phải chuyển sang làm nghề mới. Tôi quay ra nghề bán bánh mì có nhân là thịt dăm- bông, thịt hun khói và các loại mứt hoa quả. Tôi luôn cố gắng tìm cách làm ra những loại bánh khác biệt với những người khác và không nơi nào có. Tôi học làm theo một loại bánh lúc đó đang rất được ưa chuộng và thường được bán ở trong các nhà ga tàu điện có tên là Bread Ham. Nhưng tôi sẽ pha trộn nhiều loại khác nhau, cố gắng để không giống bất kỳ ai và đặt tên bánh Chai-en. Tôi làm và bán bánh ở Hua Hin, Phetburi, Ratburi. Hàng bán rất chạy. Hồi đó, ai muốn ăn bánh của tôi đều phải đứng xếp hàng chờ rất lâu. Người nào không có thời gian chờ có thể ghi lại vào giấy sau đó

quay lại lấy sau. Tôi rất tự hào với các loại bánh do chính mình sáng tạo ra. Tôi luôn cố gắng duy trì điều đó. Khách hàng của tôi rất đông và tôi chỉ bán với giá chỉ bảy bạt một cái, ba cái hai mươi bạt. Dù tôi có đem bán ở đâu thì cũng rất chạy. Việc bán bánh của tôi khi đó rất vất vả vì phải ngồi làm cả đêm để có thể làm ra được số lượng bánh nhiều nhất có thể, lên đến hàng nghìn cái. Tôi chỉ bán một mình, thỉnh thoảng để Phồn giúp nhưng cũng không làm kịp vì thế nên phải thuê thêm một người giúp việc.

Thời gian đó, tôi chỉ quen một mình Phồn và cũng không có ý định tìm kiếm thêm người đàn ông nào khác. Chúng tôi cùng đồng cam cộng khổ với nhau được tròn bảy năm và đã kiếm sống bằng nhiều nghề khác nhau. Thời gian sau này, Phồn bắt đầu có biểu hiện chơi bời và ngoại tình với một người phụ nữ khác và được bố mẹ anh ủng hộ. Tôi không hề biết chuyện này vì thời gian đó tôi chỉ bận bịu suốt ngày với việc làm bánh. Tôi luôn nghĩ Phồn chỉ có thể yêu một mình tôi và sẽ chỉ có một mình tôi suốt cuộc đời. Phồn là người khá điển trai và tôi luôn bắt anh phải ăn mặc thật đẹp. Việc tôi làm như vậy đã khiến anh có rất nhiều phụ nữ theo đuổi. Người phụ nữ mà bố mẹ Phồn ủng hộ là con gái của một chủ trại nuôi cá lồng trên sông Mae Klong, gia đình rất có điều kiện. Bản thân cô ấy cũng được học hành tử tế, học lên đến bậc thạc sĩ, khác biệt hoàn toàn so với tôi. Phồn cũng đã say mê người phụ nữ đó. Có lẽ anh đã chán với cảnh nợ nần của chúng tôi, làm việc vất vả bao nhiêu cũng không đủ sống. Cuối cùng, tôi phải nghỉ bán bánh còn Phồn quay về giúp bố mẹ buôn bán cá.

Mẹ Phồn không muốn tôi ngồi chơi không nên bảo tôi làm đồ ăn bán. Dù từ trước đến nay tôi chưa từng làm nghề này nhưng tôi muốn bỏ hẳn nghề cũ nên cũng cố gắng làm thử. Bán chưa được một tháng thì tôi nghỉ vì phải làm một mình. Tôi thấy mình ngày càng trở nên xấu xí, hằng ngày bán hàng cơm, quanh quẩn trong xó bếp với toàn nồi niêu, xong chảo, người ngợm dính đầy dầu mỡ, hôi hám, không giống trước đây tôi ăn mặc rất sành điệu, có xe chạy, có bạn bè, được mua sắm và đến những nơi sang trọng. Còn bây giờ thì thật là tẻ.

Tôi thấy chán nản nên quyết định bỏ việc bán hàng cơm để nghỉ ngơi và suy nghĩ về mọi chuyện. Lúc đó tôi đã biết Phồn thường xuyên qua lại với người đàn bà kia. Thời gian đó, Phồn thường xin tôi về nhà mình ngủ với lý do phải dậy sớm để giúp mẹ đi chợ mua cá. Nhưng thực ra sau này tôi mới biết anh đã đến nhà người đàn bà đó ngủ và họ đã làm chuyện đó với nhau từ khá lâu. Tôi từng nói với Phồn rằng nếu tôi không thể ngăn anh và người đàn bà đó thì xin anh cũng đừng bỏ rơi tôi, xin cho tôi được ở cùng anh như thế này mãi mãi cũng được. Dù anh có thêm một người đàn bà nữa cũng không sao, tôi sẵn sàng chấp nhận. Tôi rất yêu Phồn và chúng tôi cũng đã sống với nhau được gần chín năm. Phồn cũng đồng ý với lời đề nghị của tôi nhưng người đàn bà kia lại không chấp nhận. Thị nói nếu có thị thì sẽ không có tôi. Cuối cùng, Phồn cũng đã chọn thị và bỏ rơi tôi không thương tiếc. Anh bỏ mặc tôi ở một mình với một con chó Nhật tên là Chúp mà chúng tôi đã mua về nuôi và yêu thương nó như con.

Bị Phồn bỏ rơi, tôi phải ở một mình với một con chó, bữa no bữa đói vì không có tiền mua cơm. Nếu tôi phải ăn mì tôm thì con chó cũng phải ăn mì tôm. Tôi phải đến nhà bạn bè ăn cơm nhờ từng bữa một. Nghĩ mà thấy đáng đời tôi quá. Bạn bè cũng thấy thương tôi không có tiền, không có bất kỳ tài sản nào. Tôi thấy rất xấu hổ với nhiều người ở Mea Klong. Trước đây tôi không như vậy, tôi có tiền, có công việc kinh doanh, có mọi thứ và cũng là một người xinh đẹp nổi tiếng ở khu vực này. Nhưng giờ thì mọi thứ đã chấm dứt. Đây có phải là phần thưởng xứng đáng cho những cố gắng của tôi trong suốt những năm qua? Tôi có đáng phải nhận phần thưởng cho sự thủy chung và chân thành của mình như thế này không?

Cuối cùng, tôi phải bán tất cả mọi thứ cả ti vi, giường ngủ, và tất cả những đồ vật khác trong nhà với giá không cao lắm. Tôi cũng bán lại công thức làm bánh của mình cho hai người vì họ từng liên lạc với tôi xin học làm bánh. Tôi bán công thức làm bánh cho họ với giá hai mươi nghìn bạc một người, hai người bốn mươi nghìn bạc. Tôi chỉ ôm duy nhất một con chó trở về Bangkok với mẹ. Tôi đã nhờ Phồn mang con chó này về nuôi, nói

anh bỏ rơi tôi cũng không sao nhưng làm ơn đừng bỏ rơi nó vì nó không thể tự lo cho mình. Nhưng Phấn rất tàn nhẫn, anh ta không chịu nhận nuôi nó, còn tôi thì không thể bỏ rơi nó. Vậy nên, tôi đành phải ôm nó về nuôi cho đến tận bây giờ.

Sau khi chia tay với Phấn, tôi mới được biết nguyên do của việc bố mẹ và anh chị em Phấn đồng tình với việc Phấn yêu người đàn bà kia. Họ nghĩ rằng ở với tôi, Phấn chỉ gặp toàn chuyện đen đui. Ngoài ra, con của họ còn kém tôi đến gần mười tuổi. Nhưng họ đã không nghĩ đến việc Phấn có thể trở thành người như ngày hôm nay là nhờ ai. Nếu trước đây không có tôi thì có lẽ Phấn đã bỏ học vì anh ta luôn than vãn không muốn học tiếp. Tôi đã luôn khích lệ Phấn cố gắng học cho xong. Ngay đến chuyện đi tu để báo hiếu với bố mẹ mà anh ta cũng không muốn làm. Anh ta luôn cho rằng không cần thiết phải làm như vậy, và cũng chính tôi là nguồn động viên, động lực để anh ta hoàn thành tâm nguyện đó cho bố mẹ. Phấn là người có suy nghĩ khá lạ lùng. Khi còn đi học, do anh ta không nhận được sự quan tâm từ phía gia đình nên không thấy tầm quan trọng của việc báo hiếu. Bố mẹ Phấn đều không biết Phấn đã từng có suy nghĩ như vậy. Phần lớn sinh viên nghệ thuật đều thế, họ có trí tưởng tượng phong phú và cái tôi cá nhân rất lớn.

Từ đó trở đi, chúng tôi chia tay nhau và chưa từng liên lạc lại mặc dù nhà Phấn không cách xa Bangkok là mấy. Bản thân tôi cũng không muốn gặp lại anh ta nữa. Nhưng dẫu sao, tôi cũng xin được cảm ơn anh ta đã yêu thương tôi trong suốt quãng thời gian dài gần mười năm qua.

Về lại Bangkok sống với mẹ, tôi cố gắng suy nghĩ xem từ giờ trở đi sẽ phải làm gì để kiếm sống. Khi nghĩ đến tuổi tác của mình tôi cũng bắt đầu cảm thấy nản lòng vì năm nay tôi cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi. Đi xin việc gì phần lớn người ta không muốn nhận, còn nếu quay lại làm nghề cũ thì chắc cũng không ai chịu nhận đưa tôi đi nước ngoài. Bây giờ các cô gái trẻ đẹp mới vào nghề rất nhiều, mặt mũi cũng xinh xắn hơn tôi và quan

trọng là trẻ hơn tôi nhiều. Tôi bị thất nghiệp trong nhiều tháng nên nghĩ rằng có lẽ phải quay lại nghề bán bánh Bread Ham một lần nữa. Tôi sẽ thử xem sao, biết đâu lại bán chạy hàng. Tôi cố gắng không nản chí để không phải quay lại nghề cũ lần nữa. Tôi bắt đầu từ làm bánh và đi bán bánh một mình. Nhưng mỗi khi phải ngồi làm bánh một mình như thế, tôi không thể cầm được nước mắt vì tủi thân, vì tôi nhớ đến Phấn. Đáng lẽ, anh không nên bỏ rơi tôi trong lúc này, không nên phá hoại cuộc sống mà tôi đã cố gắng tạo dựng bằng sự thủy chung và chân thành của mình trong suốt thời gian qua. Trong quãng thời gian đó có rất nhiều cơ hội để tôi gặp gỡ với nhiều người đàn ông tốt, mà lại đều là những người nước ngoài. Vậy mà tôi đã từ bỏ mọi thứ vì anh. Tôi chưa từng nghĩ sẽ phản bội anh, và thậm chí còn luôn tự hào về tình yêu chung thủy của mình dành cho anh. Nếu không vì sự thủy chung đó thì có lẽ tôi đã có một cuộc sống tốt hơn thế này. Trong đời này liệu còn có ai sẽ yêu tôi và thương tôi chân thành nữa không?

Tôi luôn nghĩ, kể từ giờ trở đi, tôi muốn được sống một mình vì tôi chắc chắn không thể bắt đầu lại cuộc sống mới với bất cứ người nào được nữa. Tôi tự nhắc nhở bản thân sẽ khép chặt trái tim mình và tự hứa sẽ không bao giờ trao trái tim này cho bất kỳ người đàn ông nào nữa.

Tôi làm bánh từ đêm hôm trước. Sau đó mang đi bán ở trước cửa tòa nhà văn phòng cao tầng của công ty Bảo hiểm nhân thọ Thái Lan ở phố Ratchada từ năm giờ sáng hôm sau. Trong ngày đầu tiên, tôi làm khoảng hai trăm chiếc bánh mang đi bán thử. Tầm mười giờ sáng, khách hàng cũng đã vắng vì họ phải vào làm việc trong văn phòng mà tôi vẫn chưa bán hết bánh, vẫn còn lại gần một trăm chiếc. Tôi đem tất cả bánh chia hết cho những người cùng bán hàng với tôi ở đó. Tôi nghĩ làm thế tốt hơn là để bánh bị hỏng phải bỏ đi. Hôm sau, tôi lại tiếp tục làm bánh mới.

Tôi nhẫn nại làm việc hằng ngày. Những buổi đầu không có lãi vì bánh ế quá nhiều, coi như hòa vốn và phải bỏ công không. Vài ngày sau đó, ngày nào tôi cũng bán hết bánh và ngày càng đông khách hơn, phải làm thêm

bánh từ hai trăm chiếc lên bốn trăm chiếc. Tôi bán rất chạy, còn có khách đặt hàng trăm chiếc bánh để đem đi chia cho nhân viên công ty khi có hội nghị. Tôi rất vui mừng vì thành quả của chính mình. Trong những ngày ngồi bán bánh, tôi làm quen và thân thiết với một chị bán hủ tiếu xào gần đó. Chị ấy năm nay khoảng bốn mươi bảy, bốn mươi tám tuổi, khuôn mặt già hơn so với tuổi và không được đẹp lắm. Trông chị giống một người mới từ nông thôn ra thành phố. Chị kể rằng trước đây một năm chị làm nhân viên massage ở nước Anh và chị đã gặp một khách hàng, giờ khách đó vẫn gửi tiền cho chị hàng tháng và thường xuyên bay sang Thái tìm chị. Từ câu chuyện của chị khiến tôi nhìn lại chính mình và nghĩ tôi có nhiều điểm hơn chị, biết đâu cũng có một ngày tôi sẽ được may mắn như chị.

Một thời gian sau, tôi bắt đầu thấy chán với công việc bán bánh vì nghĩ cuộc sống của tôi không thể cứ quanh quẩn mãi thế này được. Ngoài ra, lúc đó nhân viên ga tàu điện nơi tôi bán hàng buổi sáng đến cuối không cho phép chúng tôi bán hàng ở đó nữa. Vì thế, tôi và tất cả những người bán hàng khác ở đây đều phải chuyển đi bán ở nơi khác. Tôi quyết định bỏ việc bán bánh và thử đi xin việc làm qua các báo đăng tuyển người giúp việc, lau dọn vệ sinh phòng nghỉ trong khách sạn.

Tôi xin vào làm trong một ngôi nhà chung cư Service Apartment gần khu vực Sanam Pao. Họ dạy tôi cách trải giường, cách làm vệ sinh trong phòng. Ở đó, ngoài tiền lương hàng tháng sẽ có tiền dịch vụ và tiền bảo hiểm xã hội cho nhân viên. Đây là lần đầu tiên tôi đi làm công việc kiểu nhận lương tháng và được đóng bảo hiểm. Lương tháng của tôi được khoảng bảy nghìn bạc, có thể được coi là khá cao tại thời điểm đó. Ngoài ra, hàng ngày tôi còn nhận được tiền bo của khách khi vào phòng dọn dẹp cho họ. Họ sẽ để lại tiền bo trong phòng mỗi lần tôi vào dọn vệ sinh. Tôi làm việc ở đó được bốn, năm tháng thì nghỉ việc vì tòa nhà này mới mở, chưa có nhiều khách lắm và tiền bo cũng ít. Bạn tôi giới thiệu tôi đến xin việc trong một khách sạn vì ở đó sẽ có nhiều khách hơn. Tiền dịch vụ ngoài tiền phục vụ phòng cũng nhiều hơn nên tôi quyết định đến chỗ mới làm.

Tôi vào làm việc trong một khách sạn ở khu Sukhumvit và cũng cảm thấy nơi này tốt hơn thật, có nhiều khách hơn, tiền bo mỗi ngày gần hai trăm bạt, có ngày còn được nhiều hơn. Nhưng khách sạn này là một khách sạn nhỏ, chỉ có sáu tầng và khoảng ba mươi lăm phòng nghỉ. Vì thế hàng ngày, tôi chỉ được phân công dọn dẹp tám phòng. Lúc làm việc, họ nghiêm cấm nhân viên không được dùng thang máy. Tuy nhiên chỗ này cũng không có đồ ăn trưa, không có cà phê buổi sáng cho nhân viên uống và không có tiền dịch vụ thu thêm. Tiền lương mỗi tháng bảy nghìn bạt, vì thế tôi lại phải đi tìm nơi làm mới.

Lần này, tôi xin vào làm việc trong một khách sạn lớn, cũng tại khu vực đường Sukhumvit. Tại đây có hơn bốn trăm phòng ngủ, có giá dịch vụ tính thêm từ khách, có đồ ăn trưa miễn phí cho nhân viên, mọi thứ đều tốt cả. Tôi làm việc được ba tháng thì có cảm giác cuộc sống của một nhân viên đi làm lấy tiền lương tháng thường gặp nhiều rắc rối. Công ty càng lớn thì rắc rối càng nhiều. Lắm người nhiều chuyện và thường ghen ghét đố kỵ, đấu đá nhau để được thăng tiến. Ai chịu được thì ở lại, ai không chịu được thì nghỉ.

Trong suốt thời gian làm việc, tôi bị người ta chèn ép đủ chuyện cũng chỉ vì cái thói ghen ghét đố kỵ đó. Điều quan trọng mà tôi thấy được từ các công ty lớn là các nhân viên từ chức vụ trưởng phòng cho đến nhân viên bình thường hay có quan hệ bất chính với nhau, vợ ông nọ quan hệ với chồng bà kia. Trưởng phòng của tôi đã có gia đình rồi nhưng vẫn lén lút quan hệ và chu cấp cho một bà trưởng phòng khác. Với những nhân viên cấp dưới cũng vậy, họ đều lén lút quan hệ với những đồng nghiệp làm cùng công ty, nhiều người còn hành động không khác gì gái bán dâm. Họ hện hò ăn uống, chơi bời với nhiều đàn ông khác nhau.

Tôi nhận thấy giá trị của con người trong thế giới này đều giống nhau cả. Dù người đó là ai, đến từ đâu, làm nghề gì, địa vị xã hội cao hay thấp thì cũng đều là con người cả, cũng biết yêu, biết buồn, biết giận và mắc sai lầm. Tất cả đều không hề có sự khác biệt. Vậy mà người ta lại thích phân

chia giai cấp giữa những người ở tầng lớp trên, làm những công việc nhàn hạ với những người ở tầng lớp dưới, làm những nghề hèn hạ như nghề bán dâm của chúng tôi. Ai cũng coi chúng tôi là những kẻ thấp hèn và thích đi cặp với chồng của người khác. Chúng tôi làm như vậy vì đó là một nghề phục vụ, có sự trao đổi giữa tiền bạc và việc đáp ứng nhu cầu hạnh phúc cho khách. Chúng tôi làm việc không hề bắt nguồn từ nhu cầu tình cảm mà coi đó là một công việc kinh doanh. Tôi thấy việc người ta lén lút quan hệ bất chính với nhau mà không xuất phát từ tình yêu, hoặc cặp bồ vợ lớn vợ bé mới là chuyện đáng lên án. Khi đó người đàn ông đó phải chịu trách nhiệm với tất cả những người phụ nữ của mình. Trong khi đó, với chúng tôi thì chỉ cần trả tiền là xong và chúng tôi sẽ làm việc với những người khác. Như vậy, xã hội sẽ bớt đi những cảnh gia đình bị tan đàn xẻ nghé chỉ vì người thứ ba. Tôi không có ý nói việc làm nghề như chúng tôi là điều tốt và nên làm, chỉ muốn nói để mọi người hiểu hơn mà thôi.

Tôi nghỉ việc tại khách sạn mới lần nữa vì quản lý không thích tôi. Tôi khá cứng đầu và chỉ chịu nhận lỗi khi tôi thực sự làm sai hoặc làm không đúng cách. Nhưng quản lý của tôi lại đổ lỗi sai của mình cho tôi mà không hề thấy xấu hổ. Vì thế, tôi sẵn sàng chấp nhận nghỉ việc chứ nhất định không chịu nhận lỗi. Tôi thấy mệt mỏi với công việc ăn lương tháng và đã cố chịu đựng với công việc này hơn hai năm. Công việc trong các công ty thật tẻ nhạt, nhàm chán, quanh quẩn và nhiều chuyện.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Gỡ Forrest Dave Tại Bahrain

Tôi làm quen với một người bạn mới. Chị ấy khoảng bốn mươi mốt tuổi, hơn tôi một hay hai tuổi gì đó. Chị làm việc trong một quán bar Nhật và rủ tôi đến làm cùng vì thấy tôi có thể nói được tiếng Nhật. Tôi làm việc trong quán bar Nhật đó nhưng không nói cho bất kỳ người nào trong gia đình biết chuyện tôi đã bỏ việc trong khách sạn. Tôi chỉ nói với họ mình phải chuyển sang làm ca đêm.

Công việc ở bar Nhật không mang lại nhiều thu nhập cho lắm. Tiền công từ dịch vụ ngồi tiếp rượu khách cũng không đủ để trả tiền xe đi lại, tiền trang điểm, ăn mặc. Nhiều hôm tôi còn phải mượn tiền bạn để đi xe về nhà. Các bạn của tôi ai cũng khó khăn cả. Một lần nữa, tôi cảm thấy mình bắt đầu gặp khó khăn về tiền bạc. Tôi suy nghĩ rất nhiều và tính cách để được ra nước ngoài lần nữa. Thực tế thì tôi cũng có ý định ra nước ngoài lâu rồi nhưng vấn đề là tôi còn có “con yêu” cần phải chăm sóc. Tôi đã nuôi chú chó tên Chúp này được gần mười năm, cũng trải qua hoạn nạn, vui buồn với nó. Nhiều lúc, tôi ngồi khóc, nó cũng ngồi nhìn tôi và hình như nó hiểu tôi đang rất buồn, đang khóc. Chúp giống như đứa con của tôi, khi tôi có tiền thì nó cũng được ăn ngon. Mẹ tôi biết tôi yêu thương Chúp như con nên cũng yêu nó như cháu mình vậy.

Một hôm có một người bạn đến giới thiệu tôi đi làm việc ở Bahrain. Tôi nhận lời đi ngay lập tức mà không cần suy nghĩ gì nhiều cho dù chưa biết điều kiện đi như thế nào bởi tôi đang rất khó khăn. Tôi không có tiền, đến cả tiền xe đi làm hàng cũng không có. Tiền dịch vụ tiếp rượu khách cũng không được bao nhiêu vì quán rất vắng khách. Bản thân tôi cũng đã lớn tuổi

nên ít được chọn hơn những người khác. Nhưng trước khi đi Bahrain, đã có một sự việc xảy ra với tôi.

Hồi còn làm việc tại Nhật Bản, tôi thấy có một người bạn có hình xăm năm hàng hoa văn của hòa thượng Nữ Kanphai. Tôi hỏi bạn xem làm như thế nào vì tôi thấy cô ấy có thu nhập khá cao, có nhiều khách nhận nuôi nấng bảo trợ. Bạn giới thiệu tôi đi xăm hình nhưng tôi nghĩ chắc sẽ rất đắt mà bản thân tôi đến tiền ăn cũng không có. Bạn tôi bảo tôi thử lấy ảnh của hòa thượng Nữ và hàng đêm trước khi đi ngủ hãy cầu khẩn xin lộc, xin được hòa thượng ban cho sự may mắn trong vòng ba đến bảy ngày. Khi tôi có tiền tôi sẽ đi xăm hình để trở thành đồ đệ của hòa thượng. Lúc đó, tôi không tin sẽ có kết quả nhưng lúc đó tôi đang tuyệt vọng nên tôi quyết định làm theo với một tấm lòng rất thành kính và hy vọng vào sự kỳ diệu có thể xảy ra.

Tôi niệm chú và nghĩ đến hòa thượng Nữ. Tôi cầu khẩn được trở thành đệ tử của người và xin người hãy ban cho tôi sự may mắn trong vòng bảy ngày tới, xin cho tôi kiếm được bảy nghìn bạt để tôi có thể đi xăm hình và trở thành đệ tử của người. Và cuối cùng điều kỳ diệu cũng đã xảy ra thật trong đêm thứ tư, hòa thượng Nữ đã hiện ra trong giấc mơ của tôi dù trước đó tôi chưa từng được gặp người. Trong mơ, ngài bảo với tôi rằng ngài sẽ ban cho tôi mọi thứ mà tôi mong ước.

Tôi gặp một vị khách Tây, ông ta đến tìm tôi và đồng ý đi với tôi. Ông năm nay khoảng sáu mươi tuổi. Ông hỏi tôi cần bao nhiêu tiền. Tôi bảo muốn được ba nghìn bạt một ngày. Ông đồng ý ngay với giá đó một cách dễ dàng và nói rằng sẽ thuê tôi khoảng năm ngày để đi chơi với ông ở đảo Samet[1]. Tôi rất vui mừng vì người khách Tây này không cần quan hệ thân xác với tôi nhiều. Ông chỉ cần tôi đi cùng cho vui. Khi từ đảo Samet quay về, tôi vội vã đến gặp hòa thượng Nữ ngay vì tôi đã kiếm được hơn hai mươi nghìn bạt từ người khách đó. Tôi tự nguyện trở thành đệ tử của hòa thượng Nữ và sau đó nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra với tôi. Còn việc tôi đi

làm ở Bahrain không phải chỉ vì tôi đang gặp khó khăn mà vì tôi muốn có một cuộc sống tốt hơn cuộc sống hiện tại và lần này có thể tôi sẽ may mắn hơn.

[1] Đảo Samet (Ko Samet) là hòn đảo nằm ở miền Trung Thái Lan, thuộc tỉnh Rayong, cách Bangkok hai trăm hai mươi kilômét về hướng Đông, một trong những điểm du lịch nổi tiếng của Thái Lan.

Người đưa tôi đi Bahrain bảo với tôi rằng, tôi không cần thiết phải tiếp khách là người Ả Rập. Tôi chỉ phải tiếp khách Tây mà thôi vì ở Bahrain có rất nhiều người nước ngoài đến làm việc. Tôi lên đường với một người bạn ít tuổi hơn tên là Chun. Hoàn cảnh của Chun cũng rất khó khăn. Cô mới chỉ hai mươi ba, hai mươi tư tuổi nhưng đã có đến hai đứa con bé lít nhít và một ông chồng đang ngồi tù. Vì thế, Chun phải nuôi con một mình.

Tôi và Chun bay gần bảy tiếng mới đến Bahrain. Thời tiết ở Bahrain rất nóng. Chúng tôi sống trên một hòn đảo chỉ có toàn biển và cát. Hòn đảo này có đường biên giới với nước Ả Rập. Nhìn về phía nào cũng không có một bóng cây. Thời tiết nóng kinh khủng mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Sau đó, chúng tôi được đưa đến nghỉ tại một khách sạn nằm ở trung tâm thành phố Manama, thủ đô của Bahrain. Tôi may mắn vì gặp được một người chủ tốt bụng. Bà chủ chưa từng ép buộc tôi làm bất cứ chuyện gì trong suốt thời gian tôi phải làm trả nợ cho bà. Tôi muốn lựa chọn đi với khách như thế nào cũng được. Tuy nhiên, cũng có nhiều cô gái Thái sang đây gặp phải người chủ không tốt, bị bắt làm việc với đủ loại khách. Tôi từng nghe thấy họ nói chuyện với nhau rằng, có nhiều cô còn bị nhốt trong khách sạn chỉ để chờ tiếp khách. Nhưng thực tế, khi tôi sống và tiếp xúc với mọi người ở đây tôi mới biết, sự thực không phải như họ nói. Tôi thấy nhiều cô gái tự lựa chọn cách làm việc kiểu này để khỏi phải tốn tiền xe đi làm, tiền thuê phòng ở, tiền vé vào cổng khi làm việc trong các sàn nhảy. Trong khách sạn có đầy đủ mọi thứ cho họ dùng miễn phí, ăn miễn phí, rất thoải mái. Có thể một số người sang đây làm việc không được nhiều tiền như mình mong muốn hoặc

đặt mục tiêu quá cao, đến khi không đạt được những gì mình mong muốn thì họ cố tình nói xấu, kiện cáo chủ đối xử không tốt với họ, hoặc lừa họ sang đây bán dâm.

Khi tôi và Chun đã trả cho bà chủ hết số tiền nợ là một trăm năm mươi nghìn bạc, chúng tôi bắt đầu được thả tự do đi chơi ở những tụ điểm khác nhau tùy ý thích. Chun vô cùng may mắn khi gặp được một người khách rất đẹp trai là người Jordan. Người khách này vẫn nhận nuôi và giúp đỡ Chun cho đến tận bây giờ.

Tôi đã đi chơi ở nhiều nơi trên đất nước Bahrain và đã đến chơi tại một nơi không cách xa biên giới với nước Ả Rập là mấy vì Bahrain và Ả Rập có chung đường biên giới với nhau. Tôi nhìn thấy những khu lều trại của những công nhân Thái trên đất Ả Rập. Nhìn thấy điều kiện sống của họ tôi cũng đoán nếu vào mùa hè chắc sẽ rất nóng, còn nếu vào mùa đông thì có lẽ sẽ rất lạnh. Điều này khiến tôi nhớ bố da diết. Trước đây, bố chắc chắn cũng phải vất vả như những người kia trong suốt quãng thời gian phải làm việc ở Ả Rập. Bố chắc phải chịu nóng, chịu lạnh và chịu khổ rất nhiều. Hồi xưa, khi tôi còn nhỏ, tôi chưa từng hiểu và biết đến nỗi vất vả cực nhọc của bố. Chỉ thấy bố luôn ca thán công việc rất nặng nhọc, thời tiết rất nóng và rất lạnh. Lúc đó tôi không thể tưởng tượng nó mệt nhọc, nóng, lạnh thế nào, chắc chỉ mệt chỉ nóng bình thường như công việc mọi người vẫn thường làm hàng ngày. Nhưng khi được chứng kiến tận mắt thời tiết và điều kiện sống bên này, tôi đã không thể cầm nổi nước mắt. Tôi muốn được xin lỗi bố đã để bố phải thất vọng về tôi. Trong khi bố phải làm việc vất vả, bỏ mồ hôi đổi lấy tiền gửi về nuôi chúng tôi thì tôi lại không chịu khó học hành. Tôi cũng hiểu vì sao bố lại nghiện cờ bạc bởi vì có lẽ bố rất buồn, không thể đi chơi ở đâu được. Bố cũng không thể qua biên giới sang Bahrain nơi tôi đang ở giống như những khách Tây được. Chi phí mỗi lần qua biên giới lên đến cả chục nghìn bạc vì riêng việc trả tiền bao cho các cô gái cùng đi lên đến cả chục nghìn rồi, lại còn tiền khách sạn, tiền uống rượu, tiền xe cộ và

còn nhiều chi phí khác nữa. Ở Bahrain chi phí tiêu dùng khá đắt đỏ và cao hơn rất nhiều so với các nước khác trong khu vực.

Sau khi đã trả hết nợ, tôi cố gắng tăng thêm thu nhập từ việc bán các loại hàng khác nhau cho những cô gái Thái làm việc ở đây như quần áo, nước hoa, rượu. Tôi may mắn gặp được một người đàn ông tốt bụng. Anh đã cùng tôi bỏ tiền cho các cô gái bán dâm ở đây vay lấy lãi. Tôi sẽ là người cho vay và thu tiền về. Trong mắt của người khác, họ nghĩ tôi là một má mì thu tiền công từ các cô gái. Ngoài ra, tôi còn cho gái Thái có visa thuê phòng. Tôi làm tất cả mọi việc vì không muốn bán dâm nữa, chỉ cần tôi có một cuộc sống vừa phải, không quá thiếu thốn ở Bahrain là được. Tôi không quan tâm lắm đến việc mọi người nghĩ gì về tôi hoặc nghĩ tôi là má mì hay chủ nợ cho vay lấy lãi. Chỉ có những người làm ăn với tôi mới hiểu được những việc tôi đang làm.

Tôi phải bay sang Sri Lanka để gia hạn visa hàng tháng nếu không muốn bay về Thái làm. Tôi đến Sri Lanka ba lần và thấy rất ấn tượng với đất nước này. Nơi đây rất giống vùng nông thôn của Thái Lan, cũng có biển, cũng có những ngôi nhà nhỏ và rất nhiều người nghèo, có cả những ngôi chùa. Lần nào đến tôi cũng vào chùa lễ Phật cầu xin sự an lành cho mình. Tôi cầu xin được gặp may mắn trong đời một lần, cầu xin để tôi được gặp một người tốt nuôi nấng, chu cấp cho tôi, để tôi có cuộc sống tốt hơn, không phải đi bán dâm nữa. Tôi cũng đã được đến lễ tượng Thần đầu voi Ganesha. Tôi cảm nhận người dân Sri Lanka rất sùng đạo và cuộc sống nơi đây rất thanh bình. Chùa chiền của họ không theo hình thức kinh doanh câu khách như những ngôi chùa ở Thái. Các phật tử chỉ một lòng thành tâm theo đạo và rất thành kính. Còn có nhiều điều ở Sri Lanka mà tôi rất thích và nếu có cơ hội tôi vẫn muốn quay lại nơi này. Chỉ với một, hai trăm đô-la Mỹ trong người nhưng đến đây tôi có cảm tưởng mình là một triệu phú, dù chỉ là triệu phú trong hai, ba ngày nhưng tôi vẫn có cảm giác hạnh phúc khi được làm từ thiện, quyên góp tiền cho những người nghèo ở đây. Họ đều biết giá trị của

đồng tiền, dù chỉ là số tiền ít ỏi, không đáng là bao nhưng với họ nó lại đáng giá vô cùng.

Thời gian sau đó, tôi không thường xuyên ra ngoài làm việc lắm. Tôi làm quen với một người đàn ông Mỹ tên là Dave. Anh là quân nhân và được chuyển chuyển đến Bahrain công tác. Sự thực thì tôi gặp Dave từ khi tôi vẫn còn nợ tiền má mì. Dave đến chỗ tôi chơi cùng với rất nhiều người bạn lính của mình. Dave nói rằng, anh không muốn đến chơi gái, anh chỉ lái xe đưa bạn đến mà thôi. Anh nói anh đã có gia đình, có vợ và ba người con đều đã lớn. Một người con đã có gia đình riêng. Lúc đó, anh mới chỉ có bốn mươi một tuổi. Tôi cũng tỏ ra là một người biết lắng nghe người khác. Tôi ngồi nghe anh kể đủ thứ chuyện về gia đình mình. Anh nói anh rất yêu vợ và vợ anh bị mù cả hai mắt, nguyên nhân có thể là do phải nhìn nhiều và tự nhiên mỗi ngày bị mờ đi một ít cho đến khi không còn nhìn thấy gì chỉ trong vài năm trở lại đây. Vì thế mà anh rất yêu thương vợ và luôn chung thủy với vợ. Tôi nghe mà thấy buồn và thương thay cho anh. Tôi nghĩ anh là một người rất tốt và nếu tôi gặp một người chồng tốt như thế này thì thật là may mắn.

Trên thực tế, tôi không nên ngồi nói chuyện với anh nhiều và lâu như vậy vì anh không trả tiền dịch vụ cho tôi khiến tôi có cảm giác rất ngại với má mì. Ngày hôm sau, anh lại đến tìm tôi và nói muốn được ở với tôi. Anh nói tôi là một người phụ nữ tốt và anh cũng thích được ngồi tâm sự với tôi. Anh đến Bahrain làm nhiệm vụ khoảng hai tuần, khi gần đến thời gian quay trở lại Mỹ anh cùng với những người bạn khác tổ chức một bữa tiệc chia tay trong một khách sạn năm sao lớn. Anh đến mời tôi đi cùng và tôi cũng đến đó cùng anh trong hai đêm với Chun bạn tôi. Tôi còn rủ thêm cả chục người bạn nữa đến dự tiệc với mình cho vui! Bữa tiệc đã diễn ra rất vui vẻ. Trước khi về nước, anh trả cho tôi khoảng bốn, năm mươi bi-đi (bi-đi là đơn vị tiền tệ của Bahrain, tại thời điểm đó mười bi-đi bằng khoảng một nghìn bạc), trong khi Chun được bạn của Dave cho rất nhiều tiền, khoảng gần hai trăm bi-đi. Tôi thấy rất giận Dave và xấu hổ với bạn bè vì anh chỉ trả tôi quá ít tiền khiến tôi phải vay một trăm bi-đi của người khác để đưa lại cho

má mì vì ít nhất một đêm cũng phải kiểm tra cho bà khoảng tám mươi bi-đi, nếu không bà sẽ nghĩ là tôi ăn bớt tiền. Tôi đã gửi email trách mắng Dave rằng tại sao anh lại làm thế với tôi. Dave chắc cũng cảm thấy rất buồn và bảo với tôi là nếu được quay lại lần nữa, anh sẽ trả thêm cho tôi. Tôi cũng không mong đợi sẽ lấy lại tiền từ anh vì khoảng năm, sáu tháng sau anh mới quay trở lại. Trong thời gian đó tôi vẫn thường xuyên liên lạc với anh qua email. Tôi và anh rất vui mừng khi được gặp lại nhau đến mức chúng tôi đã chạy tới ôm chầm lấy nhau. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, chỉ nghĩ trong lòng rằng chắc chắn Dave sẽ đến với tôi và có thể sẽ cho tôi nhiều tiền hơn. Tại thời điểm đó tôi đã trả hết nợ cho bà chủ.

Lần này Dave ở lại Bahrain khá lâu, khoảng hai, ba tuần. Trong suốt thời gian đó, tôi quan sát thấy Dave luôn cảnh giác trong việc chi tiêu tiền nong với tôi, có vẻ như anh không muốn chi quá nhiều tiền cho gái bán hoa. Dave không phải là một người ky bo trong chuyện ăn chơi nhưng Dave lại không muốn trả tiền cho những món hàng mà tôi mua. Tôi phải tự trả mọi khoản tiền. Dave chưa từng móc ví trả tiền cho bất kỳ món hàng nào của tôi. Nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy Dave rất thích tôi, nhiều lúc nhìn Dave tôi thậm chí nghĩ thực ra anh là một kẻ keo kiệt hay là một kẻ ngốc nghếch. Tôi nghĩ linh tinh đủ thứ về anh. Nhiều lúc tôi thấy anh quá khờ khạo, không hiểu biết gì. Dave chưa từng làm gì trái ý tôi dù tôi muốn đi đâu, làm gì, ăn mặc ra sao anh cũng không phản đối. Tôi chỉ biết một điều có vẻ như anh muốn được bên tôi mãi mãi.

Chúng tôi rất thân thiết với nhau nhưng tôi chưa từng yêu cầu hoặc xin anh bất cứ thứ gì. Tôi quan hệ với anh rất thật lòng, có thể vì chúng tôi là những người bạn cùng đang sống nơi đất khách quê người. Lần quay về Mỹ này, Dave để lại cho tôi không nhiều tiền lắm, chỉ khoảng hơn mười nghìn bạc. Nhưng Dave mua cho tôi hai chai rượu để tôi bán lại cho các bạn cũng được vài nghìn bạc tiêu. Dave biết tôi thích bán hàng, các loại hàng rượu và nước hoa. Trong suốt thời gian ở Bahrain, Dave thường xuyên mua rượu theo tiêu chuẩn của lính với giá khá rẻ sau đó sẽ đưa hàng cho tôi bán với

giá cao gấp đôi giá gốc. Ở Bahrain không giống với ở Thái là cửa hàng nào cũng được phép bán rượu. Ở Bahrain chỉ có một số quán nhất định mới được phép bán rượu và chỉ được mở cửa trong thời gian quy định, giá cả cũng đắt hơn rất nhiều.

Lần Dave quay về nước này, tôi vẫn thường xuyên liên lạc với anh qua email. Tôi đã kể cho anh nghe mọi chuyện buồn, vui của đời mình và nguyên nhân dẫn dắt tôi đến với nghề này. Dave luôn động viên tôi và nói rằng anh sẽ quay lại Bahrain trong vòng tám tháng tới. Tôi cũng bảo anh tôi sẽ chờ đợi anh. Tôi luôn tự hỏi bản thân rằng này hay là mình đã thích Dave thật rồi hoặc có thể tôi đang yêu anh cũng nên. Nhưng tôi không thể làm thế vì Dave đã có vợ và anh cũng rất yêu vợ. Khi về Thái tôi cũng thông báo với anh tôi không còn ở Bahrain nữa. Dave từng nói muốn tôi sang Mỹ ở với anh. Anh sẽ giúp tôi tìm việc làm để không còn phải bán dâm nữa. Dave biết ước mơ bấy lâu nay của tôi là kiếm tiền để đi học trang điểm ở Thái vì tôi nghĩ rằng nghề này cho thu nhập tốt và tôi muốn trở thành một chuyên gia trang điểm.

Tám tháng trôi qua, Dave quay lại Bahrain và lần này có vẻ như anh rất vui mừng khi được gặp lại tôi. Lúc đó, tôi đã ra ngoài thuê nhà ở riêng vì muốn Dave có thể đến ở với tôi và không phải tốn tiền thuê khách sạn. Thời gian đó tôi không có nhiều tiền, tiền phòng vẫn còn đang nợ người ta. Tôi hy vọng lần này đến Dave sẽ giúp đỡ tôi ít nhiều. Thời gian đó tôi ít khi ra ngoài làm việc vì đang trong giai đoạn truy quét của cảnh sát. Tôi phải nghỉ làm ngoài nhà chơi trong một thời gian dài khiến tôi không có tiền, đến cả tiền mua cơm ăn cũng không có. Khi Dave đến tìm, anh cũng chỉ giúp tôi trả tiền phòng vào khoảng hơn mười nghìn bạt. Tôi không dám xin tiền Dave mua cơm, mua thức ăn nhưng lại rủ anh cùng đi siêu thị với mình. Thật không ngờ Dave lại không giúp tôi trả tiền mua đồ trong siêu thị mà số tiền không nhiều lắm. Tôi phải vay tiền của bạn để trả và thấy rất giận anh vì anh quá cảnh giác chuyện tiền nong với tôi. Tôi thấy đau lòng và thất vọng về anh nhiều đến mức không muốn nhìn thấy mặt Dave nữa. Tôi

không cho phép anh đến tìm tôi ở phòng trọ và nói hết tất cả những suy nghĩ của mình về anh và hỏi anh có biết không hả?

Dave rất ngạc nhiên khi biết hết những suy nghĩ của tôi sau khi nghe tôi nói một hồi. Anh xin tôi được sửa sai lần nữa nhưng tôi nhất quyết không chịu và nghĩ rằng chúng tôi sẽ kết thúc tại đây. Dave cố gắng đến nhà tìm tôi để nói chuyện nhưng tôi không chịu gặp. Tôi nói với Dave mình không có ở nhà trong khi thực tế thì tôi không đi đâu, chỉ ở trong phòng cả ngày. Dave gửi tin nhắn đến cho tôi, tôi cũng không trả lời và nói rằng tôi không có tiền điện thoại để trả lời tin nhắn. Dave đã cố hết sức làm mọi việc để được gặp tôi. Anh còn mua cả thẻ điện thoại nạp tiền cho tôi hai nghìn bạc, có thể nói là khá nhiều, dùng cả tháng cũng không hết.

Tôi quyết định sẽ gặp Dave để nói chuyện lần cuối trước khi anh quay về Mỹ. Chúng tôi gặp nhau trong một khách sạn mà anh phải nghỉ lại đó trước ngày về. Anh ở ba đêm khiến chúng tôi có thêm thời gian ở với nhau. Trong mấy ngày này, tôi không được khỏe lắm. Dave đã chăm sóc tôi rất chu đáo và rất lo lắng cho tôi. Tôi bắt đầu quay lại làm lành với anh và nghĩ rằng Dave có thể quá ngốc nghếch thật. Có lẽ tính cách của anh là như vậy. Chỉ có điều tôi đã đòi hỏi anh quá nhiều khiến tôi thấy thương anh hơn bao giờ hết và muốn được xin lỗi anh.

Khi Dave đã quay về Mỹ, anh để lại cho tôi số tiền nhiều hơn hẳn so với những lần khác và vẫn luôn liên lạc thường xuyên với tôi. Anh nói sẽ quay lại Bahrain trong bảy, tám tháng tới. Bản thân tôi cũng nghĩ mình sẽ ở đây để chờ anh quay lại vì cũng không muốn quay về Thái. Mặc dù, Dave bảo sẽ sang Thái tìm tôi nhưng tôi vẫn cho rằng Thái Lan không phù hợp với mình, không có việc gì cho tôi làm và hiện tại tôi cũng không có tiền để về đi học trang điểm.

Sau khi về Mỹ, lần đầu tiên Dave gửi tiền cho tôi trả tiền thuê nhà và gửi thêm một lần nữa làm quà sinh nhật. Dù số tiền anh gửi không nhiều lắm nhưng Dave cũng đã cố gắng thể hiện tấm lòng, sự quan tâm, lo lắng của

mình dành cho tôi. Trong suốt thời gian này, tôi vẫn luôn mơ ước được sang Mỹ như lời anh đã hứa.

Một hôm, tôi bị cảnh sát bắt vì không có visa và bị trục xuất về lại Thái. Tôi gọi điện liên lạc với Dave, anh rất lo lắng cho tôi. Tôi bị bắt giam sáu ngày, sau đó bị dẫn độ về lại Thái.

Thế là tôi lại bị ngồi tù thêm một lần nữa. Tôi thấy chán với việc phải ngồi tù ở mọi nơi, hết nước này đến nước khác mà tôi đã đặt chân đến. Việc ngồi tù thật buồn chán và tẻ nhạt. Tôi lại phải ngồi lo lắng và đoán xem nhà tù của nước này sẽ như thế nào. May thay, nhà tù ở đây cũng khá ổn, không đến nỗi dơ dáy lắm. Tôi thấy nhà tù ở đây rất giống với nhà tù ở Nhật Bản mà tôi từng bị giam. Nhà tù có nhiều phòng giam, có giường hai tầng, có rất nhiều tù nhân đến từ nhiều nước khác nhau. Mỗi ngày có ba bữa ăn, tuy nhiên tại đây không có thìa ăn cơm nên mọi người phải dùng tay ăn bốc theo văn hóa của người Trung Đông. Hàng ngày chúng tôi được ăn bánh Rô-ti với súp và hoa quả, hoặc là một quả cam hoặc là một quả chuối. Bữa sáng có trà và bánh mì. Mọi người thử tưởng tượng lúc ăn canh mà không có thìa sẽ như thế nào. Canh không được đựng trong bát đâu nhé mà đựng trong một cái mâm lớn sâu lòng, thử tưởng tượng khi ăn sẽ ra sao.

Tôi là người không ăn thịt bò vì tôi thờ Phật bà Quan Âm. Tôi đã làm lễ trước Phật bà Quan Âm là tôi sẽ bỏ không bao giờ ăn thịt bò nữa trước khi đi Bahrain. Nhưng ở trong tù tôi không có sự lựa chọn nào khác, khi họ mang thịt bò đến tôi vẫn phải ăn, nếu không sẽ phải chịu đói.

Tất cả mọi người trong nhà tù này thường tranh giành đồ ăn với nhau như thể bị bỏ đói và khổ sở lắm, nhất là những người da đen châu Phi, người Sri Lanka, người Ấn Độ. Bọn họ không hề lịch sự chút nào, không có trật tự, quy củ gì cả. Tôi từng bị ngồi tù ở Bahrain đến hai lần. Lần đầu tiên chỉ phải ngồi tù ba, bốn ngày vì không có visa. Nhưng lần đó, tôi đã có vé máy bay nên được quay về Thái nhanh hơn một chút. Còn lần này, đến cả tiền mua vé máy bay tôi cũng không có, tiền phạt quá hạn visa mỗi tháng bốn

ngàn bạc mà tôi bị quá hạn lên đến sáu tháng tôi cũng không có. Tôi không biết sẽ phải kiếm tiền ở đâu nên đã thử liên lạc với Dave. Dave có vẻ cũng đang tìm cách gửi tiền cho tôi mua vé máy bay nhưng may thay tình cờ tôi thử liên lạc với một người bạn và đã được người đó giúp đỡ nên không phải nhờ đến Dave nữa.

Khi trở lại Thái Lan, tôi vẫn thường xuyên liên lạc với Dave. Anh gợi ý muốn giúp tôi đạt được ước mơ của mình bằng cách gửi tiền cho tôi đi học trang điểm. Tiền học phí lên đến hàng chục nghìn bạc. Anh còn giúp tôi trả tiền thuê phòng nghỉ, tiền thức ăn hàng tháng, tiền xe đi lại hàng ngày. Dave nói anh sẽ giúp tôi cho đến khi tôi học xong và kiếm được việc làm.

Tôi học cách trang điểm từ thầy Sophat, nơi học nằm ở khu vực Ratcha Prasing. Được học với thầy Sophat là ước mơ của tôi trước khi đi Bahrain làm việc. Tôi đi Bahrain cũng chỉ để kiếm khoảng năm, sáu chục nghìn bạc quay về học thầy Sophat. Cuối cùng tôi cũng đã được học thầy đúng như ước nguyện của mình và đã học xong. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa thể làm việc ngay được vì tay nghề còn rất kém, cần phải học thêm nữa. Tôi phải giải thích cho Dave hiểu rằng tay nghề của tôi chưa được giỏi và phải học thêm nữa và anh cũng thông cảm với tôi

Dave từng đến Thái tìm tôi một lần ở Pattaya. Anh phải đến làm nhiệm vụ ở Tapao vì thế anh hẹn gặp tôi ở Pattaya. Lần này gặp nhau, tôi có cảm giác yêu Dave vô cùng, không thể nói thành lời, tôi thấy mình rất yêu anh, có lẽ là vì chúng tôi đã gắn bó với nhau trong một thời gian dài và cũng vì anh đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong thời gian tôi gặp khó khăn, không có ai bên cạnh. Dave còn mua cả máy tính xách tay và máy ảnh cho tôi nữa. Anh nói có lẽ tôi sẽ phải cần dùng đến trong việc học vì khi trang điểm xong cần phải chụp ảnh rồi lưu lại. Còn máy tính dùng để liên lạc với anh. Từ đó trở đi, ngày nào tôi cũng nói chuyện với Dave qua email và qua chat webcam. Tôi thấy mình thật hạnh phúc.

Dave sang Thái gặp tôi một lần nữa, chúng tôi ở với nhau được khoảng một tuần rồi anh phải quay về Mỹ làm nhiệm vụ. Dave nói rằng anh sẽ thu xếp cho tôi một công việc ở Mỹ để tôi không phải quay lại làm nghề cũ nữa. Tuy thế, cũng không có nghĩa là anh sẽ bỏ vợ để đến ở với tôi. Dave chỉ muốn tôi ở gần anh mà thôi. Còn anh vẫn sẽ sống chung với gia đình của mình. Anh luôn bảo với tôi rằng nếu một ngày tôi gặp được một người yêu tôi và có thể chung sống với tôi thì tôi có thể ra đi bất cứ lúc nào. Dave yêu tôi nhưng không muốn chiếm hữu tôi cho riêng mình, anh chỉ muốn tôi hạnh phúc và có cuộc sống tốt đẹp hơn bây giờ. Nếu có người nào tốt hơn đến với tôi thì anh sẽ là người ra đi để tôi được hạnh phúc. Anh là người rất tốt và sẵn sàng hy sinh vì người khác. Tôi càng ngày càng yêu anh và không muốn bắt đầu lại với bất kỳ người nào khác. Mặc dù tôi không được chung sống với Dave như vợ chồng một cách chính thức, nhưng tôi vẫn nguyện được sống bên anh trọn đời như thế này.

Một lần, tôi đã xem bộ phim Forrest Gump do Tom Hanks thủ vai chính. Nhân vật nam chính tên là Forrest Gump còn nhân vật nữ chính tên là Jenny. Tôi thấy cuộc đời của Jenny có nhiều điểm tương đồng với cuộc đời của chính mình. Cô ấy là một người phụ nữ khá gian truân, gặp nhiều sóng gió và sống không có mục đích, và cô đã may mắn gặp được Forrest Gump. Còn nhân vật nam chính trong phim mang tính cách của một người ngốc nghếch, không được thông minh cho lắm nhưng lại rất thật thà và chung tình. Anh chỉ yêu một người con gái duy nhất là Jenny. Cho dù Jenny có chơi bời hư hỏng đến như thế nào thì anh vẫn luôn yêu cô. Tôi chưa từng thấy ai giống với Forrest Gump như Dave bởi Forrest Gump cũng là một người lính, cũng có tính cách thật thà, hiền lành, có một tình yêu cao thượng và không cần phải sở hữu người yêu cho riêng mình. Tình cảm đặc biệt mà anh dành cho Jenny cũng giống như tình cảm mà Dave dành cho tôi. Hiện tại, tôi đang chờ đợi ngày Dave sẽ tiến hành làm thủ tục cho tôi được đi Mỹ với anh. Tôi cũng không biết phải chờ đợi lâu chừng nào và tình yêu của tôi với Dave sẽ ra sao trong thời gian tới. Tôi đã từ bỏ mọi thứ tại đây khi đã bước sang tuổi bốn mươi. Tôi không biết cuộc sống của tôi còn

phải bước bao xa nữa và sẽ gặp phải những khó khăn gì. Tôi chỉ cầu xin cho mọi sóng gió được dừng lại tại đây và cuộc đời tôi được dừng lại với Dave vì tôi đã quá mệt mỏi rồi. Tuổi của tôi đã qua cái thời có thể bắt đầu lại từ đầu. Tôi vẫn còn có sức lực để bước tiếp, chỉ có điều tôi đã quá mệt mỏi và không thể bắt đầu lại được nữa, vậy thôi.

Việc được sống trong một thế giới rộng lớn khiến tôi hiểu rõ về từ "con người" nhiều hơn. Tôi hiểu về mỗi nghề nghiệp tôi đã trải qua, về tấm lòng con người và sự phân chia giai cấp trong xã hội. Tôi chưa từng coi thường bất cứ nghề nào mà tôi đã từng làm, kể cả việc tôi phải bán thân. Cho dù tôi đã từng là một gái bán hoa trước đây, đã ăn nằm với hàng trăm hàng nghìn người đàn ông nhưng thử hỏi nó khác gì với việc chỉ ngủ với một người chồng hàng đêm? Chỉ khác nhau ở chỗ chúng ta phải cẩn thận, phải phòng tránh để không bị mắc các bệnh nguy hiểm mà thôi. Ít nhất bản thân tôi vẫn còn có tự trọng ở chỗ tôi không ngoại tình, cướp vợ cướp chồng của người khác như những người thích cặp lung tung với người nọ người kia. Ai muốn ngủ với tôi đều phải trả tiền vì đó là nghề của tôi. Không giống với giới trẻ bây giờ, nhiều người chỉ mới gặp nhau thấy thích đã làm chuyện đó với nhau. Tôi thấy chuyện họ làm thật đáng xấu hổ và không có lòng tự trọng, bởi người phụ nữ đó không hề có giá trị.

Tuy thế, tôi cũng không ủng hộ việc ai đó nên làm nghề này giống tôi. Tôi cũng không đồng tình khi ai đó nói rằng việc bán thân là tốt vì không phải mệt nhọc. Tôi làm nghề này chỉ vì “điều kiện bắt buộc tôi phải làm” không phải “tôi thích làm”. Và với những người phụ nữ làm nghề này, tôi tin rằng mọi người đều chỉ vì hoàn cảnh mà bắt buộc phải làm và ai cũng muốn bỏ nghề này sớm nhất có thể.

Tôi muốn nói rằng, không nên phân chia nghề nghiệp trong xã hội. Đừng đánh giá con người chỉ thông qua nghề nghiệp mà họ làm vì tôi đã gặp đủ mọi loại người làm đủ mọi nghề khác nhau. Nếu muốn so sánh, tôi thấy bọn họ còn sống buông thả hơn cả những người làm nghề như chúng tôi vì họ

không quan tâm ai với ai, là con của ai, chồng của ai, vợ của ai, họ chỉ quan tâm đến việc tìm được một ai đó để cùng làm chuyện đó với nhau, điều này thật đáng xấu hổ. Tôi thấy những người này mới là những người tạo ra các vấn nạn cho xã hội. Một điều mà chúng ta có thể lựa chọn, đó là lựa chọn để trở thành người tốt bởi vì có thể bạn làm những công việc xấu nhưng nếu tâm hồn bạn là người tốt thì điều đó còn lớn lao hơn tất thảy mọi thứ trên đời.

Trong thời gian về lại Thái Lan này, tôi cũng biết được tin tức của một vài người bạn. Tôi từng gặp lại Mèm trước khi bị ngồi tù hơn ba năm ở Thái. Mèm quay về Thái và lại trở thành gái múa cột và biểu diễn sex show cùng với một người đàn ông Thái là người yêu của cô. Cả hai chung sống cùng nhau và cùng nghiện thuốc phiện. Tôi thấy Mèm dạo đó rất gầy, hai má hóp lại khiến ai nhìn thấy cũng biết cô là một con nghiện.

Tôi đã từng gặp lại Nùng và Bi ở khu Saphan Khoai. Tôi đã vào thăm phòng của hai chị em họ. Họ hiện tại đang kiếm sống bằng nghề môi giới gái bán dâm cho khách nếu có người gọi điện tới yêu cầu. Cả hai cùng nghiện thuốc phiện.

Tôi cũng tìm đến gặp Đa tại nhà cô ấy ở Ladprao nhưng chỉ gặp mẹ của cô. Bà nói rằng hiện tại Đa đang làm việc ở Đài Loan, vẫn làm nghề cũ. Đa từng rủ tôi đi cùng nhưng tôi đã từ chối và cũng không nghĩ rằng Đa sẽ ở lại Đài Loan lâu đến thế.

Còn Lép, tôi biết cô ấy đã lấy chồng cũng là người Thái và đã có con với nhau vì nghe các bạn tôi kể đã gặp Lép đang mang bầu và sinh sống tại Chonburi. Tôi từng đi tìm cô ấy nhưng không gặp.

Cuối cùng là Tài. Tôi được biết cô ấy đã chia tay với ông chồng hồ người Nhật vì ông ta không thể chịu đựng được độ chơi bời của cô nàng. Tài vẫn nghiện thuốc ngủ nặng và có hiện tượng thần kinh không bình thường.

Ngoài ra, tôi không thể liên lạc với bất cứ người nào khác và có lẽ cũng chỉ còn lại có mình tôi là vẫn phải bán thân khi đã bốn mươi mốt tuổi. Nhưng hiện tại, tôi đang có cơ hội được làm lại từ đầu với Dave. Anh sẽ đưa tôi về Mỹ sinh sống cùng anh trong một ngày không xa. Dave sẽ cố gắng giúp tôi đạt được mơ ước bấy lâu nay của mình là trở thành một chuyên viên trang điểm. Tôi nghĩ rằng, những chuyến đi của mình có lẽ vẫn chưa thể dừng lại tại đây nhưng tôi sẽ cố gắng để vượt qua mọi khó khăn của cuộc sống, vì trên đời này vẫn còn có rất nhiều người khổ khổ và bất hạnh hơn tôi nhưng họ vẫn luôn nỗ lực vươn lên. Đến cả những người khuyết tật họ vẫn không chùn bước và đầu hàng cuộc sống. Còn tôi, cơ thể vẫn nguyên vẹn, không bị khuyết tật ở chỗ nào vì thế tôi sẽ không bao giờ buông xuôi.

Động lực để tôi viết nên câu chuyện này chính là từ một người đàn ông tên Dave. Dave là người đàn ông duy nhất lắng nghe và luôn ghi chép lại mọi câu chuyện của đời tôi một cách cẩn thận. Dave nói, câu chuyện của tôi lôi cuốn anh. Tôi thấy anh ghi chép lại toàn bộ những thứ có liên quan đến tôi, những lúc chúng tôi gặp nhau ở đâu, tôi từng đi những nước nào, vượt qua những khó khăn nào cho đến khi gặp được anh ở Bahrain. Dave chưa từng ghét bỏ hay coi thường vì những gì tôi đã làm trước đó. Dave bảo rằng một điều duy nhất mà anh muốn từ tôi đó là tôi được hoàn thành ước mơ của mình và anh sẽ luôn bên cạnh để giúp đỡ tôi. Anh muốn tôi được nghỉ ngơi và có một công việc tử tế để không còn phải bán thân nữa.

Người đàn ông này chưa từng đòi hỏi bất cứ điều gì từ tôi, đến cả việc quan hệ chần gối với tôi hoặc chiếm hữu tôi trở thành của riêng mình anh cũng không có ý định làm. Anh làm mọi thứ chỉ mong tôi được hạnh phúc. Thật may mắn khi ít nhất trên đời này vẫn còn có một người quan tâm đến câu chuyện của đời tôi một cách chân thành, đó là anh – Dave.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Phần II: Chu Du Trong Tù - Chương 1: Suýt Chết Trong Khi Làm Nhiệm Vụ

Đời tôi, sợ nhất là bị đánh...

Vì đó là nỗi ám ảnh hằn sâu trong ký ức tôi từ khi còn bé. Tôi thường bị mẹ đánh mỗi khi bà giận dữ hay bực tức một điều gì đó. Đôi khi, mẹ đang buồn phiền vì chuyện của bố thì tôi lại vô tình gây chuyện khiến cho tâm trạng của mẹ càng tồi tệ hơn, mẹ đánh tôi không nương tay đến mức tôi phải chấp tay cúi lạy bà mới ngừng.

Nhưng như thế vẫn chưa là gì so với anh trai tôi, anh ấy đánh tôi một cách điên dại. Thậm chí nếu tôi phản kháng, tôi sẽ càng bị đánh điên cuồng hơn. Điều đó khiến tôi không dám nghĩ đến chuyện chống lại vì tôi đã biết trước nếu làm thế mọi chuyện sẽ càng tệ hơn. Từ đó về sau, mỗi khi bị ai đánh tôi luôn nhẫn nhịn chịu đựng cho đến khi người ta tự động dừng lại.

Nhiều lúc tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại hay bị người ta đánh đập như vậy, phải chăng đó là quả báo từ những kiếp trước?...

Ngay cả khi ở Nhật Bản, dù coi tôi như con, ông Nakayama cũng có lần đánh tôi đến thừa sống thiếu chết. Lúc đó tôi cũng chỉ biết đứng đó chịu trận, không dám chống lại.

Nhưng đáng sợ nhất là bị khách đánh. Trong khách sạn có rất ít cơ hội chạy thoát hay được người khác cứu, cho nên tôi đã suýt chết mấy lần khi đi khách.

Trong đó phải kể đến lần ở Hàn Quốc tôi gặp phải một khách bạo dâm. Hấn hành hạ tôi và bạn tôi giống như là muốn giết người vậy. Tôi nghĩ nếu

không có bạn cùng đi thì chắc tôi đã bị gã Hàn Quốc đó giết chết rồi.

Sau đó là lần năm người chúng tôi cùng nhau chạy trốn khỏi bọn Yakuza tại Nhật.

Một lần khác, ở Nhật, sau khi ngã giá xong xuôi tôi và khách dẫn nhau vào khách sạn. Vừa bước vào phòng, tên khách cởi áo luôn, trông thấy hình xăm trên người hẳn ta tôi mới biết hẳn là Yakuza. Tôi bắt đầu lo lắng, Yakuza hầu hết tính tình nóng nảy và xuống tay tàn ác. Ở vị trí con mồi tôi chỉ biết chấp nhận và chịu đựng mà thôi bởi dây vào bọn Yakuza này chỉ có đường chết.

Quả nhiên, không cần chờ lâu, hẳn đã bộc lộ bản tính thô bạo, vũ phu với tôi. Hẳn đánh tôi mỗi lúc một tàn bạo hơn. Tôi gào thét mong có ai đó tới giúp, đồng thời chạy đi mở cửa phòng. Chính lúc đó tôi nhận ra phòng này được khóa tự động, nghĩa là trả tiền xong mới mở được cửa. Tôi đã nghĩ: “Lần này mình chết chắc rồi”.

Tên Yakuza cứ xông vào đánh tôi không ngừng, chính trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi nghĩ mình phải chống lại, chống lại... Nhưng càng chống trả tôi càng bị hẳn đánh nhiều hơn, chẳng mấy chốc tôi đã kiệt sức. Tôi đành xin thua để ngừng chiến.

Tôi kiểm soát hoãn binh, nói với hẳn: “Tôi khát nước, tôi muốn uống nước lạnh”. Bởi tủ lạnh cũng dùng hệ thống tự động, phải dứt tiền xu vào thì cửa tủ lạnh mới mở được nên hẳn phải mở cho tôi. Ngay khi cửa tủ lạnh mở ra, tôi thấy chai Coke Buddy nhỏ và tròn, tôi chợt nghĩ “Thời cơ đến rồi...”. Nghĩ vậy, tôi đưa tay vào cầm lấy cái chai, lúc đó hẳn cũng đang cúi xuống tìm nước uống. Vừa nắm được trai Coke trong tay, tôi liền quay lại, đập liên tục nhiều phát vào đầu hẳn.

Nhưng chai không vỡ và đầu hẳn cũng không sao. Ôi!... Thế là hẳn kéo tóc tôi đứt ra từng nắm, nắm gọn trong bàn tay hẳn cùng với da đầu. Tôi chỉ

biết chấp tay lạy sống hăn, trận đánh được tạm dừng trong phút chốc, máu từ đầu tôi không ngừng chảy ra. Hăn cũng giật mình khi nhìn thấy. Tôi xin thuốc giảm đau, hăn lắc đầu ý không có, tôi gợi ý: “Gọi cho khách sạn xin được không? Sau đó muốn làm gì tôi thì làm, tôi sẽ không chống cự nữa. Không phải sợ tôi sẽ nghĩ cách chạy trốn nữa đâu”. Sau đó, tôi cứ ở đó ra sức kêu gào một lúc lâu.

Rồi hăn cũng nhắc điện thoại gọi cho nhân viên khách sạn để hỏi thuốc giảm đau, có điều nhân viên nói phải đợi vì họ đang rất bận. Và cũng không có nhân viên phục vụ mang thuốc đến tận phòng, nếu muốn phải tự xuống mà lấy. Cho đến khi tôi xin hăn gọi lại lần nữa, nhân viên mới đến mở khóa phòng và chờ trước cửa để đưa thuốc. Tận dụng thời cơ đó, tôi nhanh chóng lao ra khỏi phòng cho dù trên người khi đó không có lấy một mảnh vải che thân. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chỉ nghĩ được điều duy nhất là phải trốn khỏi đây. Người mang thuốc đến thấy tôi cầu xin giúp đỡ, anh ta hỏi tôi sự tình rồi đi vào phòng dùng “ngôn ngữ” của bọn Yakuza mắng tên Yakuza đã đánh tôi, điều này khiến tôi biết ngay rằng hăn ta cũng là Yakuza. Hăn vô cùng tức giận khi thấy tôi bị đánh trong phòng. Tôi nghe thấy hăn chửi rủa tên kia: "Mày có biết là... nếu có người chết trong khách sạn của tao... khách sạn của tao sẽ bị đóng cửa ngay lập tức không hả?". Sau đó, hăn liền xông vào đấm đá tên đã đánh tôi đến khi gã đó mềm nhũn mới chịu dừng. “Bây giờ thì mày cũng bị đập, cảm giác thế nào, vui chứ?”! – Tôi thảm hả hê.

Sau đó tôi liếc sang cái ví tiền của hăn để trên đầu giường, tôi mở ví khoảng sạch tiền trong đó không chừa lại một tờ nào. "Đây là hình phạt vì mày đã đánh tao! Rồi đến ngày mai có thể mày còn bị đánh thêm một lần nữa vì tội không có tiền thanh toán tiền phòng, đáng đời mày lắm. Mày cũng nên tận hưởng điều đó cho công bằng chứ". Tôi còn nghĩ hăn cũng sẽ không có tiền vé đi Osaka nữa vì tôi đã nghe hăn kể rằng ngày mai hăn phải ngồi tàu về nhà hăn ở Osaka.

Tôi vội nhặt quần áo và quần khăn tắm đi xuống phía dưới mới thay vì sợ lúc tôi thay quần áo tên khách sẽ kịp phát hiện ra chuyện mất tiền. Tôi cũng không rõ tên Yakuza mang thuốc đến này là chủ khách sạn hay chỉ là nhân viên nữa. Hắn đến hỏi tôi có bị nặng lắm không? Có được thanh toán tiền không? Tôi bảo hắn tôi không được thanh toán nhưng tôi thoát chết ra khỏi nơi đó là tốt rồi. Tôi đếm số tiền lấy trong ví ra, được mười tờ. Thế vẫn còn quá ít so với việc hắn đã đánh tôi gần chết. Mười tờ này chỉ có giá trị hơn hai nghìn bạc mà thôi.

Đã rất nhiều lần tôi ngồi nhớ lại những chuyện nguy hiểm đã qua, rồi luôn tự hỏi bản thân rằng khi nào thì chuyện này mới kết thúc? Khi nào tôi mới có thể thoát khỏi cái nghề này? Tôi tự hỏi tại sao tôi lại ra nông nỗi này, chẳng lẽ không còn lối thoát nữa sao? Mà nếu thoát ra được thì tôi sẽ làm gì đây? Tôi sẽ có thể làm được những gì đây? Càng nghĩ càng bối rối. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chính sự bối rối này khiến cho những người như tôi không ai có thể thoát khỏi nghề này được. Kể cả có thoát được rồi thì không bao lâu cũng sẽ quay lại. Nó giống như là nghề này bị nguyên rủa. Nói đơn giản là sự việc này nếu ai chưa từng trải qua, người đó sẽ không thể nào hiểu được.

Quả báo cứ lặp đi lặp lại với tôi mà không hề có dấu hiệu kết thúc vì chừng nào tôi còn quanh quẩn với cái nghề này thì đồng nghĩa với việc sẽ có những sự việc bất ngờ xảy ra hàng ngày. Nếu không bị đánh đập thì cũng bị khách quỵt tiền, quỵt tiền thôi vẫn chưa đủ họ thậm chí còn lấy trộm tiền của tôi nữa. Hôm nào phải tiếp khách qua đêm, nếu tôi vô tình ngủ thiếp đi mà khi tỉnh dậy lại có cảm giác đang ngủ một mình, mở mắt ra thấy khách đã đi rồi, tôi không cần phải chạy đi tìm ví tiền cũng biết là đã bị cướp hết rồi.

Làm nghề này nếu đen đủi còn có thể bị hiếp dâm tập thể, phải chịu những việc mà người ta không làm với con người, vô cùng cay đắng. Nghe chuyện này rất nhiều người sẽ hỏi tại sao chúng tôi lại cam chịu như thế?

Tại sao không bỏ nghề. Một số khác sẽ cho là đáng đời lũ chúng tôi, tự làm thì tự chịu.

Về chuyện khách quýt tiền, cũng có rất nhiều kiểu khác nhau. Bản thân tôi cũng đã trải qua chuyện này tại Nhật. Ngày hôm đó, thỏa thuận giá cả xong xuôi, tôi ngồi xe với hăn tới khách sạn. Đến khi tôi hoàn thành nhiệm vụ, khách mới bảo không có tiền nhưng sẽ đi đến nhà bạn mượn tiền trả tôi. Tôi cũng vui lòng làm theo lời hăn, dù thực ra khi đi khách phải lấy tiền của khách trước rồi mới làm việc. Tôi thì luôn nghĩ rằng lấy tiền của khách trước hay sau không phải là vấn đề... vấn đề là ở "đạo đức" của khách. Kể cả có lấy tiền dịch vụ trước, tôi cũng có thể bị khách giở trò đòi lại ngay sau đó. Với một số khách, nếu như ta đòi thu tiền trước thì chẳng khác nào khinh thường họ không có tiền trả, họ sẽ bỏ đi và mình sẽ bị mất khách. Do vậy lựa chọn duy nhất là mạo hiểm với số phận thôi.

Quay lại chuyện gã khách của tôi, hăn lái xe chở tôi đi khá xa và loanh quanh, tôi chợt dạ... sao nhà bạn hăn ở xa thế? Suốt cả quãng đường đi lên núi cũng không thấy có ngôi nhà nào cả. Tôi hỏi hăn: "Sao quãng đường này lại hoang vắng thế?". Hăn an ủi tôi không phải sợ, bạn hăn là ông chủ của resort trên đỉnh núi này. Khi xe dừng lại, tôi nhận thấy chỗ đó đúng là resort như hăn bảo thật, đèn bật sáng trưng rọi về phía trước khiến tôi nghĩ thầm: "Hăn không nói dối mình!". Phía trước resort có rất nhiều tủ bán đồ uống tự động, hăn nói muốn uống cà phê và bảo tôi đi mua cho hăn một lon cà phê, còn hăn sẽ đi tìm bạn. Khi tôi vừa mới bước xuống xe, hăn liền rồ ga bỏ chạy ngay trước mặt tôi.

Lúc đó, tôi vừa chạy theo vừa gào thét gọi hăn hết hơi nhưng hăn vẫn không chịu dừng xe, tôi phải chạy trở lại địa điểm cũ bởi trời rất tối và tôi cũng thấy rất sợ. Tôi đi vào trong resort xem có ai ở đó không? Nhưng kệ cho tôi gọi to đến mức nào cũng không thấy bất kỳ ai đi ra cả. Lúc để ý quang cảnh bên trong resort thì tôi mới biết rằng nơi đây đã bị bỏ hoang, tôi

sợ, vừa chạy vừa hét: “Cứu tôi với!” nhưng xung quanh tôi là sự im lặng và bóng đêm bao trùm.

Giữa lúc chạy, tôi nhận thấy có ánh đèn xe chiếu phía cuối đường. Tâm trạng tôi vui lên được một chút, trong đầu thầm nghĩ chắc hẳn thấy thương hại nên quay lại đón mình đây mà. Nhưng hóa ra là xe của cảnh sát đi tuần tra. Cảnh sát hỏi tôi lên trên đây bằng cách nào? Tôi trả lời rằng bị khách mang lên thả ở đây. Và cảnh sát có vẻ cũng biết tôi không phải là người đầu tiên bị như thế này. Nhưng ngay sau đó tôi thấy giật mình, tôi đang ở với cảnh sát, họ sẽ đuổi tôi về Thái Lan là cái chắc. Nghĩ vậy, tôi cố gắng khóc lóc cầu xin cảnh sát thả tôi, tôi bảo với họ rằng tôi vẫn chưa muốn về Thái Lan, tôi kể rất nhiều chuyện để họ thấy tôi đáng thương, tôi vừa khóc vừa kể nhà tôi nghèo khổ thế này thế kia, đi làm lâu thế mà vẫn chưa đủ tiền mua nhà cho bố mẹ, cầu xin họ rủ lòng thương. Cuối cùng thì họ cũng thả tôi thật vì người Nhật vốn thương người.

Sáng ngày hôm sau, tôi vẫn tiếp tục đi khách như thường lệ thì có một cô bạn người Thái đi đến dặn tôi: “Ninh, mày phải cẩn thận bọn khách biến thái đấy nhé, bọn nó thích đem phụ nữ đi bỏ lại ở tít trên đỉnh núi đấy, có nhiều người bị rồi”. Tôi quay lại hỏi nó: “Thật à? Thế mày bị dính đòn lần nào chưa?”. Bạn tôi trả lời: “Tao chưa bị lần nào nhưng lúc nào cũng phải cảnh giác”. Tôi tiếp lời: “Cảm ơn bạn quý nhé. Nhưng giờ mày mới nói thì quá muộn mất rồi. Vì tao vừa mới bị tối qua thôi, và bây giờ tao đang tìm nó đây. Tao sẽ cho bọn bảo kê đập nó nát như tương luôn!”.

Nhưng những chuyện trên chưa phải là tất cả... mọi chuyện chưa dừng lại ở đó... vẫn còn nhiều “nguy hiểm” rình rập tôi. Tất cả cũng chỉ vì tôi là gái bán dâm. Và không chỉ riêng mình tôi mới gặp những sự cố kiểu này, một số người bạn của tôi còn gặp nhiều việc tồi tệ hơn cả tôi nữa. Nhưng chúng tôi không thể kêu đau kể khổ với bất kỳ cơ quan, tổ chức nào được bởi chúng tôi bị dán mác là hành nghề phạm pháp, xã hội không công nhận.

Vì vậy, chúng tôi buộc phải luôn nhắc nhở bản thân cẩn thận. Đôi lúc thoát, đôi khi không nhưng vẫn phải cố hết sức. Mỗi lần nghe thấy tai nạn của bạn nghề, tôi lại đặt giả thiết mình ở tình huống ấy để nghĩ cách vì biết đâu một ngày nào đó tôi cũng sẽ gặp phải sự việc như vậy. Quả không sai, dù tôi đã cố gắng cẩn thận nhưng cuối cùng thì việc đó cũng xảy ra với tôi cho bằng được.

Chuyện xảy ra khi tôi đi làm việc ở Bahrain. Khi ở đó, tôi cố gắng chọn khách không phải là người Bahrain, Ả Rập Xê Út hoặc tất cả những ai là người Ả Rập. Tôi chỉ đi với khách Tây mà thôi bởi họ ít có vấn đề hoặc không khó tính lắm so với khách các nước khác. Cho dù tôi không thể chọn nghề nghiệp tốt hơn nhưng tôi cũng có quyền được chọn những người khách tốt nhất cho mình. Đừng nghĩ chỉ cần mang tiền cho tôi là tôi đồng ý.

Hôm đó, có một người khách Tây lân la làm quen và mời tôi uống nước. Theo tôi đánh giá, anh ta khá ổn, nhưng trông anh ta giống người Pháp lai. Khi thỏa thuận xong giá, ngồi lên chiếc BMW mui trần tôi càng chắc rằng không có vấn đề gì, anh ta chắc hẳn là trí thức.

Tôi được đưa tới chỗ ở của anh ta, một chung cư cao cấp, có đến tận ba, bốn phòng ngủ. "Chắc chắn là hẳn không ở một mình...", tôi nghĩ. Cùng lúc thấy anh ta đi tới tầng phòng. Thế là thêm ba người!

Thấy thế, tôi nghĩ "Hôm nay mình tiêu chắc rồi! Lần này bị hiếp tập thể là cái chắc". Bọn chúng nói với nhau bằng một thứ ngôn ngữ nghe là biết không phải tiếng Anh. Phải rồi! Bọn chúng là người Italy. Mặc dù không hiểu chúng nói gì nhưng tôi nhận biết được thông qua cách phát âm và ngữ điệu. Nhưng nếu hỏi bọn chúng đã man hay không, tôi cũng không biết phải nhận định thế nào. Tôi cố gắng tỉnh táo chuẩn bị tâm lý chiến đấu với hổ mà lúc này bốn con hổ ấy đang sắp sửa lao vào con mồi chính là tôi đây. Tôi phải quỳ gối cầu xin bọn họ đừng đánh đập, hành hạ thân thể tôi, tôi vui lòng phục vụ lần lượt tất cả. Chỉ xin cho tôi có thể sống sót thoát khỏi nơi đây cũng đủ rồi. Cuối cùng may mắn sao bọn chúng cũng đồng ý với tôi.

Rồi tôi cũng thoát được khỏi bốn tên khốn nạn đó. Nhưng thay vì oán hận hoặc tìm cách quay lại trả thù thì tôi lại nghĩ phải cảm ơn chúng vì đã không đánh đập, không hiếp tôi kiểu man rợ giống như các bạn tôi từng trải qua và quan trọng là bọn chúng không giết tôi rồi quăng xác đến một chỗ nào đó. Thế này cũng đã được coi là có phúc lắm rồi. Không ai mong muốn chuyện xấu xảy ra với chính mình nhưng một khi đã lựa chọn làm cái nghề này, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng vô vàn nhưng việc tồi tệ, chỉ xin nó đừng lặp lại mãi để không phải đau đớn thêm mà thôi.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tấm Lòng Cảnh Sát Hồng Kông

Tôi có một ước mơ cháy bỏng từ nhỏ là được ngồi máy bay. Cuối cùng cũng được thỏa mãn. Tôi lên máy bay đi làm việc ở Hồng Kông mà không bận tâm điều gì, địa ngục đang đợi phía trước cũng kệ...

Hôm đó là ngày mà tôi thấy hồi hộp nhất trong đời bởi sắp được ngồi máy bay. Vậy là, tôi chẳng còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, kể cả nếu có người đến nói với tôi là máy bay bị rơi tôi cũng vẫn sẽ đi.

Ở Hồng Kông, tôi phải làm việc rất cực nhọc, mỗi ngày chỉ được ngủ bốn, năm tiếng, còn lại gần hai mươi tiếng là thời gian chạy xô đi khách giữa các tòa nhà và chạy trốn cảnh sát. Đôi khi phải chạy lên cầu thang tòa nhà ba, bốn tầng không có thang máy để phục vụ cho khách trong vòng chưa đầy hai mươi phút. Sau đó lại phải chạy đến một tòa nhà khác. Cứ chạy đi chạy lại liên tục như thế. Nếu chẳng may gặp cảnh sát đợi bắt phía trước lại phải chạy trốn cảnh sát tiếp. Hàng ngày đều thế, đến mức tôi nghi nếu có cơ hội đi thi chắc tôi sẽ được nhận huy chương vàng Olympic.

Đi khách ở Hồng Kông giống như việc chạy marathon giữa Bangkok và Chiang Mai. Mệt mà phải chịu đựng vì chúng tôi không có vé máy bay và không hề có đồng nào trong người. Tiền đi khách do chủ giữ. Bọn họ thúc ép chúng tôi làm việc cả ngày. Họ cũng giữ vé máy bay của chúng tôi để đảm bảo chúng tôi không trốn về nước. Muốn có tiền chúng tôi phải chịu khó tiếp khách. Khi visa hết hạn, chủ sẽ đưa chúng tôi đi gia hạn visa thêm hai tuần. Khi đó, chúng mới thanh toán tiền công từ việc bán dâm sau khi đã bị trừ tiền vé máy bay, tiền ăn ở...

Riêng tôi, khi trở lại Hồng Kông làm việc sau khi gia hạn visa ở Sáu Đầu, Trung Quốc, đi khách được khoảng mười ngày thì tôi tự dẫn thân đến tìm cảnh sát để cho họ bắt tôi. Nguyên nhân vì tôi quá mệt mỏi và không thể chịu đựng được kiểu làm việc ở đây nữa. A Chông là người bảo kê tôi đi khách, hẳn ngạc nhiên hết sức, không hiểu tôi bị cảnh sát bắt khi nào vì giữa lúc hẳn còn mải mê đánh bạc tôi đã xong việc và ngồi nhắm tính xem số tiền tôi kiếm được là bao nhiêu, cộng với số tiền tôi cất giấu riêng nữa. Khi đã tính toán xong, tôi quyết định đi đầu thú.

Tôi đi đến trước mặt một viên cảnh sát và nói rằng “Tôi muốn về nhà!”. Viên cảnh sát ngăn người ra một lúc vì nhiệm vụ của anh ta không phải là đi bắt gái mại dâm nước ngoài gửi trả về nước. Cảnh sát có nhiệm vụ bắt chúng tôi đưa về Thái Lan là cảnh sát không mặc đồng phục, còn gọi là cảnh sát CID.

Tôi cố gắng nói với viên cảnh sát đó: “Làm ơn gửi tôi về Thái Lan đi, tôi không muốn làm việc ở đây nữa. Nếu anh không bắt tôi mà thả tôi tiếp tục trở lại làm việc, chắc chắn tôi sẽ bị ông chủ đánh đến chết”. Cả ba người cảnh sát liền bắt tôi lên xe trong khi vẫn chưa thật hiểu rõ câu chuyện.

Trên đường, tôi nói với họ rằng tôi đi đầu thú vì không làm nổi nữa, rất mệt, giờ tôi nhớ nhà và chỉ muốn về nhà. Cảnh sát hỏi đến hộ chiếu và vé máy bay, tôi bảo rằng tôi không có vé máy bay, chỉ có mỗi hộ chiếu và mấy nghìn bạt trong người. Họ bảo tôi phải quay lại chỗ ông chủ lấy vé máy bay nhưng tôi bảo rằng tôi không thể tự quay lại lấy được vì như vậy ông chủ bắt tôi trốn cảnh sát để tiếp tục làm việc. Sau đó tôi thấy họ bàn bạc gì đó với nhau. Họ nói bằng tiếng Trung nên tôi không hiểu. Trông cả ba người bọn họ vẫn còn rất trẻ. Bàn nhau xong, họ với tôi rằng họ sẽ đi lấy vé máy bay cho tôi. Rồi họ bảo tôi dẫn họ đến chỗ của ông chủ. Cuối cùng, họ đã lấy được vé máy bay cho tôi, còn tôi không dám quay lại lấy đồ đạc vì sợ ông chủ sẽ trị tội đi tìm cảnh sát. Đưa vé máy bay cho tôi xong, họ thay thường phục và chuyển từ xe cảnh sát sang xe ô tô con.

Sau đó, hai trong ba người cảnh sát bảo tôi vào ngồi ô tô riêng của họ rồi lái xe đưa tôi lên núi, xe từ từ chuyển bánh men theo con đường gập ghềnh. Lúc đó, trời đã gần tối, tôi mặc váy xẻ, không mặc áo ngực, gái điếm chúng tôi thường chỉ mặc váy xẻ hoặc áo thun quần sooc không có nội y để tiện làm việc. Tôi thầm nghĩ "Quả này không khéo lại "ăn đủ" rồi. Bọn chúng chắc dẫn đi hiệp tập thể ở chỗ nào hoang vắng đây. Sao chúng lại không dẫn mình đến đồn cảnh sát nhỉ?". Và thầm tự trách mình "Đúng là tự rước vạ vào thân!" rồi lại nghĩ lan man "Chúng nó có mấy người đây? Liệu bọn chúng có đánh mình không? Xong rồi có thả cho mình đi không nhỉ?".

Càng nghĩ càng thấy rối quá. Quá sợ hãi, không giữ nổi bình tĩnh khiến tôi bật khóc nức nở. Cảnh sát liền quay lại hỏi tôi: "Làm sao mà cô khóc? Cô sợ à?". Rồi cả hai cùng phá lên cười, nói với tôi: "Một ngày tiếp bao nhiêu khách không thấy sợ, chúng tôi đây có hai người sao cô lại sợ?". Thấy vậy, tôi liền cầu xin họ: "Xin đừng làm gì tôi! Cho tôi về nhà. Có bao nhiêu tiền tôi sẽ đưa cho các anh hết!". Bạn có biết họ trả lời tôi thế nào không? Họ trả lời: "Số tiền đó chúng tôi không lấy đâu, bởi chúng tôi không phải cảnh sát Thái Lan". Cho đến tận bây giờ, tôi chưa bao giờ quên câu nói này. Rồi họ an ủi tôi: "Cô không phải sợ. Chúng tôi không làm gì cô đâu!". Sau đó, họ dẫn tôi lên tận đỉnh núi. Hóa ra đó là vị trí ngắm cảnh đẹp nhất của Hồng Kông. Xe lên đến nơi cũng vừa lúc trời tối. Tôi nhìn xuống quang cảnh phía dưới thấy một Hồng Kông điện sáng lấp lánh. Đẹp quá!

Tôi mỉm cười cho dù nước mắt rơi xuống gò má vẫn chưa khô. Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy quang cảnh nào đẹp như thế này. Một lúc sau, một chiếc xe máy phân khối lớn chạy đến đỗ gần chỗ chúng tôi. Thì ra là anh cảnh sát tách ra lúc trước, anh quay trở lại tìm chúng tôi, đưa cho tôi một chiếc túi rồi nói: "Tôi nghĩ chắc là cô sẽ mặc vừa đấy". Khi mở ra xem, tôi thấy có một cái áo màu trắng rất thời trang. Cũng chính anh ta dạy tôi mặc áo dài tay trước rồi mới mặc áo tay lờ màu trắng bên ngoài. Chưa hết, anh ta còn mua thêm một bộ quần áo lót có hoa văn lá cây màu hồng phớt cho tôi nữa. Họ nói mua quần áo cho tôi thay vì họ thấy bộ quần áo mà tôi đang mặc không được lịch sự cho lắm. Họ còn mang vé máy bay đi đặt giờ bay

cho tôi, bay lúc hai, ba giờ sáng. Họ không muốn dẫn tôi về đồn cảnh sát vì như vậy tôi có thể bị giam trước khi được trả về nước, lại còn bị coi là đã từng phạm tội khiến sau này không thể trở lại Hồng Kông được nữa.

Tôi rất cảm kích trước lòng tốt của họ mà không biết làm cách nào để báo đáp. Tôi không biết nói gì vì tôi chưa từng nghĩ sự việc lại tốt đẹp như thế này. Họ còn dặn tôi về Thái cũng đừng quên ba người họ. Lần sau họ muốn tôi trở lại tham quan Hồng Kông chứ không phải đến làm gái mại dâm như thế này. Khi nào quay lại thì có thể liên lạc với cả ba người họ, họ sẽ dẫn tôi đi tham quan khắp Hồng Kông. Cuối cùng họ dẫn tôi đi ăn uống tại một quán ăn nhanh nhỏ, coi như làm tiệc chia tay.

Tôi lại bật khóc thêm lần nữa khi họ tiễn tôi đến sân bay. Người lái xe mô tô không thể đến được vì anh chuẩn bị đi làm ca đêm. Tôi thật sự rất biết ơn ba người cảnh sát Hồng Kông đó, họ không những không đụng vào số tiền tôi mang theo dù chỉ một xu, đã thế lại còn mua quần áo và mời tôi ăn nữa.

Đến tận bây giờ, chưa bao giờ tôi quên được họ. Lúc này chắc họ cũng đã vào khoảng hơn năm mươi tuổi rồi. Cầu mong cho họ có sự nghiệp bền vững, thăng tiến và tôi chắc chắn sẽ khắc cốt ghi tâm ấn tượng lần đó cho đến cuối cuộc đời này. Có những người tốt như vậy, thế giới này đáng sống hơn rất nhiều.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nhà Tù Hay Thiên Đường

Trở về từ Hồng Kông không lâu, nhiều người thấy được “tiềm năng” trong tôi nên có ý định rủ tôi đi bán dâm tại Nhật. Tôi liền đồng ý đi ngay bởi sau khi đi Hồng Kông tôi đã không còn thấy sợ việc đi bán dâm ở nước ngoài nữa.

Tôi sống tại Nhật khoảng sáu, bảy năm, trải qua biết bao khó khăn, biến cố nhưng rồi đều thoát nạn, cho đến khi tôi chuẩn bị lập gia đình với Chin-ya, anh chồng người Nhật của tôi, thì tôi lại bị bắt vì tội “đứng đường”.

Nói đến nhà tù hay trại giam, tôi tin chắc chẳng ai muốn vào nơi đó để tận hưởng cuộc sống cả. Bản thân tôi cũng vậy, đến nghĩ thôi cũng còn không dám nghĩ nữa là. Bán dâm ở nước ngoài có thể là cách kiếm tiền dễ dàng trong suy nghĩ của người khác. Nhưng có ai biết rằng, để kiếm mỗi một bạt đôi khi chúng tôi phải đánh đổi cả cuộc sống. Và phần kết cho việc đi bán dâm tại nước ngoài của chúng tôi là bị bắt vào tù nước đó trước, sau đó mới được gửi trả về Thái Lan. Nhưng không phải tất cả đều bị như thế. Nếu ai may mắn được người nào đó tốt bụng giúp đỡ nhận nuôi nấng và hỗ trợ tiền bạc, cho dù bọn họ có chưa hết hạn visa thì cũng có tiền mua vé máy bay về, không cần phải đợi cảnh sát đuổi bắt gửi trả về nước.

Tuy nhiên cũng có những người đen đui. Như một số các bạn của tôi thường hay bị bố mẹ hay anh em họ hàng gọi điện sang xin cái này, cái kia liên tục, mà lại còn toàn yêu cầu đồ xịn đắt tiền như xe, nhà, vàng bạc và nhiều thứ tương tự như vậy. Người làm việc thì cứ làm, ngày ngày căng mắt ra tìm khách, phải tiếp không biết bao nhiêu là khách cũng chỉ để đáp ứng nhu cầu cho những người ở nhà, để cuối cùng bị cảnh sát bắt cũng chẳng có lấy một xu dính túi, khi liên lạc xin tiền gia đình thì họ bảo là tiêu pha hết

sạch cả rồi. Cuối cùng phải ngồi tù hơn tháng trời mới được về nhà. Những chuyện như thế xảy ra khá nhiều.

Lần đầu tiên tôi biết chắc chắn mình sẽ phải ngồi tù là ở Nhật. Hôm đó, tôi đau lòng gần như phát điên và đã quần đến mức lấy nắp lon Coca rạch cổ tay tự tử. Tôi không thể chịu đựng được chuyện ngồi tù vì nó sẽ khiến tôi và Chin-ya yêu quý phải xa cách nhau. Trong khi tôi đang cố rạch cổ tay mỗi lúc một sâu hơn thì cảnh sát đi vào. Anh ta liền đưa tôi đến bệnh viện khâu vết thương.

Nhưng tôi vẫn không cam lòng, tôi nhịn ăn, chỉ uống mỗi nước, cảnh sát "dỗ" tôi: "Cô cứ thế này thì làm sao có sức mà ngồi máy bay?". Chỉ thế thôi, tinh thần tôi phấn chấn hơn hẳn và tôi cảm giác mình có thêm động lực để sống. Viên cảnh sát đó nói với tôi: "Cô không phải sợ. Cô chắc chắn sẽ được trở về nước nhưng cần phải đợi làm giấy tờ trước đã".

Vì tôi nhập cảnh vào Nhật bất hợp pháp và không có bằng chứng rõ ràng chứng minh cụ thể tôi là người nước nào, nên phải đợi kiểm tra quốc tịch trước. Những người khác giải quyết chuyện giấy tờ khá dễ dàng bởi bọn họ mang theo hộ chiếu Thái Lan, nhưng tôi lại mang hộ chiếu Malaysia nhập cảnh vào Nhật nên việc của tôi phải khó khăn và mất thời gian hơn người khác. Nó khiến tôi phải ngồi tù gần hai tháng trong khi người khác ngồi tù không quá hai tuần.

Tôi bị giam trong đồn cảnh sát bảy ngày, sau đó mới được chuyển vào nhà tù lớn. Suốt thời gian bảy ngày ở đồn cảnh sát, tôi cảm thấy rất buồn vì Chin-ya, chồng chưa cưới của tôi không hề đến thăm do bận đi làm. Tôi nghĩ chắc Chin-ya không còn quan tâm đến tôi nữa.

Khi bị chuyển vào nhà tù...

Không như những gì đã suy đoán. Nhà tù của Nhật khá thoải mái, thậm chí còn tốt hơn trại giam của đồn cảnh sát bởi ở đây có nhiều đồ ngon để

ăn, có thuốc lá để hút, có cả bài để chơi nữa. Hàng ngày chỉ có ăn, ngủ, chơi bài và hút thuốc lá. Ngày nào cũng chỉ có thế nên ai nấy đều béo tốt lên. Nhà tù có hai tầng, tầng dưới có khoảng mười hai phòng lớn dành cho tù nhân nữ, tầng trên là phòng giam tù nhân nam, người bị bắt vào đây mang tội danh khác nhau, tù nhân hầu hết là người nước ngoài.

Hàng ngày chúng tôi phải dậy ngay khi có tiếng còi báo lúc sáu giờ sáng để nhân viên coi trại giam điểm danh. Sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp rồi thức dậy để ăn bữa sáng vào lúc tám giờ. Bữa sáng sẽ được nhân viên mang đến bằng xe đẩy thức ăn, để sẵn các khay ở cửa phòng cho chúng tôi. Đồ ăn sáng thường là mỗi người một cái bánh mì nướng, hai cái xúc xích, trứng luộc hoặc trứng ốp-la cùng với sa-lát-rau. Thức ăn dành cho chúng tôi chẳng khác nào đồ ăn trong khách sạn. Sau khi ăn xong chúng tôi lại đi ngủ tiếp một lúc nữa.

Đến mười giờ sáng, chúng tôi sẽ được ra khỏi phòng đi quét tuyết. Đến trưa thức ăn lại được mang đến tận nơi cho chúng tôi. Đồ ăn trưa là các loại hoa quả, bánh mì và đôi khi là mì Soba hoặc tương tự như thế. Sau đó sẽ điểm danh thêm lần nữa.

Ăn xong sẽ có nhân viên đến lấy đồ mang đi rửa cho chúng tôi. Cuộc sống quả là sung sướng!

Thời gian mong đợi nhất trong ngày cuối cùng cũng đến. Đó là lúc được xúm vào chơi bài với nhau. Cũng có nhiều người ngồi lại với nhau bàn xem về Thái Lan sẽ làm gì. Có người thích ngồi hút thuốc một mình. Tôi nghĩ cho phép phạm nhân được hút thuốc sẽ giúp họ bớt đi phần nào lo lắng, hay hơn để cho họ căng thẳng quá mức, đôi khi sẽ đẩy họ vào chỗ tự tử, hoặc đánh đấm nhau.

Chúng tôi ăn tối tầm năm giờ chiều. Bữa tối là đồ ăn chắc bụng như cơm và thịt, tráng miệng bằng hoa quả. Cái này được gọi là tuân thủ đúng theo nguyên tắc dinh dưỡng cơ bản. Nếu may mắn sẽ có Hội du học sinh Thái

Lan hoặc Hội người lao động Thái Lan tại Nhật Bản làm đồ ăn Thái mang tới cho chúng tôi ăn trong ngày thứ bảy, chủ nhật.

Vào mỗi chủ nhật, ai có tiền, nhân viên coi tù sẽ đi mua giúp những vật dụng theo yêu cầu như các loại đồ dùng cá nhân, hoa quả, hoặc thuốc lá.

Cuộc sống trong phòng giam của chúng tôi cũng không có gì bí bách lắm. Phòng cũng không đông phạm nhân lắm, không quá ba chục tù nhân, mỗi người được ngủ một giường chứ không phải ngủ chen chúc nhau kiểu cá hộp như trong nhà tù Thái Lan.

Trong tù, chúng tôi hay ngồi bàn tính khi về Thái Lan chúng tôi sẽ đi làm gì hoặc sẽ tiếp tục đi làm gái mại dâm ở nước nào, thậm chí còn nói đến chuyện nhà tù ở các nước khác có tốt như nhà tù ở Nhật Bản không, rồi thì chúng tôi có nên trở lại làm việc ở Nhật Bản nữa hay không...

Tôi để ý thấy không một ai lên kế hoạch bắt đầu cuộc sống mới bằng cách bỏ nghề này cả. Có lẽ vì nghề này thu nhập rất cao, cao đến mức làm cho nhiều người hoặc hầu hết mọi người đã từng trải qua công việc này không thể bỏ nghề một cách dễ dàng. Tôi nói thế không phải là muốn lôi kéo nhiều người làm nghề như chúng tôi, tôi chỉ muốn kể ra cho mọi người biết lý do và nguyên nhân tại sao những người làm nghề này, họ hay tôi đều không muốn từ bỏ nó.

Chúng tôi ngồi tù chờ đến ngày được trả về Thái Lan. Nhưng cũng có người không có tiền để trở về hay nói cách khác là không có tiền mua vé máy bay. Cho dù là ở đất nước nào đi chăng nữa, một khi đã bị bắt chúng tôi đều phải tự lo tiền mua vé máy bay, nếu không có tiền thì phải liên lạc với người thân, họ hàng mang tiền tới hoặc không thì phải đợi bạn bè quyên góp giúp đến khi nào đủ tiền mua vé máy bay thì lúc đó mới được thả về nước.

Tệ hơn thế, một số người đen đui đi làm còn chưa kịp trả hết nợ hoặc một số người vừa mới trả hết số nợ gần triệu bạc xong thì bị bắt trả về Thái Lan, coi như vẫn chưa kịp kiếm tiền riêng cho bản thân mình. Những việc đã làm trong thời gian qua coi như là làm không công!

Phụ nữ Thái trước khi đi làm ở nước ngoài phần lớn đều biết mình đi làm gái mại dâm, thậm chí là biết rõ và chủ động xin đi. Nhưng khi bị bắt và không còn tiền nữa thì họ thường "trình bày" là bị lừa đi bán dâm nhằm mong sẽ được nhân viên Đại sứ quán đưa về nước mà không phải mất chi phí. Nhưng phần lớn nhân viên của Đại sứ quán đều rõ không có ai bị lừa đi bán dâm cả, tất cả đều tự nguyện. Thậm chí khi hỏi cung tôi, họ còn nói thẳng: "Cô đừng "trình bày" là bị lừa sang đây bán dâm nữa nhé! Chúng tôi chán nghe "câu chuyện" này lắm rồi. Các cô bị lừa đi bán dâm thật thì chắc đã trốn về nước từ lâu rồi chứ không phải đợi cả năm trời thế này đâu!".

Tôi thấy họ nói đúng. Chính chúng tôi mới là kẻ kiểm chuyện cho họ làm và họ đã quá chán với việc phải nghe chúng tôi "kể khổ" rồi. Họ tin chỉ những ai không biết sợ là gì mới dám ra nước ngoài làm việc này thôi. Cho nên đôi khi họ chẳng nề nang mà số toẹt: "Chẳng nhẽ cô ngu đến mức để bị người ta lừa hay sao?". Một số người khi bị bắt trả về nước, nhân viên Đại sứ quán vờ hỏi: "Sang đây lâu chưa? Có nói được tiếng Anh không? Nói được tiếng Nhật không? Trình độ học vấn thế nào?". Có người trả lời một cách tự hào rằng nói được nhiều thứ tiếng và đã học đến đại học! Thế là bị nhân viên Đại sứ quán nhẹ nhàng phân tích: "Ừm... Trình độ văn hóa, hiểu biết và khả năng đều cao. Nhưng đáng lẽ không nên ngu đến mức bị người ta lừa cho ra nông nổi này chứ!". Họ nói như thế cũng có cái đúng của họ. Tôi nghĩ tốt nhất các bạn không nên vướng vào nghề này. Rất nhiều hiểm nguy và hệ lụy.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ngôi Nhà Lớn

Khoảng thời gian tôi và anh chồng người Nhật Bản buộc phải mỗi người một nơi ấy khiến cho chúng tôi dần xa cách và đó cũng là nguyên nhân khiến chồng tôi vướng vào người phụ nữ khác, cô ta cũng là người Nhật Bản. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng mong cho thời gian một năm trôi đi thật nhanh vì tôi rất muốn đi tìm gặp chồng. Tôi không quan tâm đến việc anh có người khác, lúc đó chỉ cần có thể quay lại sống cùng nhau là đủ rồi.

Và rồi một năm cũng đã sắp trôi qua. Chỉ còn bốn ngày nữa tôi sẽ được trở lại Nhật Bản. Dù tôi không chắc chồng tôi có vui mừng chào đón tôi trở lại với anh hay không, nhưng tôi vẫn chuẩn bị tâm lý trước rằng nếu anh không chào đón tôi nữa, tôi sẽ tìm một công việc khác để làm, không bán dâm nữa.

Bốn ngày dần trôi qua, tôi bận rộn chuẩn bị đi Nhật Bản, không ngờ số phận lại lần nữa đùa cợt với tôi, một việc xảy đến khiến tôi phải ngồi tù tại Thái Lan ba năm bốn tháng. Bắt đầu là sự bất lương của một người, sau đó là sự tiếp tay của nhiều bộ phận công quyền trong quá trình tố tụng đã khiến đời tôi bước sang những trang tăm tối.

Sau khi tòa tuyên án, chị gái tôi an ủi và hứa sẽ làm đơn kháng cáo cho tôi.

Tôi bị giam trong phòng giam của một đồn cảnh sát bảy ngày. Sau đó họ mới đưa chúng tôi lên xe tù có bọc lưới sắt chuyển tới nhà tù.

Vừa đến nhà tù đã gặp ngay màn thị uy của giám thị, chúng tôi còn chưa thay sang quần áo tù nhân đã bị họ quát mắng, sai bảo.

Và tôi đã hiểu ra nhà tù Thái Lan không giống như nhà tù Nhật Bản. Trước khi đưa chúng tôi vào phòng giam, giám thị kiểm tra rất kỹ lưỡng. Khi giám thị lệnh cho mọi người cởi áo ngực, tôi bắt đầu cảm thấy lạ, tự hỏi tại sao phải cởi áo và tôi còn nghe thấy một nhóm tù nhân thì thầm với nhau: “Hôm nay nó có móc không thế?”, càng nghe tôi càng thấy tò mò, không biết là chuyện gì.

Giám thị lần nữa nhắc lại lệnh cởi áo. Cho đến lúc đó, tôi vẫn chưa hết thắc mắc, liền quay lại xem những người bên cạnh thì thấy họ cởi hết đồ lót, chỉ quấn một mảnh vải đến ngực đứng đợi. Thậm chí chúng tôi phải lên nằm lên một cái giá, xoạc chân cho họ móc vào trong âm đạo để chắc chắn rằng chúng tôi không lén giấu gì trái phép. Rồi cũng vừa đến lượt tôi phải lên nằm trên cái giá xoạc chân đó, họ khiến tôi đau ứa nước mắt. Các giám thị kiểm tra hết lượt rồi mới đưa chúng tôi về phòng giam.

Ngày đầu tiên sống trong tù, tôi không thể diễn tả chính xác cảm giác lúc đó được. Chỉ biết rằng nhìn thấy cánh cửa nhà tù vừa to vừa cao tôi đã muốn ngất đi.

Bên trong hàng rào cao to và dày chắc, chỉ có duy nhất một tòa nhà hai tầng được xây kiểu trường học mà thôi, đó là nhà ở của tất cả tù nhân. Ngoài ra tôi còn thấy có thêm một tòa nhà hai tầng khác được dùng làm nhà xưởng để tù nhân học nghề. Tất cả các tù nhân đều phải học việc và thành nghề trước khi ra tù. Tiếp theo là khu nhà bếp lớn, tất cả đồ ở đó cái gì cũng rất to, từ nồi cho đến chảo đều to y như nồi nấu cỗ trong chùa vậy. Ở chính giữa nhà tù là một cái sân to, có bể nước làm từ bê tông, bên cạnh sân là khu phơi quần áo. Tường bao cao ngất, ba người nối nhau vẫn chưa cao bằng, còn có cả sắt nhọn cuốn dây điện nữa, nghĩa là ở đây bạn đừng nghĩ đến chuyện trốn tù, ngay cả đào đường hầm cũng có khi gặp dây điện chôn ngầm.

Tôi buồn bã tự hỏi “Thế là mình phải vào sống, ăn, ngủ ở đây rồi sao?”. Nhưng mặt khác vẫn hy vọng “Anh em, họ hàng của mình sẽ không để

mình phải rơi vào chốn địa ngục này!”. Chắc hẳn họ sẽ giúp tôi kháng cáo bởi phạm nhân được kháng cáo trong vòng một tháng. Tôi tin chắc gia đình sẽ không bỏ rơi tôi, sẽ tìm cách bảo lãnh cho tôi.

Chúng tôi đi vào trong, các tù nhân cũ đang ngồi làm việc ở tầng trên của tòa nhà thò đầu ra nhìn chúng tôi và xì xào to nhỏ: “Ơ!... Có người mới đến kìa, hôm nay có người mới đến!”.

Tù nhân nhập trại hôm đó, ngoài tôi còn có bốn, năm người khác. Mỗi người có một dáng vẻ khác nhau, người thì khóc sụt mướt, người thì mặt mày ủ rũ, còn tôi vì đã từng ngồi tù tại Nhật Bản rồi nên thấy thắc mắc “Không biết nhà tù Thái Lan thì sẽ ra sao?” nhiều hơn.

Tôi được rất nhiều ánh mắt dõi theo, họ tò mò hỏi nhau: “Con bé này án gì vậy?”, bởi hôm đó nhìn tôi khá bắt mắt, tự tôi cũng cảm thấy mình xinh đẹp, duyên dáng đến mức thành lạ đối với bọn họ. Tóc tôi nhuộm xanh đỏ, quần áo rất mát, giày cao gót theo đúng gout của người Thái Lan thời đó, cộng thêm khi ấy tôi mới hai lăm tuổi, đang độ rục rờ.

Chúng tôi đi vào buồng giam cùng lúc tù nhân hết giờ lao động nên vô cùng hỗn loạn và lộn xộn. Người ta kéo nhau đến xem tù nhân mới. Có nhiều người hỏi tôi phạm tội gì.

Trong đó có ba người theo sát tôi nhất, quan tâm tôi một cách đặc biệt. Bọn họ tên là Kịch, Đươn và Nói. Cả ba người đều đến nói chuyện với tôi nhưng người tên Kịch xem ra nói nhiều, biết nhiều nhất nhóm và có vẻ quan tâm đặc biệt đến tôi nhất nên bắt đầu hỏi này hỏi nọ. Hỏi câu gì cũng cứ nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt, giống y hệt trẻ con vậy. Kịch hỏi tôi làm gì mà bị vào tù, tôi trả lời: “Bỏ thuốc mê cướp tài sản”, cô ta liền hỏi tiếp: “Ui... cô làm nghề gì? Hay là...” rồi Kịch ngừng giữa chừng, không nói thêm gì. Tôi liền nói với Kịch rằng tôi không làm gì cả, chỉ có chồng là người Nhật thế thôi.

Khi ngồi tù, tôi vẫn dùng tên cũ là Kunlanut và họ của Chin-ya chồng tôi là Usumi. Trong tù, người ta đều gọi tên thật của nhau chứ không gọi theo nickname, thế nên cả giám thị coi tù và các tù nhân khác đều gọi tôi là Usumi. Có thể bởi đó là một cái tên khá khác lạ nên mọi người cũng quen miệng gọi theo.

Tôi đoán rằng cả ba người đó tuổi cũng mới vào khoảng mười tám, mười chín, không quá hai mươi. Tôi mới nghĩ trẻ như vậy không đáng phải ngồi tù nên hỏi lại bọn họ: “Còn các cô vào tù vì tội gì?”, bọn họ trả lời tôi là án "xe cộ". Mới nghe, tôi ngạc nhiên không hiểu, tội danh gì mà lạ thế? Kịch liền giải thích cho tôi, cả ba người bọn họ bị vào tù vì cướp giật. Kịch giật dây chuyền, Đườn lái xe máy đợi sẵn để tẩu thoát còn Nói mặc dù không trực tiếp tham gia nhưng lại cho hai người kia mượn xe máy để thực hiện hành vi phạm tội nên cũng bị vào tù cùng. Thường thì nếu phạm tội một mình đã bị ngồi tù mấy năm rồi, đằng này cả ba người cùng là đồng phạm nên thời gian ngồi tù nhiều hơn phạm tội một người.

Kịch có vẻ là người hướng dẫn, giúp đỡ tù nhân mới vào là tôi sốt sắng nhất. Cô mang váy áo cho tôi mượn, rồi cả xà bông, kem đánh răng nữa bởi tôi không chuẩn bị gì cả. Đâu phải là đi cắm trại hay là đi chơi xa mà biết phải chuẩn bị những gì. Khi đã vào tù, tất cả tù nhân phải mặc áo tù. Vấn đề là bắt buộc phải mặc nhưng không phải được phát miễn phí, phải tự tìm lấy để mặc. Nếu muốn có đồ mới thì phải mua, lúc đó giá khoảng ba trăm năm mươi bạt. Nếu không có tiền thì tự đi kiếm những bộ quần áo cũ của tù nhân đã hết hạn tù để lại. Về phần tôi may mắn vì được Kịch mang quần áo đến cho mượn, không phải đi loanh quanh tìm đồ để mặc nữa. Tôi là tù nhân mới qua tòa án sơ thẩm nên mặc bộ màu nâu, còn ai đã qua tòa phúc thẩm thì phải mặc bộ màu xanh, mặc bộ này cho thấy đã hết hy vọng kháng cáo.

Ngày đầu tiên ở tù, tôi lóng ngóng không biết phải làm thế nào, chỉ biết đứng xem họ làm. Tù nhân rất đông, tận mấy trăm người nên trật tự rất

kém, thường xuyên tranh nhau chỗ ăn, chỗ ngủ, rất hỗn loạn. Nó khiến tôi vốn đã không hiểu rồi, giờ lại càng lơ mơ nữa nên ngày đầu tiên tôi không tắm, không thay quần áo.

Rồi cũng đến lúc đi ăn cơm. Nhà ăn kê đầy bàn ghế. Mỗi bàn ngồi được mười người, mỗi bên năm người, ngồi đối diện với nhau. Cả cơm và thức ăn đều được cho vào khay. Bữa cơm tù đầu tiên của tôi có món canh cá khô chua cay nhưng không hề ngửi thấy mùi tanh của cá một chút nào, ngược lại còn có mùi thiu hồng, thậm chí có cả dòi nổi lênh phênh trên bát canh. Cơm là cơm đỏ lẫn cả dòi, cả thóc, tôi không nuôi nổi. Các tù nhân bên cạnh thấy tôi không ăn được bèn cho tôi biết ở đây cũng có cơm trắng và canh ngon, nếu có tiền thì mua mà ăn, không phải ăn cơm đỏ. Tôi mang theo được một ít tiền nên có thể mua cơm trắng ăn trong nhiều ngày.

Ăn xong là ngủ. Khi ngủ không bắt buộc phải mặc quần áo tù, muốn mặc gì cũng được, tự chọn màu, chọn kiểu theo ý muốn. Thường thì có màu xanh hoặc xanh da trời, hình Đôrêmon, hình gấu Pooh hay đủ các loại hình khác.

Tôi là người mới nên chỉ ngồi xem những người cũ làm gì thôi. Tôi nghe thấy tiếng chuông mà lúc đó là khoảng sáu giờ tối, các nhóm tù nhân ngồi vây quanh im lặng, rồi đồng thanh đọc bài kinh gì đó. Lúc đầu, tôi cũng không biết là họ đọc kinh gì. Hỏi mọi người mới biết đó là kinh Jinapanjara Gatha[1], họ giải thích phải thuộc lòng bài kinh này vì mỗi khi có tù nhân được giảm án bắt buộc phải đọc. Ngày đầu tiên mới vào tôi chưa thuộc đành cho qua, hôm nay coi như là chỉ xem trước. Sau khi tụng kinh Jinapanjara Gatha, họ lại đọc tiếp bài kinh gì đó mà tôi không thể nhớ được, rồi họ còn nói rằng thế vẫn chưa hết.

Sri Lanka

Đọc kinh xong tù nhân ngồi thành từng cặp để giải bày tâm sự, nói chuyện với nhau xem ngày mai nên làm những gì, những ai chưa bị định tội

thì bàn bạc với nhau như thế nào thì tốt, thôi thì này nọ kia khác đủ mọi thứ chuyện. Họ cũng kéo nhau tới hỏi tiểu sử của tôi, rằng tôi vào tù vì tội danh gì. Tôi cũng thuật lại quá trình khiến tôi vào tù cho họ nghe.

Mọi người đã vào chỗ ngủ xong xuôi cả, tôi vẫn không thể nào nhắm mắt được. Đêm đó, gối không có, còn cái chăn mà họ đưa cho là tài sản để lại từ một phạm nhân nào đó mà tôi không quen biết, có điều là cái chăn bốc mùi quá. Tôi phải giặt sạch trước thì mới dùng tiếp được. Tôi gối đầu lên tay, không ngủ được tôi ngồi dậy thấy xung quanh tù nhân nằm chen lấn nhau mà ngủ. Tôi thấy nơi này chẳng khác gì địa ngục. Tôi bắt đầu lo lắng, nếu chị tôi kháng cáo không được thì chẳng phải tôi sẽ phải ở đây hơn ba năm sao. Tôi cũng bắt đầu chuẩn bị tâm lý từng chút một bởi đã có rất nhiều người kháng cáo không thành công, cũng đành phải cam chịu ngồi tù mà thôi. Đêm đó, tôi khóc thầm một mình. Bốn, năm giờ sáng, mệt quá tôi mới thiếp đi được một lát thì năm rưỡi đã thấy tiếng còi báo thức. Tất cả chúng tôi phải trở dậy.

Tòa nhà đó có khoảng hơn mười phòng giam, mỗi phòng khoảng ba, bốn mười tù nhân.

Tôi thấy cũng chẳng khác gì so với trường học, mỗi phòng giam giống như một lớp học, chỉ khác là không có bàn ghế mà thôi.

Trong phòng giam cũng có nhà vệ sinh và phòng khách giống như chung cư nhưng không có cửa che chắn thành các phòng mà là một phòng chung rộng. Chỉ có duy nhất một bức tường cao khoảng tám mươi centimet che phía trước nhà vệ sinh, đi ra khỏi bức tường chắn phía trước đó thì có thể thấy hết tất cả. Do đó, dù ai đi nặng hay đi nhẹ thì cả mùi và tiếng động cứ phải gọi là rõ mồn một. Điện sáng cả đêm để giám thị đi kiểm tra.

Phòng giam tôi ở toàn là tù nhân mới, chưa nhận quyết định chính thức của tòa án, lúc đó có khoảng bốn, năm mươi người, còn những người đã

tuyên án chính thức sẽ bị chuyển vào các phòng giam danh cho tù nhân chia theo tội danh.

Sáng ngày thứ hai trong tù, sáu giờ tôi vội ra khỏi phòng ngủ đã gặp ngay Kịch đang đứng đợi trước cửa phòng giam cùng với kem đánh răng. Còn bàn chải đánh răng Kịch bảo tôi phải tự đi mua.

Hôm đó, Kịch hỏi tôi chuyện này, chuyện kia với vẻ rất quan tâm. Cô ta hỏi: "Trước khi vào trại giam cô có hút thuốc lá không?". Tôi trả lời: "Hút chứ! Cô có thuốc lá bán hả?". Kịch liền bảo: "Nếu cô muốn hút thì để tôi nhờ người mua cho. Một bao năm trăm bạt". Tôi hỏi: "Sao mà đắt vậy? Thế có thuốc Marlboro không? (bởi tôi chỉ hút được đúng loại thuốc Marlboro thôi)". Kịch trả lời loại nào cũng có, đưa tiền trước rồi cô ta mua cho. Tôi đưa cho Kịch năm trăm bạt, Kịch hẹn: "Ngày mai gặp nhau buổi tối, phía sau tòa này, khi đã ăn tối xong". Tôi gạt đầu dù bụng nghĩ chắc gì cô ta đã giữ lời.

Vừa đúng năm giờ chiều, tôi đến đợi Kịch theo như đã hẹn trước. Lúc đó có rất nhiều người muốn nói chuyện với tôi vì tôi mới vào và có tiền. lát sau, Kịch và một người nữa đi tới gặp tôi. Tôi thấy Kịch gọi người phụ nữ đi cùng là "bà", có nghĩa là to hơn cả mẹ rồi! Cô ta xăm hình con rồng ở chân rất to, sau lưng xăm hình con hổ cũng to như thế. Nó khiến tôi lo lắng. Rồi cô ta đưa cho tôi một điếu thuốc được cuốn bằng giấy báo, tôi hỏi: "Cái gì thế này?... Tôi không hút loại này đâu! Tôi không biết hút, mùi nó hôi hôi thế nào ấy... Sợ lắm!". Cô ta đốp lại ngay: "Mày đừng có mà nhiều chuyện. Tao bảo hút thì mày phải hút, không giám thị đến thì chết cả lũ. Hút luôn bây giờ đi". Tôi nói với cô ta: "Tôi bảo mua thuốc Marlboro... Tại sao lại đưa cái thứ thuốc gì cho tôi thế này?". Tôi biết lúc đó giá một túi thuốc sợi kiểu này bên ngoài chỉ có hai bạt, thế mà bà cô này lại lấy của tôi tận năm trăm bạt, lại còn chỉ cho tôi hút mỗi một hơi mà thôi! Cô ta trả lời: "Nếu mày muốn hút Marlboro thì bảo bố mày mua cho mày hút nhé, nhân

tiện mua hộ tao một cây luôn nhé!”. Cuối cùng tôi cũng phải hút loại thuốc lá đó, nếu không có thể bị đập cho bẹp đầu cũng nên.

Khi tôi vừa hít được một hơi thì đã say và ngã xuống đất. Vừa khi đó giám thị ập đến, tù nhân gọi nhau: “Giám thị đến đây!” rồi bọn chúng khoảng mười người chia nhau chạy thoát hết, còn lại mình tôi say thuốc nằm đấy. Giám thị liền hỏi tôi: “Cô ra đây ngồi làm gì? Hút cá sấu hả?”. Tôi ngạc nhiên: “Cá sấu là cái gì ạ?”. Chỉ có thể thôi, giám thị nhà tù bèn “À!” lên một tiếng vẻ đã nhận ra tôi vừa mới đến nên chắc không biết “cá sấu”. Rồi họ vội đi tuần tiếp, còn tôi thoát thân. Thật ra, “cá sấu” là thuốc lá sợi mà tù nhân giấu mang vào trong tù, đó là tiếng lóng tù nhân dùng để nói chuyện với nhau nhằm qua mặt các giám thị nhưng cuối cùng họ vẫn biết.

Đến sáng ngày tiếp theo, cả bà già kia và Kịch cùng đi đâu mất nên tôi coi như bị cướp mất năm trăm bạc.

Tôi mang theo khoảng hơn ba nghìn, gần bốn nghìn bạc, nhưng bị tù nhân cùng phòng vay mua bột giặt mất ba trăm, thêm năm trăm bị Kịch và nhóm của cô ta lừa lấy nên tôi còn lại khoảng gần ba nghìn bạc thôi. Số tiền còn lại đó tôi dùng để mua cơm và canh mỗi ngày ba bữa, gộp lại một ngày tiêu mất khoảng bảy, tám mươi bạc cộng thêm khoản mua xà bông, kem đánh răng hoặc bánh kẹo. Thời gian đầu tôi chi tiêu hơi hoang vì nghĩ số tiền mang theo dùng được tầm một tháng, sau đó tôi sẽ được bảo lãnh ra. Tôi tin như thế nên tự an ủi bản thân "Thôi cứ cho là mình đi cắm trại một tháng đi!". Một tháng đó, tôi sống trong niềm hy vọng dạt dào và vẫn chưa chấp nhận bản thân đã là tù nhân. Bởi trong vòng ba mươi ngày ấy, tôi vẫn còn cơ hội để kháng cáo. Tôi tin chị Chiếp sẽ kháng cáo giúp tôi.

Tôi bắt đầu có nhiều bạn hơn có lẽ bởi trông tôi có vẻ là người có tiền, nhưng tiền tiêu mãi cũng dần hết đi. Sau hơn hai mươi ngày tôi hết hẳn tiền. Khi không còn tiền mua cơm trắng nữa tôi quyết nhịn cơm vì nghĩ sắp tròn một tháng rồi, chắc chắn chị gái tôi sẽ tới thăm và mang tiền cho tôi. Chịu đựng một chút thôi! Hai ngày trôi qua, nhưng mãi không thấy bóng

dáng ai đến thăm tôi cả. Đến ngày thứ ba, tôi đói quá đành ăn cơm đỏ miễn phí của nhà nước. Thôi thì phải bảo toàn tính mạng trước đã.

Bao ngày qua tôi đã cố gắng không ăn cơm đỏ và nghĩ dù thế nào đi nữa cũng không cho vào mồm cái thứ cơm đó, nhưng hôm nay tôi đã không còn lựa chọn nào nữa rồi.

Tôi xuống nhà ăn, ngồi nhìn bát cơm đỏ để trước mặt một lúc rồi quyết tâm: “Ăn! Dù sao cũng phải ăn!”. Tôi nhớ rất rõ bữa ăn hôm đó có canh gà, dai vô cùng, mọi người ở đó gọi là “Canh gà bị bỏ bùa”, răng nhai mãi không nát, muốn nhè ra nhưng buộc phải nuốt vì đói. Cơm đỏ vừa cứng vừa có thêm dòi.

Tôi cắn răng nuốt miếng cơm đầu tiên bỗng nước mắt từ đâu rơi lã chã vào đĩa cơm, nó cho tôi biết rằng ngày hôm đó tôi ăn cơm đỏ, tôi đã là tù nhân. Nhiều tù nhân khác từng bảo tôi, khi ăn cơm đỏ nước mắt sẽ chảy ra, khi đó tôi thậm chí làm gì đến mức ấy. Nhưng đến hôm nay, khi tôi ăn bữa cơm đỏ đầu tiên nước mắt tôi đã rơi giống như họ từng nói. Tôi đã thấu hiểu cảm giác của khoảng khắc biết mình trở thành tù nhân là như thế đấy.

Sau bữa cơm đó, Kịch tới an ủi tôi: “Usumi ăn đi. Tôi cũng ăn mà”. Rồi cô ta tiếp tục: “Usumi lại đây, tôi múc canh gà cho mà ăn”. Kịch được như vậy vì cô ta làm việc tại nhà bếp, có nhiệm vụ xúc cơm và thức ăn cho các tù nhân nên thường lén xúc đồ ăn ngon để ăn riêng. Tôi liền nói với Kịch: “Kịch! Tao không ăn được đâu, nó dai quá!”. Tôi vừa nói vừa khóc, nước mắt chảy ròng ròng. Kịch an ủi: “Usumi ăn đi. Cậu biết không, ăn vào mới có sức. Cái thứ cơm đỏ này có nhiều công dụng lắm. Người ngoài không có mà ăn đâu”. Kịch thấy tôi khóc mãi nên càng cố an ủi: “Ăn đi mà, rồi sẽ quen thôi, lúc đầu Kịch cũng thế”.

Rồi Kịch cứ loanh quanh bên tôi như thế, đặc biệt là chuyện rủ rê tôi hút thuốc lá sợi được coi là công việc thường xuyên của cô ta.

Được một tháng mười ngày thì chị Chiếp đến thăm tôi, đồng thời báo tin nhà tôi không lo được tiền bảo lãnh. Tôi như thấy sét đánh ngang tai, thêm lần nữa tôi gào khóc thảm thiết, tôi thấy mình đã hết cơ hội được tự do.

Chị gái tôi mang cho tôi một nghìn bạc nhưng tôi cũng không dùng số tiền đó để mua cơm trắng như trước bởi đã bắt đầu quen với việc ăn cơm đở rồi. Tôi cất tiền để mua đồ dùng cần thiết phòng khi không có ai tiếp tế, tôi vẫn có thể mua đồ dùng thiết yếu như xà bông, bột giặt, kem đánh răng, dầu gội đầu, băng vệ sinh...

Chị tôi cố gắng giải thích cho tôi rằng bố bệnh nặng, đã bị liệt, mẹ phải túc trực chăm sóc bố. Hai người lại ở nhờ nhà họ hàng ở ngoại tỉnh nên không thể đến thăm tôi được. Anh trai tôi làm việc không có ngày nghỉ, bản thân chị Chiếp cũng sẽ ít đến thăm hơn vì không có nhiều tiền, chị gái thứ ba thì bận chăm sóc cả bố và mẹ, thêm nữa chị ấy cũng không bình thường giống như người khác.

Gia đình tôi, mọi người đều có vấn đề, giống như một gia đình bất hạnh, bị nguyền rủa. Từ đó, tôi cũng sẵn sàng nhận quả báo tiếp theo. Tôi chỉ xin chị gái dù thế nào cũng đừng vứt bỏ tôi, nếu không đến thăm thường xuyên được thì cũng cố đến thăm tôi mỗi tháng một lần, chỉ cần mua cho tôi băng vệ sinh thôi cũng được. Tôi rất sợ bị bỏ quên ở đây, tách biệt với thế giới ngoài kia.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hoạt Động Hỗn Loạn

Từ ngày chị Chiếp đến thăm, tôi bắt đầu đếm ngược thời gian, chuẩn bị tâm lý ở tù hơn ba năm nữa.

Khi đã điều chỉnh được tâm trạng, tôi quyết tâm thích nghi với hoàn cảnh hiện tại. Tôi đã dần điều chỉnh bản thân theo được nhịp hoạt động của từng ngày. Bắt đầu từ khi mở mắt thức dậy lúc năm rưỡi sáng theo tiếng còi của giám thị, chúng tôi nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ, cửa ra chỉ có một mà tù nhân có tới hàng trăm nên phải tranh nhau chen lấn để có thể thoát khỏi cánh cửa đó một cách nhanh nhất. Sau đó đi xuống tầng đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, làm vệ sĩ cá nhân. Khoảng bảy giờ sẽ có tiếng còi báo hiệu đi ăn sáng. Bữa sáng là đồ ăn nhạt như canh đậu hũ hay giá xào, mà quanh năm cũng chỉ có một trong hai loại đó mà thôi.

Bảy rưỡi lại có còi lần nữa, chúng tôi phải ăn cơm cho xong rồi giải lao trước khi vào xếp hàng. Trong khoảng thời gian giải lao này, nhiều người tranh thủ trái chiếu ngồi nói chuyện với nhau đợi đến tám giờ xếp hàng đi chào cờ.

Trong tù, chúng tôi luôn luôn phải tỉnh táo và vội vã từ ăn uống, ngủ, tắm và nhiều chuyện khác nữa.

Tám giờ, tiếng còi vang lên, mọi người xếp hàng chào cờ và đọc kh Phật buổi sáng, sau đó nghỉ một chút rồi chia nhau đi làm trong nhà xưởng. Những người nghiện thuốc như tôi thường chạy ra phía sau tòa nhà để hút thuốc trước khi đi làm việc. Thường thì chỉ có một điếu thuốc và có tới cả chục người x hút ké. Thuốc lá trong tù vừa khó kiếm, vừa đắt nên thường

không có ai chịu cho kẻ khác hút chung, chỉ có những người thân nhau mới chịu chia sẻ thôi.

Một điếu thuốc lá chuyền qua nhiều người như thế, đến được tay những người cuối cùng cũng gần như không còn cầm được nên phải có kỹ thuật một chút. Chúng tôi phải lấy giấy xé trộm từ sách tiểu thuyết, truyện tranh, truyện cười được phát cho tù nhân đọc. Tôi cũng dùng giấy xé trộm cuộn vào điếu thuốc sao cho cầm được để cùng hút cho đến hơi cuối cùng. Mỗi lần chỉ được hút một hơi nhưng cũng còn hơn là không được hút. Cuối cùng tôi đã nghiệm “cá sấu” mà lúc mới vào tù tôi không biết hút.

Sau khi kết thúc hoạt động vui vẻ nho nhỏ đó, chúng tôi cùng vào làm trong nhà xưởng, mỗi người một nhiệm vụ hoặc ai muốn học nghề gì thì tự chọn. Có rất nhiều nghề cho các tù nhân lựa chọn như may, thêu, làm hoa hoặc cắt tóc, trang điểm... Các nhà xưởng bên ngoài có đơn hàng gấp thường thuê tù nhân làm bởi giá rẻ hơn so với thuê bên ngoài.

Tôi vẫn còn nhớ hồi đó giám thị dẫn tôi tới nhà xưởng và hỏi tôi thích làm nghề gì. Lười biếng hoặc chậm hiểu một chút sẽ làm những việc như nhồi ruột bút chì Apollo, ngồi quai dép tông... những công việc không phải suy nghĩ nhiều. Nhà xưởng trong tù được chia thành nhiều phòng theo ngành nghề. Bộ phận đầu tiên mà tôi vào làm việc là bộ phận may công nghiệp. Nhưng ngày đầu tiên tôi đã làm hỏng máy may nên bị chuyển đi chỗ khác. Tôi bị chuyển liên tục, làm qua nhiều nghề từ làm hoa giả, nhồi ruột bút chì, nhồi quai dép tông, thắt dây chun buộc hàng hóa và cuối cùng là chuyển đến bộ phận đan len. Mặc dù từ trước tới nay tôi chưa từng đan len nhưng tôi lại thấy mình thích hợp với công việc này. Chỉ có một lần tình cờ nhìn thấy người ta đan len, tôi muốn thử nên x được chuyển đến bộ phận đan len. Lúc đầu không biết đan phải hỏi người khác cho đến khi biết đan rồi tôi thấy những mẫu đan mà người ta đưa tới rất cứng nhắc, từ hoa văn Thái đến những hoa văn hoa lá bình thường. Tôi bắt đầu nghĩ ra những hoa văn mới rồi tự ý làm mà không cho giám thị biết, đan được khoảng một nửa

thì bị giám thị phát hiện, lập tức họ quát: “Này, cô làm cái gì thế? Tại sao cô làm như vậy? Tôi bảo làm như thế này mà, họ thuê làm áo kiểu này...”. Tôi trả lời: “Thưa giám thị, tôi muốn thử sáng tạo cái gì mới xem sao, xin cô cho tôi thử làm, tôi đã làm được một nửa rồi...”. Mặc cho tôi nói thế nào thì giám thị vẫn rất tức giận.

Chiếc áo mà tôi tự làm là kiểu áo cổ tròn màu trắng có dòng chữ Chanel màu đen ở trước ngực. Không phải tôi khoe nhưng thật sự chiếc áo đầu tiên tôi đan rất đẹp nên có giám thị đến x mua nhưng tôi vẫn chưa bán. Họ mang áo của tôi cùng nhiều sản phẩm của các tù nhân khác đến trưng bày tại triển lãm hàng hóa trong tù. Sau đó có một giám thị đến nói với tôi: “Usumi, áo của cô được khách nước ngoài mua đấy!”. Từ đó, tôi nghĩ thêm mẫu hoa văn mới như hoa văn Fidodido đang thịnh hành nên lại bán được tiếp. Tiếc rằng những kiểu áo này khi đan tôi không ghi lại cách thức nên chỉ đan được mỗi lần đúng một chiếc duy nhất mà thôi. Việc nhỏ thôi nhưng qua đó tôi cũng có thể tự hào vì mình cũng làm được công việc chi tiết, tỉ mỉ giống như bao người khác.

Chúng tôi được trả tiền khi làm việc. Quy định là ba tháng thanh toán một lần, nhưng thực ra cũng không được nhiều, mỗi người cũng chỉ được khoảng bốn trăm đến năm trăm bạc, nhiều lần thì cũng hơn một nghìn bạc thôi.

Khoản thu nhập này chúng tôi cất đi để dành mua cơm và những đồ dùng thiết yếu, nó rất có giá trị đối với chúng tôi khi không có người thân đến thăm.

Thường không tù nhân nào chú tâm làm việc, phần lớn vừa làm vừa nói chuyện cho đến gần giờ nghỉ trưa là dừng, đợi đến giờ ăn cơm. Ăn cơm trưa xong, chúng tôi được nghỉ một tiếng nên một số tù nhân gồm cả tôi bắt đầu lượn lờ xem chỗ nào có người hút thuốc để x hút chung, còn một số người không làm gì thì ngồi buôn chuyện.

Nghỉ trưa xong tù nhân lại tiếp tục vào làm việc tại nhà xưởng. Làm việc đến ba rưỡi chiều thì lại nghỉ. Sau đó chạy nhanh ra để tranh lấy một chỗ đứng trong khu bể nước để tắm giặt. Mấy trăm con người tranh nhau sao cho xong hết mọi việc lúc bốn rưỡi chiều.

Lần đầu tiên đi tắm trong tù, tôi không biết phải làm sao cả, hai, ba ngày đầu phải để ý xem những người khác họ làm như thế nào. Việc tắm trong tù được tiến hành với tốc độ rất nhanh, đứng kỳ cọ véo von là điều không thể bởi còn có rất nhiều tù nhân khác đang đợi đến lượt. Mọi người phải chia thành từng nhóm cùng vào tắm trong khoảng thời gian quy định, khi tiếng còi vang lên hết thời gian là sẽ có nhóm khác vào tắm tiếp. Tiếng còi đầu tiên mức nước dội người trong vòng mười giây rồi xoa xà bông tắm, dầu gội đầu, tiếng còi thứ hai là thời gian tráng người thêm mười giây. Người thối còi ở đây không ai khác chính là tù nhân lâu năm nhất trong số các tù nhân ở đây.

Chúng tôi tắm tập thể ở sân cạnh bể nước. Do vậy, ai đi qua sân cũng nhìn thấy hết, một số người ngại ngùng thì quần xà rộng, ai mặt dày một chút không ngại gì kiểu “tôi rất tự t” thì chỉ mặc áo ngực và quần lót mà tắm luôn, chưa có ai dám cởi hết quần áo để tắm cả. Ngày đầu tiên tắm tôi quần xà rộng tận ngực, khi tiếng còi đầu tiên vang lên vội mức nước dội nhanh nhất có thể rồi xoa xà phòng thơm, đánh răng sao cho xong trước khi tiếng còi thứ hai vang lên vội mức nước dội nhanh trước khi tiếng còi thứ hai vang lên. Khi tiếng còi báo hiệu hết thời gian vang lên tôi vẫn chưa tráng sạch xà phòng nên tôi thầm nghĩ tắm kiểu này thì chẳng khác nào không tắm, vừa mất thời gian vừa không sạch. Tôi liền nghĩ cách, ngày tiếp theo khi tắm tôi không quần xà rộng nữa, cởi hết đến cả áo ngực chỉ mặc mỗi quần trong. Sau đó mức nước tắm một cách thoải mái không quan tâm ánh mắt của các tù nhân khác đang nhìn mình. Từ đó trở đi tôi cứ tắm như thế.

Tắm giặt xong chúng tôi cùng đi ăn cơm tối, chỉ có nửa tiếng để ăn tối. Đúng năm giờ không cần biết là no hay chưa no, mọi người không được ăn cơm nữa. Sau đó chúng tôi có một tiếng để được tự do nghỉ ngơi, đúng sáu giờ tất cả phải về phòng ngủ. Vì vậy, chúng tôi chưa từng thấy trăng, thấy sao ban đêm như khi ở ngoài, chỉ thấy mặt trời ban ngày mà thôi. Phòng ngủ là thế giới riêng, vương quốc riêng của chúng tôi. Chúng tôi ngồi nói chuyện đợi đến bảy giờ đọc kh Japanjara Gatha, kết thúc bằng việc học thuộc lòng luật trại giam.

Sau nghi lễ đó là thời gian thật sự của chúng tôi, được cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm. Nhiều người ngồi nói chuyện trên trời dưới biển hoặc đọc tiểu thuyết, truyện tranh, mãi cho đến lúc ngủ cũng đã mười, mười một giờ đêm rồi. Và phải kể đến lúc trước khi đi ngủ, mỗi người phải nhanh chân chiếm lấy một chỗ cho mình, nếu đã chiếm chỗ rồi thì đứng có đứng lên nếu không sẽ bị mất chỗ ngay. Chỗ ngủ của chúng tôi chật chội, bí bách giống như là cá hộp vậy, khi ngủ nằm ngửa rồi thì không nên nằm nghiêng nữa nếu không chỗ trống đó sẽ mất ngay, muốn quay lại nằm ngửa cũng không còn chỗ. Còn nếu ai đau bụng phải đi vệ sinh thì coi như xong luôn vì khi quay lại chỗ cũ đã không còn nữa, phải ngồi đợi xem ai ngủ nghiêng để nhảy vào chiếm lấy chỗ trống đó.

Không lâu sau khi tôi trải qua nhiều chuyện trong tù, cuối cùng sự việc làm tôi sợ nhất cũng đến, đó là bị người thân bỏ quên. Tôi phải đợi ít nhất hai, ba tháng chị gái mới đến thăm một lần, đến mức nhiều khi tôi quên mất rằng mình cũng có người thân như bao người khác vậy.

Mỗi khi đến tháng không có tiền mua băng vệ sinh, tôi hỏi vay băng vệ sinh nhưng không ai cho vay vì họ biết rằng tôi không có ai đến thăm nuôi cả. Từ đó tôi bắt đầu làm thuê cho các “ông chủ” trong tù. Bọn họ thuê tôi may thêu quần áo hoặc thêu tên trên áo khi họ mua áo mới. Bọn họ có nhiều tiền nên không phải làm gì, kể cả đến ghét bẩn trên người khi tắm cũng thuê

người kỳ cọ, thuê người đấm bóp, thuê người giặt quần áo và thuê cả người chuyên đi mua cơm nữa, họ có tiền thuê người mà.

Tôi nhận thuê áo thuê cho bọn họ mỗi cái mười bệ hoặc buổi tối khi đã vào phòng ngủ có một số người thuê tôi viết thư trả lời thư của tù nhân nam, thư của gia đình hoặc thư kết bạn bốn phương, những thư viết thuê này tôi cũng lấy mỗi cái mười bệ.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thăng Kô!!!

Phòng giam về đêm có rất nhiều hoạt động lạ lùng. Chúng tôi tự tìm cách giải khuây bằng những trò chơi gì đó lạ lạ, tất nhiên cũng không được quá ồn ào hay làm gì đó quá trốn. Phòng tôi có một kẻ đầu trò, chuyên làm trò chọc mọi người cười no bụng. Chúng tôi gọi nó là “thăng Kô”. Thăng Kô là les (đồng tính nữ), có khuôn mặt khá dễ thương. Lúc mới vào nó hay lân la đến làm thân với tôi vì tôi ở tù lại càng xinh lên, xinh hơn cả thời gian đầu mới đi làm gái. Nó mong có thể ở với tôi giống như vợ chồng nên thường tán tỉnh tôi bằng những lời đường mật. Tôi không có hứng thú đùa cùng, thậm chí mỗi lần nó tỏ ra âu yếm là tôi lại đuổi và chửi nó thậm tệ. Chuyện đó trở thành trò vui cho mọi người xem. Từ đó tôi và thăng Kô trở thành bạn thân của nhau bởi tôi và nó cảm thấy có cái gì đó rất giống nhau, nói chuyện thì hợp cạ và thường rủ nhau bày trò trên đùa người khác.

Thăng Kô đã có người yêu chính thức tên là To, hai người này là đôi tình nhân nổi tiếng nhất trong nhà giam Bang Bon thời đó. Mọi người gọi đây là đôi tình nhân trong mơ bởi lúc đó thăng Kô được coi là les “đẹp trai” theo phong cách mặt ngắn, đầu hói, răng bàn quốc, còn To cũng được coi là xinh gái. Đôi này được gọi là “Kim Đồng Ngọc Nữ”, cả hai đã yêu nhau từ hồi còn ở nhà tù Lat Yao cho đến khi chuyển sang nhà tù Bang Bon này. Có điều đôi tình nhân này không được ngủ cùng phòng với nhau nên To rất hay ghen, sợ thăng Kô đào hoa, còn thăng Kô cũng sợ To nên khi định tán trộm ai đó, nó phải cố gắng giấu kín không cho To biết, nếu không sẽ gay to.

Ban đầu khi tôi mới vào trại, To cũng suốt ngày lờm nguýt vì nghĩ rằng tôi tranh mất thăng Kô, nhưng khi biết tôi không chịu thăng Kô, To cũng không thèm để ý gì đến tôi nữa.

Thằng Kô được coi là tù nhân khá ngầu, ngầu ở đây được tính bằng việc có thuốc là bán, nếu ai có thuốc là bán được coi là rất giỏi, không sợ gây gổ của giám thị. Vì tội bán thuốc lá sẽ phải nhận sự trừng phạt vô cùng đáng sợ.

Để thể hiện sự giỏi giang của bản thân, thằng Kô thường xuyên cố ý vi phạm kỷ luật của nhà tù, đặc biệt là việc hút trộm thuốc lá trong phòng ngủ. Mặc cho các giám thị kiểm soát gắt gao thì nó vẫn liên tục mang được thuốc lá vào phòng ngủ hút.

Có một hôm, thằng Kô cho đàn em mang trộm bật lửa vào phòng ngủ dù đây là vật phẩm bị cấm tuyệt đối. Trước khi vào phòng ngủ, tù nhân sẽ bị giám thị “khám” người. Để tránh bị phát hiện, bọn thằng Kô nhét bật lửa vào “lỗ”, “lỗ” ở đây chính là âm đạo nhờ thế đã mang được bật lửa vào phòng ngủ trót lọt.

Khoảng thời gian hút trộm thuốc lá khi bắt đầu chiếu phim truyện sau chương trình thời sự vì các giám thị rất nghiện phim truyện nên trong khoảng thời gian đó sẽ không có ai đi lại kiểm tra, nhưng chỉ hết phim là họ sẽ đi lại tuần tra không biết mệt mỏi. Người hút thuốc xếp hàng dài, mỗi người chỉ được hút một hơi thôi vì nó rất đắt, một điếu giá năm mươi bạt, một gói giá năm trăm bạt. Ai không có tiền thì phải chờ xin hút cùng.

Một hôm thằng Kô và đàn em đang hút thuốc giữa đêm, giám thị đi tuần tra ngủi thấy mùi thuốc lá liền quát to: “Đứa nào mang đầu vào?”, “đầu” ở đây có nghĩa là bật lửa. Không có ai trả lời, cả phòng im lặng không ai chịu nhận, giám thị hỏi thêm lần nữa vẫn không có ai lên tiếng, liền nói: “Không có ai nhận cũng không sao. Sáng ngày mai đánh cả phòng!”.

Việc đánh để trừng phạt tù nhân của giám thị được thực hiện như sau: Hôm nào có ban giám thị cùng ca, chúng tôi sẽ bị mỗi người đánh sáu cái, như vậy chúng tôi bị đánh mười tám cái, bị đánh xong người cứ gọi là mềm oặt. Có một giám thị có biệt danh là “Sò huyết” vì có cái miệng chúm chúm

giống như sò huyết vậy, thêm nữa đó cũng là ám hiệu mà các tù nhân dùng để gọi mà cô ta không biết. Nếu có ai bảo “Sò huyết đến rồi” là phải nhanh chân chạy cho thoát thân bởi cô ta đánh người giống như là đánh cho chết luôn vậy.

Chiếc gậy gỗ mà giám thị luôn mang theo bên mình để trừng phạt tù nhân giống như gậy đánh học sinh nhưng đầu gỗ to hơn rất nhiều, chỉ bị Sò huyết đánh đã đau lắm rồi, đằng này lại bị đánh tận mười tám gậy gỗ chắc chết mất. Sau khi bị đánh một lúc, các vết gậy bắt đầu lặn lên trên cơ thể với đầy màu sắc từ xanh cho đến tím, có vết còn rỉ máu. Nhưng trừng phạt vẫn chưa kết thúc ở đó, sau khi bị đánh lại tiếp tục bị bắt đi xúc phân ra khỏi bể phốt. Đã thế còn bị cấm người nhà vào thăm thêm một tháng, vừa đủ thời gian cho những vết bầm xanh tím kia biến mất, không còn cơ hội cho người thân nhìn nữa vì nếu cho người thân thấy bị đánh đập như vậy có thể họ sẽ bị kiện, lúc đó các giám thị lại gặp rắc rối.

Mấy người lớn tuổi cùng phòng sợ bị đánh nên vội kêu to bảo với thằng Kô: “Thằng Kô! Mà y hút thì mà y nhận đi, bà già rồi bị đánh thế không chịu được đâu...”. Thằng Kô vốn là kẻ rất yêu quý những người cao tuổi liền trả lời to: “Già thì già... Cứ để đấy... Tao giải quyết cho!”. Vì vậy đêm đó không có ai than vãn gì nữa.

Đầu gấu trong tù không sợ gì bởi không có ai dám động chạm đến họ, vì vậy mọi thứ mà đầu gấu làm đều tốt đẹp cả. Thực tế giám thị thừa biết chuyện hút thuốc này có những tên đầu sỏ tham gia nhưng vì không có ai tố cáo nên cho qua coi như chưa có gì xảy ra.

Sáng hôm sau, chắc thằng Kô thấy có lỗi nên diễn kịch ngay, nó nói với mọi người trong phòng: “Anh Kô sẽ không để mọi người bị liên lụy, có gì anh Kô sẽ chịu một mình”. Sau khi chào cờ, giám thị sẽ đánh tù nhân vi phạm ngay dưới chân cột cờ. Giám thị đánh theo thứ tự từng người một, đánh mà như biểu diễn nhằm răn đe những ai có ý đồ phạm tội.

Đôi khi, tôi thấy việc trừng phạt này cũng có cái tốt của nó, để có người sợ không dám vi phạm luật lệ trại giam nữa. Nhưng cuối cùng tôi thấy không có tù nhân nào tỏ ra sợ cả. Một số người còn hút trộm ngay trong đêm tiếp theo vì cho rằng giám thị sẽ nghĩ không ai dám hút tiếp bởi vì vừa mới bị trừng phạt xong mà.

Sau đó, tôi ngày càng thân hơn với thằng Kô đến mức trở thành đôi bạn chí cốt thường xuyên chọc cười mọi người.

Ngoài việc hút trộm thuốc lá để giảm căng thẳng, trong tù còn nhiều việc khác để chúng tôi làm, như xem ti vi chẳng hạn, nhưng chỉ được xem theo giờ, mỗi ngày xem một chút, cộng thêm toàn là chương trình không hấp dẫn. Thường thì họ hay mở cho xem các chương trình thực tế, khám phá, tính giải trí không cao, trong khi lại không mở chương trình thời sự trong nước. Do vậy những người trong tù thường không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Trong tù cũng có sách để tù nhân đọc giải khuây như truyện cười, truyện tranh, tiểu thuyết sến. Mùi mẫn mà hình bìa là các ngôi sao nổi tiếng thời đó, mỗi quyển mười bạt. Ban đầu họ cho phép chúng tôi mang lên đọc tại phòng ngủ, nhưng về sau học cấm vì biết chúng tôi phần lớn mang sách lên đọc không phải để đọc mà để xé trộm đem cuộn thuốc lá hút với nhau. Thế là họ giải quyết luôn được việc hút thuốc vì nếu không có giấy thì cũng không hút được.

Khi giám thị cấm không cho tù nhân mang sách lên phòng ngủ nữa, chúng tôi đành tuân theo răm rắp, không ai dám mang sách lên cả. Nhưng chỉ đợi không có người nhìn thấy là tranh thủ xé giấy, mỗi lần một ít, lúc thì xé góc sách, lúc thì một nửa trang sách rồi giấu lên phòng ngủ.

Mặc cho chúng tôi bị đánh gần như hằng ngày vì hút trộm thuốc lá nhưng việc ấy chưa từng kết thúc trong trại giam, bật lửa, thuốc lá xuất hiện hàng ngày, bất kể cho nhân viên coi tù kiểm tra gắt gao, cấm đoán cho nên nhiều khi họ cũng không thể hiểu nổi tù nhân lấy chúng ở đâu ra nữa.

Và thiệt hại rơi vào những người muốn thực sự đọc sách giảm căng thẳng trước khi đi ngủ bởi không được phép mang sách lên phòng ngủ nữa, cộng thêm nhiều truyện đang đọc thì lại bị mất trang. Những người muốn đọc sách đó than vãn suốt ngày rằng bọn hút thuốc lá làm cho họ không còn thứ gì có thể giúp giảm căng thẳng được nữa.

Có một hôm, thằng Kô, kẻ vốn nghiện thuốc lá nặng nhất, bỗng nhiên muốn đền tội, bèn diễn kịch Li-kay[1] cho mọi người xem. Thằng Kô từng kể rằng quê nó ở tỉnh Lopburi và nó có dòng máu kịch Li-kay trong người nên cũng diễn được một chút. Nó bắt đầu diễn, hát các điệu hát linh tinh, kiểu như “Mẹ ơi, hôm nay Kô sẽ làm cho mọi người vui vẻ, Kô sẽ không làm cho mọi người buồn rầu, căng thẳng, Kô sẽ diễn kịch Li-kay cho mọi người cùng xem”.

[1] Li-Kay: Kịch dân gian truyền thống của Thái Lan, là hình thức biểu diễn có xuất xứ từ đạo Hồi, bao gồm cả hát và múa.

Thằng Kô diễn nhiều vở xen kẽ lẫn nhau như truyện Chalawan[2], các câu chuyện tình làng quê và nhiều truyện khác, tùy thuộc vào việc lúc diễn nó nhớ ra cái gì, hoặc có khi nó hòa trộn các tình tiết với nhau rồi diễn bừa. Thằng Kô này thú vị là ở chỗ đó.

[2] Chalawan là truyền thuyết về con cá sấu khổng lồ chuyên ăn thịt người, đặc biệt là các cô gái đẹp.

Mọi người trong phòng đều im lặng xem thằng Kô diễn Li-kay và vỗ tay cổ vũ theo. Thằng Kô múa hết điệu này đến điệu khác, lúc đầu nó diễn một mình độc tấu, nhưng diễn mãi nó nghĩ ra cách mời nhiều người cùng tham gia. Khi biểu diễn, thằng Kô chỉ tay vào người nào thì người đó sẽ lên diễn các nhân vật theo chỉ định, nhiều người cùng biểu diễn tạo nên không khí rất vui vẻ. Trong tất cả các vở kịch Li-kay mà thằng Kô biết, nó thích nhất là diễn vở Krai Thong và thằng Kô rất thích đóng vai cá sấu Chalawan. Nó

bảo là nhân vật này có rất nhiều vợ nên khi mời mọi người cùng lên diễn thẳng Kô có cơ hội tán tỉnh các cô gái.

Lâu dần, thẳng Kô cũng bắt đầu chán diễn Li-kay, cả phòng không có gì làm nữa. Kô hỏi tôi: “Usumi này, hôm nay anh Kô không có gì để diễn cả, Usumi có gì kể cho anh Kô nghe không?”

Tôi liền kể về “Forrest Gump”, cuốn sách mà tôi rất thích, cho mọi người nghe và một truyện khác tôi cũng hay kể là truyện “Nàng Tiên Cá” vì tôi thích nghĩ mình là nàng tiên cá.

Sau nhiều ngày, thẳng Kô lại bắt đầu dự án mới. Nó giới thiệu ý tưởng và bảo tôi nên viết thành sách thì hay hơn bởi có thể cất giữ để cho người khác thuê đọc được. Nó nói: “Hiện các bà giám thị đã không cho phép chúng ta đọc sách nữa, mình cũng nên tự có lấy một quyển sách để đọc với nhau chứ”. Thẳng Kô lại lảm nhảm tiếp rằng mình chỉ viết sách có một lần nhưng cất giữ để kiếm tiền mãi mãi. Tiền đó mình tôi hưởng cả. Tiền chảy về với tôi nhiều hơn vì có thêm nghề mới đó là viết truyện ngắn hoặc tiểu thuyết hài hài để cho người tong phòng thuê đọc, mỗi người năm bạt. Có nhiều người còn thuê tôi đọc cho nghe nữa. Từ đó, tôi có thêm thu nhập từ việc cho thuê sách truyện mỗi ngày khoảng hai, ba mươi bạt. Có nhiều người phải xếp hàng để thuê truyện của tôi. Tôi phải trốn việc ở nhà xưởng để viết truyện sách cho người ta thuê. Thời gian đó, tôi viết được năm quyển và quyển nào cũng cho thuê rất chạy.

Cách thức thanh toán trong tù là không thanh toán bằng tiền mặt mà sử dụng phương pháp trao đổi, ví dụ như có người thuê tôi đọc truyện hoặc kể truyện này truyện nọ cho nghe, có bao nhiêu người ngồi nghe thì tôi tính mỗi người năm bạt rồi khi họ thanh toán, tôi không nhận tiền mặt mà sẽ đổi số tiền đó ra thành gạo, thức ăn, bột giặt, xà phòng thơm, kem đánh răng hoặc các đồ dùng thiết yếu khác. Số hàng hóa đó có giá trị tương đương với số tiền họ cần thanh toán.

Do vậy, phòng ngủ của tôi chưa bao giờ biết yên ả bởi có thằng Kô và tôi suốt ngày nghĩ ra trò chơi khiến cho mọi người ai cũng cười vui vẻ, sảng khoái. Nhưng sự vui vẻ của chúng tôi cũng bị kìm hãm vì Mốt. Tôi và thằng Kô thường gọi Mốt là “con Mốt”, nghe như vậy mới sướng tai.

Mốt là “trưởng phòng” của phòng giam chúng tôi. Mỗi phòng ngủ sẽ có một người làm trưởng phòng, có nhiệm vụ tương tự như lớp trưởng vậy, trông coi các phạm nhân trong phòng sao cho yên ổn, nề nếp. Do vậy, trưởng phòng cũng phải là người gương mẫu và có trách nhiệm. Con Mốt có đầy đủ các phẩm chất đó, cộng thêm làm việc rất chần chu và rất thích thể hiện quyền lực, không kết bạn với các tù nhân khác, coi mình thuộc phía giám thị. Mặc dù tên là Mốt nhưng người cô ta lại to như voi[3], giọng oang oang nên mọi người trong phòng ai cũng sợ và kiêng nể Mốt. Mốt báo cáo mọi chuyện xảy ra trong phòng cho giám thị nghe. Mốt thường chửi mắng mọi người trong phòng “Làm việc thì như mèo mửa, nốc thì như ăn cướp, ngủ thì trông như chó!” khiến nhiều lần tôi hỏi Mốt: “Này, tóm lại mày là tù nhân hay là giám thị thế? Hay là mày định cả cuộc đời này sẽ không ra khỏi tù nữa?”.

[3] Mốt có nghĩa là con kiến.

Mốt không thích cái bản mặt tôi cho lắm, tôi nằm trong diện đặc biệt, thường xuyên bị cô ra bắt lỗi như xem tôi có giấu mang kim khâu lên phòng ngủ để thêu tên cho người khác không, vì nếu tôi mang kim lên phòng ngủ, có người mách với giám thị, tôi sẽ bị đánh sáu gậy. Mốt rất ghét tôi bởi biết tôi làm việc cho bác Wan giám thị và hay may vá cho cô Wan đầu gấu. Mốt dường như không thèm quan tâm đến việc gì cả, cô ta chỉ chăm chỉ làm nhiệm vụ báo cáo tình hình cho giám thị mà thôi.

Tôi và thằng Kô rất ghét Mốt và luôn tìm cách xóa bỏ Mốt ra khỏi cuộc sống của chúng tôi. Có một hôm, thằng Kô có ý kiến với tôi: “Này Ninh, anh Kô nghĩ rằng chúng ta phải loại bỏ con Mốt này thôi bởi nó phá hỏng sự vui vẻ của chúng ta”. Tôi hỏi lại Kô: “Thế phải làm thế nào?”. Ngay lập

tức Kô nói ra kế hoạch: “Mình cho một người đi ra sau con Mốt, dùng chân chụp đầu nó lại sau đó cho cả phòng chúng ta xông vào đập nó”. Tôi hỏi thằng Kô: “Làm như thế được hả anh Kô?”, Kô trả lời: “Việc này phải hỏi ý kiến mọi người trong phòng trước xem có ai đồng tình cùng tham gia không bởi đây là cách mà phần lớn người ta dùng để xử lý nhau trong trường hợp ghét nhau quá rồi”. Cuối cùng không ai chịu tham gia kế hoạch của thằng Kô vì sợ không thoát, Mốt to lớn thêm nữa cô ta cũng có chỗ dựa là giám thị.

Nhưng đột nhiên Mốt bị chuyển đi trông coi phòng khác. Tôi và thằng Kô vui không sao kể xiết, chúng tôi đã có thể nói to và có thể vi phạm rất nhiều nội quy khác như nhận may và thuê trong phòng và hút trộm thuốc ban đêm. Người lên chức trưởng phòng mới là một bác đã khá cao tuổi trong phòng nhưng không có vai trò gì nhiều bởi bác còn phải nằm dưới sự kiểm soát của thằng Kô. Tôi cũng thấy khó hiểu, bình thường thằng Kô có sợ ai bao giờ đâu mà tự nhiên lại sợ con bé Mốt đó. Nó còn thích gọi Mốt là “con quý Mốt”.

Mặc dù đã mỗi người một phòng nhưng Mốt vẫn luôn ghét và bắt lỗi tôi trong suốt ba năm. Nguyên nhân cũng có thể là do tôi và Mốt cùng làm việc cho giám thị, tôi làm cho bác Wan công việc lưu trữ, còn Mốt làm việc cho nhiều giám thị khác. Cả tôi và cô ta đều cố gắng tỏ ra giỏi giang. Mốt thường xuyên kiểm chuyện cãi nhau với tôi trong suốt thời gian tôi ở trong tù, đến mức cho tới khi tôi được ra tù, tôi và Mốt vẫn chưa có lấy một lần nói chuyện tử tế với nhau.

Một hôm, trong tù xảy ra một chuyện hỗn loạn khi thằng Kô ngăm tán tỉnh một cô bé vừa mới vào tù, cô ta tên là Choi, bị bắt với tội danh lừa đảo, bị tòa án xử phạt hai năm tù giam. Cô ta là con nhà khá giả, bố mẹ Choi làm thầu xây dựng. Trong trại giam này, Choi là tù nhân được gửi gắm nên được nhiều đặc quyền.

Bản thân Choi cũng thích chơi đùa với Kô nên hai người ngăm đi lại mà To không hề hay biết bởi ban đầu thằng Kô phân chia thời gian rất giỏi. Buổi sáng trong phòng ngủ thì khúc khích thân mật với Choi, buổi trưa thân mật với To. Nhưng cuối cùng thằng Kô cũng không giấu được chuyện này. To đã phát hiện ra Kô và Choi thích nhau, To và Kô cãi nhau rất to. Thằng Kô chắc thích Choi hơn nên dần xa cách To.

Sau khi chia tay được mấy ngày thì suýt xảy ra việc đổ máu trong trại giam. Hôm đó, To đang nấu ăn trong nhà ăn thì nóng mắt khi nhìn thấy hình ảnh đôi tình nhân ngọt ngào nắm tay nhau đi qua, chuẩn bị đi tắm với nhau. Lúc đó, có lẽ To quá điên tiết và căm hận nên cầm dao rượt đuổi, định chém thằng Kô cho bằng được. Còn thằng Kô chắc đang rất hạnh phúc nên không biết rằng To đang cầm dao chạy tới từ đằng sau. Nhưng vừa may có người nhìn thấy liền kêu to: “Thằng Kô! Đứng sau... thằng Kô! Nó sắp chém mày kìa!”. Chỉ có thể thôi, thằng Kô né mình rồi quăng hết cả chai lọ đang cầm để chạy thoát thân.

Ngày hôm đó trở thành ngày hỗn loạn cả nhà tù. Tất cả chỉ biết đứng nhìn thằng Kô chạy chứ không ai dám nhảy vào giúp vì To lăm lăm con dao trong tay, nhìn vô cùng tức giận. To được mọi người công nhận là người quyết đoán, nói được làm được nên các giám thị nữ không ai dám giúp, phải đợi gọi giám thị nam sang xử lý. Còn thằng Kô thì vừa chạy vừa khóc, miệng chỉ kêu được mỗi một câu: “Cứu tôi với! Mẹ ơi cứu con!”. Phải đến khi giám thị nam sang giúp thì mọi việc mới được xử lý êm đẹp, thằng Kô mới thoát.

Sau ngày hôm đó, giám thị cấm không cho Kô và To ở gần nhau nữa. Thời gian đầu, thằng Kô còn thường có giám thị trông chừng, bảo vệ. Nhưng một thời gian sau, khi việc đã tạm lắng thì không ai nhắc đến chuyện đó nữa.

Từ lúc chia tay thời thằng Kô, To dần thân với tôi. Chúng tôi nói chuyện nhiều hơn. Tôi thấy To cũng rất đáng thương, cô chưa từng có người thân

đến thăm, từ trước đến nay toàn là dựa vào thằng Kô, giống như cả cuộc đời chỉ có mỗi thằng Kô mà thôi. Không ngờ, cuối cùng lại bị thằng Kô ruồng bỏ nên To lại không có người thân một lần nữa. To nhìn già hơn tôi nên sau đó tôi luôn gọi cô là chị.

Tù nhân không có ai đến thăm, đó là chuyện rất buồn, rất đáng thương vì họ giống như người bị vứt bỏ. Nếu ai chưa từng trải qua chắc sẽ không thể nào hiểu được rằng tâm trạng phải ngồi tù đã buồn chán. Lại bị người thân vứt bỏ thì thảm thương đến mức nào. Trong tù, những tù nhân có tiền và có người thân đến thăm thường xuyên thì có gối đẹp để gối, những người còn lại không có gối thì gối tay hoặc kiếm vải gập lại làm gối trông thật đáng thương.

Tù nhân có rất nhiều nỗi khổ. Có người vì không lý giải được tại sao mình khổ đến thế đã quyết định từ bỏ tôn giáo mà mình từng tin tưởng, sùng bái từ khi sinh ra để tìm đến một tôn giáo khác với hy vọng sự thay đổi đó sẽ giúp họ thoát khỏi bể khổ mà họ đang phải chịu.

Ngoài ra còn có nguyên nhân khác nữa khiến nhiều tù nhân cải đạo. Đó là các nhà sư thường xuyên vào trong nhà tù để khất thực. Đây là một nghi lễ quan trọng của đạo Phật và cũng là dịp tốt để các phạm nhân có thể làm phúc bằng việc bố thí gạo, đồ khô cho các nhà sư. Thế nhưng, sự thật thì chỉ những phạm nhân có tiền mới có khả năng bố thí để cầu phúc. Còn những người không có tiền, đến cả chuyện mua đồ dùng thiết yếu cho bản thân còn chẳng thể làm được nữa là, một số người còn buộc phải vay tiền của bọn đầu gấu hoặc ký nợ lấy cơm gạo trước để mang dâng lên các nhà sư, cầu mong những điều tốt lành cho bản thân. Nhưng hệ lụy sau đó là sẽ bị đánh đập nếu không có tiền trả nợ đúng hạn. Trong khi đó, những người theo đạo Thiên Chúa thường mang đến thức ăn đến chia cho phạm nhân. Thế là một người cải đạo, vài người cải đạo, rồi nhiều người cải đạo, trong đó có tôi và To là những người buộc phải thay đổi tôn giáo để tìm lại niềm tin, động lực cho bản thân trong hoàn cảnh ở tù.

Chuyện là, một hôm To đến tìm tôi ở phòng, tôi và To trải chiếu ngồi nói chuyện với nhau. Lúc đó, tôi rất nghèo, tiền thì không có mà kem đánh răng đã hết sạch, xà phòng cũng không còn, nói chung là đồ dùng thiết yếu không gì cả. Bản thân To không có người thân đến thăm và cũng không có tiền dù làm ở xưởng may, cũng lén may thuê cho người khác. Ngày hôm đó, To nói với tôi: “Này Ninh, người thân không đến thăm em à?”. Tôi trả lời: “Vâng, không có ai đến thăm từ lâu rồi chị ạ. Đồ dùng thì hết sạch chẳng còn gì. Chán lắm... Kem đánh răng hết, xà phòng cũng hết. Cũng không vay mượn ai được”. Ngồi ca thán với nhau, tự nhiên To nói: “Đâu, sao bảo tin Chúa cơ mà? Cầu Chúa ban cho gạo và đồ dùng đi”. Nghe thế tôi giận To lắm vì chị nói như thế tôi tin vào Chúa là mù quáng vậy. Nhưng sau đó tôi cũng thấy không giận gì To cả, có lẽ chị ấy chỉ muốn tôi tỉnh táo, đừng quá cuồng tín. Tôi liền trả lời rằng để tôi đi cầu nguyện Chúa trước đã, rồi Ngài sẽ ban phát đồ dùng cho. Sau đó bỗng có người đến bảo bác Wan muốn gặp. Gặp tôi, bác Wan chỉ đưa cho tôi một túi giấy mà không nói gì. Tôi vội mở túi ra thì thấy có tuýp kem đánh răng to, đầu gọi đầu loại lớn rồi cả một túi xà phòng nữa, những thứ này bác Wan thường mua cho tôi nhưng lâu lâu mới mua một lần. Chắc bác cũng ước lượng thời gian, nghĩ tôi đã dùng hết nên lại mua cho. Khi tôi quay trở lại, To rất ngạc nhiên khi thấy tôi có những thứ này. Tôi nói một cách sung sướng: “Đây này, Chúa ban cho rồi, Chúa vừa mới phát xong”. Thấy vậy, To cũng cảm kích Chúa giống như tôi và sau đó không lâu chị cũng đi theo Chúa, mang hy vọng gửi vào một tôn giáo mới.

Chủ nhật bao giờ cũng là ngày vui nhất với tù nhân. Chúng tôi chỉ phải đi làm có nửa ngày, sau buổi trưa giám thị sẽ để cho mọi người tự do thoải mái, vì ngày hôm đó các giám thị cũng được nghỉ. Vì thế những chuyện hay ho, vui nhộn phần lớn xảy ra trong ngày chủ nhật. Chủ nhật đó, sau khi ra khỏi nhà xưởng, ăn trưa xong tù nhân cùng nhau đi xây nhà, ai ở nhà người nấy, tôi cũng có nhà riêng của mình. Các ngôi nhà được xây tại khu vực sân đất chính giữa. Xây nhà chỉ là mang chiếu hoặc bìa giấy dày một chút trải ra chỗ mà từng người đã nhận sẵn là xong, như vậy cũng được gọi là nhà

rồi. Khi muốn gặp ai, hỏi những người xung quanh xem nhà người này người kia ở đâu, ở khu vực nào là sẽ có người chỉ đường đến là của người cần gặp, tưởng tượng giống như nhà nằm trong ngõ ngách vậy. Một số người không vừa lòng chỗ ở cũ có thể chuyển nhà đến chỗ khác, khi mình đến nơi mà không gặp sẽ có người báo cho biết rằng người đó đã chuyển đến khu vực nào. Còn nếu nhà nào bán đồ thì sẽ được chúng tôi gọi là quán. Thế giới bên ngoài có những thứ gì thì bên trong này chúng tôi cũng đều có y như vậy. Đối với những người trong tù như tôi thì nhiều khi tưởng tượng quan trọng hơn là sự thật.

Do vậy điều mà mọi người mong muốn lúc này là có một ngôi nhà đẹp, hay là một cái chiếu tốt. Nếu ai nghèo không có tiền mua thì đi ăn trộm bìa giấy dày từ nhà xưởng để trải ra ngồi, còn nếu ai có ít tiền thì có thể mua hoặc thuê người đan chiếu cho. Những người nhận làm chiếu thuê cũng đi trộm bao tải dứa mà người ta giao hàng tại nhà xưởng để đan tiếp thành những tấm bản rộng, gộp nhiều lớp cho dày, gấp mép cho thật gọn thế là được ngay một cái chiếu mà khi đó chúng tôi gọi là nhà.

Hôm đó cũng là ngày đặc biệt đối với các đôi tình nhân không được ngủ chung phòng với nhau, mỗi ngày đều phải ở xa nhau chắc là nhớ nhau lắm. Ngày hôm đó gặp nhau hẳn đều muốn làm điều gì đó thật đặc biệt, bọn họ sẽ mang vải ra làm mái che để không cho ai nhìn thấy bên trong rồi vào trong nằm khúc khích với nhau. Vì vậy, nếu thấy nhà nào có mái che bằng vải là biết ngay nhà đó đang có hoạt động gì.

Sân trong nhà tù không có lấy một cái cây nào cả, ánh nắng chói chang khiến cho tàn nhang nổi đầy trên mặt tù nhân nữ. Ai không chịu được nắng, muốn tránh nắng thì phải chui xuống dưới dây phơi quần áo mới có bóng râm. Những ai trước khi vào tù có mặt xinh, da đẹp thì vào đến tù rồi đừng mong là sẽ đẹp mãi bởi trong tù vừa bị nắng chiếu, thêm nữa khi tắm cũng phải vội vàng không có thời gian kỳ ghét, lâu ngày da dẻ cũng xạm đen lại,

người nào từng xinh đẹp cũng biến thành không đẹp, còn người nào không đẹp sẵn thì không phải nói làm gì, trông khủng khiếp lắm.

Nỗi buồn tại địa ngục này, nó có thể biến đổi con người, chúng ta dễ dàng nhận thấy điều đó qua những hành vi lạ lùng của các tù nhân mà ngay chính bản thân họ cũng không hề hay biết.

Có một tù nhân nữ tên là Săm Rong, từng làm việc tại nhà máy Hatakabb[4] vào tù với tội danh giết chồng. Chắc cô ta thấy ở trong tù có nhiều đồng tính (les) nên cũng muốn trở thành đồng tính giống người ta. Rồi một ngày đẹp trời, cuối cùng cô ta đã trở thành đồng tính thật. Rồi Săm Rong tới nhờ tôi tư vấn để tán tỉnh một tù nhân nữ, người tỉnh Kanchanaburi, tên là Lo, nhưng chúng tôi thường gọi là Mouth bởi chị Lo có đặc điểm giống với diễn viên chính trong phim “Kaew Na Mah”[5]. Tôi nghĩ “có trò vui để chơi rồi đây” nên đồng ý: “Được đấy chị, chị Lo cũng dễ thương, rất thích hợp để trở thành người phụ nữ của gia đình”. Rồi tôi hỏi tiếp: “Thế ai sẽ là chồng?”. Chị ta trả lời: “Chị là chồng, còn Lo là vợ”. Lúc đó tôi muốn tạo trò vui cho nhà tù, mà tôi cũng đã từng thấy hai người đó liếc mắt đưa tình, cặp kè với nhau từ lâu rồi nên càng hòa thêm vào: “Chị này, em thấy nên tổ chức lễ cưới, cả hai buộc chỉ tơ hồng nữa cho đúng nghi lễ chứ”. Chị ta bảo với tôi: “Thế có nên không? Mà liệu phía nhà gái họ có chịu không?”, tôi trả lời: “Chuyện này phải bàn bạc đã, mà em nghĩ cũng tốt bởi dẫu sao chúng ta cũng còn phải ở trong tù nhiều năm nữa mà”. Sau đó hai người họ nói chuyện và đồng ý với nhau rằng sẽ tổ chức đám cưới theo như ý kiến của tôi, đám cưới sẽ được tổ chức vào ngày chủ nhật.

[4] Một nhãn hiệu thuốc ngậm của Thái Lan.

[5] Bộ phim dựa theo truyện cổ tích cùng tên kể về một cô gái tên là Kaew có khuôn mặt giống ngựa, sau khi giúp nhà vua đánh tan kẻ thù đã lột xác thành một cô gái xinh đẹp và thành hôn với hoàng tử.

Hôm nói chuyện này là trước ngày chủ nhật. Ngày sau đó chúng tôi đã bàn bạc, lên kế hoạch sẽ làm đám cưới vào chủ nhật tới, ngày “free style” của chị em phạm nhân.

Thằng Kô cùng phòng với tôi cũng vội cho thêm ý kiến: “Kô thấy còn quên thiệp mời, mình phải mời tất cả mọi người trong nhà tù này tới dự đám cưới của hai người này”. Rồi thằng Kô đi thông báo ở hết tất cả nhà xưởng: “Thưa các chị em, ngày chủ nhật tới sẽ là ngày tổ chức lễ cưới. Ai có thời gian xin mời tới chung vui, chúng tôi sẽ có tiệc chiêu đãi sau khi nhà xưởng đóng cửa. Buổi trưa sẽ có một chút đồ ăn nhẹ, có nộm mỳ tôm, chân gà...”. Mọi thứ được Kô thông báo một cách bài bản. Còn việc đưa thiệp mời, chúng tôi chỉ chọn đưa cho những người có chút tiền để đến hôm tổ chức lễ cưới họ có thể mang đồ tới giúp như mỳ tôm, bánh mỳ và một số thứ khác.

Sau khi nghe thằng Kô thông báo, mọi người đều sôi nổi và hồ hởi, nào là nhất định sẽ đến dự đám cưới của hai người đó, nào là phải đi thăm nhà hai người đó cho bằng được.

Đám cưới diễn ra đúng ngày đã định. Đồ ăn trong tiệc cưới gồm có bánh quy nhân dừa, chân gà, nộm mỳ tôm với cá hộp. Cách làm món ăn với mỳ tôm cũng không phức tạp cho lắm như mỳ tôm xào, nộm, ăn sống cũng được hết, hoặc nếu muốn làm món gì khác thì cũng không có gì là khó cả. Trong tù không có bếp hay lò vi sóng nên chúng tôi sử dụng “tri thức dân tù”, tức là khi muốn ăn mỳ tôm, chúng tôi lấy nước uống trong bình đổ vào túi mỳ, sau đó dùng dây nịt buộc thật chặt rồi mang ra phơi nắng cho nước ấm lên cho chín, tuy sợi mỳ nở trương phềnh, không dai và ngon như người ta vẫn quảng cáo nhưng cũng đủ để làm món trộn rồi. Lấy mỳ đã chín trộn với cá hộp, cho một chút ớt chỉ thiên mua được từ giám thị, thế là được ngay món nộm mỳ tôm ngon tuyệt vời.

Chúng tôi tới tham dự bữa tiệc này với hy vọng sẽ được ăn uống miễn phí, rồi còn xem những nghi lễ lạ mà chưa có mấy ai dám làm.

Đến giờ lành, đôi tình nhân bước ra làm lễ. Thằng Kô lên phát biểu mở màn nghi lễ: “Nào, bây giờ anh chị em đã tới tham dự đầy đủ rồi. Kô xin được bắt đầu nghi lễ luôn”. Dứt lời, thằng Kô lấy ra một dải dây cầu phúc màu trắng mà thật ra nó là cuộn chỉ to màu trắng mà thằng Kô đã lấy trộm trong nhà xưởng ra. Nghi lễ buộc dây cầu phúc kết thúc, cô dâu chú rể ngồi sát bên nhau, khuôn mặt rạng rỡ. Khi nghi lễ vô cùng lãng mạn đang chuẩn bị đến hồi cao trào, sét đến bất ngờ, đánh cái “đoàng” vào ngay chính giữa sân khiến nghi lễ tan tành, mọi người tan tác, nhìn nhau hoảng loạn, ngơ ngác. Bà Sớm, một trong những giám thị, có lẽ đã nghe thấy tiếng sét liền chạy tới chính giữa tiệc, trên tay còn cầm cây gậy gỗ to đùng. Vừa đến nơi bà ta đã cất lời mắng chửi từ cô dâu, chú rể cho đến những vị khách. Thằng Kô, chủ hôn vội nhảy vào giải thích: “Bọn con đang tổ chức lễ cưới mà mẹ!”. Thế nhưng bà Sớm vẫn tiếp tục chửi: “Chúng mày dẹp ngay đi cho tao. Sét đánh là bởi chúng mày đang làm trò tệ mạt đấy”. Bà ta không ngừng chửi chúng tôi. Còn đôi dâu rể thì ngồi đó, mặt mày xám xanh bởi nghi lễ đã bị phá hỏng.

Về sau, hai người đó sống với nhau chưa đầy một tháng thì chia tay bởi họ không phải đồng tính thật sự, do cô đơn lâu ngày nên họ muốn chạy theo xu hướng mà thôi.

Trong tù, không chỉ cô đơn mới muốn thành đồng tính, còn có rất nhiều người giả để sống qua ngày. Bọn họ sẽ nhắm cô nào tiền nong dư dả để dựa. Người con gái đó sẽ mang hết gạo tiền có được nuôi cái người mà mình gọi bằng “chồng”. Kế cũng lạ! Giả trai mà vẫn có gái nuôi y như cái bọn con trai lười biếng thật sự ngoài kia vậy.

Đêm đêm, tôi vẫn thường phải nghe người bên cạnh chơi trò chồng vợ, thể hiện tình yêu mặn nồng với nhau. Không biết trong phòng có tất cả bao nhiêu đôi như vậy, đêm nào họ cũng tình tứ với nhau thế cả. Nhiều khi vô tình đi vệ sinh ban đêm cũng gặp cảnh nóng mắt nóng mặt. Lúc đầu cũng không muốn nhìn vì cảm thấy ngại thay cho họ. Nhưng lâu dần, tôi cũng

thấy quen với hình ảnh và âm thanh “sống động” kiểu đó, thậm chí còn thấy thương hại những con người đó nữa. Nói cho cùng họ cũng chỉ vì muốn được sống không phải túng thiếu quá thôi.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nghi Ngờ. Ai Sai!

Ở lâu trong tù tôi cảm thấy rằng những chuyện kỳ lạ có rất nhiều bởi nó thường xuyên xảy ra với những con người nơi đây.

Chuyện xảy ra với tôi khi có một người bạn cùng phòng tên là Peo thấy tôi nhận viết thư thuê nên thuê tôi viết thư trả lời cho một tù nhân nam. Cả hai người họ chưa từng gặp mặt nhau, chỉ biết mỗi họ tên của người kia do được một người bạn khác giới thiệu tên để viết thư kết bạn giải khuây.

Peo vào tù với tội danh giết chồng, sau khi kháng cáo được giảm án còn tám năm tù giam. Còn anh chàng kia vào tù vì buôn ma túy, án khá nặng.

Cả hai liên lạc khoảng hai, ba tháng thì tôi đã có thể tự trả lời thư thay cho Peo vì tôi thường xuyên đọc thư của anh ta.

Tôi còn một người bạn, ít tuổi hơn tôi tên là Nủ. Nủ đi tù vì buôn thuốc lắc, án sáu năm. Cô bé này thần kinh không bình thường, ngây ngô và đặc biệt là rất mê trai. Nủ cũng thuê tôi viết thư cho tù nhân bên phòng nam.

Rồi một ngày, tôi cảm thấy hai người bạn của tôi dường như đang viết thư tâm tình với cùng một người đàn ông vì tôi nhớ được nét chữ của anh chàng đó. Tù nhân nam này viết thư rất giỏi, tán tỉnh rất ngọt ngào. Anh ta luôn khéo léo gieo cho các cô gái hy vọng, mãn hạn tù sẽ thành người yêu của nhau. Tôi mang sự nghi ngờ này đi hỏi Peo: “Này... tao nghi là anh chàng này cũng đang viết thư tâm sự với con bé Nủ nữa đấy”. Thế thôi cũng đủ làm Peo sững sốt và thốt lên: “Thật à?”. Rồi Peo đi tìm Nủ và hỏi thẳng: “Cô đã viết thư cho người đàn ông này phải không?”. Nủ trả lời rằng “Phải!”. Thế là Peo bắt đầu chửi Nủ: “Mày không có não để đi tìm thằng

đàn ông khác hay sao mà lại tranh chồng tao hả?”. Nủ liền trả lời cô đã viết thư nói chuyện với người đàn ông này cả mấy tháng nay rồi chứ có phải mới viết đâu.

Ai cũng nhận mình là người viết thư trước. Lời qua tiếng lại rồi Peo tức giận xông vào đánh Nủ.

Tôi nghe thấy Peo chửi Nủ rất ghê. Tôi không hiểu là hai con người đó ăn nằm với nhau từ thuở nào mà dám nhận nhau là vợ chồng, trong khi cả hai bên đều chưa từng gặp mặt nhau hoặc nếu có thì chỉ nhìn thấy nhau chốc lát lúc lên tòa mà thôi. Hay là như thế nào? Bản thân tôi cũng không hiểu.

Chính Nủ cũng có chồng đến thăm nuôi hàng tháng, lại còn có chung với nhau một đứa con nữa. Tôi cũng không hiểu Nủ nghĩ thế nào mà lại đi liên lạc với tù nhân nam đó. Nhưng tôi hiểu được một điều rằng những người trong tù luôn cảm thấy buồn nên muốn có ai đó để tâm sự và lắng nghe họ.

Peo to lớn lại đang tức giận, Nủ chỉ biết chịu trận. Nhiều người quay lại can hai người họ nhưng Peo không thèm nghe, cứ đánh Nủ. không biết có thứ nước gì đó chảy ra làm ướt hết váy Nủ rồi Nủ ngã vật ra sàn, biểu hiện giống như người bị động kinh, người giật giật, mắt trợn ngược. Sau đó Nủ tắt thở ngay trước mặt mọi người.

Cả Peo và chúng tôi đều kinh hoàng trước sự việc xảy ra bởi Peo không dùng vũ khí đánh Nủ, đánh đấm cũng không quá mạnh tay. Có người bảo nước chảy ra từ phần dưới Nủ là do nội tạng bị vỡ, có người lại bảo là do Nủ giật mình vì sợ quá nên tắt thở.

Nủ chết, Peo bị tòa án định tội cố ý gây thương tích, bị thêm án và giam trong phòng tối. Về sau tôi được Hoàng Thái Hậu ân xá ra tù trước thời hạn nên cũng không biết Peo như thế nào.

Lúc xảy ra sự việc đó, tôi rất muốn viết thư mừng anh chàng kia, cho anh ta rõ anh ta đã làm hại hai người phụ nữ, một người chết, một người phải

chịu thêm nhiều năm tù. Nhưng rồi tôi lại nghĩ anh ta cũng không hẳn sai, có lẽ anh ta cũng chỉ muốn có bạn tâm sự mà thôi, bọn họ chỉ muốn có nguồn động viên tinh thần từ ai đó.

Từ khi Nủ chết, tôi cũng không nhận viết thư thuê cho ai nữa.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đầu Gấu

Trong phòng giam tôi ở có một nữ đầu gấu là cô Wan. Không có ai là không sợ cô Wan vì cô ta có quyền lực lớn nhất trong số đầu gấu trong tù lúc bấy giờ. Cô Wan là tù nhân kiểm soát tất cả tù nhân còn lại theo chính sách để tù nhân kiểm soát tù nhân của nhà tù Thái Lan.

Trong tù bọn đầu gấu có địa vị, quyền lực, chúng bán đồ dùng cho tù nhân khác với giá cắt cổ để thu lợi hoặc bán chịu rồi lấy lãi suất cao. Tù nhân đều biết vậy nhưng không còn lựa chọn nào khác khi mà không có người thân hoặc người thân mấy tháng liền mới đến tiếp tế. Bên ngoài người ta cho vay lãi và bắt trả lãi hàng tháng thì ở trong tù bọn đầu gấu cũng tính lãi chỉ khác là chúng bắt trả theo tuần mà thôi.

Phần lớn tù nhân có người thân và họ hàng tới thăm mỗi tuần một lần và gửi tiền lại cho chi tiêu. Còn nếu ai không có gia đình tới thăm thì tự kiếm việc làm thêm để có tiền.

Ví dụ như ngày chủ nhật là ngày đặc biệt của chúng tôi, bọn đầu gấu sẽ bán chôm chôm. Số chôm chôm này không phải được lấy tại các chợ đầu mối mà khi giám thị mang chôm chôm tới bán cho tù nhân, bọn đầu gấu có nhiều tiền sẽ mua khoảng mười, hai mươi cân rồi bán lại cho các tù nhân khác. Giám thị bán mỗi cân mười bạt, bọn đầu gấu mua lại và bán mỗi cân mười lăm, hai mươi bạt. Nếu không có tiền mặt, mua chịu rồi trả góp thì giá sẽ đắt thêm rất nhiều do phải trả tiền lãi mỗi tuần.

Tù nhân đều hiểu tại sao giám thị lại bán cho đầu gấu một lúc tới cả mười, hai mươi cân chôm chôm trong khi thừa biết một người không thể ăn hết được từng ấy.

Cô Wan là đầu gấu độc ác nhất trong tù, đáng vẻ ngầu và có phần đáng sợ, răng cửa bị sâu gần hết, chỉ còn lại vài cái, người chi chít hình xăm. Mọi người nói cô Wan sexy bởi phong cách của cô ta là “No Bra” nghĩa là không mặc áo ngực, thực ra nhiều người khác buộc phải theo phong cách thời trang này nhưng là vì trong tù kiếm được áo ngực rất khó và vô cùng đắt. Ngoài ra, cô Wan còn rất thích trang điểm đậm, kẻ mắt thì chọn những màu vừa nổi vừa “đánh nhau” như xanh và tím chồng lên nhau, môi tô màu đỏ chóa. Ngày nào cô ta cũng trang điểm như thế đến mức mọi người trong tù gọi cô ta là “cô Wan ba màu”.

Cô Wan có cánh đàn em khoảng bốn, năm người, tất cả đều lực lưỡng, cứng nhắc kiểu hơi đàn ông, thích ăn mặc nghiêm túc, đứng đắn như mặc váy ngắn trên đầu gối và áo rộng thùng thình, đây cũng là một mà bọn đồng tính trong tù thích mặc. Bọn họ làm gì cũng thật chuyên nghiệp, thậm chí việc gì cũng làm được, giúp cô Wan xử lý mọi việc từ sửa ti vi, trèo cột điện, sửa vòi nước... Tóm lại cô Wan và nhóm của cô làm được tất cả mọi thứ, giỏi hơn mọi phụ nữ bình thường, đến mức nhiều khi giám thị bên trại giam nam cũng phải gọi sang giúp bởi có nhiều việc không ai dám làm trừ cô Wan và đồng đội của cô ta, ví dụ như việc trèo cột điện.

Cô Wan có một người chồng mà tù nhân phải gọi là “bố” và phải gọi cô Wan là “bà ngoại”. Mỗi khi nói đến cô Wan và gia đình cô thì phải gọi kiểu trang trọng như vậy bởi cô ta cho rằng tất cả mọi người đều sợ và kính trọng cô ta, cô ta phải là người có quyền lực lớn nhất, lớn hơn cả mẹ nữa bởi cô ta là “bà ngoại” của chúng tôi. Chồng của cô Wan đồng tính tuy vẫn phải nghe cô ta chỉ đạo nhưng cũng được sống sung sướng chẳng khác gì ông hoàng, ngày ngày không phải làm gì cả chỉ việc gác chân lên giường, thậm chí còn có người đấm bóp, massage, những người này được cô Wan thuê với giá rất cao.

Trái đất tròn khiến tôi và cô Wan lại chạm trán nhau một lần nữa sau vụ tôi bị lừa năm trăm bạt tiền thuốc lá. Đã lâu chị gái tôi không đến thăm, tiền

cũng hết sạch nên tôi buộc phải mua chịu hàng của cô Wan, cứ nghĩ đợi đến khi chị gái đến thăm sẽ lấy tiền trả nợ. Chúng tôi thỏa thuận là tiền mua đồ hết một trăm bạc nhưng khi chị tôi đến sẽ trả một trăm năm mươi bạc, khi chị gái đến thăm tôi bảo chị chuyển vào tài khoản của cô Wan hai trăm bạc còn chuyển vào tài khoản của tôi ba trăm bạc.

Chị gái tôi đã chuyển tiền xong, tôi thấy thoải mái vì trả hết nợ cho cô Wan mà còn trả thừa ra tận năm mươi bạc, nhưng không sao, vì biết đâu tôi có thể đã mua thêm đồ của cô ta với giá không quá năm mươi bạc thì sao. Nhưng sự việc không diễn ra như tôi nghĩ.

Sau khi chị gái tôi ra về, cô Wan đến tìm tôi: “Usumi, mà ra đây, mà đã chuyển tiền trả cho tao chưa?”. Tôi trả lời: “Chuyển xong hết rồi”. Cô Wan hỏi tiếp: “Mày chuyển cho tao bao nhiêu tiền?”. Tôi nói: “Hai trăm bạc”. Ngay lập tức, cô Wan đầu gối dùng ca nhựa múc nước tạt tai tôi một cái và quát: “Thế còn ba trăm bạc, sao mày không chuyển nốt cho tao?”. Tôi thấy lạ, làm sao cô ta biết có bao nhiêu tiền chuyển vào tài khoản của tôi? Có người báo? Nhưng ai có thể biết được chuyện này ngoài giám thị quản việc nhận tiền của tù nhân?

Tôi nói với cô Wan rằng “Tôi mua đồ của “bà” hết có một trăm năm mươi bạc, nhưng đã chuyển vào tài khoản trả “bà” tận hai trăm bạc, như thế được coi là trả hơn số nợ rồi còn gì”. Nhưng cô Wan lại quát: “Khi không có tiền thì đến mua chịu của ta, đến lúc có tiền thì lại cất đi để mua hàng của người khác hả?”. Tôi cãi: “Ai bảo “bà” bán đắt hơn người khác? Lại còn bắt tôi đến mua cho “bà” là sao?. Cô ta liền đe dọa: “Ngày mai mà chuyển ngay số tiền của mày vào tài khoản của tao. Nếu không mà sẽ biết tay tao”. Mồm tôi nhận lời nhưng trong đầu vẫn nghĩ xem có cách nào khác không. Đêm đó, tôi suy nghĩ căng thẳng đến mức không ngủ được, rồi lại lo không biết ngày mai cô Wan sẽ làm gì tôi.

Sáng hôm sau, giám thị gọi tên tôi đến văn phòng và hỏi: “Từ khi vào đây mà chưa từng phải đi làm vệ sinh đúng không?”. Tôi trả lời: “Chưa

từng làm”. Bà ta liền bảo tôi đi tìm gặp cô Wan, theo tôi được biết người giám thị này khá thân thiết với cô Wan.

Khi tôi đi đến tìm cô Wan thì thấy cô ta đang đứng cạnh hố phân dáng vẻ rất ngẫu, có khoảng năm, sáu tay đàn em đứng xung quanh. Trong nhà tù này, bất cứ ai khi đã nhận được lệnh đi dọn vệ sinh của giám thị đều phải gặp cô Wan và đồng bọn ngay tại hố phân.

Cô Wan ra lệnh: “Usumi, mày xuống xúc phân luôn đi. Mày đúng là quá biết điều. Nợ tao hai trăm bạt, trả đúng hai trăm bạt”, rồi cô ta tiếp tục rêu rao những chuyện tôi không theo ý cô ta. Tôi đã biết việc tôi phải đi xúc phân là đòn dẫn mắt của cô Wan.

Trong tù, người “may mắn” được đi xúc phân phải là người vi phạm nội quy trầm trọng. Đây là biện pháp trừng phạt đáng sợ. Nhưng tôi không vi phạm gì, thế mà vẫn phải đi xúc phân! Tôi cầu xin cô Wan tha cho tôi, đừng bắt tôi xúc phân, tôi sẽ nghe theo cô ta.

Thấy tôi càng sợ, cô ta càng dọa dữ, bắt tôi phải làm việc đó cho bằng được. Nhưng phải cảm ơn một tên đàn em của cô Wan khi nó nói: “Không cần bắt nó xúc phân cũng được mà. Cho nó làm việc khác hay hơn đi”. May mắn làm sao mà cô Wan cũng chịu nghe theo đàn em nên tôi thoát nạn hôm đó. Trước khi thả tôi đi cô Wan tuyên bố với tôi tiền trong tài khoản của tôi sẽ phải chuyển sang tài khoản của cô ta, cấm chống đối, trốn cũng không thoát. Một khi đã trở thành con nợ của cô Wan rồi thì bắt buộc phải làm như vậy.

Tôi cứ nghĩ như thế là mình đã thoát nhưng lại có một tên đàn em của cô Wan nói: “Bà ơi, con bé này nó biết thêu, thêu đẹp lắm!”. Thế là buổi chiều tối ngày hôm đó, đàn em của cô Wan mang ba, bốn bộ quần áo đến cho tôi thêu. Tôi vội làm ngay và cố gắng thêu cho thật đẹp, vì nghĩ rằng nếu cô Wan hài lòng chúng tôi sẽ thân thiện với nhau hơn. Thêu xong, tôi vội mang đến cho cô Wan cùng những lời có cánh: “Bà ơi, con thêu quần áo cho “bà”

xong rồi, “bà” muốn con làm thêm gì thì cứ bảo”. Cô Wan cầm lên xem, rồi chắc nhớ ra chuyện cùng Kịch lừa tôi vụ mua thuốc lá nên trả công cho tôi bằng một liều thuốc cùng với lời dặn nếu bị giám thị bắt được thì cấm không được khai ra cô ta. Tôi vui lắm vì một liều thuốc khi đó có giá năm mươi bệ, tôi mang đi bán lại cho người khác, số tiền kiếm được còn nhiều hơn tiền công thuê năm cái áo. Từ đó trở đi, tôi rất thích thuê áo cho cô Wan.

Cũng từ đó trở đi, cô Wan thường xuyên gọi tôi sai bảo khiến tôi ngày càng thân thiết với cô ta hơn. Tuy cô ta là đầu gấu cho vay lãi nhưng một khi thuê chúng tôi, cô ta chưa bao giờ quýt một đồng tiền nào.

Trong khi chúng tôi chỉ có một, hai bộ quần áo tù, thậm chí có người chẳng có bộ nào thì cô Wan phải có đến mấy chục bộ. Bởi hầu hết tù nhân đều là con nợ của cô Wan. Cô Wan có khi đòi con nợ mua trả cô ta bộ quần áo mới. Tôi thấy cô Wan ở tù còn được sống như bà hoàng, chứ nếu ở bên ngoài cô ta cũng chỉ là một con chó bị chối bỏ.

Cho dù nhà tù có chật chội đến mức nào thì vợ chồng cô Wan cũng có “vương quốc” của riêng mình. Nhiều người gọi đó là “nhà của bà Wan” hay “tổ tình yêu” của hai vợ chồng họ. Lúc cô ta ngủ cũng có người túc trực bóp chân nắn tay cho. Cô ta tự tìm thuê những người này, trả công hậu hĩnh, tù nhân kháo nhau là cô ta trả hai mươi bệ mỗi lần bóp chân. Đôi khi cô Wan sẽ trả hẳn một cục cả trăm bệ, cũng có khi trả bằng thuốc lá.

Cô Wan là người có quyền lực và tầm ảnh hưởng rộng, tù nhân đều nể sợ. Bản thân tôi để làm thân được với cô ta cũng phải qua rất nhiều gian khổ. Nhưng một khi đã thân, tôi cũng được lợi rất nhiều. Tôi được đi lại trong tù khá thoải mái, nhiều khi tôi thiếu đồ đến chỗ cô Wan lấy tạm, đôi khi cô ta còn không lấy tiền của tôi nữa.

Trong nhà tù này chênh lệch giàu nghèo cũng rõ như ở bên ngoài. Như cô Wan chẳng hạn, cô ta nhiều hơn người khác từ quần áo cho đến tiền vàng,

người khác phải chen chúc nhau mà còn không có chỗ ngủ, còn cô ta thì được nằm thoải mái. Vậy nên cô Wan thành bà hoàng. Những người không có ai thăm nuôi, tiền cũng không có, chẳng khác gì một con chó cả.

Ở trong tù, việc bị mất đồ xảy ra như cơm bữa. Nhiều thứ không đáng trộm cũng trộm, như bàn chải đánh răng đã dùng rồi. Nhiều người còn lấy trộm cả bàn chải đánh răng mà người khác đã dùng để đánh kẽ chân.

Có một dạo, tôi không có người thân đến thăm, tiền cũng hết, đồ dùng dần dần hết đi và thứ còn lại duy nhất là dầu gội đầu. Khi đó nó có tác dụng nhiều hơn ba trong một, có thể dùng thay xà phòng tắm, sữa rửa mặt, nước rửa bát hay đôi khi dùng một chút làm đế giặt quần áo cũng được. Thế mà hôm đó, lúc đi tắm, khi tôi đang cố gắng dội nước cho kịp mười giây ngăn ngủi được phép, quay lại thì chai dầu gội đầu yêu quý của tôi đã biến mất trong chóp mắt. Chẳng biết ai lấy bởi ở đó có quá đông người. Tôi vừa tiếc vừa buồn, ngày mai biết lấy gì mà tắm. Thật là “Xong đời vì trộm!”

Quần áo cũng bị mất thường xuyên, thường là mất ngay trên dây phơi. Thế nên chúng tôi phải cho đồ dùng thiết yếu vào túi nhỏ mang theo bên mình. Chiếc túi này được cắt ra và may lại từ những bao tải bằng nhựa, sợi của nó giống như sợi chiếu vậy, chỉ có điều là được thiết kế lại cho đẹp mắt hơn để không phải quá xấu hổ khi đeo chúng và không bị lấn vớ của người khác. Riêng túi của tôi, mọi người thường gọi là túi Louis vì tôi may rất đẹp và trang trí bắt mắt hơn hẳn so với túi của tù nhân khác.

Xà rông là thứ bọn ăn cắp rất ưa chuộng. Vậy nên chúng tôi thêu tên mình vào viền váy nhưng bọn chúng trộm xong dùng kéo cắt chỗ viền váy có thêu tên đi, thế là đã trở thành đồ của chúng. Tôi vốn là người nhận thêu tên thuê nên cô Wan nói: “Này Usami, váy của tao thêu tên rồi vẫn bị mất. Mà thêu tên kiểu gì mới để cho chúng nó không ăn trộm nữa đi”. Tôi suy nghĩ, làm lại. Một chiếc váy tôi thêu tên trên ba chỗ thay vì chỉ thêu viền váy như trước. Tôi thêu ở hai gấu trên, dưới và thêu ở chính giữa. Bọn

trộm váy có muốn cắt chữ thêu đi cũng không hết được, muốn cắt hết chữ thêu thì váy chỉ còn lại một gang tay, không thể dùng tiếp được.

Từ đó, khách xếp hàng dài chờ thuê tôi thêu tên, nhiều đến mức làm không kịp vì kiểu thêu chống trộm như thế này trong tù chỉ có mình tôi làm được mà thôi. Tuy nhận làm không kịp nhưng có một người mà tôi không thể từ chối đó là cô Wan, cô ta mang đồ đến khi nào là tôi phải vội thêu ngay lúc đó.

Thêu tên trên váy cần phải có kim khâu nhưng luật của nhà tù cấm phạm nhân mang kim khâu lên phòng ngủ. Cô Wan là khách hàng lớn của tôi nên tôi nhờ cô kiểm kim khâu cho tôi. Tất nhiên đó là chuyện nhỏ với cô ta vì đến hàng cấm như thuốc lá cô ta còn mang vào được nữa là. Cô Wan có cả một quy trình mang hàng hóa vào tù, lần nào cũng trót lọt. Ví dụ như đàn em của cô ta được ra tù, cô Wan sẽ dặn kẻ đó mang hàng đến cho cô ta ở địa điểm, thời gian hẹn trước, sau đó cô Wan sẽ đứng đợi tại chỗ hẹn vào khoảng thời gian đã được thỏa thuận, tên đó sẽ quăng đồ qua tường vào cho cô ta. Thường giám thị biết có đàn em của cô Wan được ra tù họ sẽ tuần tra, canh gác cẩn thận. Nhưng chẳng sao cô Wan vẫn mang hàng vào được. Thứ hàng hóa được vớt qua tường rào vào tù đó là thuốc lá, mỗi lần chuyển vào như thế cũng được khá nhiều.

Tôi ra tù khoảng bốn, năm năm thì được tin cô Wan chết vì bệnh AIDS. Cô ta bị lây AIDS từ kim tiêm. Lúc đó, tù nhân đã định thuê một đội kèn trống vào làm ma cho cô ta, họ sung sướng vì từ nay cô Wan không thể đàn áp tù nhân được nữa.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hy Vọng Của Tù Nhân Nữ

Tôi vào tù được ba tháng thì một hôm tôi may mắn được gặp bác Wan, một giám thị tốt. Lần đó, bác gọi tôi vào nói chuyện, động viên, hỏi xem trước đây tôi ở đâu, làm gì. Đó cũng là công việc thường ngày của một giám thị.

Hôm đó, bác Wan hỏi tôi: “Cô làm gì? Ở bộ phận nào?”. Tôi trả lời: “Cháu làm ở bộ phận may và thêu ạ”. Bác Wan hỏi tiếp: “Tôi thấy người ta kể cô viết sách cho tù nhân thuê, chắc là chữ viết đẹp lắm nhỉ?”. Tôi trả lời: “Cũng gọi là viết được ạ. Cháu thích viết lắm”. Bác Wan liền rủ tôi: “Nếu vậy, Ninh tới giúp bác ghi chép sổ sách được không? Bác bận nhiều việc quá”.

Nhiệm vụ chính của bác Wan là làm hồ sơ lưu trữ về tù nhân. Đôi khi, số lượng tù nhân nhiều quá bác Wan làm không kịp. Bác bảo tôi tới giúp, tôi nghĩ cũng tốt, tốt hơn ngồi không nên nhận lời.

Ở bên bác Wan khiến cuộc sống của tôi bắt đầu thay đổi. Tôi làm được nhiều việc có ích hơn, làm những việc mà bản thân mình chưa bao giờ nghĩ sẽ làm được. Bác Wan dạy cho tôi đủ mọi việc.

Công việc của tôi là ghi chép tiểu sử tù nhân, họ tên, án phạt, tội danh, nghề nghiệp... Làm được một thời gian, tôi bắt đầu hiểu rằng bác Wan sẽ căn cứ vào dữ liệu mà tôi ghi chép để xem ai cần viết đơn kháng cáo, ai nên viết đơn xin khoan hồng. Thời gian đầu, tôi cũng chỉ giúp bác Wan ghi chép thông tin nhưng sau tôi cũng học hỏi thêm và đã có thể nắm được cách viết đơn kháng cáo như bác Wan. Vì vậy, tôi có được cơ hội viết đơn kháng cáo cho các tù nhân mới. Kết quả có thể nói là vô cùng tuyệt vời. Khi tôi bắt

đầu có tiếng trong việc viết đơn kháng cáo thì Kịch than thở rằng tiếc vì không được gặp tôi ngay từ đầu, nếu không cô ta đã được thoát thân rồi. Thăng Kô cũng nói: “Nếu lúc đó anh Kô quen Ninh ngay, anh Kô chắc không bị ngồi tù lâu đến mức này đâu”.

Tôi viết đơn kháng cáo nhiều hơn viết xin khoan hồng vì chuyện viết đơn xin khoan hồng chỉ dành cho những phạm nhân đã ngồi tù nhiều năm thôi.

Do vậy, tù nhân mới muốn viết đơn kháng cáo đều được giới thiệu: “Đi tìm Usumi, Usumi viết được cả đơn kháng cáo và đơn xin khoan hồng đấy”.

Từ khi tôi tới giúp việc cho bác Wan, không có ai kể cả đầu mè, đầu gấu, đầu trâu ở đây dám gây chuyện với tôi. Cuộc sống của tôi khi đó cũng tốt hơn nhiều bởi được bác Wan quan tâm chăm lo. Bác chỉ yêu cầu tôi không được lấy tiền công viết thuê hay bất cứ một thứ đút lót nào từ những tù nhân nhờ viết đơn. Bác Wan nói: “Ninh ở với bác, Ninh không phải lo gì cả”. Bản thân bác Wan cũng chưa từng nhận bất cứ gì từ tù nhân. Bác thật sự là một người tốt, tốt nhất trên thế gian này.

Từ khi đến giúp bác Wan tôi đã giúp nhiều tù nhân làm đơn kháng cáo thành công được giảm án, thậm chí có người còn được thả ngay, tất nhiên cũng có đơn kháng không được duyệt, nhưng phần lớn đều nhận được kết quả tốt.

Có một nữ phạm nhân vào tù được khoảng sáu, bảy tháng rồi. Cô ta bị thần kinh, án tù chỉ có hai năm nhưng tôi vẫn viết đơn kháng cáo cho cô ta, cuối cùng cô ta được tòa tuyên bố trắng án và thả về.

Những người tôi viết đơn kháng cáo cho nếu được trắng án hay giảm tội, họ thường xuyên chạy đến tìm tôi và nói: “Usumi, rất cảm ơn cô!” hay “Tôi vui quá!” hoặc những lời vui sướng khác. Chỉ có thế cũng làm tôi vui và hạnh phúc rồi.

Công việc này khiến tôi thấy bản thân có ích. Nghĩ đi nghĩ lại thì việc tôi giúp được một số tù nhân thoát tội cũng được coi là sự thành công riêng của bản thân tôi, giống như là tôi đang làm việc đó cho chính mình vì khi tôi phải bán thân ở bên ngoài, có tự do thật nhưng chưa từng làm được việc gì tốt và có ích như thế này cả. Đôi khi, tôi cũng giật mình: “Mình làm được đến thế này sao? Làm sao mình có thể?”. Nó cho tôi nhận ra được một khả năng mới của chính mình.

Đôi khi, có những người tuổi đã cao ngang mẹ tôi, chấp tay lạy mong tôi giúp đỡ. Lần nào tôi cũng giúp nhưng tôi vẫn phải nói trước với họ chuyện có thể sẽ không thành công như chúng ra hy vọng, đừng vội mừng trước.

Một hôm, có hai chị em phải vào tù với tội danh cướp giật tài sản. Cả hai bị tòa xử phạt mỗi người hai năm, sáu tháng tù giam. Nhưng trước khi đến phiên xét xử cuối cùng, cô em gái nhờ tôi viết đơn xin tòa án khoan hồng giảm án tù. Nguyên nhân bởi vì cả hai cô này đều có con nhỏ cần chăm sóc, cô chị có con hơn một tuổi, còn cô em thì mới sinh con được hơn hai tháng. Sau khi đơn xin khoan hồng được gửi đi, người em được tòa giảm án xuống còn một năm tù. Không lâu nữa cô ta sẽ được ra tù để nuôi con của mình và con của chị gái. Cả hai người họ vô cùng sung sướng, tuy cô em vẫn phải ngồi tù một năm nhưng như vậy cũng đủ hài lòng lắm rồi. Khi đó, tôi cảm thấy rất vui, cảm thấy như đang bay bổng trên thiên đường khi mình làm được những điều phúc đức cho các tù nhân đó.

Quãng thời gian sau đó, tôi không còn quan tâm đến việc tháng năm đã trôi qua được bao lâu rồi vì càng đếm thời gian càng cảm thấy nó trôi đi thật chậm, đếm mãi chỉ làm cho con người ta thấy đau khổ hơn thôi. Và quan trọng là khi tôi được làm công việc này, nó khiến tôi rất hạnh phúc vì khi được giúp mọi người, mỗi ngày trôi qua đều khiến tôi hồi hộp bởi hôm nay tôi viết đơn kháng cáo cho người này, người kia, không biết kết quả sẽ thế nào? Rồi ai sẽ là người được gọi đi nghe phán quyết của tòa án. Có khi tôi đang nằm hoặc đứng xếp hàng mà nghe thấy giám thị gọi phạm nhân đi

nghe tòa tuyên án trên loa, tôi sẽ mừng thầm: “Đây là người mà mình đã viết đơn cho đây mà, liệu có ổn không nhỉ?”. Không chỉ có mình tôi hồi hộp mà các tù nhân khác trong tù cũng hồi hộp theo, họ nói với tôi: “Đây là người mà Usumi viết đơn cho này, được gọi đi rồi, đợi đến chiều tối nay là biết kết quả thôi”. Ngày hôm đó, không ai còn tâm trí làm gì bởi tất cả đều hồi hộp ngồi chờ đợi xem kết quả sẽ ra sao.

Chỉ cần thấy những người tù được gọi đi nghe tòa tuyên án về đến cửa nhà tù là chúng tôi cùng háo hức xúm vào hỏi: “Kết quả ra sao? Có được giảm án không?”.

Lý do khiến chúng tôi háo hức đến vậy là vì việc được giảm án hay trắng án là điều vô cùng trọng đại đối với bất cứ phạm nhân nào. Người đã bị tuyên án, họ biết rõ hoàn cảnh của mình và không quá hy vọng đến mức muốn được thoát tội về nhà ngay đâu, họ chỉ mong được giảm án cũng đã hạnh phúc lắm rồi, miễn sao không phải bị giam quá lâu.

Thêm một trường hợp nữa mà tôi còn nhớ rất rõ là câu chuyện của Khăm La. Khăm La là người miền Bắc, bị bắt vào tù với tội danh sử dụng thuốc lắc, phải ngồi tù hai năm. Nhưng chúng tôi để ý thấy vào tù Khăm La gầy đi nhanh chóng. Một thời gian sau mới biết Khăm La bị AIDS do trước đây đã từng làm gái mại dâm, thêm nữa lại nghiện ma túy. Khăm La bắt đầu ốm nặng đến mức không thể tự mình làm gì được, đi cũng không vững nên mỗi ngày đều phải có người cõng cô ra khỏi phòng ngủ đưa xuống nhà ăn. Đến chiều tôi cũng có người tốt giúp cõng lên phòng ngủ. Khăm La không còn điều khiển được bản thân nữa, đứng lên làm vệ sinh cá nhân cũng không nổi nên buộc phải đóng bím suốt ngày. Khi đi nặng hẳn hết cả bím thì sẽ có người giúp lau chùi cho sạch sẽ.

Nhiều người đoán Khăm La không qua được mấy ngày. Cô ấy ở tù được khoảng bảy, tám tháng, tình trạng bệnh ngày càng nặng hơn, cơ thể gầy nhom trông thấy. Bác Wan đặc biệt quan tâm đến Khăm La do đều cùng là người miền Bắc với nhau nhưng cũng chỉ giúp mua đồ dùng thôi. Tôi nhìn

Khăm La thấy thật đang thương. Rồi một hôm, bác Wan bảo Khăm La là một trong số những người đã được tôi viết đơn giảm án, đang chờ tòa phán quyết nhưng mãi mà không có tin tức gì. Trong khi bệnh tình của Khăm La ngày càng trầm trọng đến mức mọi người nghĩ rằng chắc cô ấy sẽ chết trong ngục thôi. Đến cả bác sĩ cũng nghĩ thế. Thông thường, tù nhân bị xử phạt hai năm sẽ không được làm đơn kháng cáo nhưng trường hợp Khăm La bị bệnh rất nặng nên là ngoại lệ.

Khi Khăm La biết tôi viết đơn kháng cáo cho, cô ấy cảm ơn tôi lắm và nói với tôi: “Nếu không được tha cũng không sao, dù thế nào cũng xin cảm ơn”. Tôi động viên cô ấy: “Chắc cô sẽ được thả thôi. Xin hãy tin vào Chúa”. Tôi bảo Khăm La hãy cầu Chúa, rồi tôi còn kể rất nhiều chuyện về đạo Thiên Chúa cho cô ấy nghe nữa. Tất cả cũng là vì tôi mong cô ấy có được nhiều động lực hơn. Ngày hôm đó, tôi thấy Khăm La rất vui khi có người nói chuyện cùng, những người khác rất ít khi nói chuyện với cô ấy vì sợ bị lây AIDS. Đến chiều tối ngày hôm đó, vẫn có người công Khăm La lên phòng ngủ. Khoảng tám giờ tối, có giám thị đến thông báo đơn kháng cáo của Khăm La đã được tòa án chấp nhận, cô ta có thể về nhà ngay được rồi. Tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên, điều kỳ diệu đã xảy ra chẳng, buổi chiều vừa mới nói chuyện với cô ấy xong, buổi tối đã có ngay lệnh thả rồi. Chuyện này khiến cho mọi người trong tù rất vui mừng, cứ nghĩ rằng ngày này sẽ không bao giờ đến vì mọi người đều cho rằng Khăm La sẽ chết ở trong tù, đến ngay cả bác Wan cũng không ngờ đến. Do Khăm La không có người thân nào nên ngày được thả có nhân viên lái xe đưa cô ấy đi nhưng tôi cũng không hiểu là sẽ đưa cô ấy đi đâu nữa.

Chuyện của Khăm La khiến tôi thấy mình đã làm được điều phúc đức.

Hai năm cuối, tôi ở trong tù nhưng làm công việc viết lách, tôi nhận được sự yêu mến của mọi người, có ngày có bốn, năm người đến thăm tôi. Việc viết lách nghe vậy thôi chứ không phải là chuyện dễ chút nào. Để viết đơn cho một người tôi phải mất khoảng năm ngày vì không phải chỉ mỗi viết là

xong, tôi còn nghĩ xem phải nên viết thế nào, lý do có đủ thuyết phục tòa án hay không.

Khi đã viết xong tôi sẽ gửi lên tòa án một bản và copy một bản cất đi làm tài liệu lưu trữ của mình. Khi có thời gian rảnh, tôi thường lấy ra đọc, xem xem mình đã viết những gì và kết quả ra sao.

Tôi luôn hy vọng sớm được ra tù để đến đáp công ơn bố mẹ, dù tôi có phải trở lại nghề cũ đi nữa tôi cũng vui lòng. Tôi nằm nghĩ tới tương lai sẽ phải kiếm thật nhiều tiền để chữa bệnh cho bố vì bố chưa đến mức bại liệt mà mới chỉ liệt mà thôi, vẫn còn có cơ hội chữa khỏi. Nhưng quả báo lại tiếp tục kéo đến với tôi khi một ngày chị gái tôi vào thăm thông báo bố đã qua đời. Khi đó, tôi gần như muốn phát điên. Tôi không thể giải thích được cảm xúc của mình lúc bấy giờ, không biết nên gọi là xúc động mạnh hay mất hồn nữa...! Chỉ biết là thấy rất đau ở ngực, nói không nên lời, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

Nhưng khi chị gái đã về, tôi cũng không biết là nước mắt của tôi từ đâu bỗng trào ra. Tôi khóc không ngừng suốt một tiếng đồng hồ vì cảm thấy bất lực. Tôi yêu bố lắm và tôi cũng tin rằng bố luôn coi tôi là người con giỏi nhất trong nhà. Tôi đau khổ vì không được ra khỏi tù dự lễ hỏa táng bố. Tôi không thể ngờ rằng cuộc đời tôi lại có ngày không được ở bên lạy bố trong giây phút cuối cùng đó.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ngày Của Tự Do

Sau ba năm bốn tháng ngồi tù, tôi được thả tự do bởi lệnh ân xá từ Hoàng Thái Hậu. Hơn ba năm trong tù, tôi học hỏi được nhiều điều từ những khó khăn, thử thách mà tôi đã phải trải qua cũng như rút ra được nhiều bài học từ câu chuyện cuộc đời của những tù nhân khác. Trải nghiệm đó khiến tôi trưởng thành hơn.

Chỉ còn hơn mười ngày nữa là tôi được ra tù, được tự do. Tôi rất hồi hộp, nằm đếm ngày đếm đêm, mong thời gian qua nhanh. Bỗng nhiên có một chuyện bất ngờ xảy ra khiến tôi rất vui, đó là họ cho tôi được ra ngoài làm vệ sinh như nhật rác, cắt cỏ phía trước nhà tù. Đây cũng giống như một cách thử lòng tù nhân, xem chúng tôi có bỏ trốn hay không. Tôi xin cam đoan rằng, nếu là tôi khi mới vào tù ba năm về trước thì trốn là điều chắc chắn! Nhưng giờ thì... chỉ có điên mới làm như vậy.

Ngày được đưa đi làm vệ sinh bên ngoài nhà tù đó, tôi được thưởng thức lại những món ăn lâu lắm rồi không được nếm qua như nộm đu đủ và gà nướng. Một giám thị tốt bụng đã mua cho chúng tôi ăn vì thấy chúng tôi làm lụng vất vả. Tôi cảm thấy bữa nộm đu đủ và gà nướng hôm đó sao mà ngon đến vậy. Cho dù với người khác nó quá bình dân nhưng đối với tôi, đó là món gà và nộm ngon nhất trên thế gian này.

Suốt quãng thời gian ở trong tù, tôi phải ăn canh gà dai nhách, canh cá viên và canh chua cá rán chỉ toàn dòi nổi lênh phênh. Cứ như thế suốt hơn ba năm trời, ngày nào cũng vậy. Sau khi vào tù, tôi đã chẳng còn thắc mắc tại sao lũ chó lại có thể ăn được cơm thừa trong thùng rác, có thể ăn được thức ăn ôi thiu nữa, nó cũng giống chúng tôi, ăn để sống sót mà thôi.

Tôi sung sướng hít cho căng tràn lồng ngực không khí bên ngoài nhà tù. Rất nhiều bạn tù ghen tỵ vì tôi được ra ngoài làm vệ sinh, nhất là thằng Kô, nó cứ quanh quẩn bên tôi hỏi xem cảm giác ra ngoài như thế nào.

Đến khi chỉ còn một ngày là tôi mãn hạn tù, đêm cuối ngủ trong tù, cả đêm tôi nằm nói chuyện với thằng Kô, tôi còn khóc vì không muốn rời xa Kô nữa. Kô cũng nói với tôi: “Usumi được ra tù rồi, anh Kô cũng chẳng biết bày trò với ai nữa, những người còn lại chẳng có khiếu hài hước gì cả”.

Tôi để lại hết quần áo, đồ đạc của mình cho tù nhân mới, không mang theo bất cứ thứ gì, đến cả bộ quần áo mặc ngày được tự do tôi cũng cởi ra vứt xuống biển luôn.

Ngày mà tôi được thả, tù nhân người thì mừng cho tôi, người lại tiếc vì tôi ra tù thì sau này sẽ không giúp họ viết đơn kháng cáo và đơn xin khoan hồng nữa. Dù tôi đã dạy lại cho người mới nhưng vẫn có người muốn được tôi viết đơn cho.

Buổi sáng ngày tôi được thả, thằng Kô và nhiều bạn tù tiễn tôi đến tận cửa nhà tù, chỉ có chị To không ra tiễn tôi. Chị To giống như chị gái tôi, tôi hiểu cảm giác của chị To, cũng rất thương chị ấy.

Khi cánh cửa nhà tù đóng lại sau lưng, thấy anh Tông, chị Chiếp và chị Cày đợi đón tôi trước cửa, tôi liền bật khóc vì vui mừng. Tôi lên xe cùng với các anh chị của mình mà không quay lại nhìn nhà tù dù chỉ một chút. Bởi rất nhiều bạn tù khuyên tôi không được quay lại, nếu không nó có thể khiến mình phải ngồi tù một lần nữa nên tôi quyết định làm theo lời khuyên của họ.

Hơn ba năm trong tù, tôi thường được nghe bài hát “Mười tám cơn mưa” của ca sĩ Sua Thanaporn mà các giám thị hay mở, lúc này những giai điệu đó cất lên tôi liền rơi nước mắt. Thật ra, bài hát này chẳng có gì tương đồng với cuộc đời tôi nhưng tôi khóc vì bài hát khiến tôi nhớ tới những người

bạn cũ, đặc biệt là Kích, Nói và Đươn. Mỗi khi giám thị mở bài hát này, tôi lại thấy Kích ngời thần thờ, nước mắt trào ra, nhiều lần thấy như thế nên tôi bèn hỏi Kích: “Kích, mày làm sao thế? Sao lần nào mở bài này mày cũng khóc vậy?”. Kích im lặng một hồi rồi trả lời: “Khi còn ở ngoài, tao thích bài này lắm. Tao chưa bao giờ nghĩ có lúc mình sẽ phải nghe nó trong tù. Bài hát giống như chuyện của tao, tao bị bắt đúng khi tròn mười tám tuổi”. Do vậy, mỗi khi nghe bài hát này tôi lại nhớ ngay đến Kích, đến những người bạn tù.

Ba năm bốn tháng tại nhà tù này, tôi nhận ra những người bị vào tù, nhiều người trong số họ không làm gì sai nhưng đen đui nên phải lĩnh án, có người ra vào tù như đi chợ, có người coi nhà tù là nhà của mình bởi sau khi mãn hạn tù, thế nào họ cũng gây chuyện để lại bị bắt. Trai hay gái, đàn ông hay đàn bà cũng vậy. Cứ như thế cuộc sống bên ngoài kia không dành cho họ.

Một số người vì lỗi nhỏ mà phải vào tù, nhưng đi tù lại vô tình trở thành cơ hội cho họ rèn luyện ngón nghề, khả năng chịu đựng, phương pháp trốn tội... Nó khiến tôi không thể chắc chắn nhà tù là nơi chế ngự tội phạm hay là trường học nghề dành cho tội phạm nữa.

Nhưng dù thế nào tôi cũng cho rằng nhà tù không phải nơi con người nên ở. Vì vậy tôi muốn khuyên mọi người hãy biết kiềm chế bản thân, tránh phạm sai lầm để phải vào tù. Cuộc sống trong tù sẽ cho bạn thấy mọi sự hối hận chỉ là muộn màng.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Gặp Lại Bạn Cũ

Cảm giác sung sướng vì được tự do của tôi không kéo dài được bao lâu vì tôi sớm phải đối mặt với thực tế phũ phàng: không có nhà, không có tiền, anh chị có cũng như không bởi chẳng thể nương tựa vào ai được, còn Chin-ya, người chồng Nhật của tôi cũng đã chuyển nhà mới, tôi không thể liên lạc được. Lúc này muốn sống được, tôi chỉ có thể dựa vào bản thân mình. Tôi bắt đầu tìm việc làm, tìm chỗ ở để sống sót qua ngày đã.

Tôi đi xin việc tại một quán bar Nhật Bản ở khu Sukhumvit phải thuê nhà theo ngày, mỗi ngày năm mươi bạt. Đó là khu nhà trọ dành cho nữ, xây thành từng dãy gần khu vực trường đại học Nông nghiệp. Căn phòng khá cũ lại vừa nhỏ vừa chật, nhà vệ sinh dùng chung... Nhưng tôi nghĩ như thế này vẫn còn tốt hơn là ngủ chen chúc nhau trong tù. Để có tiền mua đồ ăn, trả tiền xe, tiền thuê phòng... Tôi phải cố gắng mời rượu được nhiều khách hoặc khéo léo moi tiền bo của họ.

Làm ở quán bar này chưa lâu, tôi đã may mắn gặp được một người khách Nhật Bản đang làm việc tại Thái Lan. Tôi và anh nói chuyện rất hợp. Rồi anh rủ tôi đến ở khách sạn cùng anh. Tôi không phải đi làm ở quán bar nữa, chỉ có ở nhà nấu cơm cho anh, cuộc sống thật thoải mái sung sướng. Một hôm, tôi đi mua sắm một mình, hôm đó tôi đựng đồ mới mua trong những chiếc túi trong suốt. Lúc ngồi chờ xe bus tôi có cảm giác như có người đang theo dõi mình nhưng không quay lại. Tôi lên xe bus, bỗng có người phụ nữ lại gần và kêu “Trời ơi! Chị... suýt chút nữa thì...”. Tôi quay lại: “Ờ kìa! Đi đâu thế?”. Chị ta trả lời: “Đi theo chị đấy!”. Hóa ra bọn họ theo dõi tôi định móc túi nhưng tình cờ nhận ra tôi là người ngày trước từng viết đơn xin khoan hồng cho họ. Hai người này chính là hai chị em có con nhỏ mà tôi đã

kế ở phần trước. Lúc chia tay, họ còn dặn tôi phải giữ túi tiền thật cẩn thận, thoát khỏi họ rồi vẫn có thể bị người khác móc túi lần nữa. Sau đó, cả hai người xuống ở bến xe bus tiếp theo, họ thú nhận sẽ đến phiên Tawanna móc túi.

Tôi mừng vì họ không lấy đồ của tôi nhưng tôi cũng buồn vì họ sẽ lấy trộm của người khác. Điều khiến tôi đau lòng nhất là việc đi tù trước đây dường như không làm cho hai chị em họ thay đổi. Dù đã được học nghề trong tù nhưng khi được tự do họ vẫn quay về nghề cũ. Nhưng suy cho cùng, tôi cũng như họ mà thôi, cũng vẫn là quay lại nghề cũ.

Một lần khác, khi đang chọn mua đồ trong siêu thị, tình cờ tôi nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy bầu đang lén giấu đồ vào người. Cô ta quay lại, giật mình vì bị tôi phát hiện. Nhưng đúng lúc đó chúng tôi nhận ra nhau. Cô ta phân trần: “Biết sao được... Tao chẳng biết phải làm gì khác cả...”. Tôi không tố cáo cô ta nhưng cũng không muốn dây với cô ta nên vội vã ra về.

Đến lúc này tôi mới biết, nhà tù chưa từng làm cho các bạn tù của tôi sợ hãi. Họ vào tù rồi lại vào tù không biết chán. Có lẽ nhà tù chỉ khiến họ tinh khôn hơn, lọc lõi hơn trong khi phạm tội mà thôi.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cạch Rồi Singapore

Một thời gian sau, khi những người đàn ông kia không còn cần tôi nữa, tôi lại phải quay về nghề bán dâm. Tôi đi tìm người chuyên “xuất khẩu lao động” thực chất là dẫn gái đi bán dâm ở nước ngoài. Tôi chọn đi làm việc tại Singapore với điều kiện phải tiếp tám mươi lượt khách trả cho ông chủ. Lúc đó tôi nghĩ “Chơi luôn!”. Vẫn còn tốt hơn là đi Hồng Kông, phải trả nợ một trăm năm mươi lượt khách, cộng thêm tôi nghĩ chắc ở Singapore sẽ tốt hơn bởi đất nước này vừa sạch vừa đẹp và tôi còn tin rằng nếu bị vào tù thì tù ở đó chắc cũng tốt.

Tôi ngồi tàu hỏa từ ga Hualamphong đến Hai Yai (thành phố phía nam Thái Lan, giáp Malaysia). Sau đó ngồi xe khách tới Malaysia rồi thêm một lượt xe nữa để tới Singapore. Mất một ngày đêm đi từ Bangkok đến Singapore.

Ông chủ ra đón tôi, nhìn về ngoài ông ta có vẻ là một người tốt. Ông ta nói tiếng Thái khá tốt, theo lời ông ta thì cách thức làm việc ở đây như ở Hồng Kông, mỗi lượt khách hai mươi phút, nhưng khác Hồng Kông ở điểm tại Hồng Kông chúng tôi phải phục vụ khách tận nơi nên không được làm việc ở chỗ cố định. Còn ở Singapore chúng tôi không phải đi đâu cả.

Ngày đầu tiên, ông chủ dẫn tôi đến con đường Geylang, lúc đầu vì không nói trước nên tôi không biết đây là địa điểm làm việc của mình. Càng đi vào sâu, tôi càng ngạc nhiên bởi có đến hàng trăm gã người Ấn đang xúm lại xem cái gì đó. Mất một lúc chúng tôi mới thoát ra khỏi đám đông xúm xít đó. Lúc đó tôi mới biết những người đó đang xúm vào xem gái bán dâm.

Tôi hỏi ông chủ: “Tôi phải làm việc ở đây à? Phải phục vụ bọn người này sao?”. Ông ta trả lời: “Phải”. Tôi kêu lên: “Không được đâu. Tôi không làm việc với bọn người này đâu. Tôi chỉ làm việc với khách Trung Quốc và khách Tây thôi”. Ông ta liền bảo: “Không phải sợ. Bọn người Hồi giáo cô vừa gặp không có tiền chơi gái đâu, bọn nó chỉ đứng xem thế thôi”. Rồi ông ta giải thích những người đến đây hưởng lạc phần lớn là người Trung Quốc, Malaysia và Singapore, còn bọn người Hồi giáo này chỉ đến đứng xem vào hai ngày thứ sáu, thứ bảy thôi chứ không có tiền chơi gái đâu. Tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên “Thế thì bọn họ đứng xem để làm gì cơ chứ”.

Những người phụ nữ Thái Lan đứng ở khu vực đó kể cho tôi nghe bọn người Hồi giáo đó tuần nào cũng đến xúm vào xem nhưng chẳng đưa nào đủ tiền chơi gái. Thế nhưng nhóm người Hồi giáo này cũng có giúp đỡ chúng tôi khi ngăm báo người này, người kia là cảnh sát CID. Nhiều tên còn làm nhiệm vụ đứng cản đường cho chúng tôi chạy trốn.

Hàng ngày tôi phải ra đứng đón khách ở khu vực đó giống như những người khác và ngày nào cũng đều phải trông chừng chạy trốn cảnh sát. Có ngày phải chạy trốn đến cả chục lần, chưa bao giờ được làm việc một cách yên ổn cả. Tôi có visa lưu trú tại Singapore mười bốn ngày. Sau năm ngày, tôi đã trả gần hết nợ cho ông chủ rồi, chỉ còn lại chưa đến ba mươi lượt khách nữa thôi. Sau đó, kiếm được bao nhiêu cũng sẽ là tiền của mình. Tôi bắt đầu có một chút hy vọng, trả hết nợ, tôi sẽ gửi tiền về cho mẹ. Ý nghĩ đó khiến tôi thực sự cảm thấy vui hơn. Đúng lúc đó, tình cờ có một người Singapore gốc Hoa mách tôi, nếu đi đến khẩn lạy tượng Phật Bà Quan Âm lớn nhất ở Singapore thì mọi điều cầu nguyện sẽ thành hiện thực, ước gì được nấy. Ngày lập tức, tôi hỏi người đàn ông ấy xem chùa Phật Bà Quan Âm ở đâu, đường đi thế nào. Sau khi nhận được câu trả lời, sáng sớm ngày hôm sau, tôi đi lễ tại chùa Quan Âm ngay. Chùa Quan Âm nơi đây thật là đẹp, đúng như lời tán thưởng mà người ta dành cho nó. Tôi bắt đầu cầu nguyện, xin cho tôi may mắn, nhanh trả hết nợ để trở về nhà, gặp lại Phồn, người con trai mà tôi thầm yêu trước khi đi Singapore vì tôi luôn rất nhớ

Phồn, hy vọng cậu ấy sẽ đáp lại nỗi nhớ nhung của tôi. Sau khi cầu nguyện xong, tôi gọi điện thoại cho Phồn nói tôi thầm yêu cậu ấy đã lâu. Thật ngạc nhiên, Phồn vừa nghe đến đó đã vội thú nhận cậu ấy đang rất nhớ tôi, rất muốn tôi nhanh chóng trở về. Tôi vô cùng hạnh phúc khi nghe Phồn thổ lộ. Ôi... tôi chỉ muốn trở về Thái Lan ngay hôm đó. Tôi bảo Phồn một tuần nữa tôi sẽ về.

Đi lễ xong, tôi vội về tắm rửa, thay quần áo để đi làm. Khi tôi và khách ở trong phòng chưa đầy năm phút thì có người gõ cửa.

Tôi đã ra mở cửa mà không hề nghi ngờ gì vì đoán là chủ khách sạn gõ cửa để báo gì đó. Nhưng khi mở cửa ra thì mới biết đó là cảnh sát CID! Lúc đó tôi không biết phải làm gì, không biết phải chạy trốn đi đâu. Sau đó, cảnh sát áp giải tôi đến chỗ tập trung những người bị bắt, khi đó có khoảng năm, sáu người. Tôi thấy nhóm cảnh sát đang túi bụi với việc bắt giữ trật tự nên chuẩn bị tư thế chạy trốn, chắc hẳn sẽ thoát không ngờ lại bị một nữ cảnh sát kéo tôi lại, tát vào mặt tôi liên tục không hề kiêng nể. Tôi vừa đau vừa hận, bọn chúng không giống cảnh sát Nhật Bản và Hồng Kông chút nào, cảnh sát hai nước đó chưa từng dùng bạo lực với chúng tôi.

Lúc đó tôi nghĩ đến Phật Bà Quan Âm và những lời cầu nguyện, sao mà có thể linh thiêng đến thế chứ, đúng là cầu gì được nấy, vừa cầu nguyện buổi sáng, buổi tối đã linh ứng ngay. Ai cũng nói đến Singapore mà không tới chùa Quan Âm thì coi như chưa đến. Phần tôi đã đến đó rồi, đã cúi lạy Phật Bà Quan Âm, vậy là tôi đã đến Singapore. Thôi thì cũng đã đến lúc về nhà được rồi.

Cảnh sát giam chúng tôi ở tầng hầm của một tòa nhà. Ở đó có nhiều người ngoại quốc, cả trai lẫn gái, đến cả nhà sư Thái Lan mặc áo cà sa vàng cũng bị giam tại đó. Sau đó, tôi biết được vị sư đó nhập cảnh bất hợp pháp nên cũng bị cảnh sát bắt. Họ giam tách riêng nam nữ. Hôm bị bắt, tôi chỉ mặc bộ váy quây màu trắng. Cảnh sát không cho tôi mang theo bất cứ đồ gì,

do vậy tôi cứ phải mặc nó trong suốt mười ngày bị giam mà không hề được tắm hay thay bộ khác, lúc về Thái cũng mặc bộ váy đó luôn.

Bị bắt giam cùng tôi có khoảng hai mươi người phụ nữ Thái Lan, còn lại là người Trung Quốc, Bangladesh, Nigeria và nhiều quốc tịch khác nữa. Trong phòng không có chăn, không có gối, không có giường nằm gì cả, nhà vệ sinh không có cửa. Phòng còn bật điều hòa rất lạnh, tất cả cứ như tra tấn vậy. Điện bật sáng ngày đêm nên chúng tôi không phân biệt được thời gian. Đến khi được đưa ra ngoài, chúng tôi đều như người bị hỏng mắt, phải mất một lúc cho mắt điều chỉnh mới có thể đi tiếp được. Mỗi ngày chúng tôi được ăn hai bữa, một bữa vào lúc chín, mười giờ sáng sẽ có trà và một miếng bánh mì cứng, ăn được hay không, no hay chưa no bọn họ không hề quan tâm. Bữa ăn thứ hai là vào khoảng bốn, năm giờ chiều, đồ ăn gồm cơm và một món ăn kèm, món ăn nhiều gia vị và khó ăn.

Cảnh sát gọi chúng tôi đi hỏi cung để làm hồ sơ, ai đã từng bị trục xuất trước đó sẽ bị họ cắt trụi tóc, trông không khác gì một con chuột nhắt. Trước khi nghe người ta đồn bị bắt lần thứ hai ở Singapore sẽ bị cảnh sát cắt cụt tóc, tôi đã không tin. Nhưng ngày hôm đó, tận mắt chứng kiến, tôi mới hiểu tất cả đều là sự thật, đến mức rất nhiều người chửi thề: “Đừng để tao phải nhìn thấy bản mặt mày trên đất nước tao”.

Cảnh sát trông coi chúng tôi có lẽ không phải người Singapore. Có người còn nói bọn họ được thuê từ Malaysia hay Ấn Độ gì đó. Bọn họ đều rất thích thể hiện quyền lực, giễu võ dương oai, cả nam và nữ. Khi bọn họ hỏi cung chúng tôi, nếu trả lời chậm trễ chúng tôi sẽ bị bạt tai ngay lập tức. Bọn chúng cư xử như thể chúng tôi không phải người. Cái gì đưa cho chúng tôi không vừa tầm tay thì chúng dùng chân đá đến. Tôi từng thấy có một người đàn ông bị giam quá tức giận mới chống lại liền bị chúng quy lại đánh hội đồng.

Tôi bị giam khoảng mười ngày thì được chuyển về Thái Lan. Lúc đó, vé máy bay và hộ chiếu của tôi đều ở chỗ ông chủ nên bọn chúng bắt tôi làm

hộ chiếu mới rồi áp giải chúng tôi đi đường bộ đến biên giới Malaysia sau đó thả ở cửa khẩu Sadao phía Thái Lan. Tôi lang thang ở Hat Yai vì không có tiền mua vé tàu về Bangkok. Sau đó những người đi cùng góp lại cho tôi vay vừa khít tiền vé tàu. Tôi làm thân với một nhóm nam thanh niên trên tàu. Khi đã nói chuyện thân mật rồi, tôi mặt dày hỏi xin họ một trăm bạt để mua vé xe bus về nhà. Bạn có tin không khi tất cả bọn họ đều vô cùng tốt bụng, thể hiện sự yêu thương đùm bọc giữa những người Thái với nhau bằng cách... không ai cho tôi đồng nào cả! Bọn họ còn nói với nhau bằng tiếng Isan[1] đại khái rằng đừng cho tiền người phụ nữ này vì cô ta là gái bán dâm ở nước ngoài mới bị dẫn độ về nước. Lúc đó tôi nghe hiểu và cảm thấy rất xấu hổ. Tôi phải trốn sang ngồi ở toa tàu khác. Khi tàu đến ga cuối Hualamphong, tôi không biết phải lấy tiền ở đâu để mua vé xe bus về nhà nên quyết định mặt dày một lần nữa đi xin tiền người đứng chờ ở bến xe bus. Một người đàn ông cho tôi hai mươi bạt kèm theo cái nhìn lạ lùng. Ánh mắt ấy ám ảnh tôi cho đến tận bây giờ khiến tôi không còn dám xin tiền ai nữa.

[1] Một thứ tiếng địa phương của Thái.

Lần đi làm tại Singapore tôi chẳng thu được gì, lại còn bị giam vào tù và chịu đủ cảnh cơ cực. Tất cả khiến tôi ghê sợ Singapore và không dám nghĩ sẽ quay trở lại nơi đó lần nào nữa vì tôi không muốn bị cắt cụt tóc nếu bị bắt lần thứ hai.

Nhưng rất nhiều người Thái khác không biết sợ là gì, bị cắt cụt rồi vẫn cố tìm đường để đi lần nữa. Còn tôi thì “Sợ quá rồi!”.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đời Xuống Đốc Phải Vay Tiền Của Sư

Bị Phồn, người chồng đầu gối tay ấp suốt mười năm bỏ lại cùng một con chó, tôi có cảm giác mình cũng chẳng khác gì một con chó. Mỗi khi Phồn lấy cớ về thăm mẹ để vui thú cùng tình nhân tôi chỉ biết đau lòng, cơm nước chẳng muốn ăn, đêm đêm uống thuốc an thần mới chợp mắt được. Thời gian đó, tôi luôn trong tình trạng rất tồi tệ, chẳng dám ra ngoài bởi mọi người ở trong mọi người ở Mae Klong đều biết chồng tôi đã đi theo người phụ nữ khác.

Tôi bắt đầu uống thuốc ngủ nhiều hơn, giống như hồi tôi ở Nhật Bản, tình trạng rất tồi tệ, uống đến mức bị ảo giác, trong đầu tưởng tượng ra đủ mọi thứ. Một buổi sáng, tôi mơ hồ thấy như có người đang hiếp mình liền vùng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ trèo lên bờ tường trước nhà, trên người mặc độc một cái quần lót. Nghĩ lại vẫn không hiểu tại sao lúc đó tôi có thể trèo lên được rồi gọi cảnh sát 191 đến giúp tôi xuống. Khi tỉnh lại, tôi xấu hổ với hàng xóm đến mức không dám ra khỏi nhà. Có người kể chuyện đó cho bố mẹ Phồn nghe, khiến cho bố mẹ Phồn càng ủng hộ Phồn chia tay với tôi.

Nhưng thế vẫn còn chưa đủ... trong khi bên cạnh tôi đã không còn ai, đến cả người bạn tôi từng thân thiết nhiều năm cũng xô xát với tôi đến mức cùng bị đưa đến đồn công an. Hồi đó tôi giống như bị ma nhập vậy, nhiều người còn cho là đáng đời tôi. Không một ai cư mang giúp đỡ tôi trong lúc hoạn nạn. Chỉ có gia đình chú Phổ hiếu, cư mang và cố gắng giúp đỡ tôi. Họ rất tốt khi không hùa theo người khác tẩy chay tôi.

Trước đây, khi còn sống chung với Phồn, tôi cố gắng buôn bán kiếm tiền, làm đủ mọi việc không chút hề nà vì lúc đó tôi nghĩ rằng cuộc đời này, tôi chỉ muốn ở bên Phồn mà thôi, tôi không muốn trở lại làm nghề cũ nữa. Bạn

bè tôi hoài nghi: “Làm gì có chuyện, không lâu sau cũng sẽ quay lại làm thôi”. Khi đó, tôi đã cãi hết hơi: “Không đúng. Tôi bỏ nghề gần mười năm rồi và chắc chắn sẽ không quay lại nghề cũ nữa, vì tôi đã có một gia đình đầm ấm, có người yêu thương chăm sóc tôi”.

Tôi và Phồn ngồi xe lang thang đi bán hàng ở nhiều nơi. Đến Hua Hin tôi bất ngờ gặp lại Mốt. Cả hai ngơ ngác nhìn nhau rồi Mốt hỏi: “Usumi đến bán hàng ở đây hả?”. Chúng tôi nói chuyện về thằng Kô, chị To, Kích, cô Wan và nhiều người khác nữa.

Mốt nói giờ cô làm trong một khách sạn bốn sao. Rồi từ đó Mốt đến giúp tôi bán hàng vào mỗi thứ bảy, chủ nhật. Chúng tôi ngày càng thân nhau hơn, Mốt cũng đã thay đổi rất nhiều, không còn giống như khi ở trong tù, luôn đối nghịch với tôi nữa.

Tôi đã buôn bán và làm rất nhiều nghề nhưng đều thất bại.

Rồi Phồn ngoại tình và người phụ nữ đó có thai. Vậy là tất cả kết thúc, tôi bất lực nói không nên lời, chấp nhận để họ về ở với nhau vì tôi thấy thương đứa bé, đứa bé nên được sinh ra trong một gia đình hoàn thiện.

Nhưng trong khi Phồn khẳng khẳng xác nhận cô ta có thai thì tất cả những người tôi hỏi lại nói chưa từng thấy cô ta mang bầu. Nó khiến tôi suy nghĩ mãi, không biết cuối cùng Phồn bỏ tôi vì lý do gì?

Tôi sống tại Mae Klong cùng một con chó vốn quen sung sướng. Nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ bỏ nó hoặc cho người khác nuôi nó ngay cả khi đến cơm tôi cũng chẳng còn tiền mua.

Đôi lúc tôi nhìn thấy Phồn lái xe hoặc đi bộ một mình. Tôi cố gắng đi đến nói chuyện để xin tiền mua cơm. Nhưng cậu ta lại ngoảnh đi khi nhìn thấy tôi, đôi khi lái xe chạy trốn, không cho tôi có cơ hội đến gần. Cậu ta quá tàn nhẫn, giống như người ta vẫn thường nói, vợ chồng sau khi chia tay rồi chỉ là hai người xa lạ hoặc thậm chí một số người còn là kẻ thù của nhau nữa.

Lúc đó, tôi không biết phải làm gì với cuộc đời mình nữa. Tôi ngồi thần thờ quan sát căn phòng thuê, bỗng thấy cái giỏ treo trước bàn thờ Phật. Trong giỏ có tờ một trăm bạc đã được khắc dấu bùa, gấp lại rất nhỏ. Tôi liền lấy đồng tiền đó ra, gấp mặt có khắc bùa vào bên trong rồi cầm đi mua cơm vì sẽ là vô cùng xấu hổ nếu họ biết tôi khốn cùng đến mức phải lấy tiền cúng để tiêu.

Một trăm bạc đó giúp tôi sống được hai, ba ngày. Tôi cố gắng chi tiêu tiết kiệm nhất có thể, thức ăn mua về phải chia một nửa cho con chó mà trước đây mỗi ngày tôi phải mất đến năm mươi bạc mua thức ăn cho nó. Nhưng đến hôm nay, hai mươi bạc thức ăn chia đều cho chó và người. Đôi khi, tôi còn phải đến ăn nhờ hủ tiếu ở quán của một người bạn tên Big.

Big chưa từng lấy tiền ăn của tôi dù chỉ một lần, đã thế còn gói cho tôi một ít mang về cho chó nữa. Tôi vừa đau, vừa hận, vừa ngại với mọi người ở khu Mae Klong. Về đến phòng, tôi nằm nghĩ rất nhiều, chỉ muốn tự tử cho xong, nhiều lần định thắt cổ chết nhưng bị chủ nhà phát hiện, họ nói với tôi: “Chị Ninh, em biết chị đang cùng quẫn, nhưng chị đừng có thắt cổ tự tử trong phòng trọ nhà em nhé, không thì sẽ chẳng có ai dám đến thuê trọ nữa đâu”.

Tôi định quay về với mẹ ở Bangkok nhưng chợt nhớ mẹ cũng còn phải ở nhờ nhà bác dậu. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy cuộc đời chẳng còn sự lựa chọn nào cho tôi cả.

Rồi ngày ấy cũng đến, ngày mà tôi phải mặt dày đến vay tiền của một vị sư ở chùa Chula Mani hay còn gọi là chùa Luang Pho Nuang. Vị sư này chẳng phải thân thích họ hàng gì của tôi cả nhưng thầy đã gặp tôi và Phồn đến chùa lễ Phật. Tôi thưa chuyện với thầy: “Hiện giờ con đang ở trong tình trạng rất tồi tệ vì bị chồng bỏ, tiền bạc cũng không còn lấy một xu. Thầy có thể cho con vay năm nghìn bạc được không ạ?”. Sư thầy đồng ý cho tôi vay mà không hỏi gì thêm. Tôi vô cùng xấu hổ khi phải vay tiền của sư thầy nhưng biết làm sao được, tôi không còn sự lựa chọn nào khác cả.

Sau đó, tôi về ở Bangkok, đến xin ở nhờ nhà anh trai cùng chị dâu. Một lần nữa, tôi phải bắt đầu lại từ con số không.

Khi lâm vào tình cảnh tồi tệ, tôi tin rằng vô số người sẽ chịu làm mọi việc cho dù phải mất đi danh dự của bản thân để có thể sống sót qua ngày. Tôi đã trải qua tất cả những hoàn cảnh đó, tôi cố gắng làm tất cả để mọi thứ không phải quay trở lại làm gái bán dâm như cũ. Do đó, tôi chịu đựng mọi khổ, kiên nhẫn và chịu xấu hổ để bản thân và một con chó, người bạn đồng cam cộng khổ với tôi trong suốt gần mười năm qua, thoát khỏi sự đói nghèo.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không thể chống lại số phận được mãi, tôi phải quay về với nghề bán thân, cái nghề mà những người “trong ngành” đã nói “Không ai có thể thoát khỏi nó được”. Nhưng dù thế nào, tôi vẫn luôn tự nhủ với bản thân, chắc chắn sẽ có một ngày tôi sẽ thoát được lời nguyền này.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngồi Tù Ở Bahrain!!!

Bước sang tuổi bốn mươi, đếm lại tôi đã bỏ nghề được mười năm thế mà vẫn phải trở lại làm gái bán dâm một lần nữa nhưng lần này là ở Bahrain.

Đến Bahrain tôi thấy người Muslim (người Hồi giáo) ở Bahrain không tỏ thái độ khinh ghét những người phụ nữ làm nghề bán thân một cách rõ ràng, quyết liệt như những người ở Muslim nơi khác. Thậm chí họ còn thích thân thiết với gái bán dâm nữa là khác. Tất nhiên đây là đàn ông Bahrain, phụ nữ Bahrain chúng tôi không mấy khi gặp.

Cảnh sát Bahrain phần lớn là người tốt bụng, khác hẳn với cảnh sát Singapore. Bản thân tôi có rất nhiều bạn bè là cảnh sát CID ở Bahrain. Bọn họ cũng mở các đợt càn quét những ổ mại dâm. Nhưng những người bạn CID sẽ báo cho tôi thời gian nguy hiểm, nơi nào cần phải cẩn thận, nơi nào cấm đến chơi, nơi nào đứng đón khách... Ngoại trừ khi nào chúng tôi thật sự vận đen thì có thể vô tình bị bắt. Nếu bị cảnh sát CID chính thống bắt, họ sẽ không cướp tiền của chúng tôi hay đưa ra điều kiện trao đổi và càn không có chuyện sàm sỡ. Bọn họ cứ xử với tư cách là tín đồ Hồi giáo ngoại đạo.

Vào dịp lễ hội Ramadan khoảng tháng tám, tháng chín, Bahrain cấm bán tất cả các loại rượu hoặc đồ uống có cồn, sàn nhảy, quán rượu, bar đều đóng cửa, ngừng phục vụ trong vòng một tháng. Tất cả quán ăn ở Bahrain sẽ đóng mở theo thời gian cố định, tức là một ngày mở cửa vào ba khoảng thời gian, mỗi lần chỉ được mở khoảng hai, ba giờ mà thôi. Tôi và các bạn của mình phải ngừng “cung cấp dịch vụ”, chúng tôi không mấy khi có khách. Mọi người phải sống trong khổ sở, tiền mua cơm khi có khi không, đôi khi chúng tôi còn phải đi vay lãi để sống qua tháng đó.

Tôi ở Bahrain, chờ Dave quay lại công tác. Được tin Dave sẽ tới sau khi lễ Ramadan kết thúc, tôi cảm thấy rất vui, Dave sẽ trả tiền thuê phòng để đến ở cùng tôi thay vì ở khách sạn. Dave tới Bahrain, đến ở cùng tôi như thỏa thuận. Lúc đó tôi không còn lấy một xu dính túi, không có tiền mua đồ dùng nhưng Dave cũng không tỏ ý sẽ giúp tôi tiền sinh hoạt. Tôi rất thắc mắc chuyện Dave keo kiệt như thế. Cuối cùng, khi không chịu được nữa, tôi bảo Dave trở về doanh trại, tôi còn phải đi làm. Và tôi cũng không cần anh ta trả tiền phòng nữa vì tôi đã chán ngấy một Dave keo kiệt thế này rồi. Dave rất ngạc nhiên khi nghe tôi nói vậy nhưng anh ta vẫn cố gắng nói chuyện với tôi để cả hai có thể hiểu nhau hơn. Anh đồng ý đáp ứng mọi yêu cầu của tôi nhưng tôi không chịu cho Dave một cơ hội nữa. Tôi suy nghĩ rất nhiều và rút ra kết luận: một là, Dave chưa từng rộng rãi với tôi trong suốt hai năm quen nhau, tôi đã cho anh nhiều cơ hội nhưng anh không hề thay đổi; hai là, Dave đã có vợ, có gia đình hạnh phúc nên tuyệt đối không bao giờ có chuyện anh trở thành người yêu hoặc chung sống với tôi suốt đời.

Cho đến khi Dave quay về Mỹ, chúng tôi cũng ngồi lại nói chuyện. Dave để lại cho tôi số tiền nhiều hơn tất cả các lần anh cho tôi trong hai năm qua. Tôi mang tiền đi trả tiền phòng, trả nợ bạn, vẫn còn thừa ra một ít tiền nên tôi quyết định chuyển chỗ trọ, thuê một căn phòng mới rẻ hơn đề phòng tháng sau không kiếm được tiền. Công việc cũng không phải lúc nào cũng suôn sẻ, ngày nào cũng có khách, đôi khi cả tuần tôi chẳng có khách nào, thu nhập không cố định.

Vậy là tôi đã chuyển đến phòng trọ mới. Chỗ này chỉ phải thanh toán tiền phòng theo tuần, rẻ hơn, tiết kiệm hơn vì tôi và bạn cùng phòng mỗi người trả một nửa, như vậy đỡ phải mang gánh nặng tiền nong khi tới cuối tháng.

Khi tôi và cô bạn thân tên Chiếp chuyển đến ở phòng trọ mới, trong túi mỗi người còn lại khoảng mười bi-đi, vừa đủ để xin giấy phép ra vào quán bar. Do vậy, đêm hôm đó chúng tôi phải cố gắng đi tìm khách, nếu không sẽ

không có tiền mua cơm ăn và không có tiền để xin giấy phép đi làm ngày tiếp theo.

Trong quán bar, có khá nhiều khách thích tôi nhưng nhìn bọn họ đều giống người Á Rập, còn tôi chỉ đi với khách Tây thôi. Chiếp bảo thôi: “Chị Ninh này, nếu đêm nay không có khách Tây, mình cũng phải đi khách thôi, nếu không ngày mai chị em mình chẳng còn đồng nào trong người đâu”. Tôi cũng đành nghe theo. Nhưng thật may mắn vì đến nửa đêm bỗng có một vị khách Tây đến hỏi chuyện tôi, hỏi tôi tên là gì, người nước nào. Tuy nhiên vị khách Tây này khiến tôi thấy sợ và không muốn đi cùng vì anh ra to lớn như những vận động viên thể hình vậy. Tôi trả lời tôi là E-ri, người Nhật. Vừa nghe vậy, gã Tây đã lập tức chuyển sang nói chuyện bằng tiếng Nhật với tôi. Tôi giật mình vì anh ta nói tiếng Nhật khá thành thạo. Chúng tôi nói chuyện bằng tiếng Nhật, càng lúc càng hợp nhau hơn, cuối cùng anh ta sử dụng dịch vụ qua đêm với giá tám nghìn bạc.

Chiếp rất vui vì tôi có khách, như thế nghĩa là ngày mai hai chúng tôi đã thoát chết rồi.

Khi đến khách sạn, tôi mới biết vị khách này là doanh nhân làm việc khắp thế giới. Anh ta có vẻ rất giàu, ở khách sạn năm sao, dùng toàn đồ hiệu.

Chưa hết một tiếng tôi đã xong việc gồm cả massage cho anh ta để giết thời gian nữa, khách nói nếu tôi muốn về nhà có thể về luôn, ngày mai anh ta sẽ đến tìm tôi ở chỗ cũ. Tôi quá vui vì không phải qua đêm, tôi gọi điện cho Chiếp ngay hy vọng kịp quay lại làm việc vì lúc đó mới một giờ sáng, vẫn còn thừa thời gian để làm việc cả đêm nữa. Chiếp nói cô ấy về nhà rồi vì không có khách và cũng không có tiền xin giấy phép vào quán bar khác, cô ấy giục tôi về làm nộm đu đủ ăn. Tôi thấy cũng được, đỡ phải đi làm nữa, về nhà nghỉ ngơi, mai lại đi cùng khách Tây đó. Nhưng thế là đủ tiền phòng tuần này rồi.

Tôi về đến phòng ở tầng ba của khách sạn, gõ cửa nhưng không thấy Chiếp mở cửa. Gọi điện thì Chiếp nói: “Chị Ninh xuống tầng hai gấp, có khách cần hai người”. Nơi chúng tôi thuê phòng, khi có khách họ cũng gọi chúng tôi đi làm. Cũng tốt, như thế chúng tôi được làm ngay tại khách sạn, đỡ phải ra ngoài, đỡ phải mất phí.

Tôi hỏi Chiếp: “Khách là người nước nào?”. Chiếp trả lời: “Người Oman”, tôi bảo: “Chị không xuống đâu!” nhưng Chiếp vẫn cố nài: “Chị xuống xem trước đi, chị không làm thì cũng không sao, xuống đây ngồi chơi, xuống uống rượu cùng nhau cũng được, khách rất hào phóng bo tiền không ngừng, không cần ngủ cũng được tiền, chỉ cần xuống vui vẻ với nhau thôi”. Tôi định xuống tầng hai tìm Chiếp và lấy chìa khóa rồi sẽ lên phòng.

Nhưng khi xuống đến nơi, tôi thấy Chiếp đã rất say, chỉ mặc mỗi áo ngực và quần trong còn khách vẫn ăn mặc lịch sự, quần áo đầy đủ. Chiếp nói với tôi khách bo bốn mươi bi-đi mà không yêu cầu làm việc, chỉ cần ngồi uống rượu và múa cho anh ta xem. Tôi đồng ý, chỉ uống rượu cũng được bốn mươi bi-đi, khoảng bốn nghìn bạc, quá hời. Một lúc sau, Chiếp và khách vào phòng, tôi ngồi chơi điện tử ngoài phòng khách. Đang say sưa chơi điện tử, tôi cảm thấy có người đi vào phòng. Ngẩng đầu lên tôi thấy ba người đàn ông người Ả Rập đang tiến lại phía tôi từ phía ban công, tôi nghĩ bọn này chắc sẽ hiếp tập thể tôi và Chiếp. Thêm hai người đàn ông nữa đi vào, tôi gọi Chiếp: “Chiếp, bọn nó dẫn người vào đây phòng, lần này thì chúng mình chết chắc”. Hai người mới tới phòng Chiếp và khách, ba người đàn ông còn lại nói với tôi: “Không phải sợ, chúng tôi không làm gì cô đâu. Chúng tôi là cảnh sát CID”. Một trong số ba người còn lại hỏi tôi: “Xuất trình visa, cô có visa không?”. Tôi không biết họ có đúng là cảnh sát thật hay không bởi nhiều bạn tôi đã từng bị kẻ giả danh cảnh sát bắt, chúng bắt họ ngủ cùng, đôi khi còn hiếp dâm tập thể nữa. Rồi một người khác nói tiếp: “Tôi sẽ không làm gì cô, sẽ thả cô đi và sẽ không trao trả cô về Thái Lan nếu cô nói cho chúng tôi biết khách sạn này còn bao nhiêu bạn cô, ở những phòng nào”. Vì muốn thoát thân, tôi liền nói với họ: “Tầng năm, sáu

còn nhiều người lắm”. Lúc đó tôi chỉ sợ tôi và Chiếp bị hiếp dâm tập thể hoặc tệ hơn là bị chết trong phòng giống như bạn tôi từng bị ở Nhật.

Nhưng cuối cùng, bọn họ không tìm thấy cô gái nào ở tầng trên nên tôi và Chiếp bị đưa về đồn cảnh sát. Hóa ra bọn họ đúng là CID!

Lát sau, một tốp CID khác đưa bảy, tám cô gái Thái về đồn. Lúc ấy tôi mới biết đó là đêm họ càn quét gái bán dâm người nước ngoài tại Bahrain. Gần như không ai chạy thoát bởi bọn họ đóng giả khách chơi trà trộn vào tất cả các điểm bán dâm. Hôm đó, nếu tôi ngủ lại với khách Tây thì đã thoát thân. Nhưng số phận đã an bài. Đen quá, đây là đêm đầu tiên tôi đi làm sau khi nghỉ lễ Ramadan một tháng, còn chưa đủ tiền mua vé máy bay và tiền quá hạn visa trở về Thái đã “được cảnh sát đến tận nơi mời đón”.

Tôi phải liên lạc với Dave để xin tiền máy bay về Thái Lan, Dave không thể chuyển tiền sang cho tôi được và cũng không biết phải chuyển như thế nào vì tôi đang ở trong tù. Tôi liên lạc với người thân nhờ chuyển tiền sang nhưng anh chị tôi đều không có tiền. Vậy là tôi sẽ phải ngồi tù ở Bahrain ba tháng.

Nhưng thật may vì Chiếp liên lạc được với người thân, họ nói sẽ chuyển tiền cho và còn tốt bụng cho tôi vay nữa. Nếu không có Chiếp chắc tôi sẽ phải ở Bahrain tận ba tháng rồi mới được trở về Thái Lan.

Thật ra, ngồi tù lần này không làm tôi và Chiếp khủng hoảng lắm bởi chúng tôi đã quen với việc bị bắt. Chỉ tiếc là bị bắt quá sớm.

Nhà tù Bahrain được xây dựng cạnh bờ biển nên ai muốn trốn cũng không thể thoát được. Điều này cũng giống ở Nhật Bản và Singapore, họ cũng xây nhà tù trên vách đá cạnh bờ biển. Bên trong, nhà tù chia thành những dãy phòng giam dài liền nhau giống như nhà trọ, có tất cả bốn dãy, hai dãy nhà giam nữ và hai dãy nhà giam nam. Phòng giam nữ chỉ có giám thị nữ và hai người Bahrain, họ nhìn chúng tôi đầy khinh miệt. Mỗi khi

chạm vào người chúng tôi, bọn họ dùng găng tay cao su cứ như thể chúng tôi có vi khuẩn gây bệnh vô cùng nguy hiểm, nếu bị lây sẽ chết ngay lập tức vậy.

Tôi và Chiếp rửa họ bằng tiếng Thái: “Tưởng chúng mày sạch sẽ lắm đấy hả? Chúng mày nên biết chòng chúng mày đều đã từng ngủ với tao đấy”.

Giám thị bắt chúng tôi cởi hết quần áo xem chúng tôi có cất giấu gì phạm pháp hay không. Khi cởi áo, bọn họ vừa nhìn vừa nói với nhau cứ như đang nghiên cứu thân thể chúng tôi, có khi còn cười nhưng chúng tôi nghe không hiểu.

Tù nhân cũ phần lớn là người Thái Lan. Bọn họ xúm lại hỏi chúng tôi bị bắt ở đâu, ở khách sạn nào, quán rượu hay bar, căn hộ. Sau đó người nói chúng tôi sẽ phải ngồi tù tận ba tháng, người khác thì lại bảo chỉ phải ngồi tù không quá bảy ngày. Chiếp bật khóc khi nghe sẽ phải ở tù cả tháng, còn tôi thì bình thản hơn, tôi đã quá quen với việc ngồi tù rồi, từng sống trong tù hơn ba năm giờ ngồi ba tháng có gì là to tát, chẳng mấy chốc sẽ được về nhà. Nghĩ đi nghĩ lại còn không muốn về nhà nữa là khác vì về thì biết làm gì, ở đâu.

Ở đây không phải làm việc như nhà tù Thái Lan, không có tập thể dục hay được phép hút thuốc lá như ở nhà tù Nhật Bản nên mọi người chỉ biết tụ tập nhóm lớn nhóm nhỏ buôn chuyện. Chúng tôi ngủ giường tầng, mọi người được tự chọn giường, mỗi người một giường, không chen chúc nhưng giường chiếu khá bẩn. Phòng giam của tôi có khoảng hơn trăm người mang nhiều quốc tịch khác nhau. May mắn cho chúng tôi, đầu gối phòng này là người Thái. Người này có lẽ đã sống trong nhà tù này nhiều tháng rồi nên mới được lên chức “đại tỷ”, cô ta buôn ma túy ở Bahrain nên chưa được dẫn độ về Thái Lan.

Chúng tôi mỗi người chỉ có hai bộ quần áo mặc mà thôi, nếu không đủ phải đi mượn của người khác để mặc. Một ngày trong tù của chúng tôi bắt

đầu từ lúc sáu giờ sáng, thức dậy làm vệ sinh cá nhân rồi đợi ăn sáng vào lúc bảy giờ. Chúng tôi phải xếp hàng nghiêm chỉnh để đợi đến lượt, bữa sáng có nước trà, bơ, rô ti và một ít hoa quả.

Người Bahrain dùng tay bốc cơm và thức ăn, giống như người Thái Lan thời xưa. Chúng tôi cũng không có thìa, phải ăn bốc. Chán nhất là thức ăn của họ nặng mùi gia vị, đến mức rửa tay vẫn không hết mùi, thêm một điểm nữa là thức ăn đựng trong khay trứng, kể cả nước canh và sữa nên khá khó khăn khi muốn uống nước canh hay uống sữa, mỗi lần dốc khay tất cả thức ăn sẽ chảy chung vào một chỗ. Bạn tưởng tượng xem nó kinh khủng như thế nào.

Chúng tôi phải ăn xong trước tám giờ sáng, sau đó đợi điểm danh. Đến khoảng chín giờ, mọi người chia nhau đi về phòng của mình. Đây là khoảng thời gian chúng tôi tụ tập thành nhóm, ngồi bàn bạc xem về Thái Lan sẽ làm gì, rồi hẹn hò gặp nhau tại Thái, một số người lại muốn trở lại Bahrain vì có người yêu ở đây. Trong suốt các cuộc bàn bạc tôi chưa từng thấy ai tính bỏ nghề này cả. Tôi và Chiếp thống nhất với nhau sau khi về Thái Lan sẽ đi Malaysia vì Chiếp từng làm việc tại đó nên có nhiều người quen.

Mười một giờ rưỡi, chúng tôi lại xếp hàng đợi lấy đồ ăn trưa. Bữa trưa là rô-ti, canh cà ri và còn có thêm rau thái nhỏ để bên cạnh khay nữa. Một điều quan trọng là nếu ai không ăn được thịt bò thì xin chia buồn vì ở Bahrain, mọi người trong tù đều phải ăn thịt bò, nếu không ăn được thì phải nhịn, đến bản thân tôi cũng phải phá luật của mình để có thể sống sót vì tôi nghĩ Phật bà chắc sẽ không giận và trừng phạt tôi đâu. Ăn trưa xong giám thị lại điểm danh một lần nữa.

Khi đã ăn trưa và điểm danh xong, chúng tôi lại được thả cho tiếp tục vui chơi tự do như buổi sáng cho đến năm giờ chiều, bữa tối mà chúng tôi chờ đợi cuối cùng cũng đến. Mọi thứ vẫn như cũ, tức là vẫn phải xếp hàng theo trật tự để lấy thức ăn, bữa tối có cơm, thịt và một ít hoa quả. Sau khi ăn lại

điểm danh một lần nữa. Tôi không hiểu bọn họ điểm danh gì mà nhiều thế, một ngày những ba lần.

Buổi tối, chúng tôi lại tùm tùm hàn thuyên hết chuyện này đến chuyện khác cho đến lúc ngủ. Cuộc sống cứ trôi qua như vậy được sáu ngày thì tôi và Chiếp được thả ra để dẫn độ về Thái Lan. Khi rất nhiều người ngạc nhiên, thắc mắc tại sao tôi và Chiếp lại chỉ bị giam có mấy ngày. Thật ra là bởi tôi và Chiếp đã có vé máy bay và thanh toán tiền quá hạn visa xong hết rồi.

Chuyến đó tôi nợ Chiếp hai mươi nghìn bạt. Như vậy tôi ở Bahrain suốt hai năm trời nhưng không được gì cả, có duy nhất một điều an ủi là tôi cũng gửi về biểu mẹ được một ít.

Tôi nghĩ lại, sống ở Nhật đến sáu, bảy năm cuối cùng bị bắt tôi cũng trắng tay, đi đi lại lại Hồng Kông bao nhiêu lần cũng không để được đồng nào. Singapore cũng thế.

Dù tôi có đi nước nào đi nữa, cuối cùng cũng trở về nước với hai bàn tay trắng!

Dave dẫn tôi về Thái Lan thì liên lạc với anh ngay nên tôi gọi cho Dave. Dave khuyên tôi đi học một khóa trang điểm, anh ấy sẽ giúp đỡ tôi. Dave trả mấy chục nghìn bạt tiền học phí cho tôi, thậm chí cả tiền thuê phòng vì tôi không hợp với anh trai nên phải chuyển ra ngoài.

Học xong, không xin được việc, tôi quay ra viết sách, viết để gửi đi thi giành giải thưởng năm mươi nghìn bạt. Tôi đã viết Tôi là Ê-ri như thế đấy.

Không ngờ tôi được giải nhất giải thưởng Chommard, số tiền thưởng nhiều hơn tưởng tượng của tôi rất nhiều. Đoạt được giải thưởng này cũng giúp tôi gặp được nhiều nhân vật quan trọng. Tôi đã có công việc, tôi đã thấy con đường của mình, hy vọng đã đến với tôi một lần nữa.

Cám ơn những người tốt đã giúp đỡ tôi, giúp tôi thoát khỏi nghề bán thân, giúp đời tôi sang trang mới.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tôi Cũng Là “Mẹ”

Những năm tháng qua, cho dù tôi có bị ngồi tù bao nhiêu nơi, bao nhiêu lâu thì thời gian cũng sẽ xóa dần đi những cảm xúc, cả niềm vui và nỗi buồn. Nhưng chưa bao giờ tôi quên được sự đau đớn hay ngừng hối hận vì đã từng đi phá thai, dù là không thành. Tôi không bao giờ quên những lần bác bụng bầu chạy trốn những người thân vì họ tìm bắt tôi phá thai. Và cũng không thể quên được sự đau đớn tột độ khi sinh đứa bé ra. Cho đến tận hôm nay bên tai tôi vẫn còn văng vẳng tiếng dao khứa vào thịt, mở đường cho đứa bé chui ra. Rồi cả cái ngày mà tôi phải quấn con vào tã để bỏ chạy khỏi chính người bố của nó. Rồi ngày tôi ngồi khóc vì không có tiền mua sữa cho con, sữa tôi có nhưng không được cho con bú vì có vi khuẩn giang mai. Tôi chỉ biết khóc khi nhìn con uống sữa đặc và nước cơm thay sữa, cho đến khi một người công nhân xây dựng tốt bụng mua sữa bột cho con tôi. Nó khiến tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, vậy nên tôi quyết định đi bán thân lấy tiền nuôi con.

Một người không quen thân còn trích những đồng lương ít ỏi cho con tôi hộp sữa, tôi làm mẹ làm sao có thể cứ đứng nhìn được. Chó mèo còn biết yêu thương con, tôi là con người, tôi lẽ nào không bán thân để lấy tiền nuôi con, nuôi bố, nuôi mẹ. Dầu sao làm gái điếm cũng còn hơn trộm cắp hoặc buôn bán ma túy.

Vì vậy tôi cầu xin các bạn, những người đang đọc câu chuyện này của tôi đừng chửi mắng tôi xấu xa vì không mấy khi tôi nhắc đến con mình, bởi nếu tôi là một người mẹ ích kỷ, độc ác thì tôi đã phá thai bằng được rồi và quan trọng là tôi sẽ không phải đi bán thân để lo cho con. Hoặc tôi cũng đã có thể đồng ý làm vợ người công nhân xây dựng đó để anh ấy trở thành bố

mới của con tôi. Nhưng sau này sẽ ra sao? Ai dám chắc anh ấy sẽ yêu thương con tôi. Ai biết anh ấy có thể mang lại cho con tôi một tương lai tốt đẹp đến nhường nào?

Tôi không chăm sóc con cho đến khi nó lớn vì tôi đã gửi gắm con cho một người tốt hơn là bà nội của nó. Giờ đây, tôi cũng không đủ dũng cảm để quay lại nói với con: “Con ạ! Mẹ là gái bán dâm. Mẹ đã từng phải ngồi tù rất nhiều lần ở rất nhiều nơi”. Tôi thà để con tôi quên đi một người mẹ như tôi còn hơn. Tôi không muốn làm hại tương lai của thằng bé. Tôi muốn con được ở trong một môi trường tốt, được mở mày mở mặt, không phải xấu hổ vì có một người mẹ như tôi.

Tôi nói về con lúc này không phải để lấp liếm hay thanh minh gì cho mình cả, tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết rằng tôi chưa bao giờ quên tình nghĩa mẹ con. Có lẽ các bạn sẽ thắc mắc tôi đã làm được gì cho con tôi, hay tại sao tôi lại xuất hiện trong khi con tôi đang sống trong bình yên. Tôi thật lòng muốn nó quên tôi. Bây giờ, ngày nào tôi cũng luôn tụng kinh cầu phúc cho con có một tương lai tốt đẹp.

TÔI LÀ Ê-RI

Thanadda Sawangduean

www.dtv-ebook.com

Phụ Lục

Mại dâm là một hoạt động bất hợp pháp và đang trở thành vấn nạn xã hội ở nhiều nơi trên thế giới. Mại dâm được định nghĩa một cách ngắn gọn là sự “trao đổi về tình dục có thu tiền”, hay đầy đủ hơn là “sự cung ứng tình dục bởi một người cho một người khác như giao hợp hay thủ dâm có thu tiền hay một phần thưởng khác”.

Mại dâm có từ cổ đại, khi người ta bắt những người phụ nữ thực hiện các hành vi hoạt động mại dâm với ý nghĩa để làm hài lòng các thần thánh hoặc làm vật tế lễ. Mại dâm đã từng trở thành một ngành kinh doanh lớn trong thời Roma cổ đại. Tại châu Âu, nhà chứa đã xuất hiện từ thế kỉ XII và bùng nổ trong thế kỉ XIX. Nguyên nhân dẫn đến sự bùng nổ này xuất phát từ tình trạng kinh tế đói nghèo, xã hội xuống cấp và chính trị nổi loạn. Các cuộc chiến tranh thật sự đã làm phát sinh và gia tăng đáng kể các tụ điểm mua bán dâm để thỏa mãn nhu cầu sinh lý và tình dục cho các binh lính. Trong thế chiến thứ hai, hàng trăm nhà chứa dành cho quân nhân đã được quân đội Đức Quốc Xã và lực lượng SS thành lập (lực lượng SS là tổ chức vũ trang của Đảng Đức Quốc Xã). Những người phụ nữ nào nhiễm bệnh giới tính trong hình thức lao động cưỡng bức này thường chết trong trại thủ tiêu hay bị giết chết.

Trong những năm 1950, khi nổ ra chiến tranh Triều Tiên, Hàn Quốc coi quân đội Mỹ như một cơ hội thu lợi về kinh tế, và món lợi này đã được trả bằng thân xác phụ nữ Hàn Quốc. Những thị trấn mại dâm do chế độ quân sự cầm quyền Hàn Quốc và Mỹ thiết lập và ủng hộ. Lúc cao điểm đã có hơn 18.000 gái điếm phục vụ 43.000 lính Mỹ đóng tại hàn Quốc.

Ở các nước nghèo cũng như các nước giàu đa số phụ nữ đi vào con đường mại dâm do nghèo, thiếu công ăn việc làm, hay có việc làm nhưng với đồng lương quá thấp so với đồng tiền thu nhanh bằng mại dâm. Mại dâm cũng phát triển khi một bộ phận xã hội giàu lên đột ngột và nhu cầu ăn chơi phát triển.

Nhiều ý kiến cho rằng, mại dâm thật ra chỉ để làm thỏa mãn nhu cầu sinh lý cho những người mãi dâm. Và có cung thì mới có cầu. Mại dâm âu cũng là một nghề kiếm cơm bằng thể xác con người, có mua, có bán, có phát sinh lợi nhuận. Vậy mại, mãi dâm có thật sự hợp pháp hay không?

Tại đa số các nước, mại dâm bị nghiêm cấm, đặc biệt ở một số nước theo Hồi giáo, mại, mãi dâm có thể là tội tử hình. Tại một số nước khác như Đức, Đài Loan, Mexico, Bangladesh, Thổ Nhĩ Kỳ, hoạt động này là hợp pháp, nhưng với những điều kiện để giới hạn hoạt động. Trong tổng số 221 quốc gia và vùng lãnh thổ, có 20 nước xem mại dâm là hợp pháp. 41 nước không có bộ luật cấm mại dâm nhưng có các bộ luật khác để cấm các hoạt động như nhà chứa, môi giới, thậm chí là cả quảng cáo hay gái đứng đường. Khoảng 160 quốc gia còn lại đã ra những văn bản luật cấm các hình thức mại dâm.

Một số nước là điểm đến du lịch tình dục như Kenya, Philippines, Thái Lan và vùng Caribbean. Tại những nước này, mại dâm khá đặc biệt: Dù luật pháp chính thức cấm mua bán dâm, công dân trong nước bị cấm mua bán dâm nhưng du khách nước ngoài thì được phép dưới sự cố tình làm ngơ của chính phủ.

Thái Lan là một ví dụ, mại dâm ở Thái Lan có từ thế kỷ XVI, XVII theo hình thức tự phát và “phát triển nở rộ” trong thời kỳ mở rộng mối quan hệ giữa Thái Lan với các nước Phương Tây. Thời vua Somdet Phra Narai Maharat(Rama III) (1656-1688) gọi gái bán dâm là “gái được thuê làm tình dục cho đàn ông”. Đến thời vua Chulalongkorn (Rama V) (1868-1910), các nhà chứa thường treo đèn lồng kính màu xanh làm ám hiệu nên người ta gọi

gái bán dâm là “gái đèn xanh”, tập trung nhiều nhất ở khu Sampeng, vốn là nơi tập trung làm ăn buôn bán của người Trung Quốc. Thời kỳ này cũng là lần đầu tiên Luật pháp đề cập đến việc mua bán dâm. Trong luật pháp có ghi: (1) Chỉ những người tự nguyện mới có thể hành nghề bán dâm. Những ai có hành động lừa hoặc ép buộc người khác bán dâm đều bị coi là phạm tội. (2) Gái bán dâm phải được sự chấp thuận của cơ quan có thẩm quyền trước khi hành nghề, phải trả mười hai bạt lệ phí cấp giấy phép hành nghề có hạn sử dụng trong vòng ba tháng. (Mười hai bạt thời kỳ đó là số tiền khá lớn, cho thấy sự chú tâm hạn chế số lượng người hành nghề mại dâm). (3) Chủ sở hữu của các nhà chứa chỉ có thể là phụ nữ và phải được sự cho phép của chính quyền. (4) Gái bán dâm không được gây phiền nhiễu cho những người khác như đeo bám, lôi kéo... (5) Các nhân viên công quyền có thể vào nhà chứa bất cứ lúc nào để kiểm tra, nếu bắt gặp gái mại dâm bị mắc bệnh truyền nhiễm được quyền gửi người đó đi chữa bệnh cho đến khi khỏi, có thể cầm hoặc tước giấy phép hành nghề của người đó. Sau đó, năm 1949, khi Liên Hợp Quốc kêu gọi các nước trên thế giới chấm dứt nạn buôn người và mua bán dâm, Thái Lan cũng ra lệnh cấm mở các nhà chứa. Năm 1955, cấm tuyệt đối việc đăng ký gái mại dâm. Tuy nhiên mại dâm Thái Lan vẫn âm ỉ diễn ra dưới nhiều hình thức trá hình và ngày càng nguy hiểm hơn.

Mại dâm bị luật pháp nghiêm cấm, nhưng các nhà chứa vẫn hoạt động công khai dưới sự làm ngơ của chính quyền và sự bảo kê của Mafia, đến nỗi nhiều người lầm tưởng mại dâm ở Thái Lan là hoàn toàn hợp pháp. Nhìn qua vẻ ngoài quy củ của các phố đèn đỏ, nhiều người nước ngoài cho rằng chính phủ Thái Lan đã tổ chức tốt mại dâm và điều đó sẽ làm giảm tác hại mà mại dâm gây ra (như hối lộ, bảo kê, ma túy...)

Nhắc đến Thái Lan, người ra nghĩ đến các khu đèn đỏ với đầy rẫy những cô gái trẻ ăn mặc gợi cảm, những “thái giám thời hiện đại” khoe thân hết cỡ, nhún nhảy chào mời khách. Nhiều người coi đó là thứ nghề kiếm ra tiền, nhưng thực tế, những góc khuất tội ác ẩn sau các khu đèn đỏ này khác xa so với họ vẫn tưởng. Cuộc đời của người bán dâm tại Thái Lan thực tế

luôn đầy rẫy hiểm nguy, bệnh tật, cũng như phải chịu sự kỳ thị của cộng đồng vốn thấm nhuần tinh thần Phật giáo (giáo lý đạo Phật lên án chuyên gian dân ngoài vợ chồng). Bệnh tật do mại dâm đem lại cũng lan tràn, bệnh AIDS đã trở thành vấn nạn lớn với Thái Lan. Năm 2010, Sở kiểm soát dịch bệnh Thái Lan (DDC) ước tính rằng 40% người bán dâm đã không sử dụng bao cao su. Báo cáo năm 2008 của DDC cho biết có 532.522 người Thái nhiễm HIV, chiếm 1.3% dân số trưởng thành, là tỉ lệ “cao nhất ở châu Á” và thứ tư thế giới. Con số thực có thể còn lớn hơn thế rất nhiều, mà một trong các nguyên nhân chính là do nạn mại dâm gây ra.

Kritaya Archavanitkul, nhà hoạt động vì quyền con người Thái Lan nói: “Đáng buồn mà nói, cấu trúc xã hội Thái Lan có xu hướng chấp nhận mại dâm. Và có thể, chúng ta có những tổ chức Mafia tham gia vào các đảng phái chính trị, điều này sẽ giúp tệ nạn mại dâm bị lờ đi. Lý do thứ hai là yếu tố văn hóa, ở Thái Lan, hành vi mua bán dâm của người đàn ông được chấp nhận. Các chính khách, chủ yếu là nam giới, tất nhiên, họ không thấy mại dâm là một vấn đề. Họ biết có nhiều phụ nữ tham gia vào tệ nạn mại dâm ở Thái Lan. Họ biết rằng một số bị đối xử bạo lực và tàn bạo. Nhưng họ không nghĩ rằng đó là một hình ảnh khủng khiếp. Và, bởi vì lợi nhuận béo bở lôi cuốn nhiều người tham gia cùng những khoản tiền hối lộ kếp xù đã khiến các chính khách nhắm mắt làm ngơ cho tệ nạn này”.

Một gái bán hoa ở Bangkok có tên là Pim cho biết, họ sẽ bị chủ chứa trừng phạt nếu không kiếm đủ khách, đồng thời thường xuyên bị khách mua dâm đe dọa và bạo hành. Họ không dám bỏ trốn vì lũ ma cô sẽ tiết lộ chuyện bán dâm, khiến cho gia đình họ xấu hổ và nhục nhã. Rất nhiều khách làng chơi thích bé gái hoặc thiếu nữ nên những chủ chứa thường tìm cách săn lùng, lừa gạt trẻ vị thành niên từ các ngôi làng nông thôn. Cô cho biết: “Người nước ngoài cho rằng cứ trả tiền là được quan hệ tình dục ở Thái Lan vì cho rằng các cô gái ở đây thực sự muốn làm chuyện đó mà không hiểu rằng, phần lớn gái bán hoa ở đây không có sự lựa chọn nào khác và họ luôn mong được giải thoát”.